karl may

RĂZBUNAREA

EDITURA EDEN

Consilier editorial
NICULAE GHERAN

KARL MAY

SATAN UND ISCHARIOT

***

Karl May Verlag
Radebeul bei Dresden

KARL MAY

Opere — 10

722

RĂZBUNAREA

din ciclul

Satan și Iscariotul

***

Roman

EDITURA EDEN
București, 1995

Coperta de
SERGIU GEORGESCU

Tehnoredactarea de
CRISTINA STANCIU

Corectura de
MIHAI GRIGORESCU

ISBN : 973-97194-1-4

Trecuseră patru luni de la cele ce v-am relatat mai înainte, din care trei le petrecusem veghind la căpătâiul uneia din cele mai dragi făpturi pe care le-am avut pe lume. Winnetou, prietenul, fratele meu, s-a luptat săptămâni întregi cu moartea. Organismul lui de fier a suferit mult din pricina aerului african, deși nu am stat decât un foarte scurt timp acolo.

Ajunși în Marsilia, am găsit repede un vapor care pleca la Southampton, în Anglia. Dar de-abia a pornit vaporul și lui Winnetou i s-a făcut rău. Crezurăm mai întâi că pricina e răul de mare; am văzut însă că ne-am înșelat. Medicul vaporului ne-a spus că s-a declanșat o foarte gravă boală de ficat, care-i punea viața în primejdie. La Southampton a trebuit să fie dus pe targă în oraș, deoarece nu se putea ține pe picioare.

Despre continuarea călătoriei nu mai putea fi vorba. Emery, care mai fusese pe-aici, a închiriat în împrejurimile orașului — „Grădina Angliei", cum i se zice, — o vilă, unde l-am instalat pe bolnav și doi din cei mai buni medici l-au luat sub îngrijirea lor.

Winnetou, omul acesta care văzuse de zeci de ori moartea cu ochii fără să-i pese, avea acum de luptat cu un dușman ascuns și viclean.

Acum îl credeai pierdut, acum starea i se îmbunătățea pentru a fi pe urmă și mai disperată.

Vă închipuiți că nu ne mai gândeam la nimic altceva decât la viața lui. Îl vegheam eu și Emery, zi și noapte, schimbându-ne cu rândul ca să ne putem odihni câteva ceasuri.

De-abia în a treisprezecea săptămână doctorii îl declarară salvat. Avea însă nevoie de foarte multă liniște ca să se poată întrema. Trebuia cruțat de orice emoție sau oboseală.

— Să mă cruț? zâmbi apașul când auzi vorbele doctorului. N-am eu timp de așa ceva! Credeți că Winnetou se poate întrema în aerul de-aici și zăcând în pat? Dați-i preriile întinse și pădurile seculare și o să-l vedeți precum a fost! Trebuie să plecăm... cât mai repede. Frații mei știu prea bine ce ne așteaptă *acolo*, n-avem timp de pierdut.

Știam noi destul de bine, dar apașul era atât de slăbit încât nu ne puteam gândi la plecare. În timp ce noi stăteam aici, ticăloșii puteau să pună mâna pe moștenirea rămasă de pe urma lui Hunter. Nu-i vorbă, telegrafiasem din Southampton avocatului Fred Murphy la New Orleans. Deoarece telegrama nu venise îndărăt, însemna că a fost predată la destinație.

Imediat după expedierea telegramei, i-am scris și o scrisoare lungă, în care îi explicam tot, rugându-l ca imediat ce vor sosi Meltonii la New Orleans să facă tot ce-i stă în putință pentru

arestarea lor și să fie bine păziți până la sosirea noastră.

Răspunsul l-am primit după vreo trei săptămâni. Îmi mulțumea pentru știrile mele și mă înștiința că se conformase întocmai. Ca bun prieten al lui Small Hunter și avocatul lui, fusese numit executor testamentar; pusese la curent autoritățile cu telegrama și scrisoarea mea și, când falsul Hunter se prezentase să-și revendice moștenirea, fusese arestat împreună cu tatăl său. Ionathan Melton semăna atât de mult cu Small Hunter, îi copiase perfect fiecare gest al lui și se inițiase atât de bine în toate lucrurile intime din viața lui, încât, dacă n-ar fi fost scrisoarea mea, ar fi fost cu siguranță luat drept adevăratul Small Hunter și ar fi fost pus, fără cea mai mică șovăială, în posesia averii rămasă de la bătrân.

La examinarea lui s-a dovedit însă că Ionathan Melton avea câte cinci degete la fiecare picior, pe când prietenii lui Small știau că acesta avea câte șase, nu cinci.

Acesta era conținutul scrisorii tânărului avocat american. Mă rugă, în același timp, să-i trimit documentele care se aflau în mâna mea, ca să dovedească și mai bine crima, pentru ca adevărații moștenitori să intre mai repede în posesiunea moștenirii.

Înțelegeam că avea dreptate, dar o voce lăuntrică mă îndemna să nu-i îndeplinesc dorința.

Într-un oraș ca Southampton se citesc toate ziarele străine, mai importante. Cercetai trei din cele mai de seamă din New Orleans, dar în nici unul din ele nu scria ceva despre afacerea care ne interesa, ceea ce mă miră foarte mult.

— Probabil că autoritățile țin lucrurile în secret, încercă să-mi explice Emery.

— Pentru care motiv?

— Hm! Nu știu nici eu.

— Nu pricep de ce. În America astfel de chestiuni nu se țin în taină; dimpotrivă, se face cât mai multă gălăgie în jurul lor. Yankeul, fie el magistrat, fie avocat sau ziarist, nu caută niciodată să ascundă sau să mușamalizeze o crimă atât de odioasă. Cu cât ar asigura o publicitate mai întinsă, cu atât ar putea ieși la iveală un material mai zdrobitor pentru criminali.

— *Well!* Așa cred și eu.

— Atunci? Mie, drept să-ți spun, lucrul mi se pare suspect.

— Și nu vrei să trimiți actele?

— Nu. Și o să-i și scriu avocatului. O să-i spun că hârtiile sunt de prea mare importanță ca să le încredințez poștei și surprizelor care ar putea surveni pe drum și, dacă e într-adevăr un bun cunoscător al legilor, ceea ce nu mă îndoiesc, nu poate decât să aprobe prudența mea.

După alte trei săptămâni, primii iar o scrisoare de la avocat. Fred Murphy își dădea seama că am dreptate, scria el, ceea ce nu anula posibilitatea de a-i trimite documentele printr-o persoană de încredere.

Nu-l ascultai nici de data asta, deoarece nici una din gazete nu pomenea nimic despre afacerea Hunter-Melton. N-am mai răspuns la scrisoarea avocatului și nici el nu mi-a mai scris. Am presupus că a înțeles motivele mele, poate că s-a și cam supărat — mi-am zis eu —, așa că nu-i rămânea decât să aștepte sosirea mea.

Am mai făcut o scrisoare, dar aceasta adresată doamnei Marta Werner și fratelui ei Franz Vogel, violonistul. Le-am povestit și lor rezultatul cercetărilor noastre în privința lui Small Hunter și i-am asigurat că vor fi puși în curând în posesia moștenirii pe care cei doi Meltoni căutaseră s-o obțină printr-o crimă.

N-am primit însă nici un răspuns, dar îmi ziceam că San Francisco e mai departe decât New Orleans, sau poate că se mutaseră în alt oraș. Eram sigur că au primit epistola mea, deoarece Franz îmi dăduse adresa exactă și, în cazul unei mutări, va fi lăsat negreșit vorbă să i se trimită scrisorile la noua adresă.

Când îl văzui pe Winnetou intrat în convalescență îi făcui propunerea să rămână el aici până la restabilirea completă, iar eu să mă duc la New Orleans, să văd ce e cu afacerea Hunter. Apașul mă privi cu ochii mari și întrebă:

— Vorbește fratele meu serios? A uitat că Old Shatterhand nu se poate despărți niciodată de Winnetou?

— Trebuie să facem acum o excepție. Lucrurile se precipită și tu nu ești încă destul de sănătos.

— Winnetou o să se însănătoșească mai repede pe apa cea mare decât închis aici între pereții ăștia. Merge și el cu tine. Plecăm?

— Probabil că deocamdată nu. Singur nu mă lași să plec, și de luat cu mine nu te pot lua, fiindcă, dacă ți s-ar întoarce boala, ți-ar fi mai rău decât ți-a fost la început.

— Și totuși o să plecăm. Vreau! Să se intereseze fratele meu când pleacă primul vapor pentru New Orleans. Cu acela plecăm. *Howgh!*

Când spunea el cuvântul acesta, însemna că orice împotrivire, orice stăruință era zadarnică. Trebuia să mă supun.

După patru zile eram pe bord. Bineînțeles că fusesem mai dinainte prevăzător și luasem toate măsurile ca să-i fie călătoria cât mai ușoară.

Teama noastră s-a dovedit nejustificată; prezicerile lui s-au adeverit. S-a întremat pe mare atât de repede, încât, când am ajuns la New Orleans, era sănătos și voinic cum fusese înainte de boală.

Emery era și el cu noi. Mărturia lui nu era numaidecât de trebuință, dar era curios să vadă ce se va mai întâmpla. Cheltuiala drumului n-avea nici o importanță pentru el; era doar destul de bogat.

Am tras la un hotel, pe urmă m-am dus numai eu să-l caut pe avocat.

Am găsit locuința lui. Din numărul persoanelor care așteptau să le vină rândul, mi-am dat seama că era unul din avocații cu mare clientelă ai orașului. Am trimis prin servitor cartea mea de vizită, convins că mă va primi imediat.

Servitorul i-a dus cartea de vizită, s-a întors apoi și mi-a făcut semn să iau loc pe scaun și s-aștept.

— A citit domnul Murphy cartea mea de vizită? îl întrebai eu.

— *Yes!*

— Și ce-a zis?

— *Nothing.*

— Nimic?

— *Yes.*

— Bine, dar mă cunoaște...

— *Well!* exclamă el cu nepăsare.

— Și afacerea pentru care am venit e nu numai foarte importantă, dar și urgentă. Du-te de-i spune că-l rog să mă primească imediat.

— *Well.*

Se întoarse și dispăru țeapăn pe ușa biroului. Când se întoarse, nu mă-nvrednici nici măcar cu o privire, se duse la fereastră și începu să privească nepăsător la trecători.

— Ei, ce-a spus dl. Murphy? îl întrebai eu apropiindu-mă de el.

— *Nothing.*

— Iar nimic? Nu înțeleg... I-ai' spus ce ți-am...

— Ajunge, sir! Crezi că altă treabă n-am decât să stau de vorbă cu dumneata? Mister Murphy ți-a citit numele de două ori și n-a zis nimic. Asta vrea să zică s-aștepți până ți-o veni rândul, ca oricare altul. Șezi colo și lasăm-mă în pace!

„Asta ce mai este?" îmi zisei eu. Nu că-mi păsa mie de mojiciile servitorului, dar că avocatul mă lăsa s-aștept după ce citise numele meu de două ori, nu-nțelegeam. Explicația va veni îndată.

Eram ultimul din cei douăzeci de clienți. Trecu un ceas, apoi încă unul; trecu și jumătate din celălalt când îmi veni în sfârșit și mie rândul să intru.

Avocatul era un om de vreo treizeci de ani, cu fața fină și inteligentă și ochii sfredelitori.

— Domnul Murphy? întrebai eu salutând.

— Da, ce doriți?

— Știți dumneavoastră... Vin de la Southampton...

— Southampton? spuse el clătinând capul. Nu-mi amintesc să am relații în acest oraș.

— Nici după ce mi-ați citit numele?

— Nici atunci.

— Ciudat... Amintiți-vă... N-am putut ven mai curând, deoarece Winnetou a fost bolnav.

— Winnetou, celebra căpetenie a apașilor?

— Da.

— Acesta cutreieră probabil preriile și pădurile cu prietenul său Old Shatterhand. Cum poate fi atunci bolnav în Southampton?

— A zăcut în timpul din urmă multă vreme între viață și moarte în acest oraș. Eu sunt Old Shatterhand. Am venit acum să vă înmânez personal documentele pe care doreați să vi le trimit.

La auzul numelui meu se ridică de pe scaun, ca și când nu-i venea să creadă.

— Old Shatterhand? În sfârșit... mi se împlinește o mare dorință. Am auzit atât de multe despre dumneavoastră și Winnetou! Bine-ai venit, sir, în casa mea! Poftim, poftim, ia loc. Vă stau la dispoziție.

— Adineauri nu părea așa.

— Cum?

— Fiindcă m-ați lăsat s-aștept aproape trei ceasuri.

— Vă rog să mă iertați, domnule doctor. Cunosc numele de Old Shatterhand dar nu-l cunoșteam pe cel de Sternau.

— Nu se poate! V-am scris în două rânduri și mi-ați și răspuns la scrisori.

— Chiar așa? Nu-mi aduc defel aminte să fi scris cuiva în Southampton. Și în ce privință mi-ați scris?

— În privința moștenirii lui Small Hunter.

— Small Hunter? A, da! Câteva milioane... Am fost executor testamentar. Afacere rentabilă, dar a trebuit din păcate să renunț la ea. Aș fi vrut însă să nu se sfârșească atât de curând.

— Să se sfârșească?... repetai eu înspăimântat. Atunci s-a găsit moștenitorul?

— Da.

— Și i s-a și dat moștenirea?

— Până la ultimul gologan.

— Adică familiei Vogel, originară din Germania, și care locuiește acum în San Francisco, nu-i așa?

— Vogel? N-am avut de-a face cu nici un Vogel din San Francisco.

— Nu? Atunci cine e moștenitorul căruia i-a fost predată moștenirea?

— Small Hunter.

— A! Așadar am sosit prea târziu. Vă scrisesem doar să vă feriți de acest Small Hunter!

— Ce? Cum? Mie? Sir, am toată stima pentru dumneavoastră, dar vă place să glumiți cu lucruri serioase, după cum văd. Să mă feresc de Small Hunter? Omul acesta e doar un foarte bun prieten al meu...

— *A fost*, știu. Poate un mort *să mai fie* prietenul cuiva?

— Un mort? Ce tot spui, domnule! Small Hunter trăiește și e bine sănătos.

— Aș putea să știu unde?

— Undeva prin Orient. L-am condus eu singur la vapor când a plecat în Anglia ca să se ducă de acolo într-o călătorie prin Orient.

— În Anglia! Hm... Călătorea singur?

— Absolut singur, cum se cuvine unui tânăr cu dorul de aventuri ca el. Nici măcar un servitor nu și-a luat cu el. Și-a încasat banii, a vândut repede tot, și pe urmă a șters-o în Indii pare-mi-se.

— Și-a luat banii cu el?

— Da.

— Nu ți s-a părut suspect? Ai mai auzit dumneata ca un turist să poarte cu el o avere de câteva milioane?

— Nu, dar Small Hunter nu a plecat în calitate de turist. Intenționează să-și cumpere terenuri întinse în Egipt, India și nu mai știu unde. Zicea că de aceea îi trebuie numai bani lichizi.

— Eu o să-ți dovedesc că nu acesta e motivul. Spune-mi, rogu-te, avea corpul lui ceva deosebit, vreau să spun ceva anormal?

— Anormal? Cum? Nu-nțeleg ce vrei să spui... Și pentru ce te interesează...? bâigui el îngălbenindu-se.

— Dar uită-te, domnule, la scrisorile astea: poartă sus titlul biroului dumitale, după cum vezi.

— Da, așa e.

— Și sunt semnate de dumneata.

— Nu! protestă el cu energie.

— Nu? Atunci avem două feluri de scris. Textul e de mâna cuiva din birou și iscălitura e a dumitale.

— Prima afirmație e posibilă, a doua nu.

— Așadar e scrisă de cineva din biroul dumitale.

— Da. E scrisul lui Hudson. Mai mult ca sigur.

— Și semnătura?

— E plastografiată, dar atât de bine încât numai eu singur pot să cunosc deosebirea. Doamne, Dumnezeule! Nu-nțelegeam rostul vorbelor dumitale, văd însă ceva care mă sperie: cineva mi-a imitat iscălitura și înțeleg că te-a adus ceva foarte grav la mine.

— Așa și e. Veritabilul Small Hunter a fost asasinat și dumneata ai predat moștenirea unui escroc, care, în același timp, e și asasinul lui.

— Asa... si... nului? repetă el îngrozit.

— Da. Chiar dacă nu l-a ucis cu mâna lui, a fost complice la crimă și are moralmente aceeași răspundere ca și când ar fi el criminalul.

— Visez...? Un vis urât, aproape imposibil... Cine știe ce grozăvii o să-mi fie dat să aud...

— Ai timp s-asculți o poveste mai lungă?

— Ce vorbă e asta, timp! Văd aici cu ochii mei numele meu plastografiat, ceea ce mă convinge că în biroul meu s-a petrecut o ticăloșie, trebuie deci să am timp, chiar dacă povestea dumitale ar fi să țină săptămâni întregi. Dă-mi numai voie să le spun secretarilor mei că nu mai primesc pe nimeni.

Murphy era extrem de agitat, și eu de asemenea. Fusesem încredințat că scrisorile mele sosiseră în mâna destinatarului și vedeam acum că m-am înșelat. Planul ticăloșilor reușise pe deplin. Toată osteneala noastră, toate primejdiile prin care trecuserăm au fost zadarnice!

După ce dădu ordin secretarilor săi, avocatul veni și se așeză într-un fotoliu în fața mea. Era palid la față și buzele îi tremurau; se stăpânea cu greu să pară liniștit. Mi-era parcă milă de el când mă gândeam că onoarea, reputația lui era în

joc. Nu onoarea lui personală, de ea nu se putea atinge nimeni, căci omul fusese de bună-credință, dar în biroul lui se înfăptuise un fals, se lăsase înșelat de un escroc rafinat; era vorba de o avere de multe milioane și, dacă afacerea se dădea în vileag, era distrus.

Convingerea mea era că Thomas și Ionathan nu lucraseră singuri ci cu ajutorul lui Harry Melton, de aceea trebuia să încep povestea din momentul când l-am întâlnit pe mormon în Mexic. Vorbii multă vreme fără ca avocatul să mă întrerupă o singură dată. Chiar și după ce sfârșii, rămase încă un timp tăcut, cu ochii ațintiți într-un colț. Se ridică pe urmă de pe scaun și începu să se plimbe de colo până colo prin cameră. În cele din urmă se opri în fața mea și zise:

— E adevărat și s-au petrecut în realitate cele ce mi-ai povestit până acum?

— Întocmai!

— Iartă-mi întrebarea. Recunosc că era de prisos, dar tot ce-am auzit mi se pare cu neputință, pentru că înseamnă pentru mine mai mult decât îți poți dumneata închipui.

— Ba știu foarte bine. E în joc reputația, viitorul, poate chiar averea dumitale.

— Da, așa e. Dacă se dovedește că nu te-ai înșelat, va trebui, chiar nesilit de nimeni, să răspund până la ultimul gologan față de moștenitorii adevărați, deoarece m-am lăsat înșelat de un escroc. Și, din nenorocire, sunt convins că tot ce-am dat pungașului e definitiv pierdut.

— S-ar putea totuși să-l mai prindem.

— Greu! A trecut oceanul și se ascunde undeva unde e sigur că nu-l poate găsi nimeni.

— Nu se ascunsese și tatăl lui tot atât de bine? Totuși noi l-am găsit. Nu cred că fiul va fi mai favorizat ca tatăl. Greutatea cea mare e că ticăloșii vor fi împărțit prada. Chiar dacă-l prindem pe unul din ei, celelalte două părți din bani sunt pierdute.

— Și crezi că e și de astă dată mâna lui Harry Melton la mijloc?

— Sunt absolut convins.

— În ce mod crezi că și-a dat concursul?

— Hm! Cum îl cheamă pe secretarul care a întocmit scrisoarea?

— Hudson.

— E de mult în serviciul dumitale?

— De un an și jumătate.

— Mai e și acum?

— Da, e însă plecat. A fost chemat telegrafic ca să asiste la înmormântarea unui frate al lui și să rostuiască orfanii care au rămas de pe urma acestuia.

— Unde zici că a murit frate-său?

— La St. Louis.

— Putem fi siguri că nu într-acolo s-a dus. Cum l-ai cunoscut pe acest Hudson?

— Mi-a prezentat certificate de bună purtare și o scrisoare de recomandare. L-am angajat ca simplu copist, dar a dat dovadă de multă pricepere și a câștigat repede încrederea mea. Trăia foarte retras, venea punctual la slujbă și muncea cu multă râvnă. Părea că citește mult în orele lui libere fiindcă am băgat de seamă cum câștiga cunoștințe noi pe zi ce trecea. Erau chestiuni pe care le trata cu clienții tot atât de bine ca și mine.

— În ce raporturi era cu ceilalți slujbași ai dumitale?

— Nu lega prietenie cu nici unul din ei. Avea în atitudinea lui ceva... n-aș putea spune respingător, dar care nu-i lăsa să se apropie. Pe urmă, când a fost avansat treptat până la slujba de șef al biroului, se înțelege de la sine că devenise și mai puțin comunicativ cu ei.

— Cine primea corespondența?

— Desigur că el. Deschidea scrisorile, și acolo unde nu era neapărat nevoie de intervenția mea personală răspundea fără să mă mai întrebe.

— Atunci, scrisorile mele tot el le-a deschis, le-a citit și a răspuns la ele fără să-ți spună nimic. Cam ce vârstă are?

— Părea să se apropie de șaizeci de ani.

— Ce statură?

— Uscățiv, nu prea înalt, osos și cu părul negru.

— Dinții?

— Nu-i lipsește nici unul.

— Fața?

— Cum să-ți spun... Hudson e un bărbat foarte frumos. Dacă îl privești însă mai bine, ai impresia că frumuseții lui îi lipsește ceva. Eu nu sunt pictor, și nici sculptor, așa că nu mă pot exprima cum trebuie. Fața lui e frumoasă atât cât îl privești în treacăt, pe urmă, când te uiți mai mult la ea, nu-ți mai place.

— Ajunge, sir; am aflat ce voiam să știu. Harry Melton e totuna cu Hudson al dumitale.

— Ești sigur?

— Da. Omul acesta era silit să trăiască retras ca să nu fie văzut de prea mulți. Cum i-ar veni

în gând poliției să caute pe un criminal în biroul unui avocat?

— Asta așa-i! Bănuiești că planul era pus la cale înainte de-a intra el în serviciul meu?

— Posibil.

— Bine, dar nimeni nu știa atunci că voi fi numit executor testamentar.

— Nici nu era nevoie să știe. Hunter era atât de bătrân și bolnav încât moartea lui era de așteptat. Tânărul Melton semăna perfect cu fiul lui. Dumneata erai bun prieten cu Small Hunter și era de prevăzut că la moartea bătrânului fiul său ți se va adresa pentru întocmirea actelor de moștenire. Acum înțelegi?

— Totuși, nu-mi vine să cred că am fost victima unui plan atât de bine chibzuit cu mult înainte. Văd însă că nu poate să fie altfel.

— Mai mult încă: nu numai că faimosul dumitale șef de birou era în corespondență cu fratele său din Tunis, dar și cu fiul acestuia, fiind la curent cu tot.

— Ce noroc că nu ai trimis actele pe care ți le cerea! Le-ar fi distrus cu siguranță ca să nu mai existe nici o dovadă împotriva lor.

— S-ar fi putut aduce copii din Tunis, dar s-ar fi pierdut mult timp. Și ce-ai acum de gând să faci, d-le Murphy?

— Mai întâi de toate ceea ce-mi dictează datoria. Trebuie să înștiințez imediat autoritățile, am însă nevoie de documentele aduse de dumneata; vrei să mi le încredințezi?

— Cum să nu! Doar pentru asta le-am adus. O să-ți dau și hârtiile pe care le-am luat la Almaden

de la Harry Melton. Poftim pachetul, sunt toate la un loc.

— Mulțumesc. Să nu te superi, domnule doctor, dacă va trebui, atât dumneata cât și prietenii dumitale, să fiți citați de tribunal. Te voi ruga să insiști în special asupra extraordinarei asemănări dintre Small Hunter și Ionathan Melton, deoarece acest lucru m-a indus în eroare.

— Fii sigur că voi face tot ce-mi va sta în putință ca să nu cadă nici o vină asupra dumitale. E mai mult ca sigur că se va lansa un mandat de urmărire a celor trei criminali.

— Mai încape vorbă! Din fericire avem aici vreo câțiva polițiști și agenți secreți foarte destoinici, care se pot măsura cu cei mai buni detectivi din toată America. Vor face tot posibilul să pună mâna pe fugari.

— E datoria lor, de aceea sunt plătiți. De altminteri, voi porni și eu în căutarea celor trei Meltoni și sper să dau de urma lor.

— N-ai vrea mai bine să lași asta în sarcina poliției? S-ar putea întâmpla să faci vreo greșeală și să strici totul.

— Crezi?

— Nu te supăra, domnule doctor, dar vezi dumneata, una e să urmărești o sălbăticiune sau o fiară prin păduri și prerii, și alta e să ai de-a face cu niște criminali atât de rafinați.

— Hm! Bine zici. O să mă feresc atunci să le stau în cale domnilor detectivi. Când zici că a plecat presupusul Small Hunter?

— De aproape două săptămâni!

— Cam în același timp cu Hudson al dumitale, nu? La ce hotel locuia?

— Nu locuia la hotel, ci la o casă particulară prin apropiere. Nu ieșea mai niciodată în oraș, și singurul drum pe care-l făcea era la mine.

— Cum motiva el viața asta retrasă?

— Spunea că studiază limba indiană, studiu care îi lua mai tot timpul.

— Și nu avea nici un fel de legături de prietenie în afară de dumneata?

— Nu. Gazda lui, o doamnă văduvă, locuiește la parter, câteva case de aici. Am fost de câteva ori pe la el, dar întotdeauna l-am găsit pe Small Hunter cufundat în cărțile lui. Schimbam numai câteva cuvinte și plecam.

— N-ai simțit nimic suspect în atitudinea lui?

— Acum, după ce mi-ai deschis ochii, mi se pare și mie ciudat că nu era mai la fel de comunicativ cu mine ca mai înainte.

— Și onorabilul dumitale șef de birou unde locuia?

— În clădirea de alături, în curte, jos la parter.

— La cine?

— La unul care face negoț cu nu știu ce. Vrei să afli și altceva despre el ca să te amesteci în treaba polițiștilor? Te rog, nu! S-ar putea să strici totul.

Mărturisesc că această stăruință a lui mă supăra. Din cele ce-i povestisem nu se putea să nu-și dea seama că ne pricepeam și noi la așa ceva. Părerea că aș strica totul, cum zicea el, îmi luă și puțina dispoziție pe care o aveam, așa că mă grăbii să plec lăsându-i adresa hotelului la care m-ar putea găsi.

Mare fu mirarea lui Winnetou și Emery când le povestii ce aflasem. Englezul bătu cu pumnul în masă și strigă indignat:

— Auzi domnule! Nu mi-aș fi putut închipui una ca asta! Acu' s-o pornim iar după ticăloșii aceia, dacă vor fi avut bunătatea să lase vreo urmă! Și când te gândești că, oricât ne-am osteni noi, prietenii tăi pentru care te trudești atât n-au să se-aleagă cu nimic!... Și ăsta zice că e avocat! Un dobitoc, asta e! Auzi, să prinzi mai lesne o fiară sălbatică decât un om! Să poftească dumnealui să se ia la trântă cu un grizzli! Muște să prindă, nu urși! Confundă pe un pungaș cu cel mai bun prieten al lui, pune pe un șarlatan și un criminal în slujba de șef al biroului lui și vrea acum să ne dea nouă... povețe! Norocul lui că nu-i acum aici în fața mea, că l-aș...

Nu-și sfârși amenințarea, dar în schimb izbi cu atâta furie cu pumnul în masă încât scândura se făcu țăndări.

Winnetou nu zicea nimic. Mândria lui de căpetenie indiană nu-i îngăduia să-și manifeste indignarea pe care o simțea.

Nu trecură nici două ceasuri și veni avocatul să ne cheme la tribunal. Depozițiile noastre a trebuit să le întărim prin jurământ. Ni se ceru insistent să rămânem la dispoziția justiției. Noi însă eram hotărâți ca, îndată ce vom găsi de cuviință, să plecăm.

De-abia ne întorseserăm la hotel și un om de serviciu veni să ne spună că ne caută cineva. Văzurăm intrând pe ușă un domn în vârstă, bine îmbrăcat, care se așeză nepoftit pe scaun, ne examină cu atenție pe toți pe rând, scuipă o dat

cu sete, își mută tutunul dintr-o falcă în cealaltă și-l întrebă pe Emery:

— Mi se pare că am onoarea să vorbesc cu onorabilul mister Bothwell, nu e așa?

— Așa mă cheamă, răspunse Emery.

— Și dumneata, celebrul vânător al preriilor, cunoscut sub numele de Old Shatterhand?

— Da.

— Iar dumneata o piele-roșie cu numele de Winnetou? se adresă el la urmă apașului.

Acesta dădu afirmativ din cap.

— *Well!* Atunci am nimerit unde trebuia și sper că-mi veți da informațiile trebuincioase.

— N-ai vrea să ne spui mai întâi cine ești, master? îl întrebă Emery. Sau nici nu exiști, deci n-ai nici un nume?

— Eu am toate numele, fu răspunsul. Cum mă cheamă vă e indiferent. Ajunge să vă spun că-i caut pe cei trei Meltoni. Trebuie să am toate informațiile relativ la ei ca să le comunic detectivilor mei și v-aș ruga să nu vă amestecați în treburile noastre.

— Cu mare plăcere, numai te-am ruga și noi să faci același lucru, răspunse Emery.

— Acum întrebările: Îi cunoașteți bine pe Meltoni?

Răspunserăm la toate întrebările pe scurt și nu cum ar fi vrut el, de aceea plecă îmbufnat.

— Trebuie neapărat să-i găsim noi pe Meltoni, dar unde? zise Emery. Crezi tu că Ionathan s-a îmbarcat într-adevăr pe vreun vapor?

— Aș! S-a urcat pe punte numai ca să-l facă pe avocat să creadă că a plecat, răspunsei eu.

— Și unchiul său Harry?

— Nu e în St. Louis cum nu sunt eu acolo. În Europa nu s-au dus, fiindcă știu că ar zbârnâi telegraful. Nici în Africa nu au îndrăznit să se ducă. Cel mai bun lucru pentru ei e să trăiască undeva ascunși până ce se va uita afacerea și vor putea ieși la iveală. Unde s-ar putea dosi ei mai bine ca aici în America? Fac prinsoare că sunt pitiți undeva în munți. Bani au destui ca să-și cumpere provizii. Pot trăi liniștiți acolo, un an-doi, fără să-i vadă cineva.

— Asta e și părerea mea. Să sperăm că au lăsat vreo urmă după ei.

— Nici o faptă nu rămâne fără urme, important e să știi s-o găsești. Deocamdată o să mă duc să cercetez pe unde au locuit. Poate dăm de vreun fir conducător.

Întâiul drum l-am făcut la doamna Elias, gazda lui Ionathan, nu însă direct la ea, ci am intrat mai întâi într-o cârciumă de peste drum. Din nefericire am dat de un negru somnoros care nu era în serviciul cârciumii decât de câteva zile. Nu-mi păru însă rău că am intrat în cârciumă căci văzui peste puțin pe detectivul nostru ieșind din casa doamnei Elias. Venise, probabil, după informații.

Am așteptat încă un sfert de ceas, pe urmă am trecut strada. Pe geam era lipit un bilet de închiriat. Sunai. O mulatră grasă și bătrână veni să-mi deschidă. Noroc că știam cum trebuie să te porți cu slugile de teapa ei. Îmi scosei pălăria reverențios și zisei cu cel mai adânc respect:

— Mă rog, doamnă, am deosebita cinste să vorbesc cu doamna Elias?

Mulatra se simți foarte măgulită să fie luată drept stăpână-sa, zâmbi fericită și răspunse:

— Nu, eu sunt bucătăreasa. Dar nu face nimic, poftiți înăuntru, sirrr!

— Prezentați-i cartea mea de vizită. Nu se poate intra neanunțat la o doamnă atât de distinsă.

Luă cartea de vizită, zâmbi iar, o luă înainte, deschise o ușă și strigă ca s-o aud și eu:

— Uite, cucoană, a venit un domn tare de treabă, boier adevărat, nu ca ăla de adineauri.

Se întoarse și mă lăsă înăuntru.

Mă pomenii în fața unei doamne în vârstă care mă privi binevoitor.

— Iertați, doamnă, începui eu. Am văzut că aveți de închiriat o cameră...

— Da, domnule, răspunse ea uitându-se când la mine când la cartea de vizită. Ești german după cum văd?

— Așa e.

— Îmi pare bine. Sunt o compatrioată de-a dumitale. Poftim, ia loc. Dacă dorești, aș avea și un apartament mai mare, de patru camere.

Mă uitam la bătrânica aceea blândă și bună și parcă mă mustra conștiința s-o mint. N-aș fi vrut să spună pe urmă: „Păcat, un german de-al meu și mincinos...” De aceea zisei:

— Mi-ar ajunge și una singură, doamnă, dar n-am venit pentru casă.

— Nu? spuse ea mirată. Ziceai doar...

— Era numai un pretext. Când am aflat însă că sunteți dintr-o țară cu mine și mă uit la fața dumneavoastră cinstită, nu pot să mint. Am venit să aflu ceva despre Small Hunter pe care l-ați avut în timpul din urmă de chiriaș.

— Nu cumva ești și dumneata un agent secret, întrebă ea posomorându-se.

— Nu, doamnă, mă interesează însă foarte mult acest Hunter și v-aș fi recunoscător dacă ați avea bunătatea să-mi dați câteva informații despre el.

Bătrâna zâmbi.

— La adică, n-ar trebui, fiindcă n-ai fost sincer de la început, dar o să-ți fac pe voie. Dumneata îl cunoști pe Hunter?

— Mai mult decât aș fi vroit.

— Decât ai... fi vroit? Atunci e adevărat ce spunea polițistul?

— Ce spunea?

— Că e un escroc. Mai mult încă: un criminal.

— Așa și e.

— Dumnezeule! Un astfel de ticălos să fi adăpostit sub acoperământul meu? E nemaiauzit ce-mi spui!

— V-a spus polițistul despre ce e vorba?

— Da. Zicea că pe Hunter nu-l cheamă așa, ci Melton, că l-a omorât pe adevăratul Hunter și apoi s-a dat drept acesta ca să pună mâna pe moștenire. E adevărat?

— Da. Nu știu dacă polițistul a făcut bine că v-a spus, dar odată ce știți, pot să vă vorbesc deschis. Melton e un asasin. Averea pe care și-a însușit-o prin crimă aparține unei familii germane care a trecut prin mari necazuri în San Francisco și trăiește acum în mizerie acolo. Poate că veți contribui și dumneavoastră cu ceva ca să-i scoatem din această mizerie.

— Aș face-o din toată inima dacă mi-ar sta în putință. Cam ce-ai vrea dumneata să afli de la mine?

— Vreun punct de plecare ca să pot da de urma lui.

— Același lucru l-a vrut și polițistul.

— Și... i-ați spus ceva?

— Nu, fiindcă a fost mojic cu mine, nu i-am spus mai nimic din ce știu. Și, apoi, nici n-aș fi putut să-i răspund la ce vroia el, deoareece nu sunt nici eu sigură că ar fi așa.

— Cu cine era în relații Hunter?

— Avocatul Murphy a venit de câteva ori pe la el și s-a dus și el de vreo două-trei ori pe la avocat.

— Altcineva n-a mai venit?

— O singură dată a venit unul care semăna leit cu servitorul lui.

— Avea Hunter un servitor?

— Numai pe timpul cât a stat în oraș. L-a angajat aici și i-a dat drumul la plecare.

— Hm! Ce fel de persoană era? Mi l-ați putea descrie mai amănunțit?

Din descrierea bătrânei înțelesei că pretinsul servitor nu era altul decât Thomas Melton.

— Ați auzit vreodată ce vorbeau?

— Nu vorbeau decât lucruri obișnuite, dar îi auzeam adeseori șoptind între ei ca să nu aflu eu ce vorbesc.

— Cu ce se ocupa Hunter toată ziua, fiindcă spuneți că nu ieșea din casă mai deloc?

— Stătea la fereastră și privea afară prin perdea.

— Mie mi s-a spus că citea și studia limba indiană.

— Nu e adevărat. Numai când venea avocatul punea repede mâna pe o carte.

— Mi-am închipuit eu! Ce părere aveți despre omul acesta? Nu vă mira că-l vedeați șezând toată ziua fără nici o treabă?

— Îl credeam bolnav, abătut. Mi-am schimbat însă părerea când am observat că se duce foarte des la doamna care locuiește sus la etajul de deasupra noastră.

— E singură?

— Nu, are două servitoare indiene, după cât mi se pare mie.

— E tânără?

— Și tânără, și frumoasă.

— Cum o cheamă?

— Silverhill.

— Nume englezesc.

— Da, dar nu cred ca să fie englezoaică. Cu servitoarele ei vorbește numai spaniolește.

— Se cunoșteau de mai-nainte?

— Nu cred, dar tot stând la fereastră, a văzut-o când pleca și venea și m-a întrebat cine e; pe urmă s-a dus să-i facă o vizită și de atunci se ducea des pe la ea.

— Știa avocatul Murphy despre asta?

— Nu știu. Îmi închipui însă că nu.

— Aţi mai avea ceva de spus despre acest fals Hunter care m-ar putea interesa?

— Nu prea, sau cel puțin nu-mi amintesc pentru moment. Mai treci dumneata pe la mine, poate să-mi aduc aminte de câte ceva.

— Cu plăcere, dacă nu vă deranjez.

— Dimpotrivă, m-aș bucura chiar.

— Dar despre doamna de sus știți ceva mai precis?

— Mai nimic. Tot ce știu e că e foarte bogată. Din câte a aflat bucătăreasa mea de la indienele ei, tânăra joacă mult și are mare noroc la cărți. Invită adesea domni, jucători pasionați ca și ea.

Presupun că e văduvă, după cum a lăsat să se înțeleagă una din indiene, și se pare că bărbatul ei n-a fost un om de rând.

— Probabil vreun șef indian, zisei eu râzând, dar în clipa aceea îmi trecu un gând prin minte care mă făcu să devin dintr-o dată serios. Doamna e blondă? întrebai eu cu interes pe gazdă.

— Nu, brună, parcă aș zice că e evreică.

— Evreică? Știți cum o cheamă?

— Da. I s-a adus odată o scrisoare care a fost predată din greșeală la mine și am văzut adresa. Doamna se numește Judita Silverhill.

— Bănuiala mea, bănuiala mea! exclamai eu. Silverhill e pe nemțește Silberstein și așa o chema pe evreica de pe vapor care se măritase cu Șarpeleviclean, căpetenia yumașilor. Trebuie neapărat să mă duc sus la ea.

— Cum, o cunoști?

— Sunt aproape sigur. E într-adevăr o coincidență extraordinară care-mi poate fi de mare folos. Doamnă, ați fost atât de bună și amabilă cu mine încât o să îndrăznesc să vă rog să-mi faceți un mare serviciu.

— Dacă pot, cu plăcere.

— N-ați vorbit niciodată cu chiriașa de sus?

— Nu.

— Dacă s-ar întâmpla acest lucru, vă rog să nu-i spuneți nimic despre vizita mea de astăzi și interziceți-i mulatrei să pomenească ceva privitor la afacerea cu Small Hunter.

— Ea nu știe nimic și înțelegi că nici n-o să-i spun. Vrei să faci o vizită acestei doamne?

— Da.

Îmi luai rămas-bun de la gazdă și urcai repede treptele la etajul de sus. Sunai. Veni o indiană să-mi deschidă și mă introduse fără să spună un cuvânt într-un salon foarte elegant. Auzii un zgomot ușor în camera de alături, perdeaua ușii se dădu la o parte și în prag apăru... Judita Silberstein, pe care o lăsasem logodită cu Șarpeleviclean, căpetenia yumașilor.

— Dumneata senior!... exclamă ea cu o bucurie amestecată cu teamă. Ce surpriză plăcută! Ce dor mi-era să te văd... Poftim dincolo, în budoarul meu, avem să ne spunem multe.

Mă trase de mână și mă așeză lângă ea pe divan. Era și mai frumoasă decât odinioară. La gât purta un șirag de diamante veritabile. Era evidentă dorința ei de a fi atractivă și de a plăcea.

— Te rog să nu te superi, începu ea cochetând, că ți-am uitat numele. Nu e așa că e ceva de neiertat?

— Cu atât mai mult cu cât zici că îți era dor de mine, răspunsei zâmbind.

— Nu, nu, nu vreau să fii supărat pe mine, dar vezi că omul trece printr-atâtea în viață; vede și aude multe, încât amănuntele se pierd lesne. Dacă nu mă înșel, dumneata aveai două nume, cel adevărat și o poreclă. Aceasta era... era... stai să-mi aduc aminte... parcă ceva care înseamnă mână sau picior totodată.

— Old Finefoot, mă grăbii eu să-i răspund, ca să nu-l nimerească pe cel adevărat. Trebuia să fiu atent la faptul că se întâlnise adesea cu Ionathan Melton.

Îmi părea foarte bine că îmi uitase numele.

— Da, da, așa e, zise ea râzând. Și cel de familie era, dacă nu mă înșel, ceva ce semăna cu... una din lunile anului.

— März*, întregii eu.

— A, da, bine zici. Așadar, senior März, mai ții minte împrejurările în care ne-am despărțit?

— Hm! Despărțirea a fost cam... cum să-i spun...

— Nu tocmai prietenoasă. Știi atunci m-ai amenințat că...

— O să pun să te biciuiască dacă mai îndrăznești să te arăți în fața mea.

— Vai ce fel de om ești! Dumneata nu ești un *caballero* ci un tiran!

— Te înșeli. Nu-mi place să fiu însă supus unor toane de femeie, fie ea chiar „frumoasă".

— Pentru ce ai spus atât de apăsat cuvântul din urmă? Atunci îți păream altfel?

— Purtarea îți era urâtă, nu dumneata. Nici un gest de milă pentru fostul logodnic care zăcea mort la picioarele dumitale.

— Ce vrei, nu-l mai iubeam! Și zii, eram frumoasă și atunci? M-am mai schimbat?

— Da, te-ai făcut și mai frumoasă.

— Și mi-o spui pe un ton atât de rece? Erai, într-adevăr, un om foarte ciudat și așa ai rămas. Mă voi fi făcut eu mai frumoasă, dar dumneata ești un sloi de gheață. Și vezi, tocmai răceala și severitatea dumitale îmi impuneau atât.

— Să nu vorbim de mine ci de dumneata... Ce-ai mai făcut? Cum ți-a mers?

— Bine.

---

* Martie (germ., *n. ed.*).

— Nu te-ai căit niciodată că te-ai măritat cu un indian?

— La început nu, fiindcă îmi dădea tot ce făgăduise, bani, pietre scumpe, un palat, până și un castel.

— Zău? Știu că sunt indieni care cunosc unde se află comori ascunse, dar că Șarpele-viclean își va ține într-adevăr atât de strict făgăduiala nu credeam. Era deci atât de bogat pe cum spunea?

— Da. Avea mult aur la el; de unde, nu știu nici până în ziua de astăzi, n-a vrut niciodată să-mi spună. În orice caz îl aducea din munți, unde se găsesc multe mine aurifere. Atunci când a murit neașteptat tatăl meu, am părăsit Sonora și ne-am îndreptat spre hotarul Arizonei cu Noul Mexic. Acolo se află castelul nostru. E o clădire aztecă uriașă pe care n-a văzut-o încă nici un alb în afară de mine. Zece yumași care nu vroiau să se despartă de șeful lor ne-au însoțit cu nevestele și copiii lor. Era atât de pustiu și jalnic acolo, încât m-a năpădit un dor nebun de lume... Ne-am mutat atunci la San Francisco, unde mi-a cumpărat un adevărat palat.

— Fericită muritoare! Și unde e acum bărbatul dumitale?

— În veșnicele câmpii de vânătoare, răspunse ea cu nepăsare.

— Care a fost cauza morții lui?

— Un pumnal.

— Povestește-mi, te rog, și mie ce s-a întâmplat... sunt foarte curios să știu. Indianul dumitale a fost un om cinstit și viteaz. S-a ținut de cuvânt

față de mine și adeseori m-am gândit cu plăcere la el.

— Ce aș avea să-ți povestesc! Lucrurile s-au petrecut cât se poate de simplu. La San Francisco am stârnit admirația multora. Bărbații îmi făceau curte și lui nu-i plăcea. Eram într-o zi invitați la un moșier; se aflau acolo o mulțime de cavaleri foarte interesanți și câțiva ofițeri cât se poate de drăguți, care nu mă slăbeau un moment. S-a iscat o ceartă, s-au tras pumnalele de la brâu; unul din *caballeros* a fost rănit la braț, bărbatul meu în inimă și-a murit pe loc.

— Și ce-ai gândit, ce-ai simțit, ce-ai făcut atunci?

— Eu? Ce-aș fi putut face? Nu știi că o femeie devine o celebritate în astfel de împrejurări? Nesocotința pe care o făcusem legându-mă de un indian o plătisem îndeajuns. Devenisem liberă. Am început apoi să-mi trăiesc viața. Învățasem jocul de cărți care mă pasiona din cale-afară. Joc și câștig mereu. Cât pentru dragoste, am de pe acum un pretendent amorezat lulea de mine, care m-a cerut de nevastă.

— Tot ofițer e?

— Nu. Un *caballero* frumos, cult și bogat, care a colindat aproape tot pământul, mai ales Orientul, și care a moștenit în timpul din urmă nu știu câte milioane.

— Nu mai spune! Norocoasă femeie, n-am ce zice! exclamai încântat, știind că nu poate fi vorba decât de Ionathan Melton.

— Norocoasă, bine zici, mai ales că norocul ăsta vine la timp. Îți spuneam adineauri că de obicei câștig la cărți, dar la viața pe care o duc

eu nu se poate trăi din cărți și ce mi-a rămas de la indian s-a dus. Palatul din San Francisco l-am vândut și, după ce voi cheltui și banii ăștia, nu-mi mai rămâne decât castelul din munți pentru care n-ar da nimeni un gologan, fiindcă nimeni nu se duce să trăiască într-o astfel de pustietate.

— Ești sigură că e al dumitale? Ai vreun act la mână?

— Nu și nici nu-mi pasă. Numai să vreau eu să mă mărit cu Hunter și am parale cât poftesc. Ce să fac atunci cu un castel în munți, în plină sălbăticiune?

— Nu cumva domnul despre care vorbești e acel interesant Small Hunter?

— Da. Îl cunoști?

— Nu-l cunosc, dar am auzit despre el. Îți închipui și dumneata că un om care moștenește milioane nu trece neluat în seamă. Se zice că a plecat în India.

— Se zice, dar nu e adevărat.

— Așa se vorbește în oraș. L-am văzut când s-a urcat pe vapor condus de avocat.

— Asta așa e, numai că, după ce s-a îndepărtat, a oprit vaporul și a coborât într-o barcă în care îl așteptam eu. Ne-am întors în oraș și am jucat cărți până după miezul nopții, când a plecat într-adevăr.

— Atunci nu înțeleg pentru ce a vrut să se creadă că plecase în Anglia și de-acolo în India?

— E un secret pe care o să ți-l încredințez numai dumitale. Numai eu sunt pricina.

— Dumneata? Cum?

— Tatăl lui, bătrânul Hunter, se ducea adesea în India și-i devenise atât de dragă țara, încât

a lăsat scris în testament că, după moartea lui, fiu-său să trăiască zece ani în India. Numai zece zile să lipsească până la împlinirea celor zece ani, și i se ia tânărului moștenirea. În timpul acesta n-are voie să se însoare. A primit condițiile și a semnat în fața tribunalului. După două zile ne-am cunoscut. Atât i-a trebuit ca să-și piardă capul după mine; n-a trecut apoi prea mult și m-a cerut de nevastă. Mai poate el acum să plece în India?

— De ce nu? Cine-l poate împiedica?

— Eu, cine altcineva?

— Dacă vă iubiți atât de mult, pleacă și dumneata cu el.

— Hahaha! râse ea cu poftă. Oricât aș iubi un bărbat, nu sunt nebună să mă înfund cu el într-o țară străină! Mi-am mai părăsit o dată patria ca să plec în America și știi ce-am pătimit. Acum, când am găsit o a doua patrie, nici prin gând nu-mi trece s-o părăsesc.

— Atunci de ce îi ceri lui sacrificiul să rămână aici?

— Nu e nici un sacrificiu, fiindcă în India n-are voie să se însoare, pe când aici da.

— Crezi că s-ar afla că s-a însurat acolo?

— Cu siguranță. Cel puțin așa spune el.

— Și aici nu?

— Nu pentru că ne-am căsători în secret și am trăi undeva ascunși. Castelul meu e atât de bine tăinuit că nici un alb n-a călcat încă acolo, afară de mine și tata.

— A, tatăl dumitale se află la castel?

— Da.

— Trebuie să se plictisească grozav.

— Nicidecum. Îți spusesem că, odată cu noi, au venit un număr de indieni cu ai lor la castel și au format o colonie, mică, e drept, dar care nu-i dă răgaz să se plictisească.

— Bine, să zicem, de unde luați însă cele ce trebuie pentru traiul de toate zilele?

— De la triburile învecinate.

— Ce triburi?

— Mogollonii și zunii.

— Îi aveți atât de aproape? întrebai eu cu interes.

Ionathan Melton o mințise; mie însă nici prin gând nu-mi trecea să-i deschid ochii. Era pentru mine momeala la undița cu care vroiam să-i prind pe Meltoni.

— Da, răspunse ea. Castelul meu se află situat între ținuturile acestor triburi, de-a lungul micului Colorado, mai exact lângă cel dintâi afluent din stânga al acestuia.

— Atunci castelul dumitale e plasat într-o poziție foarte romantică, fiindcă, dacă nu mă înșel, afluentul de care vorbeai izvorăște din partea de nord a Sierrei Blanca.

— Așa și e.

— Iar la sud se află apașii și tribul indienilor pimo, nu?

— Exact. Chiar pe acolo am trecut când ne-am dus la castel.

Ea nici nu bănuia bucuria pe care o simțeam în timp ce-mi confirma cele de mai sus.

— E o regiune foarte îndepărtată, continuai eu, și nu cred că Hunter va ști să găsească singur drumul la castel.

— Nu o să fie singur, fiindcă o să mă duc și eu cu el.

— Parcă ziceai că a plecat? Atunci se află tot aici?

— Nu. Mă așteaptă într-un loc unde ne-am dat întâlnire. Și chiar dacă nu l-aș mai găsi acolo, mai sunt alți doi foarte pricepuți cercetași ai pustiului care au să nimerească lesne la castel.

— Îi cunoști? întrebai eu, bănuind imediat că trebuie să fie vorba de Thomas și Harry Melton.

— Nu.

— Atunci nu înțeleg de ce ai atâta încredere în ei.

— Mi-a spus că îi sunt amândoi foarte devotați. Unul e servitorul pe care l-a avut aici.

— Așa! Au plecat toți trei împreună?

— Nu, ci pe rând, fiindcă lucrurile trebuie să se petreacă în secret și trei inși atrag mai repede atenția decât unul singur. Ne vom întâlni cu toții la Albuquerque.

— A, în Noul Mexic!

— Da. La un mare restaurant din oraș ținut de unul Plener.

— După cum văd, toate sunt cât se poate de bine gândite. Nu înțeleg însă de ce n-ai plecat și dumneata până acum...

Judita își luă un aer de importanță și zise:

— Fiindcă a trebuit să rămân de santinelă pentru câtva timp.

— Santinelă? Știi că afacerea devine din ce în ce mai interesantă! zisei eu râzând, ca să pară că iau lucrurile în glumă.

— E și foarte interesantă, mai interesantă decât crezi. Se va cerceta desigur dacă senior

Hunter, logodnicul meu, se ține de angajament, adică dacă a plecat într-adevăr în India sau se află ascuns aici în țară.

— Cui ar putea să-i pese de asta?

— Rudelor, căci, în cazul acesta, moștenirea li s-ar cuveni lor.

— Serios? Știi că e mai grav decât îmi închipuiam! Și cine sunt rudele?

— Nu e decât una singură, un așa-zis om al Vestului, vânător și cercetaș, care s-a întovărășit cu un englez și un indian ca să îl însoțească pas cu pas.

— Cum îi cheamă?

— Nu știu, nu l-am întrebat pe Hunter.

— Și totuși te-au pus santinelă fără să cunoști persoanele pe care trebuie să le supraveghezi.

— Nu e nevoie. Pentru asta e altcineva aici însărcinat cu supravegherea. Dacă nu-mi aduce nici o veste până într-o săptămână, plec și eu la Albuquerque.

— Dar pe omul ăsta nu se poate să nu-l cunoști!

— De văzut nu l-am văzut până acum, știu însă că e negustorul la care a locuit prietenul lui Hunter și care... A, iartă-mă, te rog, a sunat cineva.

Se sculă de pe divan și trecu în salon. Indiana îi spuse un nume pe care nu l-am înțeles. În curând auzii dincolo următoarea convorbire:

— Suntem singuri? întrebă un glas de bărbat.

— Da, vorbește! îi porunci Judita.

— Am venit să comunic doamnei Silverhill că persoanele așteptate se află aici în oraș. Așa mi-a spus fiul meu care e în slujba tribunalului.

— Cum, s-au adresat tribunalului? întrebă ea cu mirare.

— Da.

— Ca să afle dacă domnul Hunter a plecat în India?

Omul se codi o clipă, pe urmă răspunse:

— A fost vorba și despre India. Eu am de comunicat numai că persoanele acelea au sosit, altă însărcinare n-am. Vă pot spune cel mult numele acestor trei persoane pe care se crede că le cunoști.

— N-am de unde să le cunosc.

— Indianul e căpetenia apașilor: Winnetou.

— Winnetou? întrebă ea cu mirare. Pe acesta se înțelege că-l cunosc.

— Celălalt un englez cu numele Bothwell...

— Nu știu cine e.

— Și al treilea e un vânător și cercetaș al preriilor căruia i se zice Old Shatterhand.

— Old... Sha... tter! bâigui ea. Ăsta e... e... Taci și vino după mine!

Auzii o ușă închizându-se, pe urmă se făcu tăcere. Îl dusese pe individ în altă cameră ca să nu aud ce vorbesc. Omul era probabil gazda la care locuise Harry Melton. Când auzise ea numele de Old Shatterhand, își adusese aminte că așa mă cheamă, iar nu Firefoot, cum îi spusesem la început. Îl văzuse atunci în Sonora pe Winnetou cu mine și știa acum că eu sunt vânătorul care căuta să pună mâna pe moștenirea lui Hunter, dacă acesta nu se ține de condițiile testamentului.

Eram curios să văd ce are să facă Judita acum.

Trecu aproape un sfert de ceas până se întoarse. Era palidă la față și ochii îi luceau amenințător. Se stăpânea însă, ca să nu bag eu de seamă.

— Senior, ai auzit ce-am vorbit adineauri cu omul care m-a căutat? întrebă ea cu glasul schimbat de furie.

— Da, am răspuns foarte liniștit.

— Așadar, m-ai mințit adineauri când mi-ai spus cum te cheamă?

— Nu ți-am spus eu, dumneata mi-ai spus și eu n-am protestat.

— Ești Old Shatterhand, nu Firefoot. De ce nu mi-ai spus de la început?

— Pentru că n-am vrut.

— Știi dumneata cum se numește gestul pe care l-ai făcut? Ești... ești un...

— Sst, taci, îi curmai eu potopul de vorbe. Nu-ți dau voie să mai adaugi un singur cuvânt. În definitiv aș putea să te dau pe mâna poliției și, drept vorbind, nici nu știu de ce nu o fac...

— De ce n-o faci? Stai că-ți spun numaidecât. Mă duc numai să dau un bacșiș omului și mă întorc îndată.

Ieși pe o ușă care răspundea într-o altă cameră, nu în salon, și auzii cum trage binișor zăvorul. Trecui în salon, dar găsii și aici ușa încuiată. Probabil că dăduse ordin servitoarei să o încuie.

— Aha, m-a închis aici ca să poată fugi, mi-am zis râzând. Bine, ducă-se!

Deschisei fereastra și mă uitai de după perdea jos în stradă. O văzui ieșind după vreo cinci minute îmbrăcată cu o manta cenușie, având pe cap o pălărie de aceeași culoare. După ea pășea una din indiene cu o geantă în mână, iar în urmă un

bărbat cu barba neagră care ducea un cufăraș în spinare, probabil individul de adineauri.

Ridicară toți trei capul spre fereastră, dar eu apucasem să mi-l trag repede pe al meu îndărăt.

Un altul în locul meu ar fi spart ușa ca să se ia după ei, ceea ce eu nu făcui. Pe Judita o aveam și așa în mână, deși eram sigur că va pleca imediat din oraș.

Încercai la uși. Erau într-adevăr încuiate. Mă uitai pe urmă în jurul meu. Pe una din mesele budoarului văzui un album de fotografii. Îl răsfoii și printre celelalte fotografii găsii și una de-a lui Ionathan Melton, iar lângă ea un bilet împăturit. Desfăcui biletul pe care scria cu litere frumoase, caligrafice, următoarele cuvinte:

„Declar pe cuvântul meu de onoare și sub semnătura mea proprie că mă oblig să mă căsătoresc cu doamna Silverhill.

Small Hunter"

Cine cunoaște cât de severe sunt legile privitoare la promisiunile de căsătorie în Statele Unite știe ce înseamnă astfel de rânduri. Se putea vedea de aici că omul acesta, deosebit de tare, căzuse într-adevăr în mrejele unei cochete ca Judita. Eram sigur că-l voi găsi, dacă nu la Albuquerque, în orice caz la „castelul" ei din munți.

Cercetai mai departe cele două camere, nu găsii însă nimic ce m-ar fi putut interesa. Fotografia și biletul le băgai în buzunar.

Mă apucai pe urmă să examinez broaștele de la uși. Nu era nevoie să fii spărgător de meserie ca să le poți deschide. Cu un briceag pe care-l aveam în buzunar și căruia îi rupsei vârful, des-

făcui cele patru șuruburi, scosei broasca și trecui în coridor.

Nu văzui pe nimeni. Coborâi scara, mă oprii niței la bătrâna de la parter, îi spusei pe scurt cele întâmplate, apoi ieșii în stradă. Dar în loc să mă îndrept spre hotel, unde mă așteptau prietenii mei, mă dusei la gazda unde locuise Harry Melton.

În loc de firmă, văzui lipit pe una din ferestre un bilet că domnul Jefferson — cum se numea negustorul — „vinde și cumpără bijuterii de tot felul". Bătui în ușă. O femeie veni să-mi deschidă.

— Mister Jefferson e acasă? întrebai eu.

— Nu. Ce doriți?

— O brățară, un cadou pentru o doamnă.

— La ce preț?

— Între zece și cincisprezece dolari.

— Poftim înăuntru; bărbatul meu trebuie să se întoarcă îndată.

Dacă aș fi spus mai puțin, cu siguranță că mi-ar fi zis să mă întorc mai târziu, așa însă se temea să nu piardă mușteriul.

Intrai într-un mic antreu cu două uși; una ducea în camera în care intrai eu, cealaltă în aceea unde locuise Harry Melton.

Femeia era curat îmbrăcată și făcea impresia să fie lipsită de voință. A trebuit să aștept aproape un ceas până să se întoarcă Jefferson. Se duse să-i deschidă și-i spuse din antreu ce vreau să cumpăr. Fusei dus într-o altă cameră unde-și ținea marfa.

— O brățară, zici, sir? Poftim una cu o broșă la fel. Granatele astea se potrivesc foarte bine, mai ales la blonde.

— Din nenorocire doamna Silverhill nu e blondă, zisei eu zâmbind.

Omul fu cât p-aci să scape brățara din mână și mă întrebă repede:

— Doamna Silverhill? O cunoașteți?...

— Desigur. Doar pentru ea vreau să cumpăr brățara. Te miri?

— Nu, nu... Unde locuiește această doamnă?

— Chiar pe strada dumitale, nițel mai încolo.

— Sunteți prieteni?

— O cunoștință veche, altceva nimic.

— *Well!* De altfel nu mă privește, dar am auzit că doamna e bogată și mi-am zis că unei astfel de persoane nu-i poți oferi decât ceva de preț.

— Așa e. Aș fi putut să mă duc la un bijutier din cei mari, am venit însă aici pentru că darul pe care vreau să i-l fac nu-i poate ajunge în mână decât prin dumneata.

— Prin mine?

— Doamna e plecată și numai dumneata știi unde.

— Eu? bolborosi el înspăimântat. Ce treabă am eu cu doamna Silverhill?

— O să știe poliția mai bine.

— Po... li...

Nu putu sfârși vorba, parcă i se oprise în gât.

— Da, poliția, afirmai eu, grav.

— Nu înțeleg... Ce să știu eu despre doamna Silverhill a dumitale?!

— Unde se află, asta știi. Doar i-ai dus cufărul la plecare. Ai fost mai întâi la ea să-i spui că Old Shatterhand, Winnetou și mister Bothwell au sosit în oraș.

— Sir... numele astea... numele astea... bâigui el.

— Ți le-a spus fiul dumitale care o să-și piardă slujba din cauza limbuției lui. Ba o să mai fie dat și-n judecată. Știi pentru ce.

— Eu nu... știu... ni... nimic.

— Zău? Cunoști numele de Small Hunter?

— Small...

— Și vrei să spui că n-a stat în gazdă la dumneata unul Hudson? N-ai fost dumneata însărcinat să înștiințezi pe doamna Silverhill? Fii sigur că o să vă strângem nițel cu ușa, pe dumneata și pe feciorul dumitale, care știe foarte bine de ce s-a făcut vinovat acest Small Hunter.

Omul se trânti amărât pe un scaun și începu să se tânguiască:

— Dracu' m-a pus să mă bag... Să fi știut mă lipseam... Cine știe ce-oi mai păți...

— O s-o pățești rău de tot. Ce-ai zice să te duc acum la poliție?

Nemernicul sări în picioare și se uită rătăcit la mine.

— Adevărat că așa stau lucrurile, sir? Aș fi putut să jur că e chiar Small Hunter cel adevărat. De-abia acu' două ceasuri mi-a spus băiatul că ăsta e un șarlatan, dar mie parcă tot nu-mi vine să cred...

În vreme ce vorbea, îl observam cu atenție. Mi-am dat imediat seama că, deși nu s-ar fi dat în lături de la o mică șmecherie, n-ar fi fost însă în stare de complicitate la o crimă.

— Dacă ar fi numai un șarlatan, n-ar fi nimic, dar e ceva mai mult la mijloc, zisei eu. Când oi pune mâna pe el, îl duc de-a dreptul la spânzu-

rătoare. Nici acelora care au fost în legătură cu el nu o să le meargă mai bine, fii pe pace!

După ce-l lămurii cum stau lucrurile, omul îmi mărturisi ce știa.

— O să-ți spun tot, sir. Dumneata ești pesemne detectiv, trebuie să-ți faci datoria, dar poate că ne scoți din bucluc pe mine și pe fiu-meu. Alege-ți ce vrei din prăvălie, un ceas ori alt lucru de preț.

Așadar mă lua drept polițist, ceea ce-mi venea foarte bine la socoteală. M-am prefăcut că mă gândesc nițel, pe urmă zisei:

— Ce vrei dumneata să faci, se cheamă mituire și asta e aspru pedepsită de lege. Uite, să zicem că n-am auzit, fiindcă, dacă te-aș denunța, s-ar crede că ești complice în afacerea Hunter, și mie nu-mi vine să cred că ai fost în stare...

— Sir, îmi tăie el vorba, îți jur că nu sunt vinovat... n-am știut nimic...

- Dar cu copistul avocatului erai prieten, nu e așa?

— Doamne ferește! Schimbam o vorbă-două cu el, cum aș fi făcut cu oricare alt chiriaș.

— De ce te-ai dus atunci să-i duci doamnei Silverhill vestea?

— Mi-a spus când a plecat la St. Louis că dacă aflu prin fiu-meu că au sosit trei domni la New Orleans să-l caute pe Small Hunter, eu să mă duc la ea și să-i spun.

— Ți-a plătit ceva?

— Da, mi-a dat câțiva dolari.

— Rău, foarte rău că ai primit...

— Sir, sunt om sărac și dacă e vorba de câștigat ceva... Nu s-ar putea să scap de belea?

— Greu! De, știu eu... dacă n-ar afla nimeni...

— Nici un cuvânt, sir, nici un cuvânt! Mai bine mă las să mă taie în bucăți decât să scot o vorbă din gură.

— Nici față de colegii mei? Dacă nu spui nimănui ce știi și îmi mărturisești mie adevărul, poate să te scap.

— Orice vrei, sir, numai nu mă nenoroci.

— Bine, o să vedem noi. Așadar, unde se află acum Hudson care a locuit la dumneata?

— Mie mi-a spus că se duce cu servitorul lui Small Hunter la St. Louis.

— Pe servitor îl cunoști?

— Da, a fost de câteva ori pe aici. Seamănă foarte bine amândoi.

— Dacă sunt frați... Și falsul Hunter unde s-a dus?

— Până acum credeam că în India, dar doamna Silverhill a scăpat mai adineauri o vorbă din care am înțeles că nu e adevărat.

— Ce vorbă?

— Zicea că mister Hunter a avut grijă ca să ajungă repede. Nu ajunge nimeni „repede" în India.

— Așa e. Cum se face să-i fi scăpat vorba?

— Nu înțeleg nici eu. M-am dus la ea ca să-i spun pentru ce-am fost trimis. Știa mai dinainte la ce-am venit, nu cunoștea însă numele persoanelor. Când le-a auzit, s-a speriat grozav, m-a tras după ea într-o altă cameră și m-a pus să continui. Pe urmă m-a întrebat dacă am vreme să-i duc până undeva un cufăraș. Zicea că Old Shatterhand e la ea în casă și că trebuie să se

ducă numaidecât la mister Hunter care i-a cerut să vină repede după el.

— Și unde v-ați dus când ați plecat de acasă?

— La gară. Ea a rămas afară cu servitoarea și pe mine m-a trimis să-i cumpăr biletele.

— Pentru unde?

— Vezi, aici a fost o întreagă halima. Ea vroia să se ducă la Gainesville cu primul tren, fiindcă nu mai vroia să stea un ceas în oraș și, pentru că nu era deocamdată nici un tren direct, i-am scos bilete de tren prin Jackson, Vicksburg, Monroe și Marshall, iar de acolo prin Dallas și Fort Worth la Gainesville.

— Mare ocol. Putea să plece mai târziu și totuși s-ajungă mult mai repede la Gainesville.

— Fugea de frica lui Old Shatterhand.

— Și tot frica a făcut-o să spună ce n-ar fi trebuit. Altceva mai știi?

— Nu, sir, ți-am spus tot ce știam. Pot acum spera că o să fii îngăduitor cu mine?

— Hm! Dacă-mi făgăduiești că n-o să afle nimeni...

— Nici un cuvânt!

— E o condiție pe care ți-o pun, fiindcă dacă nu-ți ții gura nu pot să fac nimic. Deocamdată o să mai cercetez; dacă aflu însă că ai spus o singură minciună, fie ea cât de neînsemnată, intri în pușcărie împreună cu fiul dumitale și nu vă mai scoate nimeni de acolo.

— N-am spus nici o minciună, sir, așa că despre partea asta n-am nici o grijă.

— *Well!* Rămâi sănătos. Mai bine pentru dumneata să nu ne mai vedem. Brățara nu ți-o cumpăr

că n-am ce face cu ea; era numai un pretext, după cum cred că-ți închipui, nu e așa?

— Negreșit, răspunse el răsuflând ușurat. Sir, te-aș ruga să-mi spui și mie de unde știi dumneata ce-am vorbit cu doamna Silverhill? Din momentul când am intrat în odaie la ea, n-a vorbit cu nimeni un cuvânt în afară de indiana ei.

— Secretul meu, master Jefferson. Poliția trebuie să fie uneori atotștiutoare dacă vrea să fie ceva de capul ei.

— Ce-ar fi, sir, să te duci nițel până la locuința doamnei Silverhill să vezi ce e cu Old Shatterhand ăla care a rămas încuiat înăuntru?

— Nu te îngriji dumneata de el. Un vânător iscusit nu se lasă așa de lesne prins într-o capcană și, dacă se întâmplă vreodată, știe el cum să iasă din ea.

Am plecat foarte mulțumit de ce aflasem. Crezusem că va trebui să rămânem mai multă vreme în New Orleans și ne vedeam siliți să întoarcem imediat spatele acestui oraș.

3. ÎN LLANO ESTACADO

În seara aceleiași zile trenul ne ducea pe malul drept al lui Mississippi spre Red River Shreveport, unde am ajuns la revărsatul zorilor. De aici avea trenul nostru legătura cu cel care venea din Jackson și Vicksburg prin Monroe și în care, după socoteala noastră, trebuia să se afle Judita.

Stăteam în vagonul-restaurant și eram curioși să vedem dacă vine sau nu. Cum pe Emery nu-l cunoștea, îl trimisesem să cerceteze prin vagoane după ce se puse trenul în mișcare.

— E aici, zise el când se întoarse.

— Ești sigur?

— Da. O femeie frumoasă; asta chiar că poate suci capul multor bărbați; lângă ea o indiană; bagaj: un cufăraș și o geantă; pardesiu cenușiu și pălărioară întocmai cum mi-ai descris-o. Și acum ce facem cu ea?

— S-o lăsăm să-și vadă de drum.

— *Well.* N-ar fi mai bine s-o oprim?

— Nu. Ce avem noi cu ea? Noi pe Meltoni trebuie să punem mâna.

— O să-i avertizeze.

— N-are să aibă când, fiindcă o să i-o luăm înainte.

— Hm! Eu aș zice mai bine s-o oprim din drum.

— Cum?

— Cu ajutorul unui șerif oarecare.

— Ne-ar opri împreună cu ea și n-am face nici o ispravă. E mai mult ca sigur că vrea să se ducă la Gainesville în Noul Mexic. Habar n-are ce primejdios e drumul acesta pentru o femeie, dar nu și pentru noi. Ne vom cumpăra la Gainesville cai și ne vom duce călare în munți.

— Dar dacă dăm peste comanși sau kiowași?

— Nu face nimic, ne mai trece de urât.

Winnetou interveni:

— Să nu spună asta fratele meu. Comanșii vin adesea în nord până la șoseaua care duce la Santa Fé. Lui Winnetou nu îi e însă frică de ei, deși sunt dușmanii lui de moarte, dar dacă vrem s-ajungem repede la Albuquerque nu e vreme să ne războim cu ei.

Tăcui, fiindcă avea dreptate. Mai târziu Emery făcu iar o inspecție prin vagoane. Judita dormea. Probabil că petrecuse noaptea în tren și era obosită.

La Dallas trebuia să schimbăm trenul și să ne ferim să ne vadă. Am ajuns la Gainesville când se întuneca. Am așteptat să iasă din gară, pe urmă am coborât și noi din tren.

Gainesville era pe atunci o alcătuire mai mult de colibe decât de case. Se găseau în oraș numai două așa-zise hoteluri, niște cocioabe ca vai de lume.

O văzurăm intrând într-unul din ele. Am intrat și noi. Înăuntru întuneric, nicăieri vreo lumânare sau lampă aprinsă. Auzirăm voci din partea laterală a hotelului; era probabil bucătăria. Când ne-am

apropiat, am văzut o lumină slabă de lumânare care de-abia licărea printr-un ochi de geam afumat.

— *All right!* Aprind acum lumina în salon, zicea un glas de bărbat.

Cum ușa la intrarea în hotel era deschisă, am intrat înăuntru și am nimerit pe dibuite niște bănci de lemn lipite de perete pe care ne-am așezat toți trei. În momentul următor intră hotelierul cu o lampă aprinsă în mână.

— A, uite și alți musterii! exclamă el. Bun sosit, gentlemeni. Doriți să rămâneți peste noapte în hotel? Mâncare bună, paturi curate și prețuri scăzute.

— O să vedem noi pe urmă. Bere ai?

— Și ce bere! Porter veritabil.

— Adu trei sticle. Dacă nu ne place, ți-o turnăm pe gât.

— Nu m-aș supăra defel.

Ne uitarăm în jurul nostru și văzurăm la lumina slabă a lămpii că nu eram singuri în restaurant. Pe o bancă de peste drum de a noastră se afla... Judita cu indiana ei! Vă puteți închipui mutra lor când au dat cu ochii de noi.

— După cum vezi, doamnă, începui, înclinându-mă înaintea ei, revederea noastră de ieri m-a impresionat într-atât încât nu m-am putut despărți de dumneata. Old Shatterhand ți-a găsit urma, deși puseseși pe altcineva să-ți cumpere biletele de tren.

— Dum... dumneata aici în... Gainesville? bolborosi ea.

— Credeai că mă aflu tot în budoarul din New Orleans? Aș mai fi rămas eu poate câtva

timp, să mai simt plutind în aer parfumul ființei dumitale, dar ai uitat ceva și m-am gândit că poate să ai nevoie de acest ceva. Poftim.

Cu aceste cuvinte scosei din buzunar biletul cu promisiunea de căsătorie și-l ținui în dreptul lămpii. Cum își aruncă ochii pe el, mi-l smulse din mână și strigă emoționată:

— E al meu! Dă-mi-l încoa'! Acum nu-mi mai pare rău de nimic din ce-am lăsat în urmă...

— Păstrează-l bine, doamnă, zisei zâmbind. Cu el poți sili cea mai mare canalie care există pe suprafața pământului să te ia de nevastă înainte de a-i pune călăul lațul de gât.

— Taci, denigratorule! strigă ea înfuriată. Senior Hunter e un nobil în toate privințele, de o sută și de-o mie de ori mai cinstit ca dumneata. Lasă că o să-ți plătească el toate calomniile, fii pe pace! Apoi întorcându-se spre hangiu: senior, ai vreo cameră cât mai departe de acești mojici care nu știu să acorde respectul cuvenit unei persoane de condiția mea?

— Mă mai întrebați, stimată doamnă, răspunse el fudul. Am un salon unde și o prințesă s-ar simți ca în palatul ei. Poftiți după mine.

Luă o lampă și ieși cu amândouă, lăsându-ne pe întuneric.

Hanul era alcătuit din două încăperi jos; una „restaurantul" în care ne aflam noi, cealaltă bucătăria și, în același timp, locuința patronului. Tavanul amândurora era de scânduri cu o gaură mare la mijloc ca o gură de pod. Hangiul luă o scară, o rezemă de gaură și începu să se cațere pe ea, urmat de cele două femei.

Se întoarse abia peste un sfert de ceas.

— Scuzați, domnilor, că v-am lăsat în întuneric, zise el, dar n-am decât o singură lampă. Policandrul pe care l-am comandat la Little Rock n-a sosit încă. Doriți ceva de mâncare?

— Da. Ce ai? întrebă Emery.

— Un mușchi fript și jumări de ouă.

— Cine e bucătarul?

— Chiar eu în persoană. Nevasta e plecată și vine de-abia poimâine, iar cei patru chelneri care trebuiau să fi sosit încă de ieri au pierdut pesemne trenul fiindcă nu le terminase fracurile croitorul.

— După cum văd, mare noroc că te afli măcar dumneata aici, zisei eu. Dar ia spune, ți-a zis cucoana de adineauri unde se duce?

— Nu.

— Nici când pleacă?

— Nici. Ați auzit însă și dumneavoastră că închiriază salonul numai până mâine dimineață.

— Putem să rămânem și noi aici peste noapte?

— Cum să nu!

— Unde?

— Aici în salon. O să vă pregătesc un culcuș pe cinste.

— Dar multe saloane mai ai dumneata! Am putea găsi niște cai în oraș?

— De închiriat ori de cumpărat?

— De cumpărat.

— Avem niște armăsari cum nu se găsesc în toată America. Varsă foc pe nări, nu alta!

— Scumpi?

— Aș! Aproape de pomană. Eu sunt ăl mai renumit geambaș de cai în tot ținutul.

— Dar șei?

— Șei zici? Nici în St. Louis nu găsești ce găsești la mine.

— Aș dori atunci să fie mai bune ca berea pe care ne-ai lăudat-o adineauri. Câte ieșiri are salonul cucoanelor pe care le-ai dus în apartamentul lor?

— Una singură pe care ați văzut-o și dumneavoastră. Acum să mă iertați; trebuie să mă duc să vă pregătesc ceva.

— „Hotelierul" acesta era un pișicher și jumătate. Berea lui — o poșircă, mușchiul — talpă, ouăle — clocite. Paturile nu erau altceva decât un culcuș de talaș și pentru fiecare a trebuit să plătim câte trei dolari. Singura noastră mângâiere era că nici „prințesele" de sus nu o duceau mai bine ca noi.

În ce privește aceste două persoane, nu prea aveam noi încredere în ce ne spusese hangiul, dar fiindcă nu știam în ce direcție să ne îndreptăm atenția, ne gândirăm să fim cu ochii-n patru.

Ne culcarăm ca să ne odihnim nițel, deoarece aveam de gând să ne sculăm cât mai de dimineață.

Pe la mijlocul nopții Winnetou mă trezi și-mi șopti:

— Să asculte nițel fratele meu.

Se auzea de afară, dar mai departe de casă, un uruit ca de roate. Pe urmă totul se liniști. Am adormit iar zicându-ne că dacă Judita ar fi vrut într-adevăr să fugă, altă cale n-avea decât prin încăperea în care ne aflam noi — și Winnetou, care dormea iepurește, ar fi auzit-o cu siguranță coborând scara.

Ne-am sculat în zorii zilei. Cum ușa n-avea broască ci numai un zăvor de lemn, puturăm ieși

din casă fără să trezim pe hangiu, care dormea dus, în bucătărie.

Înainte de a pleca, ne uitarăm să vedem dacă scara era tot acolo; scara lipsea. O văzurăm în schimb afară, rezemată de perete lângă o ușă care da din etajul de sus în curte. Bineînțeles că l-am sculat imediat pe hangiu.

— Unde sunt cucoanele? îl întrebai eu.

— Au plecat, răspunse el rânjind.

— Pe furiș ca să nu vedem noi?

— Păi n-am vrut să vă scol din somn.

Se vedea bine că își bate joc de noi. Îmi venea să-l iau la palme.

— Nu știi unde s-au dus?

— Nu.

— Le-ai dus cu trăsura, și zici că nu știi?

— Cu trăsura? repetă el mirat. De unde știi dumneata?

Mi-am adus aminte de vorbele Juditei: „Mister Hunter a avut grijă ca să-l ajung repede din urmă!" Să-i fi spus el la plecare că o așteaptă o trăsură în Gainesville?

— Știu că era pregătită o trăsură pentru doamna Silverhill, am răspuns eu.

— Dacă știi atunci la ce să mai tăgăduiesc. I-o cumpărasem chiar eu la Little Rock și am dat o groază de parale pe ea, măcar că era o haraba ca vai de lume.

— Și încotro au luat-o?

— Nu e treaba dumneavoastră.

— *Well!* Fie și așa! Acum arată-ne caii pe care ziceai că vrei să ni-i vinzi.

— Nu-i mai vând. Vreți să vă spun adevărul? Mistress Silverhill, fainā cucoanā!, m-a plătit ca nu cumva să vă dau vreun cal.

— Nu face nimic, găsim noi.

— Aici în Gainesville? Te înșeli, sir. Toți caii din oraș sunt ai mei. Niște cai strașnici! Vreți să-i vedeți?

Ne lua în râs, asta era sigur. Winnetou îmi aruncă o privire pe care o înțelesei imediat.

— Dacă zici că sunt atât de strașnici, ia să-i vedem.

Ca să ne facă în necaz, hangiul ne duse să-i vedem. La o depărtare de nici zece minute de han era un loc îngrădit cu nuiele în care erau priponiți vreo zece cai. Câțiva din ei erau într-adevăr foarte buni.

— Aș vrea să te întreb ceva, master, zisei hangiului. Ți-a spus mistress Silverhill cine suntem?

— Nu.

— Atunci să-ți spun eu: dumnealui e Winnetou, căpetenia apașilor, eu sunt Old Shatterhand, despre care poate că vei fi auzit, iar celălalt e tot unul de-ai noștri care nu știe nici el ce e gluma. Dumneata faci negoț cu cai și nouă ne trebuie neapărat trei din ei. Nu vrei să ni-i vinzi, asta se vede. Acum ascultă ce-o să-ți spun. Îți cumpărăm pe ăștia doi murgi și pe roibul de colo. Îți plătim pentru fiecare câte optzeci și cinci de dolari. Ne mai dai și o șa, hamuri și ce se mai cere, pentru alți patruzeci și cinci de dolari. Face în total trei sute de dolari. Vrei? bine; nu? plecăm și ce s-o mai întâmpla pe urmă, treaba noastră.

— Cum? E adevărat? Dumneata ești Old Shatterhand și dumnealui Winnetou? Ce cinste

pentru mine! Ce mândru o să fiu când o să spun la toată lumea că am avut onoarea să găzduiesc în saloanele mele persoane atât de însemnate! Vă dau caii, vă dau tot ce vreți și vă spun și unde s-au dus cucoanele alea.

— Unde?

— Mai întâi la Henrietta ca să schimbe caii, de acolo la San Pedro, iar pe urmă la Albuquerque.

Nu m-așteptam să-l văd atât de comunicativ și hotărâsem că dacă nu va vrea să ne vândă caii, să încălecăm repede pe cei trei, ochiți de mine, să-i arunc cincizeci de dolari, și s-o luăm în goană lăsându-l să zică pe urmă ce-o pofti. Așa era însă mai bine.

Ne rugă să ne întoarcem la hotel ca să ne alegem singuri șeile și hamurile. În vremea asta se scuză pentru câteva momente; și nu trecu mult și „salonul" se umplu de oameni. Adunase tot orașul ca să ne vadă. Fiindcă oamenii nu ziceau nimic și numai ne priveau cu gura căscată, îi lăsarăm să se zgâiască în voie la noi.

Hangiul făcea o afacere minunată, căci oamenii se așezaseră la mese și comandaseră de băut numai ca să aibă prilejul să ne vadă mai mult timp. La urmă hangiul ne oferi ceva merinde de la el, ba ne mai dădu și o tigăiță și trei linguri ca să avem în ce ne pregăti mâncarea pe drum.

Bine aprovizionați și cu cei trei cai care duceau la drum am pornit spre Henrietta, direcția luată de Judita. Am aflat aici că trecuse într-adevăr pe acolo cu opt ceasuri în urmă și luase cu ea, în afară de caii pe care îi avea la trăsură, alții de schimb. Trebuie să fi avut multe parale la ea, altfel n-ar fi putut să-și cumpere atâția cai și

să plătească bine pe negustor, ca să nu ne spună încotro s-a dus. Dar Emery nu era prost. A luat de-o parte pe un argat și, în schimbul a doi dolari, a aflat nu numai când plecase Judita, dar și că, înainte cu puține zile, fusese pe acolo un domn care aranjase totul pentru continuarea călătoriei ei. Îl descrisese așa de bine încât recunoscui imediat pe Ionathan Melton.

Știam acum drumul pe care o luase și care însemna un mare ocol. Ne gândirăm să o luăm prin partea de nord al lui Llano Estacado, un pustiu sterp unde nu găseai nimic și Emery n-avea defel poftă să se aventureze pe un astfel de drum. Nici Winnetou nu părea încântat.

— Fratele meu cunoaște pustiul acesta tot atât de bine ca și mine, zise el. Va trebui să călărim zile întregi fără să dăm de un strop de apă; vor putea caii noștri să îndure setea?

— Vom găsi noi apă pentru că nu e acum timpul secetei, i-am răspuns eu.

— La șes nu, fiindcă vântul usucă repede băltoacele.

— Atunci se vor mulțumi și cu zeama cactușilor care potolește setea.

— Fratele meu are dreptate, fructul acesta conține multă apă, uitasem. Dar mai e și altceva ce mă face să șovăi. Știe sigur Old Shatterhand că Ionathan Melton se află sau va veni la Albuquerque?

— Da, presupunând că femeia n-a mințit.

— A spus adevărul; nu se poate însă să-l fi oprit ceva în drum pe Melton?

— Posibil.

— Atunci dă peste el, îi spune că suntem pe urmele ei și cunoaștem ținta călătoriei lor. Înțelegi că se vor feri să se apropie de Albuquerque.

— Asta numai în cazul când i s-ar fi întâmplat ceva neprevăzut.

— Nicidecum. S-ar putea să-i fi venit în gând s-o aștepte în drum ca să plece împreună mai departe.

— Nu cred; ar însemna să piardă prea mult timp.

— Nici asta. Lui îi e totuna dacă o așteaptă în drum sau la Albuquerque unde e mult mai expus să fie descoperit și prins.

— Hm! N-aș avea nimic de zis, dar o presimțire mă îndeamnă să ne ducem direct la Albuquerque.

— Știu că fratele meu are astfel de presimțiri care nu-l înșală niciodată. În cazul de față l-aș ruga totuși să nu le ia în seamă și să asculte mai bine glasul rațiunii. Deci — după ea!

A doua zi pe la prânz am ajuns la South Fork of Red River. Aici era Dryfurt* despre care ni se vorbise. I se zicea așa deoarece apa era atât de mică în timp de secetă încât o puteai trece călare fără măcar să-ți uzi picioarele.

Avusesem până acum iarbă destulă pentru cai și dădurăm și de făgașurile lăsate de roțile trăsurii. De aici însă coteau la nord-vest și știam că în partea aceea nu vom avea un strop de apă pentru cai.

Îi adăparăm deci bine, pe urmă pornirăm iar la drum.

---

* Vad uscat, în limba engleză (n. ed.).

Mult mai ușor ar fi fost să o fi putut lua prin Camp Radziminsky și Fort Elliot, dar Ionathan Melton avea motive puternice să ocolească locuri umblate.

V-am mai spus că Judita ne-o luase cu opt ore înainte, și, din nenorocire, nu reușisem până acum să micșorăm distanța; dimpotrivă, părea că sporește. Deși trăsura ar fi trebuit să îngreuneze drumul, avea cai de schimb și nu-i păsa, pe când ai noștri erau destul de obosiți.

Iarba era din ce în ce mai rară; câmpia devenea un șes pustiu de nisip, pe urmă bolovănos și pământul atât de tare încât nu se mai cunoștea nici o urmă.

A doua zi ajunserăm la o băltoacă. Apa era murdară, dar n-aveam încotro. O băurăm strecurată prin batistă și bieților cai nu le mai rămase decât nămolul.

Dădurăm în sfârșit iar de urme când pământul fu mai nisipos, dar pierdusem în căutarea urmelor încă o zi. Făgașurile păreau să fie vechi de două zile și doar ici-colo mai deslușite.

— Proastă afacere, mormăia Emery. Dacă o ține tot așa nu o mai ajungem pe muierea asta cât lumea și pământul.

— În nici un caz până la Albuquerque, răspunsei eu.

— Aveai tu dreptate când spuneai ca să ne ducem de-a dreptul acolo.

— Recunoști cam târziu; acum nu ne mai putem întoarce.

— Și să putem, Winnetou tot nu v-ar sfătui s-o faceți, interveni apașul. Mai că aș crede că

Ionathan Melton s-a oprit undeva în drum ca s-o aștepte și atunci dăm cu siguranță de ei.

— Și unde crede fratele meu că s-a oprit?

— Undeva lângă o apă, adică în susul Râului Canadian la care vom ajunge peste două zile.

Clătinai numai capul, căci aveam prea mare stimă pentru apaș ca să-l contrazic în fața lui Emery. Fusesem de o părere opusă de a lui; îi făcusem pe voie, așa că o sâcâială sau o imputare ar fi fost acum de prisos. El însă observă gestul meu, de aceea mă întrebă:

— Nu e și fratele meu de aceeași părere?

— Nu. Eu cred că nu o vom ajunge pe Judita.

— Nici chiar dacă o așteaptă Ionathan?

— Nici atunci. Când se vor întâlni, vor porni amândoi mai departe.

— Uff! Fără să-i lase timp să se odihnească?

— Fără, fiindcă va afla de la ea că suntem după ei.

Lăsă capul în jos stânjenit și răspunse cam rușinat:

— Fratele meu are dreptate. Trebuia să ascultăm de glasul lui nu de al meu. Winnetou a făcut o prostie.

Îmi părea rău că-l auzeam acuzându-se singur, dar din nenorocire am avut la urmă dovada că eu avusesem dreptate și nu el. Am ajuns noi, ce-i drept, trăsura, nu însă așa cum credeam, ci în împrejurări cu totul altele decât se așteptase apașul.

Așadar, până la Canadian-River mai aveam două zile de drum, zile cât se poate de grele.

Caii noștri tropăiau prin nisipul moale în care li se înfundau picioarele până la glezne și soarele

dogorea cumplit. Ne-am fi oprit să poposim peste noapte, dar nu se putea, deoarece am fi pierdut urma și prea mult timp. Noroc că a doua zi dimineață am dat iar de o băltoacă, din care adăparăm caii și pe la prânz am ajuns la o mică pădurice de cactuși, al căror fruct, deși nu tocmai plăcut la gust, conține o zeamă răcoritoare. Sorbirăm din ele atât cât să ne potolim setea și puserăm cailor un măldar dinainte ca să se sature. Pe urmă, iar la drum.

Nădăjduiam ca până-n seară să dăm de vreun afluent mic al Canadianului unde am fi găsit și apă și iarbă din belșug. Dar după amiază aerul deveni atât de fierbinte că te înăbușea și la orizont se zări spre sud o lumină roșiatică. Winnetou se uită de câteva ori într-acolo, dar nu spuse nimic.

— Parcă s-ar anunța un uragan, zise Emery îngrijorat.

— Așa și e, am răspuns eu. Noroc că nu suntem departe de râu. Cu vijeliile pustiului nu e de glumit.

— Fratele meu Old Shatterhand are dreptate, își dădu cu părerea Winnetou. Când spiritul lui Llano Estacado iese din adânc, se repede mânios peste pustiu, ridică nisipul până la slava cerului și smulge din pământ copacii din ținuturile rodnice și tot ce întâlnește în cale.

— Prost lucru! Și crezi într-adevăr că o să avem de-a face și noi cu acest Spirit?

— Vine. Winnetou știe ce spune. Să dea frații mei pinteni cailor, dacă nu vor să ne îngroape nisipul pe toți; trebuie să ne grăbim să găsim un loc de adăpost.

Îndemnarăm la drum caii, care, cu instinctul lor, simțiseră mai dinainte primejdia și goneau cât puteau.

Lumina cea roșie creștea, se întindea tot mai mult și se ridica din ce în ce mai sus pe cer. Primejdia era într-adevăr mare, căci mi se mai întâmplase de câteva ori să întâmpin astfel de vijelii în Llano Estacado.

Trecuseră aproape două ceasuri de când înțeleseserăm primejdia care ne amenința și peste cel mult un sfert de ceas, uraganul ne va ajunge din urmă. Caii de-abia mai puteau înainta.

Zărirăm deodată în depărtare, pe dreapta noastră, o ridicătură mică de pământ care se prelungea cât vedeai cu ochiul; nisipul nu mai era atât de adânc ca până acum și pe alocuri câte un loc bătătorit sau un fir de iarbă.

— Sfârșitul pustiului! strigă Winnetou. Vezi tu frate Old Shatterhand movilița aceea prelungă și copacul acela cu crengile uscate?

— Da. Cunoști tu movilița și copacul?

— Le cunosc. Suntem salvați. De acolo începe câmpia și la un sfert de ceas de la copac e un pârâu cu apă limpede. Dați pinteni cailor ca s-ajungem la el la vreme.

Vi se pare o sălbăticie când vă voi spune că loveam cu picioarele cât puteam în flancurile bieților cai, dar era în joc nu numai viața noastră ci și a lor. Goneau cu limba scoasă fără să-i lăsăm o clipă în loc, căci dacă s-ar fi oprit o clipă, ne-ar fi fost cu neputință să-i urnim din loc.

Trecurăm ca o săgeată pe lângă copac, mai departe, tot mai departe... apa sclipea... tufe verzi... înainte, mereu înainte, prin apă... iar

tufe... încă o bucată de drum prin tufe și pe urmă... caii căzură grămadă la pământ. Flancurile li se zbăteau, limba le atârna de un cot și ochii li se închiseră.

— Păturile, repede! strigai eu. Frecați-i... biciuiți-i ca să le puneți sângele în mișcare, altminteri înghețată... Dacă mor suntem pierduți!

Tăiai în fugă o nuia, Winnetou de asemenea.

— Cum, săracii, să-i biciuim? zise Emery, încremenit.

— Da, da, freacă-l repede pe al tău cu pătura pe piept.

— Ca să nu înghețe?

— Da, da.

— Cum o să înghețe pe căldura asta?

— O să vezi tu acum. Ia o nuia.

Luă o nuia, mă privi uluit, pe urmă mă întreabă necăjit:

— De ce nu ne-am oprit la mal? Ce nevoie aveam să intrăm în tufiș? Nouă apă ne trebuie...

— Vei vedea tu îndată, acum fă ce facem noi.

Începurăm să frecăm caii cu putere și, deși englezul nu pricepea nimic, ne imita mișcările.

Deodată... uraganul izbucni. Mii de trâmbițe răsunau deasupra capetelor noastre, prin aer străbăteau șuierături, urlete și țipete ascuțite. O dogoreală grozavă se lăsă peste noi urmată brusc de un frig grozav. Înghețul acesta era de ceea ce mă temeam eu. Începui să izbesc cu furie în cal, nu ca să-l chinuiesc, ci ca să-i pun sângele în mișcare. Winnetou făcea același lucru, și Emery, care înțelese acum ce rost aveau vorbele mele de adineauri, nu se lăsă mai prejos.

Frigul nu ținu mai mult de un minut, dar era atât de grozav că, dacă lăsam caii de sub mână, înghețau cu siguranță. Mișcările pe care le făceam biciuindu-i ne foloseau și nouă ca să simțim mai puțin gerul.

Deodată se lăsă iar o dogoreală fierbinte; vuietul din aer se potoli și în locul lui se auzi foșnet puternic și nu mai puturăm vedea înaintea noastră. Deși știam că nu mă pot auzi, strigai tovarășilor mei:

— Trântiți-vă la pământ și țineți-vă bine ca să nu vă ia vântul.

Aerul se îmbâcsi de nisip care-ți intra în ochi, în gură și în nări; cu mare greutate puteai respira. Băgai capul în pătură ca să nu mă înăbuș.

Această volbură de nisip nu ținu mai mult de trei minute dar, după ce trecu, eram acoperiți toți cu un strat gros de nisip. Aerul era acum curat și limpede; ne ridicarăm de jos ca să-l inspirăm cu nesaț. Zărirăm deodată la răsărit un tablou cât se poate de straniu. Cerul nu se vedea și în locul lui o întindere mare de nisip la marginea căreia se înălța un copac mare, despuiat de frunze, cu brațele întinse în gol.

— Fata Morgana! strigă Emery.

— Da, e mirajul înșelător al Llano-ului Estacado, prevestitor de furtună sau care apare după ce a trecut, răspunse apașul.

— Uite, copacul pe lângă care am trecut adineauri... e întors cu susul în jos!

— Tot tabloul e inversat. Mirajul constă din două straturi de aer, unul rece și altul fierbinte, și fiecare desenează imaginile altfel. Lăsați acum mirajul care va dispărea îndată și vedeți mai

bine de cai. Schimbările acestea bruște de temperatură, oboseala și nemâncarea i-a istovit de tot. Trebuie să-i frecăm iar din răsputeri și să vedem dacă se pot ține pe urmă pe picioare.

După un sfert de ceas îi aduserăm în stare să se ridice de jos. Încălecarăm și-i purtarăm câtva timp la pas ca să nu li se înțepenească mădularele, pe urmă dădurăm la o parte nisipul într-un loc și îi lăsarăm să pască în voie.

De-abia acum ne puteam gândi nițel și la noi. Ne apucarăm să ne curățăm lucrurile de nisip. În vremea asta stăteam jos și ne schimbam părerile între noi.

— Cunoșteați movila și copacul, începu Emery. Tu, Winnetou, știai că dincolo de copac e pârâul. Așadar ați mai fost pe aici?

— Da.

— De ce nu v-ați oprit dincolo, pe malul celălalt?

— Fiindcă dincoace tufele erau mai dese și cu cât erau mai multe în urma noastră, cu atât eram mai feriți de uragan.

— Hm... așa! Atunci trebuie să fi fost vreo întâmplare serioasă ca să țineți așa de bine minte locul ăsta.

— Foarte serioasă. Dacă ai fi avut timp să te uiți mai bine la copac, ai fi văzut că nu din pricina vârstei s-a uscat, ci de foc.

— A, a ars pădurea de la marginea lui Llano Estacado!

— Defel. Focul a fost un semn de triumf pentru comanși și un motiv de groază pentru mine și Winnetou.

— Vroiau să vă prăjească sălbaticii?

— Da, și nu numai pe noi ci și pe încă patru tovarăși de-ai noștri.

— Bine, omule, mie nu mi-ați spus nimic despre asta! Ia povestește s-aud și eu.

— Veneam cu Winnetou de la Sierra Guadalupe și vroiam să ne ducem, trecând prin pustiul Staked Plains, la Fort Griffin. Cunoșteam bine pustiul și nu ne temeam de el, mai ales că aveam merinde destule cu noi și burdufurile pline cu apă.

Pe la jumătatea drumului ne-am întâlnit cu patru inși care veneau de la Fort Dawis și vroiau să se ducă la Fort Dodge.

— Lung și primejdios drum! De la Rio Grande până la Arkansas! Peste șase sute de mile prin pustiul Llano! Nu puteau face un ocol prin locuri mai umblate?

— Nu se pricepeau și cei care-i îndrumaseră se pricepeau tot atât de puțin. Aflai de la ei că era vorba de o afacere importantă la care, dacă se sfârșea repede, se puteau câștiga multe parale. Nu era deci vreme de pierdut, de aceea li se spusese să ia drumul cel mai scurt, adică prin Llano. Negustorii erau doi băieți tineri care habar n-aveau de o călătorie prin Vest, de aceea li se dăduseră doi vânători să-i însoțească.

Aceștia mai fuseseră o dată prin Llano, nu înaintaseră însă prea mult în pustiu și, mai ales, nu știau cum să străbată drumul de la miazăzi la miazănoapte.

— Prostii! Trebuiau să coboare Rio Grande, să se îmbarce pentru New Orleans și să se ducă cu vaporul până la Arkansas.

— Sau să urce Rio Grande, să treacă prin Noul Mexic la Santa Fé și de acolo să ajungă tot

la Arkansas. Pe oricare din aceste căi ajungeau la destinație fără să mai cutreiere pustiul, chiar dacă n-ar fi întâmpinat aici nici o piedică în drum.

— Cu atât mai mult cu cât piedici sunt aici destule.

— Te cred! Cum vă spuneam, bieții băieți se duceau de-a dreptul la moarte. Am dat de ei aproape leșinați în nisip, caii zăceau alături istoviți de foame și de oboseală. Dacă nu veneam noi, se prăpădeau cu toții. I-am înviorat cu nițică apă, i-am pus pe picioare și i-am dus la malul pârâului, pe urmă i-am sfătuit să meargă cu noi la Fort Griffin. Ei însă s-au rugat de noi ca de Dumnezeu să-i ducem o bucată de drum prin pustiu spre miazănoapte că pe urmă se vor descurca și singuri. Ne-am codit la început, dar în cele din urmă ne-am înduplecat.

— Ca să vă expuneți la cine știe ce primejdie!

— Așa e. Nu știu dacă aș mai face astăzi ce-am făcut atunci. Eram tânăr pe atunci și nesocoteam primejdiile. Winnetou se bizuia pe două locuri unde știa că se găsește în drum apă de băut. De unul dintre ele era mai bine să ne ferim fiindcă se ațineau pe acolo o droaie de tâlhari și când am ajuns la celălalt, găsirăm apa secată. Știam că dacă vroiam să scăpăm cu viață, se cerea să ne cruțăm caii, de aceea le dădurăm lor câțiva stropi și ne lăsarăm pe noi însetați.

— Pentru niște oameni străini!

— Da. Ne erau străini dar erau oameni — după cum zici. Sunt sigur că și tu ai fi făcut la fel, doar ne cunoaștem noi!

— Mai departe?

— Ne-am lăsat duși de bieții cai care de-abia se mai târau. A doua zi seara am făcut popas și ne-am odihnit până dimineața, apoi am pornit pe jos iar la drum.

— Pe jos? Păi n-aveați cai?

— Erau prea istoviți. Pe la vremea prânzului înjunghiarăm unul din ei ca să-i sorbim sângele...

— Ptiu!

— Nu zi așa! Setea nu mai era de îndurat. Seara uciserăm încă unul. Și în definitiv de ce nu? Tot ar fi murit ei și așa. Al treilea muri peste noapte și a doua zi înjunghiarăm și pe ceilalți. Sângele lor ne ținuse câtva timp în viață, dar dacă aș vrea să-ți descriu starea în care ne aflam, n-aș putea. Am înțeles atunci că e adevărată vorba „te îmbeți de sânge". Eram cu adevărat beți. Sforăiam, ne clătinam pe picioare, ne poticneam, ne sculam iar, apoi cădeam din nou, până în cele din urmă nu ne mai puturăm ridica de jos.

— E grozav! Și unde s-a întâmplat asta?

— Nu departe de aici, la vreun ceas de drum dincolo de copac.

— Aha, acum înțeleg! Au năvălit comanșii peste voi și din pricina slăbiciunii nu v-ați putut apăra.

— Așa e. Zăceam întins la pământ, frigurile făceau să mi se perinde fel de fel de imagini nebune pe dinaintea ochilor. Deodată izbucni un urlet și un vuiet grozav în jurul meu. Încercai să mă ridic dar nu putui și căzui îndărăt leșinat. Când mi-am venit în simțiri, eram legat burduf. Lângă mine zăceau Winnetou și cei patru străini tot legați, iar în jurul nostru comanșii.

— Câți erau?

— Îmi adunai pe cât puteam puterile, ridicai capul și-i numărai. Erau paisprezece.

— Numai?

— Da, numai atâția, dar toți oameni sănătoși și voinici pe când noi nu eram decât șase, aproape morți.

— Stai dragă, nu te supăra, căci n-am vrut să-ți fac vreo imputare! Doar nu erați în stare nici de cea mai mică împotrivire. Și ce s-a mai întâmplat pe urmă?

— Indienii ne-au dat de băut și ne-au îndopat bine, dar nu din dragoste, ci pentru a ne pregăti pentru o moarte mai cumplită. Îndată ce am putut umbla, ne-au adus aici și iar ne-au dat de mâncat și de băut mai mult decât ne-ar fi trebuit. A doua zi ne-au târât lângă un pom unde trebuia să fim legați și arși de vii — după cum ne-a spus căpetenia.

— A, era și o căpetenie cu ei!

— Da, ba chiar una foarte renumită. Îi zicea Mowa-kituh, adică Mâna-puternică. Au legat mai întâi pe tinerii negustori de copac și le-au dat foc. După ei a venit rândul vânătorilor, pe noi ne lăsaseră la urmă.

— Și a trebuit să vedeți cu ochii voștri cum ard?

— Ce-am văzut a fost o grozăvie, dar ce-am auzit era și mai groaznic. Era o scenă despre care nici nu vreau să-mi mai aduc aminte. În sfârșit, și-au dat și aceștia sufletul. Acum veneam noi la rând.

— Repede, repede că nu mai am răbdare... Cum ați reușit să scăpați?

— Trebuie să-ți spun mai întâi că mi se luaseră toate armele.

— Și lui Winnetou?

— Da. Pușca lui cu țeava de argint o luase căpetenia comanșilor și stătea cu ea în mână în timp ce îi ardeau pe cei patru nenorociți. Caii rămăseseră lângă pârâu.

— Sub pază, desigur.

— Nu. Spre norocul nostru. Îți atrag atenția că mie și lui Winnetou ne pierise complet slăbiciunea. În starea de enervare în care mă aflam îmi simțeam parcă puterile înzecite.

Alături de căpetenia comanșilor stătea fiul acestuia care avea atârnată de cingătoare cartușiera lui Winnetou. După explicațiile acestea vei înțelege restul.

Picioarele ni le dezlegaseră ca să putem umbla, numai mâinile ne erau legate la spate. Winnetou îmi aruncă o privire semnificativă arătându-mi din ochi copacul, apoi pârâul. L-am înțeles imediat ce vrea să spună.

Văzuserăm că pe nenorociții noștri îi legaseră de copac piept la piept într-un fel de îmbrățișare care dovedea o cruzime neînchipuită. Noi speram ca tocmai de la acest lucru să ne vină salvarea. Dacă aveau de gând să procedeze tot așa, trebuiau să ne dezlege pentru câteva momente mâinile și atât ne era de ajuns.

— Grozave momente!

— Lucrurile s-au întâmplat într-adevăr după cum am prevăzut noi. Căpetenia făcu un semn lui fiu-său și încă unuia din indieni, care ieși din rând și se apropie de mine pe când cel dintâi de Winnetou. Indianul îmi deznodă legăturile, apoi

mă luă de braţ ca să mă ducă spre Winnetou, care avea şi el acum mâinile libere. Urma să ne îmbrăţişăm. Ca fulgerul apaşul smulse cu stânga cartuşiera de la brâul tânărului comanş, iar cu dreapta puşca pe care o ţinea tatăl lui.

În aceeaşi clipă smucii şi eu cuţitul de la brâul comanşului care mă ducea la rug, îl îmbrâncii încolo şi luai repede puşca mea cu repetiţie din mâna unuia din comanşi. Cât ai clipi eram lângă cai.

— N-au tras după voi?

— Nu. Ticăloşii se uitau încremeniţi cu gura căscată. De văzut nu i-am văzut, fiindcă înţelegeţi că nu m-am uitat îndărăt, mi-am închipuit însă după tăcerea lor. Izbucniră pe urmă un răcnet şi un urlet de se cutremură văzduhul şi patru din ei se luară după noi. Când am ajuns la primul tufiş, Winnetou a întors puşca spre ei şi a doborât pe cei doi din faţă. Cum şi a mea era încărcată, am tras şi eu în al treilea şi apoi în cel de al patrulea. Ceilalţi, care alergaseră în ajutorul tovarăşilor lor, se opriră în loc, sfătuindu-se ce au de făcut. Ne-am folosit de răgaz ca să sărim pe cai şi s-o luăm în galop.

— Mare noroc aţi avut! Şi povesteşti, domnule, cu glas atât de liniştit, de parcă ai spune un basm.

— Lasă că nici nu era cine ştie ce lucru mare. Indienii ne înlesniseră fuga. Acum îi urmăream noi pe ei, ca să răzbunăm moartea celor patru tovarăşi ai noştri. Şi i-am răzbunat. În afara celor patru, a doua zi am mai împuşcat patru, ziua următoare încă trei.

— Îşi meritau soarta; până la urmă ar fi trebuit să cruţaţi pe unul din ei, ca să spună acasă ce-au păţit.

— Ne-am gândit și noi la asta. Am surprins pe ultimii trei lângă râul Canadian, pe locul numit de ei Theitis-tșihono-puestijait, adică Valea Morții, și unde și-au găsit într-adevăr doi din ei moartea.

— Cu căpetenia ce se întâmplase?

— Era cu aceștia din urmă. Lăsasem pe șeful comanșilor înadins în urmă. L-am împușcat odată cu celălalt, iar celui de-al treilea i-am dat drumul.

— Ce-ați făcut cu leșurile și cu lucrurile pe care le aveau asupra lor?

— I-am îngropat cu ele; nu le-am luat decât ce prădaseră de la victimele lor. Erau scrisori și alte lucruri mărunte pe care le-am predat pe urmă la Fort Dodge să fie trimise familiilor. Se cuvenea să îngropăm pe căpetenia comanșilor, după rangul pe care-l avea. Winnetou ținea foarte mult la o înmormântare conform cu rangul pe care îl avea, deși îi era dușman de moarte. Găsirăm aici în Valea Morții o crăpătură de stâncă; băgarăm cadavrul în crăpătură cu toate armele și talismanul său în mână.

— O mai fi acum sau au scos fiarele sălbatice leșul ca să-l sfâșie?

— Nu cred, fiindcă am astupat crăpătura cu bolovani. De altfel sunt sigur că ne-a spionat comanșul lăsat de noi în viață și a spus războinicilor lui unde zace șeful lor.

— Mai ții minte locul?

— Da. Am trecut odată cu Winnetou pe acolo și am văzut în locul bolovanilor o lespede mare la gura crăpăturii. Acum știi și tu în ce împrejurare am făcut cunoștință cu copacul cel ars care a servit de rug unor nenorociți și era să ne fie și nouă loc pentru odihna de veci.

— Ce interesant trebuie să vi se pară când vă vedeți iar pe locul unde ați trecut prin emoții atât de grozave.

— Interesant? Cuvântul nu se prea potrivește. Mai bucuros aș fi să mă văd cât mai departe de el. Winnetou ce zice?

Apașul fu de părere să rămânem peste noapte acolo, deoarece aveam iarbă și apă din belșug pentru cai.

Dar eu nu mă simțeam deloc liniștit; mă muncea o presimțire rea. Lăsarăm caii să pască și ne apucarăm să cercetăm cu băgare de seamă locul. Primejdia era mai mare aici decât pe șesul sterp și unui vânător orice întâlnire îi poate da de bănuit.

Nu văzurăm însă nimic suspect. Tocmai vroiam să mă întorc la pârâu când auzii o împușcătură. Nu m-am speriat defel; orice cercetaș al preriilor cunoaște detunătura puștii lui sau a tovarășului său. Știam că Emery era acela care trăsese și, fiindcă nu răspunse o altă detunătură, n-aveam motiv de îngrijorare.

Când mă apropiai de lagărul nostru, văzui că împușcase o pasăre mare și grasă, așa că nu-i luai în nume de rău împușcătura.

Făcurăm foc, fripserăm pasărea și mâncarăm cu poftă, mai bine de jumătate, păstrând restul pentru mâine.

Mâine! Cine poate să știe ce va fi mâine sau chiar peste un ceas!

Era scris să n-avem parte de pasăre, ci alții să se înfrupte din ea.

4. MORMÂNTUL

Hotărârăm să dormim cu rândul, adică doi să doarmă și unul să vegheze. Întâi păzeam eu, pe urmă Winnetou și la sfârșit Emery. Pe la miezul nopții stinsei focul și după un ceas îl deșteptai pe Winnetou. Pe urmă m-am culcat. Tristă mi-a fost deșteptarea! Visam urât. Se făcea că sunt acasă în pat; deodată se deschise ușa, măcar că era încuiată pe dinăuntru, și intră un omuleț scurt și gros, care se repezi dintr-o săritură la patul meu, mi se așeză pe piept și-și încolăci brațele în jurul gâtului. Nu puteam să respir, nici să țip sau să mă mișc.

În sfîrșit putui să răsuflu și mă deșteptai. A, nu eram acasă ci aici, aproape de râul Canadian.

— Winnetou! strigai eu.

— Charlie! îmi răspunse el lângă mine.

Vrusei să întind mâna, dar îmi simții amândouă mâinile legate, de asemenea și picioarele. Încercai să mă ridic, căzui însă îndărăt, căci o curea sau o frânghie mă strângea de gât.

Visam încă sau era aievea? Văzui deasupra mea stelele pierind una câte una pe cer și în juru-mi tufiș. Printre tufe zăream trupuri negre și simții

un miros greu de grăsime. Înțelesei că sunt indieni. Nimeni nu vorbea, nimeni nu făcea o mișcare.

Deci nu visam. Eram prins și legat burduf. Winnetou la fel. După stele cunoscui că trebuie să fie ora trei dimineața.

— Emery? întrebai eu.

— *Well!* răspunse englezul.

— Așadar și tu?

— Și eu!

— Când?

— Pe când vegheam. Au răsărit ca din pământ, m-au apucat de gât, de mâini și de picioare, din toate părțile. M-au strâns de beregată de n-am putut scoate un țipăt.

— Cine?

— Indienii.

Auzii acum un glas străin lângă mine:

— Mister Bothwell nu-ți poate spune nimic și nici Winnetou. Vă aflați în mâinile căpeteniei Pa-ark-piop.

Pa-ark-piop înseamnă Săgeată-lungă și era cunoscut pentru cruzimea lui. Era unul din cei mai temuți șefi ai comanșilor și știam că, aflat în puterea lui, cu greu am mai fi putut scăpa. De văzut nu-l văzusem niciodată, aflasem însă că nu e bătrân.

Dar cine-mi vorbise în englezește? Înțelesei după glas că era... Ionathan Melton.

— Nu vrei să te uiți încoace? râse el. Mă urăști așa de tare sau nu mă mai recunoști? Ia spune, știi cine sunt?

Ar fi fost nu numai ridicol să tac, dar și o nesocotință din partea mea. Puteam să aflu de

la el unele lucruri care m-ar fi interesat. De aceea zisei cu scârbă:

— Cine ești? Cel mai mare ticălos de pe suprafața pământului — asta ești!

— Mă judeci rău, sir, zău așa! Sunt om cinstit, mai ales față de dumneata. Vrei să ți-o dovedesc? Și, fiindcă tăceam, urmă cu ironie: O să-ți facă plăcere, cred, să mă cunoști și ca om cinstit. O să vezi îndată că nu te mint. Recunoști și dumneata că am de ce să-ți mulțumesc, nu e așa?

— Da.

— Atunci să nu te miri că țin să-ți plătesc cu dobândă la dobândă. Ei, ce zici, așa că e frumos din partea mea?

— Sunt încântat.

— Mi-am închipuit. Voi fi încă și mai atent decât te-ai aștepta. Desigur, ai vrea să afli cum am ajuns în situația de acum?

— Da.

— Atunci ascultă! Să nu mă crezi atât de prost și imprudent după cum ți-ai închipuit. O să-ți spun adevărul, fiindcă sunt sigur că nu mai poți să-mi faci nimic. Viața dumitale aventuroasă s-a încheiat; poți să-ți faci testamentul. Ești prizonierul căpeteniei comanșilor, Săgeată-lungă. Știi cine era tatăl lui?

— Nu.

— Mâna-puternică, indianul pe care l-ai ucis și îngropat în Valea Morții. Răzbunarea va fi pe măsură. Vei fi îngropat de viu împreună cu Winnetou, lângă cadavrul lui. Săgeată-lungă a făcut jurământ în fața mea și știi ce înseamnă pentru un indian jurământul. Ei, ce zici, cum te simți?

— Foarte bine.

— O să te simți și mai bine când va trebui să mori încetul cu încetul într-o groapă lângă un cadavru împuțit. Și, ca să-ți mai fac o mare bucurie, află că mă voi simți pe urmă foarte fericit când voi ști că am scăpat în sfârșit, odată pentru totdeauna, de dumneata. A, era să uit să-ți dau o mângâiere pe lumea cealaltă. Într-adevăr, eu sunt Ionathan Melton, după cum mă credeai.

— Așadar mortul din văgăuna uled-ayarilor era Small Hunter?

— Da.

— Și kolaghasi, tatăl dumitale?

— Chiar așa. El l-a împușcat. Te credeam pe urmă în mâini bune la uled-ayuni, dar dobitocii te-au lăsat să fugi. Ți-a fost însă degeaba. Noi ne-am dus frumușel la New Orleans, unde ni se pregătise mai demult terenul.

— De Harry Melton?

— Da. El a fost acela care a primit scrisorile și telegrama. Credeai că ai făcut cine știe ce ispravă, dar, trebuie să recunoști, te-ai lăsat tras pe sfoară. Și, ceea ce mă bucură mai mult din toate e că nici cu mistress Silverhill nu ți-a mers mai bine. Te-a jignit rău când ți-a respins propunerile de dragoste, nu e așa?

— Când a fost asta?

— La Sonora; de câte ori o rugai în genunchi, își bătea joc de dumneata.

— Eu? exclamai eu și, cu toată situația tragică în care mă aflam, nu mă putui stăpâni să izbucnesc într-un râs cu hohote.

— Da, dumneata! Degeaba râzi, știu ce spun. Cum îți strălucea fața când ai revăzut-o pe urmă în New Orleans...

— Și i-am căzut iar în genunchi, nu e așa?

— Desigur, desigur! Mărturisește...

— Ai dreptate, așa sunt eu. Cum văd o femeie, îi cad în genunchi. Asta-i tot ce ți-a spus ea?

— Bineînțeles. Cu ce poftă râdea, când mi-a povestit cum te-a încuiat în cameră și a plecat lăsându-te acolo. Ți-a spus, nu, că suntem logodiți?

— Da.

— Sunt sigur că ai venit aici mai mult de dragul ei, decât să mă urmărești pe mine, nu-i așa?

— Ba da, ba da!

— Mi-a spus tot. Poate că ai fi reușit s-o ajungi, dacă nu-mi luam eu măsurile mai dinainte. Știai de la ea că m-am dus la Albuquerque, ca să mă întâlnesc cu tata și unchiul Harry, nu?

— Da.

— Și că ne vom duce pe urmă cu toții la castelul ei, unde vom duce o viață fericită?

— Știam și asta.

— Atunci nu mai am ce-ți spune decât că dorul de ea m-a oprit din drum și am rămas la Canadian ca s-o aștept. Am fi fost acum departe, dacă nu cădeam în mâinile comanșilor. Erau gata să ne omoare, dacă nu-mi venea un gând năstrușnic. Ghicești care?

— Da.

— Vă știam pe urmele noastre...

— Dar de jurământul comanșilor habar n-aveai.

— Nu. Știam însă că tribul lor și al apașilor se dușmănesc de moarte, de aceea am propus comanșului să ne ajutăm reciproc. I-am cerut să ne lase să ne vedem nesupărați de drum, dându-i în schimb ideea cum să pună mâna pe Winnetou.

— Și s-a învoit?

— Cu mare bucurie, mai ales că a aflat că e și Old Shatterhand cu el.

— Totuși nu s-a prea încrezut în vorbele voastre, fiindcă vă văd tot aici.

— Negreșit că nu putea s-o facă decât după ce mă voi ține de făgăduială. Știam că sunteți pe urmele Juditei și v-am ieșit nițel înainte. Veni uraganul care aduse după sine mirajul. Zărirăm trei călăreți apropiindu-se de pârâu. Cine puteau să fie în afară de voi? Comanșii și-au închipuit că veți poposi acolo și s-au ascuns în pădurea care se află cale de o jumătate de ceas de aici. După ce a trecut furtuna, v-am văzut cercetând locul, dar vântul spulberase urmele. Pe urmă, când s-a întunecat bine, au trimis iscoade care au venit să ne spună ce făceați. Stăteați lângă foc și frigeați o pasăre. Voi nu i-ați simțit pe comanși când s-au apropiat. Era greu să înșele atenția lui Winnetou și a lui Old Shatterhand, de aceea au așteptat până ce a venit rândul englezului. L-au prins și l-au legat într-o clipă fără să aibă vreme să scoată un țipăt. Pe voi v-au biruit în somn. Acum știi tot. Friptura o s-o mănânc eu cu Judita, gândindu-ne cu plăcere la persoanele cărora era destinată.

— Unde e mistress Silverhill?

— A rămas sub ocrotirea câtorva comanși în pădure. Înainte de plecare aș vrea să vă mai fac

două rugăminți. Ca gentlemeni ce sunteți, nu mă puteți refuza.

— S-auzim.

— Sunt mare amator de arme de preț. V-aș ruga să mi le lăsați pe ale voastre moștenire după moarte.

— Și dacă nu vreau?

— Tot degeaba; le consider pradă de război.

— Foarte bine. A doua rugăminte?

— Mi-ai luat pe când mă aflam în Tunis niște hârtii; să mi le dai înapoi.

— Du-te de i le cere avocatului dumitale Fred Murphy; i le-am lăsat în păstrare.

— După cum văd, îți arde de glume. Acum să iau friptura și armele.

Deoarece comanșii ne știau bine legați, nu se gândiseră să ne ia armele care se aflau jos lângă noi. Vrusei să protestez, dar, în momentul acela, auzii pe cineva aproape de mine zicând într-o englezească stricată, cum vorbesc indienii de prin părțile acelea:

— Stai! Lasă armele!

În vremea asta se mai risipise întunericul și putui vedea pe cel care vorbea. Era căpetenia comanșilor.

— Pentru ce? Sunt doar ale mele.

— Nu. Mi-ai făgăduit sau nu, că-mi vei da în palmă pe aceștia trei?

— Da, dar nu și lucrurile lor.

— Tot ce aparține învinsului, se cuvine învingătorului. Lasă deci jos armele.

Și, fiindcă Melton se codea, indianul scoase cuțitul de la brâu și-l amenință cu el.

Melton trânti armele și zise cu ciudă:

— Na, ia-ți-le; măcar că nu sunt ale tale! Eu mă duc să-mi iau trăsura și plec.

— Nu încă, mai așteaptă.

— De ce să mai aștept? Mi-ai făgăduit că îndată ce-mi voi împlini făgăduiala, mă lași să-mi văd de drum.

— Ți-am făgăduit și mă voi ține de cuvânt. Ai putut însă să îmi spui tu hotărât ceasul când mi-i vei preda?

— Nu.

— Atunci nu ți-am hotărât nici eu când îți voi da drumul. Deocamdată rămâi.

— Nu cumva mă consideri și pe mine prizonierul tău?

— Să taci, coyot împuțit! se răsti căpetenia cu ochii scânteietori.

Melton tăcu și șezu iar jos.

— Mi-ai făgăduit, urmă iar comanșul, să-mi predai pe Winnetou și Old Shatterhand; trebuie mai întâi să mă încredințez dacă, într-adevăr, sunt ei.

Apoi oprindu-se în fața apașului, zise privindu-l încruntat:

— Cum te cheamă?

— Sunt Winnetou, căpetenia apașilor.

— Și pe tine? întrebă el pe englez.

— Bothwell.

— Numele tău nu s-a auzit încă în nici un cort sau lagăr.

Se apropie apoi de mine și, după ce mă măsură câtva timp cu privirea, rosti:

— Ție ți se zice Old Shatterhand?

— Da.

— Ești un vrăjmaș de-al comanșilor?

— Nu sunt vrăjmașul nimănui, dar mă apăr împotriva oricui vrea să mă atace, fie el roșu sau alb.

— E adevărat că ai ucis împreună cu Winnetou pe Mâna-puternică, tatăl meu?

— Da, dar nu cu Winnetou, ci singur, fiindcă glonțul meu i-a dat lovitura de moarte.

— Winnetou era cu tine, deci vina e a amândurora. Bothwell, fiind tovarășul vostru, va avea aceeași soartă cu voi. Veți fi ziditi de vii toți trei în mormântul aceluia pe care l-ați ucis. Apoi, adresându-se oamenilor săi: luați pe prizonieri între voi și să ne întoarcem în pădure.

Mă uitam la căpetenia comanșilor și-o examinai cu atenție. Era un bărbat de vreo treizeci de ani, cu chipul mândru și aspru. Știam că va fi neînduplecat.

Ni se dezlegară picioarele ca să putem umbla și convoiul se puse în mișcare. Numărai douăzeci de comanși voinici, toți unul și unul. Aveam vreo jumătate de ceas de drum până la pădure. Nu era propriu-zis o pădure, căci copacii erau rari și formau numai o fâșie lată de verdeață. Dincolo de ea se întindea câmpia unde păștea caii sub paza a doi comanși. Caii noștri erau, bineînțeles, printre ei.

Ne legară acum altfel; cu mâinile la spate, ne puseră să încălecăm și ne înțepeniră picioarele de chingile șeilor cu niște curele subțiri. Ionathan Melton încălecă și el, pe urmă am pornit cu toții peste câmpia întinsă. Și aici uraganul acoperise iarba cu nisip. Văzurăm acum copaci înalți cu frunza deasă și ajunserăm în sfârșit la malul Cana-

dianului în lungul căruia se întindea șoseaua ce duce de la San Pedro la Albuquerque.

Să nu vă închipuiți însă o șosea după concepția noastră europeană. Era doar o potecă mai lată pe care circulau care cu boi.

O butcă veche cu șase cai aștepta la marginea pădurii. Judita stătea tolănită în iarbă, dar se ridică la apropierea noastră. Doi inși, vizitii probabil, nici nu se mișcară când ne văzură. Cinci comanși stăteau de pază.

— Am pus mâna pe ei! Uite, ți-am adus pe adoratorul tău, strigă Melton Juditei, râzând și arătând spre mine. Ea zâmbi și dădu din cap, fără să-mi arunce măcar o privire. Ce puteam face altceva decât să tac?! Dar unul dintre cei de față îmi luă apărarea, însăși căpetenia comanșilor.

— Te-ai ținut de cuvânt, zise el lui Melton. Puteți pleca nesupărați de nimeni, dar mai întâi ascultă aici la mine. Îi vezi tu pe acești războinici? Unul e Winnetou și celălalt Old Shatterhand. Au fost puși pe rug ca să fie arși; prin curajul și destoinicia lor au reușit să scape ziua-n amiaza mare și au ucis pe urmă pe marea căpetenie a comanșilor, Mâna-puternică, tatăl meu, și alți doisprezece războinici de-ai lui. Nu l-au lăsat însă pradă corbilor și hienelor ci l-au îngropat cu cinste împreună cu armele și talismanul lui ca să se poată duce mândru în veșnicele câmpii de vânătoare. Acești doi oameni sunt dușmanii noștri, dar oameni de onoare și războinici renumiți. Tu însă cine și ce ești?...

— Și eu sunt un gentleman care... îl întrerupse încurcat Melton.

— Taci! se răsti comanșul. Te-am auzit ce spuneai adineauri în tufiș lui Old Shatterhand. Nu ești un războinic ca el și ca noi, ci un hoț și un șarlatan. Eu, Săgeată-lungă, am fost prin orașele albilor și am învățat multe. Am văzut oameni care fuseseră închiși pentru că au furat și au înșelat pe semenii lor. Ca să-i poată cunoaște oamenii de treabă și să știe să se ferească de ei, li se rădea părul de pe cap. Eu mă țin de cuvânt și te las să pleci în voie, dar, ca să te deosebești de acești oameni cinstiți și curajoși, te voi însemna pe viață. Comanși, rădeți-i părul!

— Părul? Părul meu...

— Taci, vierme, altminteri îți iau nu părul, ci viața! tună comanșul.

Melton se zbătea și țipa cât putea. Degeaba. Doisprezece comanși îl trântiră la pământ și doi din ei, cu pumnalele lor ascuțite ca un brici, începură să-i radă capul. După schimonosirile și răcnetele lui, se cunoștea că ticălosul suferea cumplit. Când nu mai rămase urmă de păr pe cap, i se dădu drumul. Sări ca ars de jos și alergă să se ascundă în spatele trăsurii. Judita vru să se ducă după el, dar comanșul o opri cu un gest.

— Stai! se răsti el. E adevărat că Old Shatterhand a fost adoratorul tău?

— Da, răspunse ea fără să plece ochii.

— Și tu l-ai respins ca să pleci după omul de colo? Ești soția lui?

— Nu încă.

— O fată de-a noastră n-ar pleca niciodată după un bărbat a cărui *squaw* nu e încă. Și limba ta nu e o limbă de femeie, ci de viperă care varsă venin. Mii de femei și fete indiene ar fi fost feri-

cite să le iubească Old Shatterhand; o buruiană ca tine n-ar putea fi iubită niciodată de un om ca el. Deci ai mințit. Mărturisește!

— Da, bâigui ea.

— Și îndrăznești să acuzi pe acest războinic vestit de care nu ești vrednică nici măcar să-i pronunți numele! Te asemeni la suflet cu acela după care ai plecat, de aceea o să fac să te asemeni și la chip. Ai insultat pe un mare războinic, prea mândru să se apere cu un singur cuvânt de acuzarea ta. Luați-i și ei părul de pe cap, pe urmă lăsați-i să se ducă încotro vor.

Judita începu să scâncească înnebunită de groază. Mi se făcu parcă milă de ea și zisei comanșului:

— Săgeată-lungă e un om viteaz și un mare războinic căruia nu-i e îngăduit să-și pună mintea cu o femeie ca asta. Să-i lase părul și nici să nu se sinchisească de ea.

— Cine-i dă dreptul lui Old Shatterhand să se amestece în treburile lui Săgeată-lungă? O căpetenie știe întotdeauna ce vrea și ce face și nu-și poate lua niciodată cuvântul înapoi. Rămân la ce-am hotărât. Rădeți-i capul!

Îmi făcusem datoria și trebuii s-o las în voia soartei. Întorsei capul ca să nu o văd zbătându-se, dar țipetele ei îmi găureau parcă timpanul.

În sfârșit tăcu. Când mă uitai într-acolo, nu o mai văzui; se ascunsese în trăsură. Auzii în schimb glasul lui Melton întrebând de unde era:

— Să-mi spună Săgeată-lungă dacă are de gând să se țină de cuvânt și să omoare pe cei trei prizonieri?

— Da. Vor fi ziditi mâine de vii, răspunse comanșul. Să plece acum albul cu femeia lui de aici ca să nu-i mai văd, altminteri nu o să fie bine de ei.

Melton n-așteptă să-i spună a doua oară. Sări lângă Judita, vizitiii dădură bice cailor și trăsura se puse în mișcare. Așadar omul pe care-l urmărisem în Africa, venisem după el în America ne scăpa din nou, iar noi trebuia să fim... îngropați de vii!

Stăteam tot întinși în iarbă. Comanșii nu mâncaseră încă nimic pe ziua de astăzi. Era vorba să li se dea de mâncare înainte de-a porni spre Valea Morții.

Nici prin gând nu-mi trecea să disper. Drept e că de o îndurare din partea lor nu putea fi vorba, aveam însă răgaz până a doua zi și, până atunci, mai erau douăzeci de ceasuri. Ce nu se poate întâmpla în douăzeci de ore!

La un ajutor din afară nu puteam să mă aștept, trebuia să ne ajutăm singuri. Dar cum?

Mai întâi, faptul că nu vom fi chinuiți în acest interval mă liniștea întrucâtva. Căpetenia spunea, și ne-o dovedise că avea multă considerație pentru noi. Mai mult nu puteam cere deocamdată.

Ni se dădu și nouă de mâncare. Bucățile de carne erau tot atât de mari ca și ale celorlalți. Ne dezlegară mâinile, dar ni se legară cu atât mai strâns picioarele. Negreșit că tot timpul cât mâncam eram supravegheați cu strășnicie. Pe urmă ni se legară iar mâinile la spate.

Băgai de seamă că Emery făcea, în timp ce-l legau, o mutră ciudată.

— Te miri de mutra mea? mă întrebă el în limba germană, pe care o vorbea binișor.

— Da. Mă tem însă să nu fi observat și indienii și să prindă bănuieli. Ai ceva de gând?

Unul din comanșii care stătea mai aproape de noi, atrase căpeteniei atenția.

— Albii vorbesc într-o limbă pe care n-o înțeleg, îi zise el.

— Să spună Old Shatterhand ce limbă e, răspunse căpetenia.

— E limba țării mele și a poporului din care fac parte.

— Unde e țara ta și a strămoșilor tăi?

— Dincolo de apa cea mare, spre partea de răsărit.

— Acolo e Anglia.

— Nu. Și mai departe, tot mai spre răsărit.

— Are poporul tău cântece de jale pentru morți ca noi?

— Da. Cântece și rugăciuni îndreptate spre marele Manitu al nostru.

— Pe limba voastră?

— Da.

Cu glas puternic ca să-l audă toți, căpetenia comanșilor începu:

— Când un războinic viteaz își simte moartea aproape, își face pregătirile pentru calea de veci. Își amintește de faptele sale și le proslăvește după legea poporului său. Acești doi albi au fost războinici viteji; sunt hărăziți morții și trebuie să-și proslăvească faptele lor în limba lor. Noi trebuie să-i ucidem, dar se cuvine să le lăsăm sufletul ca să slujească pe Săgeată-lungă când se va duce

pe veşnicele câmpii de vânătoare. Să-i lăsăm acum să grăiască pe limba lor.

Era o mare îngăduinţă din partea unui om pe care-l credeam neînduplecat, dar o îngăduinţă dictată de simţul său religios.

Puteam deci să discut în voie cu Emery, păstrând în acelaşi timp o atitudine cât se poate de gravă, ca şi când n-am vorbi decât despre moartea noastră apropiată.

— Aşadar, începui eu, la ce te gândeai adineauri când făceai mutra aceea care m-a mirat? îl întrebai eu.

— La o scamatorie pe care am văzut-o adesea şi pe care am învăţat s-o fac şi eu. I se zice „Vrăjitorul ferecat". Mi-am zis că n-ar strica să o experimentez acum.

— Hm! Nu-ţi închipui că-i poţi trage pe comanşi pe sfoară cu astfel de fleacuri.

— O fi un fleac, nu zic, dar în împrejurarea de faţă ne-ar putea fi de mare folos şi indienii n-ar băga de seamă.

— Scamatoria asta se poate înţelege şi din explicaţie?

— Mai greu, dar aici nu e posibil altfel. „Vrăjitorul" se lasă să-i lege cu sfoară sau o curea mâinile la spate şi are totuşi posibilitatea să şi le dezlege în orice moment.

— Fără să se bage de seamă?

— Da. Principalul e să-şi poată pună singur cureaua pe încheietura mâinii stângi.

— Asta s-ar putea sub pretextul că vrei s-ajuţi pe cel care te leagă. Mai departe!

— Apuci cureaua la mijloc, pui un capăt peste încheietura stângă, şi laşi să facă nodul. În vreme

ce cel care te leagă trage de curea, tragi și tu de capătul celălalt, prefăcându-te că vrei s-o înnozi mai bine, dar în realitate cureaua se deznoadă. Nici cel care înnoadă, nici cel care privește nu bagă de seamă. În vreme ce ții amândouă mâinile la spate ca să înlesnești sarcina celui care te leagă, apuci cu dreapta mâneca dreaptă a hainei ca și când ai vroi s-o ții departe să-i fie omului mai ușor de legat. În felul acesta rămâne o mică distanță între amândouă mâinile, ca să poți mișca lațul. Pe urmă, tragi de capăt și nodul, în aparență foarte țeapăn, se desface repede. Înțelegi ce vreau să spun?

— Da. Sper că scamatoria asta ne va fi salvarea.

— Experiența am făcut-o adineauri și mi-a reușit pe deplin. Încercați și voi diseară să faceți la fel.

— Hm! Pentru mine poate că aș reuși, dar de, știu eu! Se cere oarecare exercițiu... Te las mai bine pe tine s-o faci.

— De ce? Dacă-i explicăm și lui Winnetou cum să procedeze, putem scăpa toți trei în același timp. Putem dispărea apoi împreună, fără să ne simtă indienii.

— Sună foarte ispititor ce spui tu, numai că nu e așa ușor de realizat. Mai întâi, cum să-i explicăm lui Winnetou? Sunt printre comanși unii care înțeleg englezește.

— La asta nu m-am gândit.

— Și al doilea, să nu se bage de seamă scamatoria. La unul din noi, poate că nu s-ar observa, dar, dacă facem toți trei aceeași mișcare, fii sigur că prind bănuieli. Părerea mea e să încerci numai tu.

— Bine, bine, dar ce o să fie pe urmă cu voi?

— Vom vedea. Ne-ar trebui un cuțit, dar ni le-au luat comanșii odată cu armele.

— Am eu un briceag mititel cu o pilă; îl port de obicei în buzunarul dinăuntru al vestei, sper că n-au să-l găsească ei.

— Minunat! Dacă reușești să ai mâinile libere și să nu-ți ia briceagul, îți poți tăia legăturile de la picioare și pe urmă pe ale noastre.

— *Well!* așa să fie, amin! În afară de faptul că ne aflăm într-adevăr în mare primejdie, aș fi fericit să vă pot scăpa eu, fiindcă din pricina mea ați ajuns în mâinile comanșilor.

— Nu i-ai simțit venind?

— Nu, deși țineam urechile ciulite și ascultam cu mare încordare. Din nenorocire n-am auzul tău sau al lui Winnetou. Îți poți închipui cum mă mustră cugetul...

— Vorbești prostii! Ce s-a făcut s-a făcut. Bănuiesc că tot așa ni s-ar fi întâmplat și nouă dacă eram în locul tău.

— Nu i-ai auzit când spuneau că au așteptat dinadins să-mi vină rândul?

— N-are a face. Să ne gândim acum la ce e, nu la ce-ar fi putut fi. Suntem prinși și trebuie să scăpăm. Cu imputări și tânguiri nu ne recăpătăm libertatea.

Winnetou stătea lângă noi, dar nu înțelegea ce vorbim, speram însă să-l putem pune la curent.

După ce tăcurăm, se întâmplă ceea ce prevăzusem: ni se scotoceau buzunarele, dar, spre norocul nostru, nu găsiră briceagul lui Emery. Ne urcară apoi iar pe cai și pornirăm spre Valea Morții.

Până acolo, pe un drum știut de ei, ajungeam în cel mult opt ore.

Comanșii aveau niște cai admirabili. Trecurăm Canadianul printr-un vad, pe urmă o luarăm spre nord. Pe mal creșteau copaci și iarbă, dar din ce ne îndepărtam, copacii se răreau și iarba era tot mai firavă până ce pieri de tot.

Valea Morții nu-și datora numele faptului că împușcasem și îngropasem acolo pe căpetenia comanșilor, ci din pricina pustietății din juru-i. Mânaputernică se refugiase odinioară aici, crezând că se poate ascunde de noi.

Valea avea forma unui crater cufundat. Pereții se înălțau vertical și erau din piatră tare. Nu era decât o singură potecă pe unde puteai pătrunde înăuntru călare, dar cu piciorul aveai posibilitatea să te cațări și prin alte locuri. Fundul văii forma o circumferință pe care o puteai ocoli într-o jumătate de ceas. La partea de apus țâșnea un izvor din pământ. Apa mirosea a pucioasă și pierea iar în pământ foarte aproape de unde țâșnise, totuși ajungea să întrețină viața câtorva buruieni și tufe.

Pe la vremea prânzului făcurăm un scurt popas și ni se dădu o bucată de carne să mâncăm. Acum se putea încerca scamatoria. Ne dezlegară mâinile ca să putem mânca, pe urmă ni le legară iar. Urmăream cu încordare fiecare mișcare a lui Emery. Îl văzui apucând liniștit cureaua, trecând-o peste mâna stângă, făcând nodul, apoi ducând amândouă mâinile la spate ca să i le lege la un loc. Indianul încercă pe urmă nodul și, găsindu-l în regulă, zâmbi mulțumit, ceea ce

mă făcu să cred că încercarea lui Emery dăduse greș.

— Așa e că nu ți-a reușit scamatoria? îl întrebai eu. Indianul a cercetat legătura și n-a observat nimic.

— Cu toate acestea scamatoria a reușit. Îmi pot trage, oricând vreau, mâna din laț. Ți-aș arăta, dar nu merge, că ne văd. Știi tu ce m-am gândit eu?

— Ce?

— Să renunț diseară la mâncare ca să nu trebuiască să mă dezlege. Te pomenești că nu mai pot face nodul la loc.

— S-ar putea să le trezești bănuiala. Când e cineva ceasuri întregi cu mâinile înțepenite la spate, e bucuros să și le poată mișca nițel.

— Ai dreptate.

Călăream toți trei în rând având pe Winnetou la mijloc. În puține cuvinte și cu pauze lungi între ele, ca să nu priceapă comanșii ce vreau să-i spun, îl pusei la curent cu planul nostru.

Chipul lui frumos, ușor bronzat rămase nepăsător în aparență la vestea cea bună, dar zise în șoaptă.

— Liber, nu însă fără pușca mea de argint.

— Nici eu fără a mea, am răspuns eu.

— Și dacă nu e posibil? mă întrebă Emery care ne auzise.

— Vin să mi-o iau pe urmă. Libertatea e un bun neprețuit, dar ce fac aici în sălbăticia asta fără arme?

— Așa e. E însă viața noastră în joc.

— Ai și tu dreptate. Atunci ne lipsim de ele. Dacă aș ști cu siguranță că nu ne omoară, n-aș

pleca de aici până nu mi-aș vedea iar arma în mână.

Să fi fost cu un ceas înainte de-a se însera când am ajuns la marginea Văii Morții. Coboram călare încet, unul în urma celuilalt, poteca cea îngustă ca un convoi de înmormântare. Ce-ar fi să ne găsim într-adevăr aici mormântul... Mă înfiorai și gonii gândul acesta funebru din minte. Nu! Dacă e să fie mormântul cuiva, apoi nu va fi al nostru ci al comanșilor...

Ne oprirăm lângă izvor și căpetenia lor descălecă urmat de ceilalți. Hotărâseră să facă popas pentru noapte. Încercară să adape caii, dar animalele nu vrură să bea din apa aceea împuțită care mirosea a ouă clocite.

Îmi aruncai ochii în juru-mi. Colo unde peretele se înălța mai neted și drept se afla crăpătura în care îngropasem pe comanș. Nu era mai lată de șase picioare la bază și se îngusta de tot când ajungea la un stat de om. De aici avea aceeași lățime până la o înălțime destul de mare. Deoarece nu se putea astupa până sus, rămânea un spațiu bunișor ca să se primenească aerul și să nu murim înăbușiți.

Lespedea care astupa jos crăpătura era mai lată decât ea și nu mai înaltă de trei coți. Cu toată greutatea ei, am fi putut-o da la o parte, dacă n-ar fi fost grămezile de bolovani care fuseseră puse în fața și părțile ei laterale.

Indienii ne duseră mai întâi la mormântul căpeteniei lor. Fiul acestuia puse să se dea bolovanii la o parte, apoi zise cu glas solemn:

— Aici zace Mowa-kituh, marea căpetenie a comanșilor. Spiritul lui s-a dus pe veșnicele câmpii

de vânătoare unde așteaptă zadarnic sufletele ucigașilor săi ca să-l slujească. Să vină acum îndărăt spiritul ca s-audă ce-am să-i spun eu, feciorul și răzbunătorul lui.

Așteptă niţel ca să aibă vreme spiritul să vină, apoi urmă:

— Mâna-puternică a fost fugărit de Old Shatterhand și Winnetou ca să îl omoare. Amândoi se află acum în puterea mea și vor plăti cu viaţa lor moartea lui. Orice mort se duce pe lumea cealaltă așa cum a fost în clipele din urmă. Dacă îi rănim și schilodim pe ucigași vor ajunge slabi și neputincioși la Mowa-kituh și nu-l vor putea sluji cum trebuie. De aceea nu le vom face altceva decât să-i băgăm de vii în groapa lui ca să aibă slujitori voinici cu care să se poată făli pe veșnicele câmpii de vânătoare. *Howgh!*

Puseră lespedea la loc, fără ca eu să fi avut vreme să arunc o privire înăuntru. Ne duseră îndărăt la izvor, dar nu ne lăsară acolo.

La o depărtare de vreo cincizeci de pași era o altă crăpătură în stâncă, dar atât de îngustă încât de-abia puteau încăpea trei inși. Ne vârâră aici și lăsară numai doi inși să ne păzească. Mica grotă era o închisoare sigură. Din trei părţi piatră și numai o singură deschizătură la care stăteau de strajă cei doi comanși înarmaţi până-n dinţi.

— Năstrușnică idee să ne vâre aici! mormăi englezul, necăjit.

— De ce te plângi? îl întrebai eu.

— Fiindcă suntem închiși din toate părţile și nu mai putem fugi.

— Crezi? Eu sunt foarte mulţumit de această idee năstrușnică — cum îi zici tu.

— Nu te-nțeleg... Afară puteam observa tot ce se petrece în jurul nostru și aveam spațiu liber înaintea noastră.

— Dar puteam fi și noi observați. S-așteptăm până ce se va întuneca, ca să nu ne vadă paznicii, pe urmă ne eliberăm fără să ne simtă. Aici sunt numai patru ochi care ne supraveghează, pe când afară, de douăzeci de ori pe atât.

— Hm... poate că ai dreptate! Obiceiul tău să vezi în tot răul un bine.

Se întunecă de-a binelea. Aprinseră un foc, dar nu lângă izvor, unde își făcuseră indienii lagărul, ci în fața închisorii noastre.

Pentru un foc mare la care să se poată frige carne nu aveau destul material, dar buruienile uscate care se găseau în vale ajungeau doar atât cât să dea o pâlpâire ca să se poată vedea la gura micii peșteri în care ne aflam noi.

Dacă am fi vrut să biruim pe paznici, ar fi trebuit să sărim peste foc și ar fi avut în vremea asta timp să dea alarma. Și așa chiar, oricât de mică era flacăra, lumina destul înăuntru ca să se poată observa fiecare mișcare a noastră.

— Ei văzuși? întrebă Emery înfuriat. Nici acum nu-mi dai dreptate?

— Nu. Nu-mi convine nici mie lumina, dar găsesc că tot e mai bine aici înăuntru decât afară. Acolo am avea pe toți indienii în jurul nostru, pe când aici numai doi. Și apoi, crezi tu că focul ăsta o să țină toată noaptea?

— Ba bine că nu! N-au să-l lase ei să se stingă, fii pe pace.

— Cu ce? Până la ziuă mai sunt opt ore și cu ierburile astea nu-l pot alimenta. Ia te uită cât a mai rămas.

Dar adunară altele și în curând grămada crescu tot mai mare, nu însă destul de mare ca să poată ajunge cât va ține noaptea.

Ni se dădu foarte târziu cina, care consta tot dintr-o bucată de carne. Ne dezlegară iar mâinile ca să putem mânca, pe urmă ne legară iar. Spre norocul nostru, lui Emery îi reuși și de data asta scamatoria. Putea mișca mâinile în voie.

Paznicii se schimbau din două în două ore și cei care veneau examinau mai întâi legăturile.

Indienii stătură multă vreme treji. Discutau probabil situația noastră, un subiect destul de pasionant pentru ei. De-abia pe la miezul nopții se potoliră. Se făcu liniște, semn că adormiseră. Focul ardea mereu, dar grămada de vreascuri scăzuse și peste cel mult un ceas nu va mai fi rămas nimic din ea.

— Afurisită treabă! mormăia Emery. Chiar de-am reuși să ieșim de aici, ar fi prea târziu.

— De ce prea târziu? îl întrebai eu.

— Pentru că nu putem ști dacă indienii din lagăr dorm toți. Trebuie deci să mai așteptăm cel puțin un ceas și până atunci vine rândul schimbului.

— O să așteptăm până după ce-o veni.

— Pierdem un timp prețios pe care nu știm dacă-l vom mai putea câștiga la urmă. Și apoi, chiar reușind să ieșim de aici, tot nu putem pleca imediat, fiindcă ne trebuie cai. Până s-ajungem la ei, până să-ncălecăm, pun indienii mâna pe noi.

— N-au să pună, fiindcă nici nu o să ne apropiem de cai.

— Cum, ce-ai spus? Vrei să fugim pe jos?

— Da.

— Pe jos! Ești copil, dragă?

— Defel. Fugim pe jos, dar nu departe, deoarece nu părăsim valea.

— Lămurește-mă, că, drept să-ți spun, nu te înțeleg...

— Mai înainte de toate e vorba de armele noastre. Ne îndepărtăm, nu mai punem mâna pe ele cât om trăi. Rămânem pe aici ca să pândim un prilej bun să ni le luăm.

— Bine, omule, cum îți închipui tu că putem rămâne în vale și să nu ne prindă comanșii? Există vreo ascunzătoare pe undeva?

— Da. Mormântul căpeteniei lor.

— Aș! O idee mult prea îndrăzneață, dragul meu.

— Nu atât pe cât crezi tu. Ar fi mai îndrăzneț să încercăm să ieșim din vale și să o luăm peste șes, unde putem fi văzuți până la mare depărtare. De cum s-ar lumina de ziuă am avea pe indieni după noi. Ce ar însemna asta fără cai și fără arme pentru noi, îți dai și tu seama.

— Ești atât de sigur că nu putem reuși să ne luăm caii și armele mai înainte?

— Foarte sigur. Și apoi nu e vorba numai de arme, ci și de celelalte lucruri care ni s-au luat.

— Nu s-ar putea să ne furișăm până la locul unde sunt și să le luăm într-ascuns?

— Imposibil. Ne-ar prinde imediat.

— N-au decât! Să mă văd eu liber și nu mi-e frică de o sută de sălbatici de ăștia!

— Crezi că nu sunt și eu tot atât de hotărât ca și tine? Dar nu vreau să mă văd iar legat cobză ca acum. Nu spun că ideea cu mormântul căpeteniei îmi surâde. După ce ne vom vedea dezlegați, vom ști dacă dorm toți în lagăr și ce avem de făcut.

— Așa e, zise Winnetou care tăcuse până atunci. Planul fratelui meu Old Shatterhand e cât se poate de bun. Comanșii vor lăsa pe cineva să păzească armele și lucrurile noastre, în vreme ce ei se vor duce să ne caute.

— Pentru ce să le păzească?

— A auzit și fratele meu că vor să ne trimită neatinși pe veșnicele câmpii de vânătoare, așa că ne vor da armele și tot ce ne-a aparținut cu noi. Winnetou cunoaște obiceiurile poporului indian. Nu ne vor schilodi trupurile ca să rămânem zdraveni și voinici pentru a sluji pe mort cu armele noastre.

— Aha, așa! Comanșii cred că tot ce ni se dă cu noi poate fi de folos pe lumea cealaltă...

— Da. Suntem sacrificați mortului ca să-i fim slugi credincioase și tot ce ducem cu noi e acolo al lui. Sst, tăcere, vine schimbul!

Paznicii se ridicară de pe jos ca să facă loc celorlalți doi. Aceștia ne examinară și ei legăturile și se așezară jos lângă foc. Ultimele vreascuri pâlpâiră un moment apoi se stinseră și ele.

Acum, după ce se făcuse întuneric, puturăm vedea și noi cerul. Era înnorat; doar ici-colo sclipea câte o stea.

După ce trecu vreme de un sfert de ceas, Emery scoase mâinile din laț și-și tăie curelele de la picioare. Se apucă pe urmă să le deznoade și

pe ale noastre, ceea ce cerea timp. Nu le tăiam dinadins, ca să avem cu ce lega pe paznici. Emery bodogănea necăjit.

— Mai bine-ar fi să-i spânzurăm de gât în loc să-i ameţim. Un singur ţipăt de-al lor şi suntem pierduţi.

— În amândouă cazurile pot avea timp să ţipe şi nu omori un om decât atunci când nu mai ai încotro.

— *Well!* Cum crezi tu! Care din noi se năpusteşte asupra lor, unul sau toţi trei?

— Numai eu cu Winnetou. Eu pe cel din dreapta, Winnetou pe celălalt.

Mâinile ne erau aproape amorţite de strânsoarea curelelor; începurăm să le frecăm ca să punem sângele-n mişcare, pe urmă ne apucarăm de treabă. Trebuia să fim însă cu mare băgare de seamă, deoarece paznicii stăteau cu faţa întoarsă spre noi. Dacă ne simţeau înainte de-a fi apucat să le punem mâna-n beregată, ni se zădărnicea tot planul.

Din fericire în peşteră era şi mai întuneric ca la ei. Ne ridicarăm puţin, apoi ne-am târât spre ei cu ochii aproape închişi, privind numai pe sub gene ca să nu ne vadă sclipirea din priviri. Reuşita depindea acum de două lucruri: întâi, să lucrăm cu atâta precizie şi iuţeală ca să n-aibă vreme să scoată un geamăt; al doilea, să nu se audă nici cel mai mic zgomot sau bufnitură. Bineînţeles că trebuia să-i atacăm în acelaşi timp dacă vroiam să izbutească lovitura.

Ne apropiam pe nesimţite. Simţii deodată că mă atinge Winnetou pe braţ; era semnalul. Într-o clipită apucai pe comanş de gât. Din faţă e mult

mai greu decât pe la spate, totuși reușii destul de lesne, de asemenea și Winnetou. Nu se auzi decât un gâlgâit înăbușit. Le dădurăm apoi obișnuitul pumn în tâmplă, descleștând pe urmă treptat-treptat mâinile din jurul gâtului, ca să nu se înăbușe.

Prima parte a planului nostru reușise. Paznicii n-aveau alte arme la ei decât pumnalele. Li le luarăm ca să avem măcar atât cu ce ne apăra. Le vârârăm câte un căluș în gură, îi legarăm zdravăn și-i împinserăm în crăpătură în locul nostru.

— Să aștepte frații mei până ce mă întorc — ne șopti apașul. Mă duc în lagăr și apoi vedem ce hotărâre ne rămâne de luat.

Pieri în întuneric, târându-se ca un șarpe. Se întoarse după două minute. Nu era semn bun.

— Nu ne putem apropia nici de cai și nici de izvor, ne zise el. Caii sunt păziți de o santinelă. Toate lucrurile noastre sunt de partea cealaltă a apei și lângă ele stă căpetenia comanșilor și veghează. Pesemne că gândul răzbunării i-a gonit somnul. De altfel, Winnetou și-a închipuit că așa o să fie.

— N-am putea să facem și cu el ce-am făcut cu aceștia doi?

— Nu. În jurul lui dorm războinicii și ar trebui să trecem peste ei ca să ajungem la el.

— Atunci nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne ascundem în mormântul bătrânului. Să mergem acolo.

Ne-am târât întâi pe pântece și numai apoi ne-am ridicat în picioare, abia după ce ne-am îndepărtat simțitor de lagăr. Cum comanșii împrăștiaseră peste zi bolovanii, ne-a fost ușor să dăm lespedea

la o parte. Mult mai greu ne-a fost să o punem la loc pe dinăuntru.

Locul nostru de refugiu nu era deloc comod. Crăpătura era destul de încăpătoare, dar foarte scundă, așa că trebuia să stăm îndoiți de mijloc. În fund zăcea cadavrul comanșului. Trebuia să ne înghesuim unul într-altul, ca să nu ne lovim de el. Spre norocul nostru aerul care pătrundea prin partea de sus a crăpăturii împiedicase deocamdată putrefacția.

Așteptam cu-nfrigurare ziua. Schimbul paznicilor se sfârșise; peste o jumătate de ceas trebuiau să se ivească zorile.

Nouă ni se părea o veșnicie. Cum se va lumina de ziuă, căpetenia comanșilor va băga de seamă că paznicii lipsesc de la locul lor.

Pusei ochiul la crăpătură.

— Vezi ceva? mă întrebă Emery.

— Nu zăresc decât la trei-patru pași de-aici, se luminează însă din ce în ce, i-am răspuns eu.

— Acu' o să înceapă gălăgia. Mare prostie am făcut că ne-am îngropat aici de vii! Dacă ne descoperă, suntem pierduți.

— Nu cred.

— Și ce-ai face?

— Singurul lucru care ne-ar salva atunci ar fi să mă reped la căpetenia comanșilor și să pun mâna pe el. Odată în puterea noastră, putem intra în tratative.

— Dar dacă nu ne mai lasă să ieșim?

— Ei, aș, trebuie!

— Și îngrămădesc iar bolovanii peste lespede?

— Pentru asta le trebuie timp. Suntem toți trei oameni voinici, putem da lespedea la o parte și... Ascultați!

Se auzi un țipăt strident, semnalul primejdiei la indieni.

— Căpetenia să fi țipat? Ia uită-te de vezi ce e, Charlie, zise Emery.

În vremea asta se luminase bine de ziuă și putui zări prin lagăr. Țipătul îl scosese într-adevăr căpetenia care se apropiase de crăpătură și găsise pe cei doi paznici legați. Urmă în lagăr o învălmășeală grozavă, pe urmă se făcu liniște. Căpetenia pusese să fie dezlegați paznicii și află de la ei ce se întâmplase. Așadar nu-i omorâsem. Se auziră răcnete de furie. Comanșii cercetară cu ochii valea, dar nu văzură nimic. Își închipuiră că am fugit. Încălecară în grabă și-i văzui urcând poteca. Jos nu mai rămase decât căpetenia cu cei doi paznici. Comanșul se așeză jos pe când paznicii rămaseră în picioare, neîndrăznind să crâcnească.

— Dacă ar avea dobitocii de indieni nițică judecată, s-ar întoarce imediat, zise Emery.

— De ce?

— Fiindcă odată sus, vor vedea că nu suntem nicăieri și-și vor da seama că n-am ieșit încă din vale.

— Te înșeli. Vor crede probabil că am avut destul timp să fugim și am pierit din raza vederii lor. Se vor apuca să caute urme, pe care, bineînțeles, nu le vor găsi. Neștiind încotro am luat-o, se vor despărți în grupuri, ca să pornească în direcții diferite. Acum sunt sigur că planul nostru va reuși.

Așteptam cu nerăbdare să vedem ce va mai fi. După vreun sfert de ceas, câțiva din călăreți se întoarseră și raportară ceva căpeteniei. Acesta încălecă și porniră cu toții, luând și pe paznici cu ei. Armele, caii și lucrurile noastre le lăsară acolo unde erau.

— Izbândă! jubilai eu. A reușit mai bine decât m-așteptam. Au plecat cu toții și ne-au lăsat armele și caii...

— Atunci afară repede! strigă Emery.

— Nu încă; s-așteptăm până ce se vor îndepărta mai bine, ca să nu vadă ce se petrece jos în vale.

Mai lăsarăm să treacă puțin, pe urmă împinserăm lespedea la o parte. În sfârșit eram liberi! Emery vru s-alerge la arme, dar Winnetou îl opri.

— Să punem mai întâi lespedea la loc, zise el. Cum va vedea la întoarcere căpetenia mormântul deschis o să dea alarma că să se adune războinicii.

— Ei și! Las' să-l vadă, tot nu ne mai poate face nimic.

— Ba da. Trebuie să ieșim și noi din vale și nu există decât o singură potecă. Dacă ne întâlnim cu ei în drum, ne închid calea.

— Îi împușcăm și pace!

— Dacă se ascund pe lângă colțurile de stâncă nu-i putem nimeri, pe când gloanțele lor ar lovi în plin.

Puserăm deci lespedea la loc, pe urmă alergarăm la izvor ca să ne luăm armele. Nu lipsea nimic dintr-ale noastre. Ce bucurie pe mine când îmi văzui iar puștile și întreaga muniție!

— Acum să plecăm, zise Emery vrând să dea fuga la cai.

— Nu încă. Trebuie să știm mai întâi ce se petrece pe șes.

— Aș! Nu e nevoie. Acum când avem puștile la noi, să poftească vreunul din ei să se apropie...

— Pe urmă, când vom fi ieșit din vale, da, dar acum se cere să fim cu băgare de seamă până ce vom urca poteca. Să ne ducem mai întâi pe jos în recunoaștere.

— Precauție exagerată și de prisos, dar dacă zici tu, iată, mă supun.

Urcarăm deci poteca. Căpetenia se putea întoarce din moment în moment însoțit de câțiva comanși. O luam repede pe loc deschis și, când găseam un adăpost, ne opream s-ascultăm.

Ne pitisem tocmai după cotitură când auzirăm tropot de copite. Winnetou, care mergea înainte, scoase capul de după colțul de stâncă, apoi se întoarse spre noi și șopti:

— Vine căpetenia.

— Singură?

— Da.

Tropotul încetă. Comanșul oprise calul și privea în vale. Dacă nu puneam lespedea la loc, ar fi băgat de seamă și și-ar fi zis desigur că suntem tot în vale, așa încât nu bănui nimic și-și văzu de drum.

— Ce facem acum? întrebă Emery.

— Punem mâna pe el, dar nu aici, răspunsei eu. Locul nu e prielnic și un singur țipăt de-al lui ne-ar atrage pe toți comanșii pe cap. Să ne întoarcem repede îndărăt.

O luarăm la fugă la vale. Tocmai la capătul potecii se afla un bolovan mare după care se putea ascunde un om. Winnetou se ghemui acolo și ne zise:

Să se îndepărteze acum frații mei. Când va trece comanșul de bolovan, sar în spinarea calului și-l apuc pe la spate de gât în vreme ce voi îi veniți în față.

Eu cu Emery făcurăm încă vreo douăzeci de pași, pe urmă ne dădurăm după colț. Peste puțin auzirăm tropotul calului iar. Acum trebuie să fie în dreptul bolovanului, acum a trecut.

Ieșirăm de după cot. Apașul sărise în spinarea calului și ținea pe comanș de gât. Îl traserăm mai mult mort decât viu de pe șa, îl dezarmarăm și-l legarăm cu propriul său lasou brațele în lungul trupului. Îl traserăm apoi la un loc unde nu puteam fi văzuți din deal și-i legarăm zdravăn picioarele. Parcă era un copil înfășat.

— Să rămână frații mei aici, eu mă reped sus să văd dacă nu vin comanșii, zise Winnetou și plecă.

Săgeată-lungă zăcea acum la picioarele noastre și ne privea încruntat. Altul în locul lui ar fi tăcut, dar el nu-și putu stăpâni curiozitatea.

— Unde era ascuns Old Shatterhand și tovarășii săi de nu i-am putut găsi? întrebă el.

— În mormântul tatălui tău.

— Uff! Pentru ce n-ați fugit imediat?

— Fiindcă nu vroiam să ne lăsăm armele și caii aici.

— Winnetou și Old Shatterhand sunt războinici prea îndrăzneți, mormăi el înfuriat.

— Recunoşti deci şi tu că războinicii comanşilor ar trebui să fie mult mai deştepţi decât sunt, ca să ne ţină pe noi prizonieri. V-am scăpat pentru a doua oară. Ideea ta să ne închizi în mormântul bătrânului nu putea să încolţească decât în mintea unui tânăr neştiutor ca tine. Îmi pare rău că te-ai înşelat când ai crezut că-l vom sluji pe tatăl tău pe veşnicele câmpii de vânătoare.

— Şi totuşi o veţi face. N-aţi scăpat încă.

— O, ne simţim în deplină siguranţă, ca şi când nici n-ar exista comanşi pe suprafaţa pământului. Cu arma asta a mea, îi trimit pe toţi unul după altul pe lumea cealaltă. Vei fi auzit şi tu de puşca mea.

— Da. Ţi-a fost dată de Spiritul răului. Poţi să împuşti întruna fără s-o încarci.

— Dacă ştii, atunci mă mir de ceea ce vorbeşti.

Tăcu. Închise ochii, după câteva momente îi deschise iar, mă privi cercetător, pe urmă zise:

— Sunt în puterea voastră. Ce aveţi de gând să faceţi cu mine?

— Ne hotărâseşi o soartă cumplită. Vroiai să ne îngropi de vii în mormânt ca să murim încetul cu încetul de foame. Ce pedeapsă ţi s-ar cuveni?

— Moartea. Ştiu că mă veţi supune la chinuri, dar nu veţi auzi nici un geamăt din gura mea.

— Nici nu o să te omorâm şi nici nu o să te chinuim. Nu ne-ai chinuit nici tu pe noi, ci ne-ai dat consideraţia care se cuvine unor războinici viteji. Vom pleca şi te vom lăsa aici ca să te dezlege oamenii tăi când se vor întoarce. Winnetou şi Old Shatterhand nu sunt setoşi de sânge. Nu

l-ar fi omorât nici pe tatăl tău, dacă nu ardea pe albii aceia nevinovați.

În momentul acela se întoarse și Winnetou. Auzise ultimele mele cuvinte și adăugă:

— Săgeată-lungă să spună războinicilor săi că Winnetou e prietenul tuturor indienilor și nici pe fiii comanșilor nu-i consideră dușmani decât atunci când se poartă dușmănos cu el. Tu ai vrut să ne omori; ți-am putea lua în schimb viața. Totuși nu o facem. Îți vom lua însă altceva. Noi umblăm să prindem pe un alb care a făptuit o crimă grozavă; i-ai luat apărarea și l-ai lăsat să scape cu femeia care nici nu-i e soție. Pe urmă ne-ai târât aici. Ai înlesnit astfel albului fuga. Nu-l putem ajunge decât având cai foarte buni și bine odihniți. Războinicii comanșilor au aici destui dintr-aceștia. Vom schimba pe-ai noștri cu trei din ai lor.

— De când s-a făcut Winnetou, vestita căpetenie a apașilor, hoț de cai? întrebă comanșul cu ironie.

— Nu sunt ce zici tu, dar din pricina ta ne-au scăpat fugarii și datoria ta e să ne ajuți să-i ajungem. Calul tău să-mi fie despăgubirea. *Howgh!*

Încălecă pe armăsarul comanșului și ne făcu semn să-l urmăm. Emery vru să încalece pe al său, dar Winnetou îl opri.

— Să și-i lase frații mei pe ai lor aici, găsim sus alții mai buni.

Porni înainte fără să arunce o privire înapoi și noi îl urmarăm. Era de la sine înțeles că prizonierului nostru nu-i venea defel la socoteală să i se ia calul care, într-adevăr, era minunat. Mai

văzuserăm însă și alții tot așa de buni la războinicii lui. Eram deci curios să văd ce vom găsi sus pe deal. Winnetou ne asigurase că ne vom procura alții. Pe ce cale, nu găsii de cuviință să-l întreb dacă nu-mi spunea el singur.

Înainta nepăsător, ca unul care n-are de ce să se teamă, trebuie deci să fi fost sigur de sine.

Ajunși sus în deal, văzurăm pe comanși împrăștiați în grupuri, cercetând cu băgare de seamă ca să dea de vreo urmă. Descălecaseră și adunaseră caii la un loc, lăsându-i în paza unuia singur din ei. Până acolo nu erau mai mult de șase sute de pași.

Paznicul stătea aciuit la pământ și urmărea ce fac tovarășii săi.

— Ca să nu audă omul acesta tropotul calului meu, eu rămân aici și frații mei să se ducă să-și aleagă caii care le plac, zise Winnetou zâmbind.

Cu pușca întinsă, ca să intimidez pe paznic, pornii cu Emery tiptil spre el. Nici nu ne simți.

— Vrea feciorul comanșilor să-mi spună ce caută cu atâta luare-aminte frații lui pe câmpie? îl întrebai eu când fusei la spatele lui.

Omul sări ca ars în picioare și ne privi uluit.

— N-a înțeles fratele meu ce l-am întrebat? urmai eu.

— Old... Shatterhand! bolborosi el.

— Da, eu sunt! Dar pe acela de colo îl cunoști? și arătai spre apaș.

— Winnetou, călare pe calul căpeteniei noastre!

— Chiar așa. Ei, nu-mi răspunzi ce caută frații tăi?

— Pe... voi...

— Pe noi? Du-te repede de le spune că suntem aici.

Omul nu se clinti și nu-și mai lua ochii de la mine.

— Hai, ce mai stai? Du-te ți-am spus, dacă nu vrei să-ți trag un glonț în cap... zisei eu îndreptând țeava puștii spre el.

— Uff! exclamă el înspăimântat și o luă la fugă de-i sfârâiau călcâiele.

Ne aleserăm doi din cei mai buni cai înșeuați și încălecarăm repede.

Indianul alerga răcnind cât îl ținea gura.

Răcnetele lui atraseră atenția celorlalți. Ridicară capul și ne văzură. Noi însă o luarăm în galop și în curând îi pierdurăm din ochi. Pe urmă cotirăm spre apus.

5. CONCERT ÎN VESTUL SĂLBATIC

Nici prin gând nu ne-a trecut să ne întoarcem la locul unde văzusem pentru ultima oară pe Ionathan Melton. Am fi pierdut timpul degeaba. O luarăm deci pe drumul care duce la Albuquerque, unde ajunserăm tocmai în seara zilei a patra.

Orașul și-a luat numele de la prințul cu același nume care fusese pe vremuri vicerege al Mexicului. Albuquerque înseamnă Stejar-alb (*Albaquercus*).

El se împarte în două părți care se deosebesc foarte mult una de alta. Una e partea veche spaniolă, iar cealaltă, nouă, americană. Stilul veritabil spaniol s-a păstrat aici neștirbit și contrastează cu atât mai mult cu cel nou, american, în care nu vezi decât localuri de petrecere, barăci de scânduri și străzi nepietruite. Orașul e așezat pe malul stâng al lui Rio Grande del Norte; pe cel drept se întinde marele sat Atrisco.

Chiar dacă n-am fi fost atât de bine informați, ne-am fi închipuit de la capul locului că fugarii se află în partea americană a orașului. Știam însă că locul de întâlnire era restaurantul lui Plener. Bineînțeles că ne-am ferit să tragem toți trei acolo,

ci ne-am dus la un mic hotel, mai bine zis han. Eu cu Winnetou am rămas la han și l-am lăsat pe Emery să se ducă la hotelul lui Plener ca să-și caute o cameră și să caute să culeagă câteva informații relativ la fugari.

V-am spus că am sosit spre seară în oraș. Eram foarte obosiți și ne gândeam să ne culcăm devreme, ceea ce i-am și spus chelnerului când a venit să ne servească masa în camera noastră.

— Rău faceți, domnilor, ne zise el. Albuquerque e un orășel tare plictisitor și e păcat să piardă cineva o ocazie ca asta.

— Ce ocazie?

— Să vedeți pe spaniolă.

— Am mai văzut noi spaniole. Asta ce e?

— Cântăreață. Și are un glas, domnule! A înnebunit tot orașul. Era vorba să dea un singur concert, dar n-a lăsat-o lumea să plece și s-a hotărât să mai cânte și astă-seară.

— Cum o cheamă pe această celebritate?

— Pajaro.

— Sună frumos.

— Nume curat spaniol. E o spaniolă veritabilă, măcar că-i place să cânte mai mult cântece nemțești.

— A, o spaniolă care cântă cântece nemțești!

— Ce vă miraţi? Pesemne că ăsta e gustul ei. Și le cântă, domnule, cu un foc seniora Marta Pajaro! Dar să-l auziți pe frate-său la vioară! Nu cred să mai existe unul ca acest Francisco Pajaro.

— Așadar Marta și Francisco Pajaro. Știi că m-ai făcut curios? O să mă duc și eu să-i aud. Unde are loc concertul?

— În salonul de peste drum. Nu se mai găsesc bilete, s-au vândut toate, numai eu mai am două pentru mine. Locul costă un dolar, dar renunț de hatârul dumneavoastră și vi-l dau pe doi dolari.

— Așa? Vrei să câștigi sută la sută... Bine, dă încoa' două bilete.

O să mă întrebați pentru ce țineam să mă duc la acest concert? Pentru că auzisem că pe cântăreață o cheamă Marta și pe fratele ei violonistul Francisco. Marta și Francisco... iar Pajaro înseamnă în germană Vogel (Pasăre). Ea cânta nemțește... Dacă ar fi Vogel-ii pentru care mă trudeam eu atât? Îi împărtășii și lui Winnetou bănuiala mea și se hotărî imediat să meargă cu mine la concert.

Mai era o jumătate de ceas până să înceapă; trebuia deci să ne grăbim. Chelnerul nu exagerase deloc în ce privește năvala publicului. Așa-zisul „Salon", o imensă baracă de scânduri în care încăpeau peste șase sute de oameni, era plin. Nu mai erau decât vreo câteva scaune goale în fund care se ocupară și ele repede. Multă lume, negăsind locuri, stătea în picioare.

Scenă nu exista. Pe o estradă fusese așezat un pian și o perdea despărțea cabina artiștilor de scenă. La ora fixată, apărură pe estradă concertiștii. Da, erau într-adevăr Marta și fratele ei Franz Vogel. Marta se așeză la pian să-l acompanieze și Franz începu să cânte. Mânuia într-adevăr arcușul cu o artă desăvârșită. Marta stătea din profil și putui să constat că se făcuse și mai frumoasă. Amărăciunile și suferințele pe care le îndurase în anii din urmă îi înăspriseră chipul, dându-i o expresie îndurerată și gravă.

După prima bucată, se retraseră la cabină. A doua o cânta ea acompaniată de Franz. Era o romanță spaniolă. O cânta admirabil și trebui s-o repete. Programul era astfel alcătuit că după ce executa Franz o bucată la vioară, cânta ea o melodie.

Winnetou îi recunoscu și el.

— Nu vrea fratele meu să se ducă să întrebe unde locuiesc? Ar trebui neapărat să vorbim cu ei.

Avea dreptate. Era ultimul lor concert și plecau probabil a doua zi.

Îmi făceam loc cu coatele prin înghesuială, când auzii pe cineva exclamând:

— *All devils!* Mă, ăsta e Old Shatterhand!

Mă uitai dincotro venea glasul și văzui doi inși cu niște pălării cu borurile mari șezând unul lângă altul. Nu li se vedea de sub pălărie decât bărbile lor mari negre. Când băgară de seamă că mă uit spre ei, întoarseră repede capul.

Faptul mi se păru suspect, dar la auzul numelui meu mulți își ațintiră ochii la mine, ceea ce mă stingherea, de aceea căutai să ies mai repede din mulțime.

Când ajunsei în fața perdelei, întrebai în limba germană:

— Îi e îngăduit unui vechi prieten să vă dea bună ziua?

Perdeaua se dădu la o parte și intrai în cabină.

— Cine... ce... dumneata... dumneata ești? strigă Franz și de mirare se dădu doi pași îndărăt.

— Domnul doctor! murmură Marta și mi se păru că se clatină pe picioare.

Făcui un gest s-o sprijin, dar ea îmi apucă repede mâinile și, până s-apuc eu s-o opresc, începu să mi le sărute, apoi izbucni în hohote de plâns. O așezai cu blândețe pe scaun și-i zisei lui Franz:

— Nici nu-ți poți închipui bucuria mea când am aflat că sunteți aici. Aș avea multe să vă spun, nu e însă timpul acum. Am venit numai să vă întreb unde locuiți.

— Ultima casă de lângă râu, răspunse el.

— Îmi dați voie să vă însoțesc după concert?

— Desigur, vă rugăm chiar.

— Bine. Voi veni atunci să vă iau cu Winnetou, e și el aici.

Marta își acoperise fața cu mâinile și plângea înăbușit. Ca să scurtez această scenă lacrimogenă, plecai. Când trecui iar pe lângă locul unde îmi auzisem numele și mă uitai într-acolo, amândouă scaunele erau goale.

Trecu o bună bucată de vreme până să apară iar artiștii. Martei îi trebuise timp să se liniștească. Cântă întâi Franz, pe urmă ea. La sfârșit, entuziasmul publicului se transformase în delir. Nimeni nu vroia să plece. În sfârșit, cu mare greutate, se goli sala. Winnetou plecă și el; vroia să mă lase singur cu prietenii mei.

Franz mai avea socoteli de făcut cu antreprenorul sălii, așa că eu cu Marta o luarăm înainte.

Mă ținea la braț și mergeam în tăcere. Cerul era senin. Deși nu era lună, stelele luminau ca ziua. Până la locuința lor era un drum destul de lung. Gazda era o văduvă de obârșie spaniolă. Marta nu voise să locuiască la un hotel, ca să aibă mai multă liniște.

Poteca pe care păşeam era pe malul râului, mărginită de tufe şi trestii. Băturăm în uşă şi gazda veni să ne deschidă. Făcu ochii mari când o văzu pe Marta însoţită de un bărbat străin.

Aprinse lampa, o puse pe masă, pe urmă ieşi clătinând cu mirare capul.

Ne aşezarăm unul în faţa altuia şi fiindcă Marta tăcea, începui eu:

— Ştii desigur că m-am întâlnit în Europa cu fratele dumitale şi mi-a spus cum stau lucrurile.

— Da. Eu i-am dat curaj să se adreseze dumitale.

— Se cerea curaj pentru aşa ceva?

— El zicea că, după cele ce ţi se întâmplase în casa noastră, nu o să vrei să mai ştii de noi.

— Îmi pare foarte rău că m-a judecat altfel decât sunt. După câte ştiu însă, Winnetou a fost acela care v-a dat ideea.

— Da. Parcă ni-l trimisese Dumnezeu. Datorită mijloacelor pe care ni le-a pus el la dispoziţie am putut începe turneul pe care îl facem acum.

— Aş putea să aflu care e succesul material?

— Admirabil! La început eram primiţi cu neîncredere; pe urmă nu ne mai lăsau să plecăm până nu mai dădeam alte câteva concerte. Aşa s-a întâmplat şi acum.

— Unde vă duceţi de aici?

— La Santa Fé, şi de acolo în Occident.

— A, nu eşti mulţumită cu succesele de până acum, vrei să devii milionară!

Plecă ochii şi chipul ei deveni şi mai grav când răspunse:

— Milionară? Nu, n-aş mai vrea — sau cel puţin, nu în condiţiile şi cu preţul pe care l-am

plătit odinioară. Mi-am dat repede seama de orbirea mea. Succesele mele, zici? Nu-ți închipui că mă las îmbătată de ele. Știi că nu mi-a plăcut niciodată să cânt în public. Idealul meu n-a fost să mă audă toată lumea care-și plătește biletul la intrare. Crede-mă că era mai bine dacă nu mă „descoperea" atunci șeful acela de orchestră ca să mă silească aproape să studiez mai departe arta asta ingrată. Rămâneam ce eram și aș fi fost poate mai fericită — sau cel puțin atât cât eram pe vremea aceea.

— Să sperăm că nu te simți nenorocită.

Plecă ochii-n pământ, îi ridică iar și privi îngândurată înaintea ei.

— Ce înseamnă să fii fericit sau nenorocit? urmă ea. Fericirea nu constă într-o continuă stare de încântare și nenorocirea nu înseamnă o durere sufletească care te roade fără să bagi de seamă. Dacă mă întrebi însă de sunt mulțumită — atunci îți răspund — deși cu o sforțare — da.

Conversația aluneca pe o pantă întrucâtva penibilă, de aceea fui foarte mulțumit când îl văzui pe Franz intrând pe ușă. Aducea o sticlă de șampanie pe care o puse zâmbind pe masă.

— Bine-ai venit, domnule doctor, zise el. Cine și-ar fi închipuit că o să ne întâlnim aici! Încremenisem de mirare, dar și de bucurie când te-am văzut înaintea mea. Acum să ciocnim un pahar de șampanie.

— Lasă șampania; eu am venit pentru altceva. Avem lucruri serioase de vorbit.

— Așa e, despre misiunea dumitale în Egipt. Sunt sigur că a dat greș. Nici dracul n-ar fi putut să dea de urma unui om despre care aveai atât

de puține indicații și unde trebuia să dibui prin întuneric — cum s-ar zice.

— Hm! Te izbești uneori din întâmplare prin întuneric de persoane pe care s-ar putea să nu le vezi la lumina zilei.

— Cum... ce? Atunci călătoria dumitale n-a fost zadarnică?

— Și va sili pe sora dumitale la un lucru neplăcut.

— Ce lucru?

— Îmi spunea adineauri că n-are poftă să redevină milionară.

Marta mă privi cu încordare, dar nu zise nimic.

— Nu e nimic de mirare, urmai eu. De mirare e numai că afacerea nu s-a terminat încă.

— Te rog, spune-ne și nouă ce a fost... mă zori Franz. Dumneata erai de părere că tovarășul de călătorie al lui Small Hunter ar fi un escroc cu numele de Ionathan Melton.

— Așa și e.

— L-ai găsit?

— Ca și pe Small Hunter. Unul viu dar celălalt mort.

— Care din ei trăiește?

— Melton. Small Hunter e mort.

— Doamne, atunci noi suntem moștenitorii unei averi...

— ...de milioane, întregii eu.

— Cui i-ar veni să creadă! Ce bucurie! Mai ales pentru părinții noștri!... Lasă-mă să te sărut, prieten neprețuit!

Vru să mă ia în brațe, dar îl oprii cu un gest.

— Potolește-te, omule! N-am ajuns încă acolo ca să-ți ieși din minți de bucurie. Adevărat că

dumneavoastră sunteți moștenitorii, numai că nu mai aveți ce moșteni. Averea e în mâna lui Ionathan Melton.

— Sfinte Dumnezeule! Nu cumva i-a predat-o avocatul Murphy?

— Din păcate da.

Le povestii atunci pe scurt toată afacerea.

— Melton trebuie să dea imediat banii! Unde e ascuns ticălosul? Plec îndată să-l găsesc și să-l silesc să ne dea îndărăt ce e al nostru... Să știu că mă duc până la capătul lumii...

Atitudinea lui Franz era atât de amenințătoare încât, dacă ar fi fost Melton de față, acesta ar fi avut motiv să se teamă serios.

— Nu e nevoie să te duci până la capătul lumii, fiindcă Melton e aici în Albuquerque.

— Ce? strigă violonistul, sărind ca mușcat de șarpe.

— Dacă mă vezi răsărind din senin în orășelul acesta îndepărtat, e din cauză că sunt pe urmele acestui șarlatan și criminal.

— Așa e. Acum înțeleg eu. Deci, e aici. O să...

— Stai! îl oprii eu, fiindcă îl văzui îndreptându-se spre ușă. Nu cumva crezi că te așteaptă jos la scară ca să-ți cadă în brațe? Vroiam să-ți spun că e sau a fost aici foarte de curând — cel mult acum două zile.

— Noi suntem mai de mult fără să avem habar de prezența lui. Și zici că nu știi dacă mai e aici sau a plecat? N-ai aflat cumva unde avea de gând să tragă?

— Ba da. Probabil la hotelul Plener.

— Plener? Mă duceam zilnic în restaurantul hotelului și cine știe de câte ori mă voi fi izbit de el!

— Tot ce se poate.

— Fără să știu nimic, domnule! Dar nu din vina mea, ci din a dumitale. Da, da, din a dumitale. De ce nu ai întrebat de el imediat ce-ai sosit?

— Să întreb? Iau toată vina asupra mea — cum zici. Cum m-ar fi văzut, o lua la sănătoasa.

— Ai dreptate. Iartă-mă, te rog. Milioanele astea m-au zăpăcit de tot...

— Potolește-te. Fii sigur că o să-mi iau toate măsurile. Omul acesta ne-a dat foarte mult de lucru. Nu fiindcă am făcut noi greșeli, dar are un noroc orb. Stai jos să-ți istorisesc și dumitale prin ce-am trecut.

Le povestii tot ce știți și partea activă pe care o luase Winnetou și Emery la urmărirea lui Melton. Franz mă ridică în slava cerului, Marta îmi strânse numai mâna în tăcere, ceea ce-mi făcu mai multă plăcere decât laudele exagerate ale fratelui ei. Acesta se plimba agitat prin cameră, clătina capul, mormăia cuvinte neînțelese, amenința cu pumnii, ca și când l-ar fi avut pe Melton în fața lui, până ce, plictisit, pusei capăt acestei scene caraghioase.

— Te lupți cu morile de vânt, dragul meu. Acum, după ce v-am spus ce aveam de spus, mă duc. Emery trebuie să se fi întors de la Plener, unde l-am trimis să vadă ce e pe acolo. Dacă Melton e tot acolo, fii sigur că nu ne mai scapă, dacă nu, plecăm mâine dimineață după el. Cât privește pe tatăl și pe unchiul lui, aș putea zice... hm... că sunt aici, ba că i-am și văzut chiar.

Le spusei întâmplarea din sala de concert:

— Zici că purtau pălării cu borurile mari? mă întrebă Franz. Spune-mi, rogu-te, cam ce statură au ăştia doi?

— Lungi şi slabi, cam de aceeaşi înălţime amândoi.

— Atunci i-am văzut şi eu adineauri.

— Unde?

— Aproape de casa noastră.

— Nu cumva mă pândeau?

— Nu cred. De unde vrei să ştie că eşti aici?

— Meltonii sunt oameni cu experienţă. Să presupunem că sunt identici cu persoanele din sala concertului. M-au văzut şi recunoscut. Au plecat înaintea mea şi s-au aţinut pe undeva prin apropiere până ce m-au văzut ieşind. Pe urmă m-au urmărit şi acum mă aşteaptă afară ca să-mi facă de petrecanie. Ei te-au văzut pe dumneata?

— Desigur. Când mi-au auzit paşii, s-au apropiat şi au întors repede capul.

— N-ai putut vedea dacă sunt înarmaţi?

— Parcă am zărit nişte puşti în mâinile lor.

— Dovada cea mai bună că mi-au pus gând rău...

Marta îmi apucă repede mâna şi zise cu glas rugător:

— Pentru Dumnezeu, nu pleca! Rămâi la noi!

— Imposibil, mă aşteaptă Winnetou şi cu Emery la han.

— S-aştepte până mâine dimineaţă...

— Până atunci se pot întâmpla multe. În orice caz vor fi nerăbdători... trebuie neapărat să plec.

— Nu, nu te las! strigă ea, apucându-mi acum amândouă mâinile. Vor să te împuște...

— Au vrut mulți să mă împuște, ba chiar au și tras adesea, cu toate astea mă vezi teafăr înaintea dumitale.

— Acum e prea mare primejdia. Afară stau doi asasini și te pândesc... doi, auzi?...

— Primejdia ar fi fost mai mare dacă nu știam, așa însă nu mai există. De fapt sunt două alternative: sau că m-ai înștiințat dumneata, domnule Vogel, de prezența lor și atunci s-au lăsat păgubași, sau că s-au ascuns undeva în tufiș și mă voi feri să trec pe acolo

— Nu, nu, au să se ia după dumneata și au să te împuște... Rămâi aici, te rog din suflet... mă implora Marta cu lacrimi în ochi.

— Nu încerca să mă reții pentru că ar fi zadarnic; trebuie neapărat...

Îmi rupsei vorba. Se auzi afară o detunătură, apoi alta și un glas strigând:

— Colo... după ei!

Era glasul lui Emery. Apucai lampa de pe masă și i-o pusei lui Franz în mână.

— Luminează-mi drumul... Repede, repede...

Marta mă apucă de braț, eu însă mă desfăcui cu blândețe și mă repezii pe scară. Marta se luă după mine și strigă din capul scării:

— Nu pleca... nu-ți dai seama de primejdie?...

— Pentru mine a trecut. Ticăloșii au fost puși pe fugă, dar mă tem că dacă glonțul a nimerit, i s-a întâmplat ceva lui Winnetou.

— Winnetou? Crezi că e și el pe aici?

— Da. Am auzit glasul lui Emery. Acesta nu putea ști decât de la Winnetou unde sunt. Probabil că l-a însoțit încoace.

— Și crezi că victima e Winnetou?

— Glasul lui Emery l-am auzit dar pe al lui, nu. El trebuie să... A, uite colo două umbre; ei sunt... Nici unul n-a fost rănit!

Erau într-adevăr Winnetou și Emery. Eu le ieșii înainte și întrebai în grabă:

— Nu vi s-a întâmplat nimic?

— Nu, răspunse Emery. Gloanțele au fost bine țintite, dar au nimerit alături. Cine naiba să fi fost nemernicii aceia? Pesemne că ne-au luat drept altcineva.

— Nemernicii erau cei doi frați Melton și gloanțele mi-erau destinate mie, am răspuns eu.

— Ei drace! Nu e cu putință!

— Ba e foarte cu putință...

— Dacă e așa, mă faci să crăp de ciudă. Cum naiba i-am lăsat să-mi scape, domnule!

— Încotro au luat-o?

— Să-i ia dracu'.

— Pentru ce nu v-ați luat după ei? Winnetou e bun alergător.

— Winnetou a alergat după ei, zise apașul, dar când să-i ajungă, au încălecat pe niște cai care îi așteptau și au pierit în întuneric.

— A, așa stau lucrurile? Cum n-aveați pușlile cu voi, nu puteați trage după ei. Să știi că s-au dus și duși au fost!

— Crezi? Dar dacă se întorc, ce ne facem? întrebă Emery.

— Nu se mai întorc, fii pe pace. V-au recunoscut și au căutat să fugă de voi.

Cerui voie Martei și-i luai sus cu mine.

— Povestește-mi și mie ce s-a petrecut, zisei eu lui Emery după ce ne așezarăm pe scaun.

— Prost s-a petrecut ce s-a petrecut, răspunse englezul, morocănos. Să fi știut eu cine sunt când i-am zărit colo pe câmp...

— Cum, nu erau în tufiș?

— Nu. Dar pentru ce te miri?

— O să-ți spun pe urmă, acum mai departe!

— M-am dus la voi la hotel și Winnetou mi-a spus pe cine ai găsit aici pe neașteptate. Când am văzut că nu te mai întorci, am plecat după tine.

— Păi Winnetou nu cunoștea casa...

— Nu suntem copii ca să nu aflăm ceva când vrem. Am cercetat și ni s-a spus unde locuiesc dumnealor. Mergeam amândoi agale pe malul râului, îngrijorați să nu ți se fi întâmplat ceva, când văzurăm răsărind ca din pământ la dreapta noastră, nu mai departe de patruzeci de pași, doi inși care puseră pușca la ochi și traseră două gloanțe unul după altul. Noi ne-am aruncat repede la pământ, apoi am sărit în picioare și ne-am repezit după ei. Ticăloșii fugeau însă de le sfârâiau călcâiele. Era cât p-aci să-i ajungem, când i-am văzut deodată în spinarea cailor dispărând în întuneric. Uite așa a fost.

— De ce n-ați tras, aveați doar revolverele la voi?

— Pentru că nu știam cine sunt. Să fi bănuit cu cine am de-a face, fii sigur că nu-mi scăpau ei.

— Să nu spună fratele meu asta, zise apașul.

Am procedat ca niște copii neștiutori. Au tras; erau deci ucigași și pe ucigași nu-i lași să scape. Trebuia, când ne-am trântit la pământ, să stăm câtva timp nemișcați. Ei ar fi crezut că ne-au rănit sau chiar omorât. S-ar fi apropiat de noi și... știe fratele meu ce-am fi făcut atunci.

— Negreșit că știu! strigă englezul cu însuflețire. Am fi pus mâna pe ei și, voinici cum suntem amândoi, le făceam repede de petrecanie. Ai dreptate, Winnetou, am procedat ca niște copii fără minte. Cum dracu' m-am prostit așa, domnule! Spune și tu Charlie!

— E ușor de înțeles, am răspuns eu. Vă vedeați de drum, nebănuind nimic și v-au luat prin surprindere. Dovadă că nu v-ați pierdut prezența de spirit e că v-ați trântit imediat la pământ. Mai mult n-ar fi putut face nici cel mai experimentat vânător al Vestului.

— *Well!* Dar tot era mai bine dacă făceam cum zice Winnetou. În sfârșit, ce-a fost a trecut, să nu ne mai facem sânge rău degeaba. Să vorbim acum despre altceva.

— Așa e, să vorbim despre ce veniseși să ne comunici la hotel. Era ceva important?

— Da. Ionathan Melton a fost aici cu logodnica lui și trăsese la hotel Plener.

— Când?

— Ieri înainte de amiază. Au mâncat în restaurant, au schimbat caii, pe urmă au plecat repede.

— Cu trăsura?

— Da. Plener le-a dat o călăuză călare. S-au îndreptat spre Acoma și de-acolo la micul Colorado.

— Dar dacă n-o fi adevărat și au spus așa ca să ne pună pe o urmă greșită?

— Ar trebui atunci să fie înțeleși cu Plener.

— Nu e nevoie. Se poate ca Ionathan să-l fi mințit și pe el, așa că omul e de bună-credință.

— Se poate. Plener face impresia unui mare pișicher dar nu pare să fie pungaș. Și apoi, ce interes avea Ionathan să ia astfel de măsuri când ne crede cu siguranță îngropați de vii în Valea Morții.

— Se poate să-și fi închipuit și asta și să se simtă în siguranță. Atât era tot ce aveai să-mi spui?

— Nu. Pe Plener n-am vrut să-l cercetez prea mult și m-am adresat oamenilor de serviciu, de la care n-am aflat nimic însă. Am încercat iar cu Plener. Mi-a spus că au venit azi înainte de prânz la el doi inși, au consumat zdravăn și l-au întrebat dacă n-a tras la hotelul lui un domn și o doamnă veniți cu trăsura. Le-a spus și lor ce mi-a spus și mie, pe urmă indivizii au plecat.

— Veniseră pe jos?

— Da. A, acum mi-amintesc. Zicea că indivizii purtau pe cap pălării cu boruri late.

— Așadar, tatăl și unchiul Melton! Au fost prudenți și n-au tras la Plener ci s-au abătut numai pe-acolo.

— Bine, dar de ce au rămas încă în oraș și n-au plecat după scumpul lor Ionathan?

— Probabil fiindcă erau obosiți și ei și caii și vroiau să se odihnească niței.

— Dacă nu și i-or fi schimbat aici. Bani au destui la ei.

— Cred și eu! A avut grijă Ionathan să le dea mai mult decât le trebuie. Pesemne că au venit pe alt drum încoace, nu pe cel apucat de Ionathan. Astă-seară au asistat la concert și m-au văzut. Și-au închipuit desigur că sunteți cu mine, m-au urmărit și s-au pus la pândă ca să aștepte până ce voi pleca. A trecut însă domnul Vogel pe acolo, știau că e frate cu doamna pe care o însoțeam și au bănuit că domnul Vogel mă va înștiința.

— Ar fi trebuit atunci s-o ia cât mai repede la sănătoasa.

— Ei aș! M-au văzut singur, fără pușca mea binecunoscută de ei — deci ușor de biruit. Era de ajuns să tragă de la distanță ca să mă nimerească. Revolverele mele nu-mi puteau folosi la nimic. Au procedat cu multă șiretenie.

— Dimpotrivă, au procedat ca niște idioți.

— Te înșeli. Era într-adevăr o șiretenie să mă pândească nu pe mal, ci pe câmp. Eram avertizat și știam că vor fi acolo, așa că mă voi înapoia peste câmp. Ceea ce și intenționasem să fac. S-au sus la pândă undeva, nu prea departe de mal ca să mă nimerească și în cazul când m-aș răzgândi și m-aș întoarce tot pe lângă râu. Ați venit însă voi și le-ați stricat planul.

— Crezi că m-au recunoscut și pe mine?

— Ba bine că nu! Pe Winnetou îl cunoști dintr-o mie, chiar de n-ar fi atât de lumină ca în astă-seară. M-au văzut pe mine și pe Winnetou, nu era greu să-și închipuie cine ești. Să mulțumim lui Dumnezeu că am scăpat atât de ușor.

— Zău că ai dreptate. La drept vorbind, ei pe tine te pândeau, totuși mai aproape de moarte

au fost noi când ne șuierau gloanțele pe la urechi, decât tu care te aflai aici în siguranță. Numai un lucru nu înțeleg eu: cum de le venise în gând să-și țină caii în apropiere?

— Fiindcă mă văzuseră la concert. Poate că-l zăriseră în același timp și pe Winnetou. Bănuiau că-i vom căuta și erau pregătiți de fugă.

— Unde?

— Tot acolo unde s-a dus Ionathan al lor. Cu siguranță că s-au înțeles înainte de a se despărți în New Orleans.

— Nu s-ar putea să-și urmeze drumul fiecare pe altă cale, ca și până acum?

— Castelul femeii albe, unde se duc cu toții, zise Winnetou, se află între micul Colorado și Sierra Blanca. Nu există într-acolo decât o singură șosea bună și pe aceea trebuie să fi luat-o Ionathan. De ce să se ducă tatăl și unchiul lui prin altă parte?

— Așa zic și eu. Meltonii sunt oameni cu multă experiență și îmbătrâniți în rele, nu se dau înapoi de la nimic și nici nu se tem de primejdii. Sunt pe deplin încredințat că au luat-o spre Acoma; cum s-o face ziuă, pornim după ei.

— Merg și eu! strigă cu-nflăcărare Franz Vogel.

— Dumneata? spusei eu râzând. Nu cumva vrei să dai concerte prin pustietățile Sierrei Blanca?

— Da. Vreau să le cânt Meltonilor un cântec care o să le placă și lor.

— Lasă-i în grija noastră, dragul meu. Ești un muzicant desăvârșit, dar arcușul dumitale nu se potrivește cu canioanele Coloradoului. Ne ducem după Meltoni ca să le smulgem din gheare prada. Dumneata du-te liniștit la Santa Fé și vezi-ți de

concertele dumitale, fiindcă tot nu ne poţi fi de vreun folos. Vom veni să vă găsim acolo ca să-ţi punem milioanele la picioare.

— Nu, nu! Dumneavoastră să vă osteniţi pentru noi şi eu să stau să cânt oamenilor? Nu-mi arde mie acum de concerte, n-aş fi în stare să ţin arcuşul în mână. Ar trebui să nu am pic de simţ în mine să las pe alţii să lupte cu primejdiile şi eu să stau frumuşel la adăpost.

Îi dădeam dreptate în gândul meu şi probabil că Emery tot aşa, căci îl auzii întrebându-l:

— Ştii să călăreşti?

— Da.

— Dar să umbli cu o armă te pricepi?

— Nu sunt cine ştie ce bun ochitor, totuşi nimeresc destul de bine dacă nu e distanţa prea mare. Vedeţi că sunt hotărât să merg în orice caz. Ar fi deci mai bine să mă luaţi cu dumneavoastră.

— Hm! Tu ce zici, Charlie? Îl vezi ce curajos e?

Ridicai din umeri fără să răspund. La mulţi curajul e datorat faptului că nu cunosc primejdiile care îi aşteaptă. Fluturele se învârteşte fără teamă în jurul lămpii, neştiind că flacăra îi va arde aripile. Marta se rugă şi ea să-l luăm pe Franz cu noi. Mă văzuse dând din umeri, de aceea se adresă acum lui Emery. Englezul era niţel cam afemeiat şi nu putea rezista rugăminţii unei femei frumoase.

— Ai ceva împotrivă, Charlie? mă întrebă el.

— Eu nu, vorbeşte însă cu Winnetou, să vedem ce zice şi el.

— Winnetou e de părere, zise apaşul, că tânărul mai mult ne-ar stingheri decât ne-ar folosi, dar fiindcă lui i se cuvine ce-au jefuit tâlharii, nu-i putem respinge rugămintea. Să nu-şi închi-

puie însă că e o plăcere să stai opt zile în șa până s-ajungi la țintă.

— O să îndur totul, făgădui Vogel.

— Dacă fratele meu își poate procura până dimineața un cal bun de călărie, o pușcă și muniţiile trebuincioase, poate să vină cu noi, altminteri nu, fiindcă n-avem vreme să-l așteptăm.

Vogel mă luă atunci de braț și-mi zise cu glas rugător:

— Nu mă lăsa, dragă doctore. Cai se găsesc berechet în oraș, arme și muniţii de asemenea, deși pe un preț foarte ridicat, și prăvăliile sunt încă deschise la ora asta. Vrei să mergi cu mine să le cumpărăm?

— Cu plăcere. Vom sfârși repede ca să ne rămână și câteva ore de odihnă.

Ne luarăm deci rămas-bun de la Marta. Winnetou și Emery se întoarseră la hotel, iar eu cu Vogel ne-am dus să căutăm un cal și celelalte lucruri de trebuință. A trebuit să sculăm o grămadă de misteri, masteri și seniores din somn și să plătim îndoit din pricina deranjului. Greu ne-a fost până am găsit un cal mai ca lumea. Dădeam numai de gloabe care n-ar fi ţinut două ceasuri la drum și pe care ne cereau prețuri fantastice. De-abia după ce băturăm la șapte, opt uși, am găsit în sfârșit un murg bătrân dar încă voinic care nu făcea nici patruzeci de dolari dar pe care ne-a luat optzeci. „Chilipir" — după cum ne asigura negustorul.

Lui Vogel nu-i mai rămânea timp de dormit din cauza pregătirilor. La un ceas după ce se lumină de ziuă, ne-am pomenit cu el. Am plecat imediat și, după ce-am trecut apa râului pe la Atrisco, ne-am îndreptat spre Rio Puerco.

Franz Vogel călărea binișor, dar nu puteam înainta repede, deoarece calul lui nu ținea pasul cu ai noștri. Dădeam ici-colo de urme de copite, probabil lăsate de caii celor doi Meltoni. Aveau un avans de o noapte asupra noastră, ceea ce nu însemna mult; dacă nu ar fi fost Vogel cu noi, i-am fi ajuns din urmă printr-o oarecare sforțare pe care am fi făcut-o zorind caii la drum.

A doua zi seara am ajuns la Acoma, un vechi *pueblo* indian, unde cu siguranță că se opriseră și Meltonii.

Pueblos se numesc un fel de orașe-cetăți ale Mexicului*. Mai existau pe atunci numai vreo douăzeci, dintre care cele mai însemnate erau: Taos, Laguna, Isleat și Acoma. Prin cuvântul „oraș" sau „sat" nu se înțelege o așezare de case izolate cu străzi regulate între ele. Aceste *pueblos* sunt un soi de cetăți ridicate pentru apărare de-o năvală dușmană, nu însă în felul fortificațiilor

* În cea mai largă accepțiune a cuvântului, în limba spaniolă *pueblo* înseamnă *popor, neam, națiune*. Cuvântul mai poate fi tradus prin *sat, sălaș, localitate*. În volumul de față are mai mult sensul de *cetățuie* (n. ed.).

europene. Sunt clădiri de lut sau de piatră, după felul de material pe care-l aveau locuitorii la dispoziție, construite fără nici un stil arhitectonic.

Închipuiți-vă doi pereți de stâncă, despărțiți odinioară la mijloc prin bolovani mai mari sau mai mici. Bolovanii au fost rostogoliți unii peste alții, s-a ridicat apoi astfel un zid, s-a lipit deasupra un tavan de lut și tot cu lut s-au făcut despărțituri în formă de încăperi, lăsându-se numai câte o gaură în loc de ușă la fiecare încăpere. Ferestre n-au.

Deasupra așa-zisului parter, s-a ridicat un etaj, apoi altul și iar altul, mergând din ce în ce mai îngust ca să lase un fel de terasă la fiecare etaj. Adeseori aceste clădiri n-au alt mijloc de-a coborî de la un etaj la altul decât o gaură în tavan prin care urci sau cobori cu o scară mobilă. După ce-ai urcat de la parter la primul etaj, ridici scara, o rezemi de gaura tavanului de deasupra, urci la etajul al doilea și tot așa până pe acoperiș. Acesta era mijlocul de apărare al vechilor mexicani și clădirilor li s-au zis cetățui.

Locuitorii pueblelor nu trebuie confundați cu indienii liberi care trăiesc ca nomazi și-și așază corturile și lagărele în aer liber. Sunt oameni blajini, cumpătați, modești — probabil, cred unii, urmașii degenerați ai vechilor azteci.

Deși catolici, nu-i poți numi creștini. Se roagă într-ascuns tot marelui Manitu și păstrează încă obiceiuri păgâne, potrivnice creștinismului. Vina e a vechii nepăsări iberice, care lasă lucrurile cum sunt, proteguiesc aparența de bigotism, dar nu îndrumă la o credință pornită din convingere.

Dacă încerci să insulți religia, indianul pueblei nu se sinchisește ci face haz; de te atingi însă de superstițiile și crezurile lui rămase de pe timpurile păgânismului, vei vedea pe cel mai pașnic om transformat într-un adevărat tigru.

Indienii pueblelor se îndeletnicesc cu agricultura, cu creșterea vitelor și industria casnică, dar din toate câte puțin și pe o treaptă redusă. Ogoarele se află de obicei în apropiere de casă și sunt lucrate cu unelte aproape primitive. Tot ce e nou și practic e respins. Preferă să n-aleagă mai nimic de pe urma trudei lor, decât să îngrașe pământul sau să-l lucreze sistematic.

Același lucru cu creșterea vitelor și a animalelor domestice. Vezi ici-colo câteva găini jigărite, câțiva porci și foarte mulți câini. Aceștia sunt lăsați s-alerge liberi, pe când porcii sunt... legați în lanțuri!

Industria se reduce la împletituri și confecționarea de pungi. Fac urne și ulcioare din pământ ars, lucrate cât se poate de primitiv. Unele figuri sunt chiar caraghioase și lipsite de cel mai elementar simț artistic. Slujesc de obicei ca jucării pentru copii; câteodată au și o însemnătate tainică, păgână. În cazul din urmă sunt expuse în *estufa* care e o încăpere mică, cu trei pereți, scundă-n tavan, cu două prăjini înfipte-n podea. Nici un străin n-are voie să calce în acest sanctuar.

După cum vă spuneam, am ajuns spre seară în Acoma și am întrebat imediat de *governor*. Să nu vă închipuiți că acest așa-zis guvernator e un funcționar superior sau cine știe ce personaj de seamă. În ținuturile unde se vorbește spaniolește, cel mai

neînsemnat slujbaș poartă un titlu pompos și răsunător, și mai toți indienii de aici vorbesc binișor limba spaniolă.

Toată populația se adunase în fugă și ne privea cu priviri nu tocmai binevoitoare. Nu înțelegeam care ar fi pricina, deoarece nu le ceream nimic. Întrebarăm numai de *governor*, ca să aflăm de la el dacă știe ceva despre cei trei Meltoni.

După ce descălecarăm nu se oferi nimeni să ne țină caii, să ne îmbie cu apă sau să ne ducă la *governor*. Nu văzurăm nici o fată tânără, ci numai câțiva băieți foarte frumoși la chip.

Dacă am văzut că ni se arată toți dușmănoși, ne-am gândit să ne ajutăm singuri. Legarăm caii de niște colțuri de stâncă și pornirăm să căutăm pe undeva un izvor sau pârâu. Am trecut pe lângă o grădiniță cu vreo câteva flori pălite și niște legume ca vai de ele. Emery văzu jos o ridiche și se aplecă s-o ridice. Unul din băieți se repezi la el, și se încleștă de brațul lui. Englezul se smuci o dată și vru să apuce iar ridichea. Eu îl trăsei însă de acolo și pornirăm mai departe. Văzurăm deodată tocmai înaintea noastră o *estufa*. Emery se apropie și se uită înăuntru peste zidul scund și izbucni în hohote. Erau aici zeci de figuri foarte caraghioase, păpuși cu picioarele răsfirate și brațele scurte și rotunde ca niște cârnați, așezate în poziții ridicole. Capete și frunți cu două găuri în loc de ochi, fără nas și o deschizătură mare care închipuia gura.

Unele așezate pe vine, cu pântece enorme și trei capete, unul sus, altul pe piept și al treilea în spate. Urechile erau mai lungi decât brațele.

Emery întinse mâna s-apuce una din statuete, dar îl trăsei repede îndărăt explicându-i însemnătatea lor.

Merserăm mai departe cu droaia de oameni după noi. Numai băiatul de adineauri rămase în urmă, mă privi nehotărât, rupse apoi brusc o floare din grădiniţa sărăcăcioasă, mi-o întinse şi şopti:

— Mulţumesc. Ridichea era singura pe care o aveam şi o păstram pentru tata.

Glasul nu era de băiat ci de fată. Mi-am adus atunci aminte că la unii din *pueblos* fetele se îmbracă băieţeşte. Poartă pantaloni şi părul scurt cu o cărare la o parte, ceea ce le face să semene foarte mult cu băieţii. Am vrut să-i dau şi eu ceva în dar, nu ştiam însă ce. Am scos de la brâu un creion de argint din care căzuse plumbul şi îl întinsei, după ce-i arătai mai întâi cum să-l înşurubeze şi să-l deşurubeze, zicând:

— Ţine asta în schimbul florii, frumoasă puebla.

— Mi-l dai mie? întrebă ea cu ochii lucitori de bucurie, nevenindu-i să creadă.

— Da. Floarea ta mi-e mai dragă decât fleacul ăsta.

Fata luă creionul, îmi sărută repede mâna şi fugi sprintenă să-şi ascundă comoara.

Cât de puţin se cere uneori ca să faci fericit pe un om! Şi de câte ori o singură vorbă bună poate aduce după sine o răsplată neînchipuită! Dovada trebuia s-o am în curând.

Winnetou veni după noi să ne spună că a găsit apă. În apropierea pueblei se afla un fel de cisternă în care se aduna puţina apă de ploaie

de peste an. Ne duserăm acolo caii și ne pregăteam să lăsăm ciutura înăuntru, când ne pomenirăm cu indienii răcnind ca nebuni, vroind să ne dea la o parte. Nouă însă ne trebuia cu orice preț apă. Aveam un drum lung a doua zi printr-un pustiu unde nu se găsea măcar un strop. Winnieton, Franz și Emery puseră mâna pe puști, indienii se dădură îndărăt de frica armelor, știind că n-ar putea să se apere cu rablele lor.

Bieții oameni aveau tot dreptul să-și apere puținul pe care-l aveau, de aceea mi se păru neomenos să le luăm cu de-a sila apa. Trebuia să le dau ceva în schimb. Băgai mâna în buzunar și le aruncai un pumn de gologani, ceea ce îi îmbună numaidecât.

Se înnopta și ne trebuia un loc de odihnă. Atitudinea dușmănoasă a indienilor nu ne îngăduia să le cerem un locșor în cetățuie și, deși nu-i credeam în stare de vreo mișelie, preferam să ne ținem cât mai departe de ei.

Luarăm caii de căpăstru și ieșirăm afară la câmp, unde vroiam să ne petrecem noaptea, veghind, bineînțeles, cu rândul.

Să fi trecut două ceasuri de când se întunecase când zărirăm o umbră ieșind din *pueblo* și îndreptându-se spre noi. Se opri la oarecare depărtare și rămase nemișcată în loc. O îndemnarăm să se apropie.

— Vreau să vorbesc cu seniorul acela bun, răspunse un glas de femeie.

Era fata care-mi dăduse floarea.

— Du-te de vezi ce vrea, mă îndemnă Emery.

Când mă apropiai de ea, indiana îmi zise cu glas scăzut:

— Să vorbim încet ca să nu ne audă cineva. M-am strecurat de acasă ca să-ți spun că au de gând să-ți facă rău.

— Cine?

— Albii care au sosit astăzi la noi.

— A, i-ați văzut? Când au sosit?

— Cu trei ceasuri înaintea voastră.

— Cât timp au stat?

— Sunt încă aici, îmi șopti ea de-abia auzit.

— Da? Mi-ai adus o veste pentru care n-am cuvinte să-ți mulțumesc.

— Nici nu trebuie. Nu tu, ci eu îți mulțumesc spunându-ți ce-am auzit. Când au venit, albii ne-au spus că veți sosi voi.

— Și v-au îndemnat să vă purtați dușmănos cu noi?

— Da. Ziceau că vreți să ne distrugeți *estufa* cu chipurile zeilor.

— Nu e adevărat! Altceva ce v-au mai spus?

— Că sunteți niște oameni răi care ați omorât o grămadă de inși și că veniți să ne jefuiți.

— V-au mințit cu nerușinare. Dimpotrivă, ei sunt niște tâlhari care au multe crime pe conștiință, de aceea îi fugărim. Vrem să punem mâna pe ei și să-i pedepsim pentru nelegiuirile lor. Noi suntem oameni cinstiți care nu facem rău la nimeni.

— Te cred, senior. Nu te arată chipul să fii un ucigaș și ai fost bun cu noi. De aceea am venit să te salvez.

— Să mă salvezi? Atunci suntem în primejdie...

— Da. Cum? Nu știu, dar cei doi albi sunt încă aici.

— Poți să-mi spui unde se află acum?

— Aș putea, dar nu vreau să-i trădez pe-ai mei.

— Bine, n-o să te mai întreb. Ai putea însă să-mi destăinuiești în ce constă primejdia care ne amenință?

— Da, moartea! În ce fel, nu știu decât puțini din bărbații noștri, copiii și femeile nu cunosc taina. Și vezi tu, tocmai taina asta mă face să cred că se unelțește ceva grozav împotriva voastră...

Cum sfârși vorba se furișă tiptil prin întuneric și pieri fără să-mi lase timp să-i mulțumesc.

Mare le-a fost mirarea tovarășilor mei când le-am spus ce-am aflat. Emery vru să se ducă imediat la cetățuie ca să tragă la răspundere pe indieni, dar Winnetou se împotrivi.

— Să nu se pripească fratele meu. Indienii au crezut minciunile îndrugate de Meltoni. Li se cuvine pentru asta moartea?

— Da, o merită, fiindcă și ei vor să ne omoare pe noi, răspunse indignat englezul.

— Nu se știe. De altminteri ei sunt mulți și noi numai patru.

— Nu mi-e mie frică de ei.

— Nici lui Winnetou, dar patru inși, fie ei cât de viteji, nu pot ataca o puebla.

— Putem sili pe indieni să ne predea pe albi.

— Sili? Să dăm loc la o luptă? Vezi, tocmai asta trebuie să împiedicăm. Dacă ne luăm la luptă, Meltonii le sar în ajutor sau se folosesc de învălmășeală și o iau la fugă. Ceea ce vrea fratele meu nu putem obține decât prin viclesug. Îi așteptăm să vină. Probabil că știu unde ne aflăm acum,

de aceea trebuie să ne mutăm locul. Au să ne caute. Cel puțin așa au să facă Meltonii. Noi să punem, imediat ce se vor apropia, mâna pe ei.

Apașul avea dreptate. Ne mutarăm deci locul la o depărtare și mai mare de cetățuie. Acum, când știam ce ni se pregătea, eram bucuroși că nemernicii erau tot aici și nu mai trebuia să alergăm după ei. Era mai mult ca sigur că de data asta n-au să ne mai scape.

Veghearăm cu rândul, doi câte doi. Noaptea era pe sfârșite dar nu văzurăm până atunci nimic suspect.

— Poate că s-a înșelat indiana, își dădu cu părerea Emery.

— Nu cred, răspunsei eu.

— Nu vezi că nu vine nimeni?

— Probabil că ne-au căutat degeaba sau poate că indienii și-au dat seama de primejdia de-a se apropia de noi.

— Trebuie deci s-așteptăm până ce se va lumina de ziuă; pe urmă țin cu tot dinadinsul să silim pe indieni să ne predea pe Meltoni.

— N-au să poată, fiindcă Meltonii nu vor mai fi aici. Când vor vedea că indienii nu ne-au făcut nimic, au s-o șteargă repede de aici.

— Nu prea cred. Mai degrabă mă tem că rămân, se simt ocrotiți de indieni.

— Ar face o mare prostie. Dacă rămân pe loc ocotind că ne vor putea ataca, ajutați de ei, e sigur că ne cad în palmă sau cad doborâți de gloanțele noastre. Știu ei prea bine că așa s-ar

întâmpla. Și apoi își dau seama că puștile noastre nimeresc mai bine și mai departe ca ale lor. Eu sunt sigur că vor pleca.

— Rămâne de văzut.

— Ar trebui atunci să ne îndepărtăm încă și mai mult de puebla și asta cât mai spre apus. Pe acolo trebuie s-o ia ei, poate că-i vedem trecând.

Winnetou era și el de aceeași părere, așa că ne schimbarăm iar locul. Apașul și cu Emery se culcară să mai doarmă puțin, pe când eu și Vogel ne-am dus nițel mai departe; eu m-am așezat pe dreapta, iar tânărul violonist pe stânga ca să putem auzi mai bine, lăsând o distanță între noi. Ba eu pusei chiar urechea la pământ și rămăsei astfel multă vreme.

Deodată mi se păru că deosebesc un zgomot din partea unde veghea Vogel. Mă apropiai de el și-i șoptii:

— Dumneata auzi ceva?

— Da. Pași omenești.

— Câți să fie?

— Nu se poate număra cu urechea. Erau mulți, veneau de la cetățuie și au trecut de noi dar departe de aici.

— Tot așa am auzit și eu, numai că nu erau pași de om ci tropot de copite.

— Aș putea să fac prinsoare că erau pe puțin zece inși.

— Așa ți s-a părut. Urechea dumitale nu e deprinsă încă să deosebească zgomotul în aer liber. Erau doi cai al căror tropot te face să crezi că ar fi pași de oameni mulți la un loc. Trebuie să-i trezim pe Winnetou și Emery. Sunt sigur că

au fost Meltonii care au trecut pe aici. Deșteptarăm pe cei doi tovarăși ai noștri, și când auziră despre ce e vorba, îmi dădură dreptate.

— Meltonii au fost, zise Emery. Să ne luăm imediat după ei.

— S-așteptăm până se va lumina bine, ca să le găsim urma, fu de părere Winnetou.

— Nu e nevoie, știm doar încotro au luat-o.

— Ba nu știm deloc. Winnetou are dreptate; trebuie neapărat să mai așteptăm, zisei eu.

— Nu era vorba să se ducă la micul Colorado? Dacă ne ducem într-acolo, nu se poate să nu dăm de ei.

— S-ar putea să-și fi schimbat gândul și s-o ia prin altă parte.

— Știu că tot degeaba le-ar fi.

— Crezi? Habar n-au că le cunoaștem ținta călătoriei. Când au sosit ei la Albuquerque, Ionathan plecase, așa că n-au putut afla de la el ce s-a întâmplat de când s-au despărțit. Vor fi crezând că-i urmărim pe ei și nu știu unde să-l aștepte, de aceea bănuiesc că vor căuta să ne facă să luăm alt drum.

— *Well!* Și ce ne pasă nouă? Noi ne ducem la Colorado să-l luăm pe stimatul dumnealor Ionathan de guler. Dacă se abat din cale, să-i lăsăm în pace.

— Cum așa?

— Îi așteptăm acolo. Vin ei, n-avea grijă.

— Nu e chiar așa de sigur după cum crezi. Chiar dacă vin, au s-o facă cu atâta precauțiune, încât o să ne fie foarte greu să punem mâna pe ei.

— Ce te face să fii atât de sigur?

— Am eu motivele mele. Întreabă-l pe Winnetou, poate că o să-ți spună el.

— Nu înțeleg de ce s-ar feri pe urmă mai mult decât acum.

— E foarte simplu. Vor să ne amăgească. Văzând că nu-i mai urmărim, își vor închipui că ne-am dus de-a dreptul la castelul Juditei, unde-am ajuns înaintea lor. De dus trebuie să se ducă și ei neapărat și, se-nțelege de la sine, o vor face pe furiș.

— Hm! asta așa e.

— Prost e că ne vom afla între două focuri. În față Ionathan și în spate cei doi frați Melton.

— *Pshaw!* Ionathan nu e de temut.

— Să zicem. Uiți însă că la castel se află indienii care s-au strămutat acolo odată cu Judita și căpetenia lor. Trebuie să-i punem și pe ei la socoteală.

— Ai dreptate. Crezi deci că e mai bine să urmărim pe cei doi Meltoni chiar dacă au luat-o pe alt drum?

— Da. Se cere neapărat să punem mâna pe ei. De aceea nu putem pleca de aici până ce nu se va lumina de ziuă, ca să le găsim urma.

— Și apoi, trebuie să ne mai adăpăm o dată caii, adăugă Winnetou. Nu știm cât va ține drumul dacă vom mai găsi apă pe undeva.

Am rămas pe loc până ce se iviră zorile și putură zări pueblo. Porniră spre sat, unde am găsit pe toți locuitorii treji, semn că plănuiseră peste noapte ceva împotriva noastră. Când am vrut să ne apropiem de cisternă, ne ieși unul din ei înainte și ne zise:

— Dacă vreți să vă adăpați caii, trebuie să plătiți.

— Cine ești tu și cu ce drept ne ceri plată? l-am întrebat eu.

— Sunt căpetenia satului.

— Aha, așa! Ieri, când am întrebat de tine, n-a vrut nimeni să ne răspundă.

— Nu eram aici!

— Minți. Te-am văzut printre ceilalți. De când erai plecat?

— De ieri dimineață.

— Atunci alaltăieri te aflai în sat?

— Da.

— Ai putea atunci tu să ne spui dacă au fost zilele astea niște străini în sat?

— N-a fost nimeni.

— Cu toate astea sunt sigur că au fost doi călăreți aici la voi.

— Nu. Când m-am întors mi s-a spus numai despre voi. Dacă ar mai fost și alții, nu se putea să nu aflu.

— Și eu îți spun că au fost. Ne-au căutat azi-noapte ca să ne omoare.

Indianul se sperie.

— Vai de mine, senior, cum poți să crezi una ca asta! Noi suntem oameni pașnici și cinstiți, care n-avem cu nimeni nimic.

— Dacă ați fi într-adevăr atât de cinstiți, n-ai încerca să ne minți. Ar trebui să vă pedepsim pentru fapta voastră, suntem însă creștini și legea noastră ne învață să fim iertători. Știm hotărât că oamenii despre care ți-am vorbit au plecat de aici acum un ceas. Dar fiindcă nu ne temem de ei și nici voi nu meritați să vă luăm în seamă, o să facem așa ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, mai mult încă, vă plătim și apa pe care o bem.

Ne adăparăm caii, băurăm și noi câte o înghițitură și ne văzurăm de drum. De-abia după ce

ne-am îndepărtat bine, ca să nu ne vadă indienii, ne-am apucat să cercetăm urmele fugarilor.

Apașul fu cel dintâi care le găsi. Duceau în linie dreaptă tot înainte, făceau apoi un ocol și coteau pe urmă spre miazănoapte.

— Vezi! zise Emery. Presupunerile mele se adeverésc. Indivizii s-au abătut din cale.

— Proastă afacere! Cine știe când vom ieși iar pe drumul drept.

— Dacă am putea-o lua în galop, i-am ajunge repede.

— N-avem decât s-o luăm în galop.

— Nu se poate. Calul lui Vogel nu se poate ține după ai noștri.

Winnetou descălecă, examină urmele și întrebă apoi pe Franz:

— Tânărul meu frate n-a învățat să deosebească o urmă?

— Nu. Dacă nu e bine întipărită în pământ nu o văd.

— Atunci nu-l putem lăsa să vină după noi, fiindcă s-ar rătăci. Meltonii au cai buni, totuși i-am ajunge lesne. Old Shatterhand să mă însoțească iar Emery să rămână cu tânărul meu frate și să ne ajungă din urmă. Noi doi suntem în stare să punem mâna pe ei.

După mutra pe care o făcu englezul se cunoștea că nu-i convenea defel, dar nu zise nimic. O luarăm în galop și în curând îi lăsarăm în urmă.

Deși Meltonii porniseră cu cel puțin un ceas înaintea noastră, eram sigur că-i vom ajunge încă înainte de amiază.

Călăream printr-o stepă pustie cu terenul pietros, totuși aveam grijă să lăsăm urme după noi.

Din ale Meltonilor se vedeau doar pe alocuri câte una. Ne trebuia deci multă atenţie ca să nu ne scape. Winnetou însă era mare meşter în găsirea urmelor. Treptat, treptat, terenul devenea accidentat şi după două ceasuri dădurăm de dealuri. Din vârful unuia din ele se zărea bine dincolo în vale. Meltonii erau acum în raza vederii noastre. Trecuseră valea şi urcau dealul pe partea cealaltă. Repezirăm caii în vale. La un moment dat, unul din Meltoni întoarse capul şi ne văzu. Atrase atenţia celuilalt şi porniră să urce ca nebuni colina.

— Mult n-au să-i poată duce caii aşa, zise apaşul zâmbind. Pe oamenii ăştia îi avem în palmă.

— Cum zici tu că o să punem mâna pe ei? îl întrebai eu.

— Prin ameninţări. Ne apropiem cât mai mult până ce ne pot auzi şi le poruncim să descalece şi să pună jos armele. Dacă nu vor, tragem, nu ca să-i omorâm, ci să-i rănim numai. Vreau să-i prindem vii.

— Probabil că au să tragă şi ei în noi.

— Le-o vom lua înainte. Un glonţ în braţ, atât.

Winnetou vorbea cu multă siguranţă, ca şi când nu s-ar îndoi un moment că aşa se va întâmpla, totuşi a fost să fie altfel.

Când coborârăm noi dincolo de deal, îi văzurăm gonind cu turbare în vale. Din când în când întorceau capul să vadă dacă-i ajungem.

Caii lor păreau tot mai osteniţi pe când ai noştri nu simţeau pic de oboseală. Când ajunserăm iar într-un vârf de deal, văzurăm în vale un fel de potecă plină de bolovani şi pietre care

se întindea până departe. Meltonii goneau înnebuniți pe poteca aceasta bolovănoasă. Ne luarăm după ei și era mai mult ca sigur că peste cel mult un sfert de ceas îi vom ajunge.

Se întâmplă acum ceva ce făcu să mi se zburlească părul pe cap de groază. Calul unuia din ei se poticni și căzu prinzând pe călăreț sub el. Celălalt descălecă și se aplecă spre el. Mai târziu am constatat că cel care căzuse era Thomas Melton. Harry se căznea să ridice calul, nu putu însă, căci bietul animal își rupsese amândouă picioarele. Reuși totuși să tragă pe călăreț de sub el. Acesta sări în picioare și înțeleserăm după gesturile lor că vorbesc cu mare agitație.

Nu mai aveau acum decât un singur cal, deci numai unul din ei putea fugi, pe când celălalt trebuia să cadă în mâinile noastre.

— Doi călăreți pe un cal... ai noștri sunt! strigă Winnetou.

Ne repezirăm alături de poteca îngustă. Se petrecu atunci ceva grozav. Harry Melton, al cărui cal rămăsese teafăr, vru să încalece, dar fratele său nu-l lăsă, vroia să se urce și el pe cal în spatele lui. Se certau înfuriați înghiontindu-se. Scena nu dură nici de când am început s-o descriu, căci Harry împinse pe fratele său la o parte și puse piciorul în scară. În clipa următoare îl văzurăm pe Thomas ridicând pușca și izbindu-l cu patul ei în cap. Harry se rostogoli la pământ. Celălalt se aplecă o secundă, se ridică iar, sări ca fulgerul în spinarea calului și porni într-un galop nebun. Din clipa când se prăbușise calul, până în momentul când Thomas Melton încălecă

iar nu trecuseră nici două minute, așa că nu l-am fi putut nimeri de la distanța unde ne aflam noi.

Când ne-am apropiat de Harry Melton, văzurăm că a leșinat.

Am descălecat și ne-am aplecat peste el. Sângele îi gâlgâia din rana adâncă pe care o avea în piept.

— Ucigaș de frate... murmură apașul indignat.

— Da, ucigaș de frate... repetai eu, înfiorat.

— Ne luăm după el?

— Nu. Îl avem și așa în mână. Să vedem dacă mai e de făcut ceva pentru nenorocitul acesta.

Dezbrăcarăm repede pe muribund, amețit de lovitura primită în cap. Cămașa îi era îmbibată cu sânge.

Rănitul scoase un geamăt adânc. Pansarăm rana cu fâșii din cămașa lui și ne așezarăm jos lângă el așteptând să se trezească din leșin.

Trecu multă vreme până să deschidă ochii. Se apucă de cap cu amândouă mâinile și ne privi rătăcit, pe urmă ne recunoscu. Scoase o înjurătură grozavă și vru să se ridice, dar nu putu.

— Stai liniștit, master, îi zisei eu. Moartea te pândește și din ce te agiți mai mult, din ce te înhață mai repede.

Se uită în josul trupului și văzu pansamentul plin de sânge.

— Sânge... sânge... de... unde? murmură el cu glasul stins.

— Din pieptul dumitale.

— Cine m-a rănit?

— Te-a înjunghiat fratele dumitale.

— Thomas... fratele meu?

Închise ochii. Mintea lui nu putea cuprinde un gând atât de grozav. Îi deschise apoi și o flacără ciudată licări în ei.

— Să-l bată Dumnezeu... E un Iuda... m-a trădat... Ucigașul... M-a dat în mâinile voastre.

— Asta n-ar fi nimic, dar te-a trimis probabil pe lumea cealaltă. I-ați rămas-bun de la viață.

— Unde... e?

— A fugit.

— Da, da, acum îmi aduc aminte... I s-a poticnit calul și eu am descălecat să-l ridic. A vrut să-l ia pe al meu, ne-am certat și... Nu mai știu ce-a fost.

Spuse toate acestea gâfâind și în cuvinte întretăiate. Îl lăsai să isprăvească, pe urmă îi zisei:

— Să-ți spun eu ce-a mai fost. Ai pus piciorul în scară, dar n-ai apucat să încaleci, fiindcă ți-a dat cu patul puștii în cap, pe urmă s-a aplecat peste dumneata și ți-a împlântat pumnalul în piept.

— S-a aplecat zici? Unde mi-e haina? întrebă el repede.

— Uite-o.

— Dați-mi-o încoace... încoace...

Îi întinsei haina plină și ea de sânge. Căută cu înfrigurare în buzunarul dinăuntru, nu găsi însă ce căuta.

— Nimic! gemu el. L-a luat!

— Ce?

— Portofelul cu bani... O! Iuda, trădătorul... Frate... frate i-am fost.

— Ai cui erau banii?

— Ai mei... numai ai mei!

— Bani de furat, zisei eu cu dispreț.

Tăcu. De-abia când repetai fraza, răspunse:

— Nu e treaba voastră, m-ai auzit?... Sunteți niște... niște...

Zări pumnalul jos lângă el, îl apucă repede și-l îndreptă spre mine. Cu toată slăbiciunea lui de-abia i-l putui scoate din mână. Sforțarea pe care o făcu îi deschise rana și sângele se porni iar. În timp ce mă munceam să-i opresc hemoragia, bolborosea în neștire.

— Prins!... Winnetou... Old Shatterhand, câinii! Jefuit, înjunghiat de... Toma... Iuda blestemat... Vândut ca Iisus... afurisit Iscariotean... Răzbunare... Răzbunare vreau!...

Părea pe jumătate conștient și căutai să aflu câte ceva de la el.

— Ți-a furat și partea dumitale din banii lui Hunter, pungașul, nu e așa?

— Da... banii lui Hunter! răspunse el fără să deschidă ochii.

— Parcă avea și el tot pe atât!

— Tot pe atât... repetă el după mine.

— Restul e tot în mâna lui Ionathan!

— Da, da, Ionathan! Răzbunare... răzbunare!

— Lasă că te răzbunăm noi. Ne ducem să-l prindem până la...

Așteptam cu încordare să vedem ce are să zică.

— Până la Flujo Blanco... White-Fork... șopti el.

— Unde își are Judita castelul...

— Castelul... *pueblo* al ei...

Deschise ochii brusc, mă privi în față și se răsti înfuriat:

— Tu cine ești?

— Mă cunoști doar.

— Da, da, te cunosc. Old Shatterhand... Winnetou... diavoli... niște diavoli... Ce mă tot întrebi? Lasă-mă în pace!

— Parcă ziceai să te răzbunăm?

— Răzbună... Da, da, alergați după el... împușcați-l ca pe un câine turbat... luați-i banii și duceți-i... Încleștă deodată pumnii și urmă: Nu, nu... nu mai spun nimic! Să scape Thomas... Voi sunteți niște... niște... N-o să aflați ce vreți... Duceți-vă dracului amândoi...

Capul îi căzu îndărăt pe bolovani și rămase nemișcat. Sângele îi gâlgâia din rană. Reușirăm să i-l potolim iar. Adormi.

Winnetou, care nu spusese încă un cuvânt, îl privi lung și zise:

— Ăstuia aici îi putrezesc oasele.

— Să sperăm că se căiește de tot ce-a făcut înainte de a-și da sufletul.

— Numai de s-ar isprăvi mai repede cu el ca să nu zăbovim prea mult și să ne scape celălalt. Văd că ți-e milă de el, nu?

— Da.

— Nu merită. Era mai rău ca o fiară. Mai milă să-ți fie de calul acesta care n-a păcătuit cu nimic. Winnetou o să-i scurteze suferințele.

Cu aceste cuvinte, apașul alătură țeava pușții de urechea calului și trase.

La auzul detunăturii Melton tresări, deschise ochii și privi rătăcit în juru-i.

— Cine a tras? Era pentru... pentru...

Fără să sfârșească întrebarea căzu iar îndărăt și rămase ceasuri întregi nemișcat. Uneori șoptea ceva nedeslușit. Ai fi crezut că doarme și aiurează, dar nu dormea. Expresia feței sale se schimba mereu.

— Acum știu unde e castelul Juditei, zisei cu lui Winnetou.

— Da, la Flujo Blanco, dacă o fi adevărat ce-a spus Melton.

— Cunoaște fratele meu râul?

— Chiar până acolo n-am fost încă, dar prin apropiere, și cred că l-aș găsi lesne. Izvorăște din Sierra Blanca și yankeii îi zic White-Fork.

Pe la prânz sosiră și Emery cu Vogel. Spre seară Melton își dădu sufletul. Îl văzurăm deodată cutremurându-se, pronunță de câteva ori numele fratelui său, scoase câteva blesteme și rămase nemișcat. Sfârșitul i-a fost mai ușor decât meritase. L-am îngropat a doua zi, acoperindu-l cu pietre ca trupul lui păcătos să nu fie sfâșiat de corbi, pe urmă am plecat lăsând în urmă locul unde se petrecuse grozava tragedie.

Ar fi fost de prisos să-l urmărim pe Thomas Melton după urmele lăsate de el. Era mai mult ca sigur că-l vom găsi împreună cu Ionathan la castelul Juditei. Ne întoarserăm deci pe drumul luat în ajun, renunțând la ocolul pe care intenționam să-l facem. Trecurăm deci Sierra Madre dincolo de munții Zuni. Ni se păru însă ciudată temperatura de aici.

Imediat ce lăsarăm în urma noastră lanțul de munți, cerul se acoperi de nori; cădea o ploaie repede, apoi cerul se înseninа brusc ca peste scurt timp să plouă iar. Pe de-o parte această schimbare de atmonsferă ne convenea, pe de alta nu. Umezeala făcea să răsară iarba din pământ, caii având astfel nutreț și apă din belșug, dar hainele nu apucau să ni se usuce pe trup, ceea ce ne putea fi dăunător sănătății.

Eu, Winnetou și Emery eram deprinși cu intemperiile, nu însă și tânărul Vogel, totuși am fi fost bucuroși să găsim undeva un adăpost peste noapte.

A treia zi spre seară Winnetou ne înștiință că ne apropiem de Flujo Blanco. Turna cu găleata; nu mai era ploaie ci potop. Mi-era milă de bietul

Vogel, care nu era obișnuit cu astfel de vreme, dar care totuși îndura cu răbdare fără să se plângă.

Ne găseam acum într-un ținut în care creșteau pe ici-colo tufe și grupuri de copaci, la miazăzi de noi era Sierra Blanca, pe care n-o puteam vedea din cauza ploii dese care cădea.

Deodată norii se risipiră brusc și soarele ne râdea iar în față. Puteam zări înaintea noastră până departe. Deasupra Sierrei însă ploua și acum. Din ce înaintam, din ce aerul era mai limpede și străveziu. Dacă până mai adineauri nu se putea zări la zece pași, acum puteam vedea colo sus în deal un . . . om.

Locul era pustiu, fără urmă de copac sau tufiș. Omul trebuie să fi așteptat pe loc, să treacă ploaia. Coborî dealul și ajunse la poalele lui tocmai când să urcăm noi. Era un indian de vârstă mijlocie, îmbrăcat în haine pe jumătate de piele, jumătate de stambă și cu zâmbetul lui prietenos ne făcu o impresie destul de bună. Arme n-avea la el. Ne privea curios și părea că vrea să intre în vorbă cu noi; de aceea îl întrebai:

— Din ce trib face parte fratele meu?

— Sunt un zuni, răspunse el. De unde vine fratele meu alb?

— Tocmai de la Acoma.

— Și încotro se duce?

— La Colorado și de acolo tot mai departe. Cunoaște fratele meu bine ținutul?

— Da. Căsuța mea e aproape de aici. Stau numai eu cu nevasta în ea.

— N-am putea găsi și noi pe undeva vreun adăpost peste noapte?

— Dacă fraţii mei vor să-mi facă plăcerea să îi găzduiesc în căsuţa mea, să vină după mine. Ploaia nu răzbate înăuntru şi arde mereu un foc bun pe vatră.

O luă înainte şi noi îl urmarăm bucuroşi.

— Un zuni? Ce fel de oameni sunt ăştia? mă întrebă Emery. Ai mai avut ocazie să-i cunoşti?

— Da. Sunt cei mai numeroşi dintre indienii-pueblo şi au jucat odinioară un rol destul de însemnat. De altfel, oameni paşnici; trec chiar drept inteligenţi.

— Omul inspiră încredere. Sunt chiar curios să văd ce fel de clădire e aceea pe care o numeşte „căsuţa" lui. N-ar fi rău să petrecem şi noi o noapte sub un acoperiş sau să ne uscăm bulendrele de pe noi.

Indianul ne trecu printr-o poiană înverzită prin care şerpuia un pârâiaş, la capătul căruia se afla „căsuţa". Era un con mare de pământ cu o uşă la mijloc. Pereţii erau de lut, acoperişul de stuf, lipit pe din afară şi dinăuntru tot cu lut. N-avea decât o singură încăpere.

Într-un colţ se aflau îngrămădite nişte legume, recolta indianului; în celălalt un culcuş din buruieni uscate şi piei. La mijlocul peretelui din faţa uşii era vatra, iar alături nişte vreascuri pentru foc. În dreptul deschizăturii care slujea de uşă era o perdea din piei, dată acum la o parte.

Ce ne interesa mai mult pe noi acum, erau câteva bucăţi de carne afumată atârnate de tavan. Probabil că zuni ăsta al nostru era un mare vânător întru Domnul.

Când am intrat în casă, o femeie se ridică din culcuș, ne privi curioasă câteva momente, apoi dispăru și n-o mai văzurăm până târziu de tot.

— Asta mi-e căsuța, zise indianul. Dacă le face plăcere, pot rămâne frații mei cât vor aici.

Mă uitai la Winnetou și înțelesei din privirea lui că nu are nimic împotrivă.

— Rămânem bucuroși, numai l-aș ruga pe fratele meu s-aprindă focul ca s-avem unde ne usca hainele de pe noi.

— Îndată o să fie și foc.

Se aciui lângă vatră și se apucă să așeze vreascurile pe ea. M-am mirat să-l văd făcând o treabă muierească, știut fiind că indianul e prea mândru ca să se îndeletnicească el — și nu femeia — cu treburi de-ale gospodăriei.

În spatele casei se afla un ocol în care ne-am închis caii, după ce le-am luat mai întâi șeile, ca să ne slujească de căpătâi.

În vreme ce indianul moșmondea la foc, mă apucai să-l cercetez.

— De când locuiește fratele meu în ținutul ăsta? începui eu.

— De când m-am născut, răspunse el.

— Atunci trebuie să cunoască apa căreia i se zice Flujo Blanco, nu e așa?

— Da. Nu e departe de aici.

— Locuiesc oameni prin partea râului?

— Da. Și albi și de-ai noștri.

— De când?

— De câțiva ani încoace.

— Se află și vreo pueblo pe acolo?

— Da. O pueblo care aparținea din timpuri străvechi zunilor; dar au venit într-o vreme câțiva

indieni din Mexic, pe când ținutul era al Mexicului, au găsit aur în râu și au cumpărat pueblo de la zuni. Plata au dat-o nu în bani ci în arme. De atunci pueblo era proprietatea unei căpetenii de-a yumașilor. Acum câțiva ani a venit un nepot de-al căpeteniei aducând cu sine pe o femeie frumoasă de-a albilor și câțiva războinici cu nevestele și copiii lor. Locuiau cu toții în cetățuie.

Căpetenia s-a dus pe urmă cu femeia albă să locuiască în orașul Frisco* și arareori mai dădea pe aici. N-a trecut mult și căpetenia a murit; pe femeie n-am mai văzut-o până acum câteva zile, când a venit însoțită de un bărbat alb.

— Au venit călări?

— Nu, cu trăsura. Pe capră stătea vizitiul și lângă el o călăuză din Albuquerque. Aseară a mai venit încă un alb. Am aflat că ar fi tatăl celuilalt.

— De la cine ai aflat?

— Chiar de la el.

— Când?

— Când a găzduit la mine.

— Hm! A sosit peste noapte zici? Cum se face că te-a nimerit fără să cunoască mai dinainte casa? Mai fusese vreodată pe aici?

— Nu, dar ardea focul pe vatră și perdeaua era dată la o parte. A văzut lumina și a intrat să mă întrebe unde se află cetățuia. A așteptat până s-a făcut ziuă și l-am dus eu pe urmă acolo.

— E departe de-aici?

— Dacă ți-e calul bun și-l zorești la drum, ajungi în două ceasuri.

---

* Frisco se spune în mod curent în America, orașului San Francisco.

— După cum înțeleg eu ești prieten cu ce de la cetățuie?

— Păi... ne cunoaștem.

— Nu ți s-a spus nimic de venirea noastră?

— Nu. Tot acolo vă duceți și voi?

— Da. Vrei să ne arăți mâine dimineață și nouă drumul?

— Cum să nu!

— E greu de găsit?

— Cine nu cunoaște locul, trece pe lângă cetățuie fără să știe. Flujo curge printr-o vâlcea înconjurată de pereți înalți de stâncă. Pe partea stângă a râului stâncile au între ele un gang îngust care duce la cetățuie.

— Am vrea să nu ne vadă nimeni venind. Ei știu că trebuie să sosim, dar nu știu când. Ai putea tu să ne duci acolo fără să ne zărească vreunul din cei de la *pueblo*?

— Foarte lesne. Vă duc eu să nu vă simtă nici pământul.

— Cetățuia e mare?

— Nu, dar grozav de trainică și bine dosită. Nimeni nu poate pătrunde înăuntru ca s-o cucerească. După ce treci prin gangul săpat în piatră ajungi într-o vale înverzită, cu pomi și iarbă pentru vite. Yumașii își sădesc aici zarzavaturile care le trebuie pentru gospodărie. La capătul gangului se înalță cetățuia zidită în peretele de stâncă, dar nu se vede din afară. Aici locuiește femeia căpeteniei cu cei doi albi aduși de ea.

Omul ne credea pesemne prieteni de-ai locuitorilor cetățuii, altminteri poate că s-ar fi ferit să ne spună toate acestea, mai ales topografia locului. N-aveam deci nici un motiv să-l suspectez.

De aceeași părere era și Winnetou.

Totuși nu știu de ce nu-mi inspira încredere. Îmi frământam creierii să înțeleg și nu pricepeam. La urmă m-am lămurit: prea era prietenos cu noi. Indianul e din firea lui foarte rezervat cu străinii, de-abia după ce-i cunoaște bine de tot se împrietenește cu ei. Noi însă fuseserăm întâmpinați de acest zuni ca niște vechi prieteni și prea vroia să se arate sincer cu noi. Vorbise în prealabil cu Judita și Meltonii. Să nu îi fi spus ei că nu vor să se știe de sosirea lor la cetățuie?

Și apoi mai era ceva. Femeia plecase de cum intrasem noi în casă și nu se mai întorsese. Afară ploua cu găleata și altă încăpere n-aveau. Ce făcea ea afară pe o vreme ca asta? Trebuie să fi avut un motiv mult prea puternic care o făcuse să plece lăsând pe bărbat să facă lucruri înjositoare pentru un indian.

Gazda ne puse dinainte o halcă mare de carne afumată pe care o împărți singur, fără însă să mănânce și el cu noi. La întrebarea noastră, răspunse că a mâncat mai adineauri.

Nu-l crezui. Îl văzusem stând în ploaie ca o santinelă care pândește ceva. Cum ne-a zărit, ne-a ieșit înainte. Din ce mă gândeam, din ce atitudinea lui mi se părea mai suspectă. Scurt, îmi propusei să fiu cu luare-aminte.

Așezai șeile și armele într-un colț al odăii. Winnetou încruntă nițel sprâncenele când mă văzu, ca și când s-ar fi mirat de ceea ce fac, pe urmă clipi dându-mi să înțeleg că a priceput.

Indianul avea și el arme, adică o rablă de pușcă, un arc și câteva săgeți atârnate de un par ângă perete.

Pe când mâncam, stătea aciuit jos lângă noi și se făcea că se bucură de pofta cu care mâncam. Începurăm să-l cercetăm despre sălbăticiunile care se găsesc pe acolo. Ni se plânse de apașii tribului gileno care năvălesc adesea prin partea locului și stârpesc vânatul.

— De ce n-or fi stând câinii ăștia acasă la ei, nu știu! Ce, n-au loc destul acolo? N-am ochi să-i văd.

— Ce ai cu ei? Pe cât știu, zuni n-au declarat niciodată război apașilor.

— Fiindcă suntem prea slabi ca să ne apucăm la ceartă cu ei. Ne iau tot, fără să îndrăznim să ridicăm glasul. Sunt toți niște hoți și niște tâlhari care ar trebui stârpiți de pe fața pământului.

— Toți? Sunt printre ei oameni de seamă de care s-a dus vestea în toată lumea.

— Nu cred. Să-mi spună fratele meu numele unuia dintre ei.

— De pildă Winnetou.

— Cine, ăsta? Să n-aud de el. Când v-oi duce mâine la cetățuie o s-auziți de la yumașii de acolo ce șacal râios e.

— Pe cât știu n-a fost niciodată dușmanul lor.

— Ei aș! Le-a făcut o dată o pagubă pe care n-au s-o uite niciodată. Vai și amar de el când le-o cădea în mână!

— Ce fel de pagubă?

— Jefuiseră o haciendă; ce crezi că a făcut? Le-á luat tot îndărăt. Pe urmă, la o mină fuseseră aduși niște albi. Aveau parte și yumașii la câștig, dar Winnetou i-a lăsat și aici cu buzele umflate.

— Cum se poate ca un singur om să facă atâta pagubă?

— Nu era singur, mai era încă unul, și mai al dracului ca el, un alb, unul Old Shatterhand.

— Hm! Parc-am auzit și eu despre întâmplarea asta. Haciendei nu-i zicea del Arroyo și minei Almaden?

— Ba da.

— Aveau yumașii vreun motiv ca să dea foc conacului și să-l jefuiască?

— Nu... știu, răspunse el cam încurcat.

— Să-ți spun eu. Era numai lăcomia și la Almaden a fost vorba de o crimă și mai mare.

— Nu e adevărat!

— Și totuși așa e. Un mare număr de albi fuseseră ademeniți acolo și închiși în mină ca să lucreze la scoaterea argintului viu din pământ fără să li se dea vreo plată. Nici unul n-ar mai fi ieșit viu din mină.

— Ce-i păsa lui Winnetou și Old Shatterhand?

— Erau oameni ca și ei, de aceea i-au scăpat de la o moarte sigură.

— Da, ca vrăjmași ai yumașilor! Și te miri că-i urăsc atât pe amândoi?

— Mă mir, fiindcă pe cât mi-aduc eu aminte, yumașii încheiaseră pace cu ei.

— N-are a face, ce-a fost atunci nu mai e acum. Îți spun că vai de ei când or cădea în mâinile lor.

Indianul vorbea acum cu o ură pe care nu mi-o puteam explica.

— Pari să fii bun prieten cu yumașii, căci vorbești ca și când ai fi unul de-al lor.

— Sunt prietenii mei, și dușmanul lor e și al meu.

— După cât văd eu, nu ți s-a spus adevărul. Winnetou și Old Shatterhand s-au purtat atunci foarte blând cu ei. Îi aveau în puterea lor și totuși au fost cât se poate de îngăduitori. În sfârșit, să nu mai vorbim despre afacerea asta.

— Mai bine! Când mi-aduc aminte de ce-a fost mă apucă furia și, dacă i-aș avea pe ăștia doi înaintea mea, nu știu ce le-aș face!

Întoarse capul, se rezemă de perete și rămase cu ochii ațintiți la foc.

Să fi știut el cine suntem! De altfel, mă miram că nu ne ghicise încă. Se vedea doar bine că apașul era indian ca și el. De ce nu l-a întrebat din ce trib face parte? Winnetou era prea mândru ca să-și tăgăduiască neamul. Și apoi văzuse pușca lui de argint și pe a mea. Nu se poate să nu fi auzit de ele. Să fi aruncat numai o privire și le-ar fi văzut sclipind în bătaia focului. Omul devenea din ce în ce mai suspect.

În sfârșit se întoarse și femeia. Era udă până la piele. Nu zise nimic și se duse să se așeze la locul unde o găsisem la venire. Nu era urâtă, părea însă din cale-afară de sfioasă și supusă ca o roabă bărbatului ei.

— Pe unde dracu' o fi rătăcit nenorocita asta? îmi șopti Emery. Și pentru care motiv s-o fi învârtit ceasuri întregi prin ploaie.

— Nu cred că s-a dus să se plimbe, am răspuns eu. Cât zicea indianul că e până la Flujo Blanco?

— Două ceasuri călare.

— Și cam cât a lipsit femeia?

— Vreo patru. A, nu cumva ți-oi fi închipuit că s-o fi dus la Meltoni?

— Sunt aproape sigur.

— Am mare stimă pentru inteligența ta, Charlie, dar de astă dată cred că te înșeli.

— Posibil, nu zic nu, aș putea însă să jur că indianul ne-a recunoscut imediat și amabilitatea lui era o prefăcătorie.

— Pe naiba! Dacă e așa, atunci stăm prost al naibii! Crezi că am căzut în capcană?

— Așa cred ei.

— Păi... să plecăm imediat.

— Nu, rămânem.

— Bine, omule, vrei să pună mâna pe noi?

— Nici asta.

— Dacă aștepți să vină...

— Nu avem ce aștepta pentru că sunt aici.

— Crezi?

— Da. Au sosit odată cu femeia.

— Și sunt afară?

— Da.

— Ei drăcie! Și noi stăm aici la lumina focului cu ușa deschisă...

— Fii fără grijă. Meltonii vor să ne prindă vii, de aceea n-au să reușească.

Ca să fiu pregătit pentru orice eventualitate, mă dusei să-mi iau pușca din colț. În același timp trăsei perdeaua în dreptul ușii, lăsând numai o dungă subțire între ea și ușă. Acum era cu neputință să ne vadă de afară.

— De ce-ai închis ușa, vrei să ne înăbușim? întrebă indianul nemulțumit.

— Lasă că nu se înăbușe nimeni, e loc destul pe unde să iasă fumul, i-am răspuns foarte liniștit.

— Eu vreau să stea ușa deschisă! se răsti el și vru să se îndrepte într-acolo.

— Las-o, te rog, așa cum e, nu vreau să fim văzuți de afară.

— De cine?

— Poate că știi tu?

— Nu e nimeni și vreau să stea ușa deschisă.

Vru iar să se ducă spre ușă. Îndărătnicia asta a lui îmi întări bănuielile.

— Stai ori trag! strigai, punând pușca la ochi.

Întoarse capul și când văzu pușca îndreptată spre el tresări speriat.

— Vrei să mă împuști? se răsti el.

— Dacă nu te duci să șezi colo lângă femeie, da!

— De ce numaidecât acolo?

— Fiindcă așa vreau.

— Casa e a mea, nu a voastră.

— Pentru moment e a noastră. Atârnă de tine ca să fie iar a ta.

— Sunteți oaspeții mei; v-am adus aici ca să vă ospătez și drept mulțumire...

— Ne-ai adus ca să ne pierzi, îi curmai eu vorba. Fă imediat ce ți-am spus, altminteri trag.

Se făcu că se supune, dar se îndreptă spre locul unde îi era atârnată pușca. Într-o clipă îi tăiai calea și-i strigai, arătând spre culcuș:

— Acolo, ți-am spus! Repede, nu mă face să-mi pierd răbdarea.

Stătea în fața mea și mă privea cu ochii fulgerători de mânie.

— Repede, n-ai auzit? Eu sunt Old Shatterhand și ăsta e Winnetou. Ziceai că ai vrea să ne ai o dată în mână. Poftim!

Râse batjocoritor și mă înfruntă cu privirea.

— Crezi că mă sperii? Știam de când v-am văzut cine sunteți.

— Mi-am închipuit!

— Aţi venit aici să ucideţi, dar veţi fi ucişi. Ştii tu pe cine ai în faţa ta?

— Un zuni.

— Nu sunt un zuni, ci unul din războinicii yumaşi pe care i-a adus căpetenia noastră odată cu femeia albă aici. A sosit ceasul răzbunării pentru ce ne-ai făcut la hacienda del Arroyo şi Almaden.

Se întoarse şi păşi spre culcuş, dar dintr-un salt fu la uşă şi dispăru în întuneric. Femeia vru să se strecoare după el. O apucai de braţ şi o ţinui în loc.

— Nu poţi trăi fără bărbatul tău şi vrei să-l urmezi? o întrebai eu.

Nu răspunse.

— Dacă vrei să pleci, noi nu te oprim, du-te.

Indiana mă privi un moment, pe urmă întrebă:

— Ce-o să-mi faceţi dacă rămân?

— Nimic. Noi nu ne războim cu femeile. Stai liniştită ori fă ce poftesti; noi n-o să te stingherim, dar să nu ne stingherești nici tu pe noi.

— Eşti un om bun, senior. Rămân aici şi n-o să vă supăr cu nimic.

Am tras perdeaua la loc, ne aşezarăm apoi toţi cu armele în mână lângă foc. Numai Vogel se dădu îndărăt înspăimântat.

— Pentru Dumnezeu, iar acolo? strigă el.

— De ce? întrebai eu.

— Fiindcă drept acolo ar nimeri un glonţ tras prin uşă. Duşmanii sunt afară şi pot vedea pe după perdea ce se petrece înăuntru.

— Păi tocmai asta vrem şi noi.

— Să tragă?

— N-ajung ei s-o facă. Suntem mai iuți de mână ca ei. Dacă ne-am așeza mai încolo, n-ar putea să ne vadă și ar renunța la încercare, așa că am pierde ocazia să le dăm o lecție. Vino de șezi colea lângă noi și nu-ți fie frică. Bizuie-te pe ochii noștri. Te-am ruga însă să nu te uiți spre ușă, ca să nu știe ei că sunt observați.

— Dar dacă le vine în gând să dea năvală în casă?

— Fii pe pace, nu sunt atât de proști. Știu ce poate pușca mea cu repetiție; nici unul n-ar scăpa. Și apoi sunt prea puțini ca să nu vrea să se cruțe.

Bietul violonist se așeză cu spatele spre ușă, dar îl vedeam tresărind ușor din când în când, semn că nu prea îi era la îndemână. Noi vorbeam dinadins cu glas tare ca să creadă cei de-afară că nici nu ne uităm la ușă, dar nu o slăbeam din ochi. Vântul mișca din când în când perdeaua, ceea ce ne îngreuna sarcina.

Deodată zării jos la ușă, tocmai unde se sfârșea perdeaua, țeava unei puști. Ca fulgerul țâșni un glonț din pușca lui Winnetou, urmat de un țipăt, pe urmă țeava dispăru.

— Ăsta nu se mai întoarce! râse Emery. Măi, da' tâmpiți mai sunt... Ar trebui să-i bați pentru prostia lor. Auzi, domnule, să ne prindă ei pe noi...

— Crezi că n-au să reușească? întrebă Vogel.

— Nici gând! N-am avea decât să lăsăm focul să se stingă și să ne așezăm lângă ușă, că îi și curățăm pe toți la rând.

— Și mai bine ar fi să ne urcăm pe acoperiș, de unde putem vedea mai departe.

Winnetou aprobă.

Stinserăm focul, pe urmă Emery se apucă să facă o gaură în tavan cu puşca indianului. Când ostenea, îi lua apaşul locul. Eu trebuia să stau de pază, ca să nu ne pomenim cu vreo surpriză neplăcută.

Mă întinsei la pământ şi vârâi capul pe sub perdea. Nu văzui pe nimeni. Îmi aruncai ochii la stânga; pe aici venea cineva tiptil, păşind încet, cum fac indienii. Când fu la doi paşi de mine, sării în picioare, îl apucai cu o mână de piept şi cu cealaltă începui să-i car la palme până îl ameţii, pe urmă îl aruncai cât colo de se dădu de câteva ori de-a berbeleacul.

Era un indian yumaş. În cădere îi căzu puşca din mână; o ridicai de jos şi o luai cu mine în casă.

Eram sigur că indianul n-o să se întoarcă aşa de curând. Să nu fi fost situaţia gravă în care ne aflam, aş fi râs cu poftă de scena asta caraghioasă.

Ploaia încetase; cerul începuse să se înseninеze. În sfârşit gaura din tavan fu destul de mare ca să poată trece un om prin ea. Ne-am urcat unul câte unul pe umerii lui Emery şi după ce furăm pe acoperiş, l-am tras şi pe el după noi. Ca să nu fim zăriţi de jos, ne târam pe pântece sau în patru labe.

Ne-am aşezat fiecare la câte un colţ al casei. Când m-am aplecat peste acoperiş să mă uit în jos, văzui tocmai dedesubtul meu doi inşi. Ca să nu-i rănesc, trăsei două gloanţe de revolver înspre ei. Ţipară înspăimântaţi şi o luară la fugă. Auzii

o altă detunătură din partea unde-l știam pe Winnetou, apoi glasul lui poruncitor:

— Lăsați caii în pace ori vă împușc!

Răsunau acum din toate părțile împușcăturile noastre. Încercarea lor de a ne împresura ca să pună mâna pe noi, dăduse greș. Când începu să se lumineze de ziuă, nu se mai zărea picior de indian.

Coborârăm de pe acoperiș. Văzurăm pe femeie acolo unde o lăsasem. Părea să nu-i fie drag bărbatul. Winnetou se apropie de ea și o întrebă:

— De ce nu s-a dus sora mea după bărbatul ei?

— Fiindcă nu mai vreau să trăiesc cu el. Dați-mi, vă rog, senior, ceva parale ca să am cu ce mă întoarce acasă la ai mei.

— Vrei să te duci îndărăt la Sonora? întrebai eu mirat.

— Da, senior.

— Și să faci singură drumul până acolo? Trebuie să treci printr-o mulțime de triburi străine.

— Nu mă tem de ele. O biată femeie ca mine n-are dușmani.

— Ai dreptate, nimeni n-o să-ți facă nimic. Dar de ce vrei să pleci de la bărbatul tău?

— M-a silit să-mi părăsesc tribul și să vin cu el aici. Mi-am lăsat părinți și frați și simt că mă prăpădesc de dorul lor.

— Nu se poartă bine cu tine?

— E om rău și-l urăsc.

— Bine. O să-ți dăm atât cât îți trebuie s-ajungi acasă.

Eu i-am dat cât am putut, Emery de zece ori pe atât, Vogel câțiva dolari și Winnetou un bulgăraș de aur.

— Vă mulțumesc din inimă, seniores, zise femeia, cu lacrimi în ochi. Era să vă pierdeți viața în casa mea și cu toate astea ați fost milostivi cu mine. Ce bine-mi pare că uneltirile lor au dat greș...

— Ai putea să ne spui ce uneltiseră?

— Să vă găzduim aici la noi și să vă omoare în somn.

— Al cui era planul?

— Al celor doi albi. Mai întâi a venit tânărul cu femeia albă; vă credeau morți. Apoi a venit tată-său și le-a spus că sunteți pe urmele lui — că ați omorât în drum pe frate-său și l-ați jefuit. Ne-a trimis pe noi să vă pândim și să vă poftim în casa noastră. După ce-ați sosit, bărbatu-meu m-a trimis la Flujo Blanco să le dau de veste. Albii au pornit atunci încoace cu mine și au luat și pe războinicii lor cu ei.

— De ce nu ne-ai dat să înțelegem ce se pregătește?

— Nu puteam. Ziceau că sunteți oameni răi. Când am văzut însă ce frumos și blând mi-ai vorbit, mi-am dat seama că ne-au mințit. Și cât de darnici ați fost cu mine! Aș vrea să vă răsplătesc și eu cu ceva în schimb, dar cu ce?

— Răspunzând cinstit la întrebările noastre.

— Întreabă, senior, o să-ți răspund din toată inima.

— Bine. Am încredere în tine, fiindcă pari să fii o femeie de ispravă. Bărbatu-tău ne-a descris aseară locul și felul cum se poate intra în cetățuie. Ne-a spus adevărul sau a mințit?

— N-a mințit, fiindcă albul cel bătrân îl învățase să vă spună adevărul.

— De ce, dacă vroiau să ne omoare aici?

— Așa era planul. Dacă nu reușeau, trebuiau să vă atragă în altă cursă.

— Care?

— Să vă ducă la cetățuie.

— Nu era nevoie de o cursă, fiindcă ne duceam noi și așa.

— Ar fi să mergeți la o moarte sigură, dacă nu v-aș spune eu ce vă așteaptă.

— Cunoști planul?

— Da. Deoarece n-ați putut fi uciși în somn, toți yumașii care au fost peste noapte aici, se întorc la cetățuie lăsând dinadins urme deslușite după ei ca să găsiți lesne calea. Aceasta duce în valea lui Flujo Blanco; de acolo o bucată de drum pe malul stâng până ce malul se strâmtează atât cât să nu poată trece decât un singur călăreț. Tocmai în locul acela se despică stânca lăsând o potecă îngustă care duce în cetățuie. De amândouă părțile sunt stânci înalte pe care nimeni nu le poate urca. Aici vor să vă atragă. Jumătate din oameni vă așteaptă acolo, cealaltă jumătate s-a ascuns undeva în drum ca să vă vadă trecând, să se ia pe urmă după voi și să vă prindă la mijloc.

— Planul nu e rău. O strâmtoare între stânci prin care n-am putea trece decât unul câte unul, cu pereți înalți de piatră la dreapta și la stânga, având înaintea și înapoia noastră dușmanul.

— Chiar așa, senior. Planul era al bătrânului.

— Bun plan, n-am ce zice, numai că, chiar dacă nu ne-ai fi înștiințat, tot nu cădeam în cursă. Nu ne lăsăm noi trași atât de lesne pe sfoară. Dacă vrea cineva să ne prindă, trebuie să fie

niţel mai deştept. Zici că jumătate din yumaşi ne aşteaptă în strâmtoare şi jumătate afară?

— Da, senior.

— Şi vor lăsa urme cât mai deslușite ca să ne ademenească. Să ştie sora noastră că noi nu suntem chiori. Am fi numărat urmele şi am fi băgat de seamă că lipsesc jumătate din ele. Ne-am fi întrebat atunci ce s-au făcut, că în văzduh n-au zburat. Am fi descălecat, ne-am fi întors la cele dinainte şi i-am fi distrus pe yumaşii puşi la pândă.

— Dar cum aţi fi trecut dincolo de strâmtoare?

— Poate că nici n-am fi intrat şi, chiar dacă intram, nu mai aveam pe ceilalţi în spatele nostru, ci numai pe cei din faţă. Aceştia trebuiau să ne iasă şi ei tot unul câte unul înainte; te asigur că n-ar mai fi rămas repede urmă de yumaş, ca să aibă cine-i îngropa pe cei căzuţi în luptă.

O văzui cutremurându-se.

— Nu face asta, senior... se rugă ea. Nu vreau ca din pricina mea să se facă atâta vărsare de sânge. Mai bine mă omor eu...

— Linişteşte-te, femeie. Noi nu suntem duşmanii yumaşilor; am făcut o dată pace cu ei şi-i considerăm prieteni. Dacă ar fi după noi, nu le-am face nimic. Ceea ce vrem e să punem mâna pe albii aceia doi, cu care n-aveţi nici în clin nici în mânecă. Vom căuta să ne ajungem scopul prin vicleşug, dacă nu merge altfel. Dar ia spune-mi, altă cale de pătruns în cetăţuie nu e?

— Nu.

— N-am putea să ne urcăm pe stâncile care înconjoară valea?

— Cu neputinţă, fiindcă sunt drepte şi netede ca zidurile unei case. Dacă vrei, te duc să le vezi-

— Când?

— Chiar acum. Râul e mult mai jos de șes. Cine știe unde se află cetățuia, poate să se ducă până la marginea lui și să se uite în vale la ea.

— Vrei să ne conduci?

— Da. Încălecați și luați-o drept înainte spre răsărit până ce veți da de o stâncă singuratică; așteptați-mă acolo. Eu o să fac un ocol ca să nu se cunoască urmele mele la un loc cu ale voastre.

Scoaserăm șeile din ocol și le puserăm pe cai. Indianul avea și el doi cai; unul îl luase la plecare, celălalt, pe care vroia să-l încalece femeia, era lângă ai noștri.

Ne duserăm la stâncă și în curând veni și ea. O luă înainte și pornirăm cu toții înspre miazănoapte. Străbăteam acum un șes înverzit, ridicat deasupra malului adânc al râului. Merserăm astfel în trap vreme de vreun ceas până ce ajunserăm la un desiș cu copaci înalți. Părea să se întindă până departe și era în formă de potcoavă.

Femeia descălecă și împiedică cu o curea calul ca să n-o ia razna. Făcurăm și noi la fel, pe urmă intrarăm în desiș. Îl străbăturăm de-a curmezișul, apoi femeia se opri și zise:

— Nițel mai încolo e valea unde se află cetățuia. Băgați de seamă să nu vă zărească nimeni când vă veți apleca peste marginea prăpastiei.

Ne lăsarăm pe brânci și ne târârăm printre ultimii copaci. Deodată am văzut căscându-se la picioarele noastre o prăpastie atât de adâncă, încât ne venea ameteala. Pământul era acoperit cu o pajiște înverzită în care păștea vreo douăzeci de cai și o turmă de câteva sute de oi. Copaci

înalți ridicau coamele spre noi, dar de la depărtarea aceea păreau niște buruieni.

De unde eram, se putea deslușì poteca; deabia încăpea pe ea un singur călăreț. La capătul potecii se înălța „castelul" Juditei. Era o cetățuie cu etaje suprapuse și terase. Din depărtare părea o piramidă cu partea superioară în văzduh, iar cealaltă săpată în stâncă. Opt scări de diferite mărimi duceau la cele opt etaje ale cetățuii.

Pe vremurile când se ridicase acest *pueblo*, sistemul de construcție avea un anumit scop. Nu numai că nu se putea vedea din afară, dar era și bine apărat de stâncile acelea inaccesibile. Poteca era atât de îngustă, încât de o năvală dușmană nici nu putea fi vorba. Asediații nu erau expuși să moară de foame, deoarece terenul era rodnic și apă aveau din belșug de la un pârâiaș care izvóra din pământ. Ceea ce ne interesa pe noi mai mult erau oamenii pe care-i zăream în vale. La capătul potecii stăteau indieni înarmați cu puști și pumnale, gata de luptă.

Comandantul lor — căci așa părea să fie — stătea la taifas pe prima terasă cu Judita și Ionathan Melton care ținea o pușcă în mână.

— Vezi, senior, că e așa cum ți-am spus? zise indiana. Războinicii pe voi vă așteaptă.

— Unde e tatăl tânărului alb?

— Afară, stă la pândă cu ceilalți. Ei cred că vă vor prinde negreșit.

— Ce frumos l-am putea „curăța" acum pe Ionathan! zise Emery. Să-i expediez un glonț în numele Tatălui?

— Astâmpără-te, rogu-te! Întâi că vrem să-i prindem vii și al doilea s-ar putea să nu-l nimerești.

— Zău! Crezi că am orbul găinilor?

— *Pshaw!* Te știu bun țintaș, dar să ochești în jos de la o depărtare atât de mare, e ceva nesigur. Nici eu nu m-aș încumeta s-o fac.

— *Well!* Al treilea?

— Al treilea, detunătura ne-ar da de gol și ne-ar strica tot planul.

— Bine, uite nu trag. Atunci ce-ai de gând? Să sărim jos în prăpastie și să-l apucăm pe Ionathan de chică?

— Jos o să ne ducem noi, dar nu sărind. Ia uită-te mai bine la cetățuie. Cât crezi tu că e de aici de la marginea prăpastiei până la prima terasă?

— Cel puțin doisprezece metri.

— Cam așa ceva.

— Ce-ar fi să facem o scară până acolo? întrebă el zâmbind.

— Dacă vrei să glumești, fă-o cel puțin cu mai mult haz.

— Hm! Ai dreptate. Situația e destul de gravă. În cetățuie trebuie neapărat să pătrundem și, deoarece poteca nu poate fi folosită, o să coborâm pe aici pe undeva.

— N-aș putea spune că e o imposibilitate. Îi spusesem mai adineauri femeii prin ce mijloc ne-am fi putut croi calea în cetățuie. Ar necesita însă o luptă fățișă și, chiar dacă am reuși s-ajungem nevătămați în vale, te poți pomeni cu un glonț tras de pe terasă de Ionathan. Ceea ce cred e, că s-ar putea să ne furișăm în cetățuie peste noapte. Se naște însă întrebarea: cum să treci fără să omori santinelele? Vezi tu, asta e la ce țin neapărat

să nu se întâmple. Nu ne rămâne deci altceva decât să ne lăsăm jos de aici în prăpastie.

— Cu ajutorul lasourilor noastre?

— Da.

— Primejdios lucru. Sunt cumpărate de-a gata, nu făcute de noi, așa că nu prea am încredere în trăinicia lor. Dacă se rup?

— N-au să se rupă, fiindcă au fost îmbibate cu grăsime și afumate pe urmă.

— Totuși eu nu m-aș încrede în ele.

— Ca să-ți împrăștii neîncrederea, o să mă las eu întâi. Cum voi ajunge jos, întind bine cureaua ca să coborâți pe ea ca pe o prăjină.

— *Well!* Dacă experiența reușește, vin și eu după tine. Întreabă însă mai întâi pe femeie dacă...

— Nu, nu, exclamai repede, femeia nu trebuie să știe de planul nostru. Cred că e sinceră, dar e mai bine să ne ferim. S-ar putea să scape vreo vorbă față de bărbatu-său sau de vreun alt yumaș.

Winnetou dispăruse într-adevăr în tufiș. Bănuiam eu de ce, de aceea răspunsei englezului:

— E într-adevăr uimitor cum ni se încrucișează gândurile, ale mele și ale lui Winnetou, în împrejurări din astea. Sunt sigur că s-a dus să cerceteze dacă ar fi cu putință să coborâm pe aici jos, în vale.

Așa și era. Apașul se întoarse după scurt timp și ne zise:

— Nu există decât o cale ca să ne ajungem scopul fără vărsare de sânge. Trebuie să ne lăsăm pe platforma superioară a cetățuii.

Vorbea în dialectul sioux, ca să nu ne priceapă femeia.

— Crezi tu că au să ne ajungă lasourile? îl întrebai eu.

— Da.

— Și că n-au să se rupă?

— Nu se rup. Legându-le pe toate trei unul de altul, au să ajungă până la platforma superioară a clădirii.

— Toate bune, dar de ce le legăm?

— La marginea prăpastiei e un copac mare cu rădăcinile bine înfipte în pământ; legăm cureaua de trunchiul lui. Nu e și fratele meu de părere să coborâm diseară în cetățuie?

— Aceeași propunere vroiam și eu să-ți fac. Cum ne trecem însă timpul până atunci?

— Nu-și poate răspunde fratele meu singur la întrebare?

— Poate. Principalul e să nu bănuiască dușmanul ce avem de gând.

— Așa e. Trebuie să le abatem gândul de la o astfel de posibilitate. Cum crede fratele meu că am putea-o face mai bine?

— Să-i lăsăm să creadă că vrem să ne strecurăm prin strâmtoare în cetățuie; de aceea trebuie să coborâm până la ei.

— Chiar acum? întrebă Emery.

— Da, răspunse apașul. Se cere neapărat să ne vadă, sau cel puțin să se convingă că suntem acolo.

— Primejdios lucru. Dacă ne văd trag în noi.

— Numai în cazul când ne-am apropiat prea mult, ca să fim în bătaia puștii. Ne vom feri însă s-o facem.

— Cum? Ei stau ascunși pe undeva, după vreun adăpost, pe când noi vom fi la loc descoperit. Țintă mai ușoară nici că se poate.

— Avem și noi ochi și urechi. Și apoi, poate că știe femeia locul unde stau la pândă.

La întrebarea noastră, indiana răspunse:

— Dacă vă întoarceți iar spre casă pe același drum după urmele lăsate de ei, dați de un pârâiaș care se varsă în Flujo Blanco. Acolo trebuiau să se despartă yumașii; jumătate să se ducă la cetățuie și jumătate să v-aștepte nițel mai departe în lungul pârâului, într-un loc unde sunt niște tufe dese.

— Ne-o fi așteptând cu nerăbdare, spusei eu zâmbind. Nu e păcat să lăsăm pe bieții oameni să se perpelească de dorul nostru?

— Ba plecăm imediat, răspunse Winnetou. Apoi, întorcându-se spre femeie: sora mea e sinceră cu noi?

— Da, zise ea, privindu-l drept în ochi.

— Dacă tot ce ne-ai spus e adevărat și reușim să punem mâna pe cei doi albi fără nici o luptă, îți vom da mult mai mulți bani decât ți-am dat. Dar dacă ne trădezi, cel dintâi glonț slobozit din țeava puștii mele e pentru tine. Eu nu glumesc. După cum știm să răsplătim, tot așa știm să pedepsim.

— E drept că vreau să plec într-ascuns de aici, dar nu cu prețul vieții celor din neamul meu. Mi-ați spus că nu aveți de gând să-i omorâți, mi-ați dat bani ca să am cu ce ajunge la ai mei, de aceea v-am spus de bunăvoie ce vroiați să aflați. Fiți siguri că n-o să vă trădez.

— Bine, să se ducă acum sora mea acasă.

Winnetou uitase s-o întrebe ceva de mare importanță, de aceea mă grăbii eu s-o fac.

— Cunoști tu bine încăperile cetățuii? o întrebai eu.

— Da, pe toate.

— Știi în care din ele locuiește femeia albă care a venit cu tânărul ei prieten?

— Da, în catul întâi.

— Pe unde se intră înăuntru?

— De pe terasa celui de deasupra, printr-o gaură făcută în tavan, de unde te lași jos pe o scară.

— Și indienii unde locuiesc? Probabil jos la parter...

— Nu, aici se țin uneltele, porumbul, legumele și fructele care se adună de pe câmp, unde se află și puțul.

— Îl văd de aici. E o cisternă?

— Nu. Apa se revarsă din râu.

— Atunci lăculețul acela din mijloc e în legătură cu Flujo Blanco?

— Da. Apa nu se isprăvește niciodată, fiindcă, chiar dacă scade râul, tot rămâne apă destulă.

— Dar yumașii unde locuiesc?

— În caturile de sus.

— Știi unde locuiește tânărul alb venit cu femeia?

— În același cat cu ea.

— Și tatăl lui?

— Deasupra lui.

— Crezi tu că femeia albă se simte bine aici, în pustietatea asta? N-are nimic din ce se cere unei albe.

— Nu-i lipsește nimic; căpetenia noastră îi adu-

cea tot ce vroia. Lesne nu era să se care oamenii noștri mereu cu fel de fel de lucruri de la Prescott ori Santa Fé, la care poftea ea. Era orbit de dragoste.

— Era căpetenia într-adevăr atât de bogat încât să-i poată îndeplini orice dorință?

— Nu mă-întreba, pentru că nu pot să-ți spun. Nici un indian, bărbat sau femeie, nu o să destăinuiască albilor unde se află ascuns aurul și argintul la care râvnesc ei atât.

— Bine. Acum poți pleca. Nu uita ce ți-a spus Winnetou. Ne-ai mințit, glonțul te așteaptă; ai fost însă sinceră cu noi, îți vom da și mai mulți bani decât ți-am dat.

— Când, senior?

— Îndată ce vom pune mâna pe albii aceia doi.

— Unde, senior?

— În casa ta; probabil că vom trece pe la tine înainte de plecare.

— V-aș ruga însă să nu vadă nimeni când mi-i dați.

— Fii fără grijă. Nu vrem să-ți pricinuim vreun necaz în schimbul serviciului pe care ni l-ai făcut.

Indiana încălecă și plecă spre casă. Lăsarăm să treacă niței timp, pe urmă pornirăm în direcția râului. După vreo trei sferturi de ceas, dădurăm de urmele lăsate dinadins de yumași.

— În definitiv eu tot nu pricep ce aveți de gând, zise deodată Emery. Ziceți că vreți să ne vadă yumașii; cum și unde, nu mi-ați spus.

— Nu i-am spus fratelui meu fiindcă nu ne-a întrebat, răspunse Winnetou. Vom căuta locul unde sunt ascunși aceia rămași să ne pândească.

— Fățiș?

— Nu, într-ascuns.

— Păi cum vrei atunci să ne vadă?

— Au să ne vadă de-abia când vom fi lângă ei.

— Aha, să ne apropiem tiptil. Și cu caii ce facem?

— Îi lăsăm în urmă. Fratele Vogel rămâne să-i păzească. Cum nu se pricepe să se furișeze nesimțit de dușman, nu ne-ar putea folosi la nimic, mai mult încă, ne-ar da de gol.

— Trebuie să-i găsim o ascunzătoare sigură ca să nu-l descopere yumașii.

Găsirăm repede o astfel de ascunzătoare. La dreapta noastră se întindea o fâșie de tufe dese. Descălecarăm, băgarăm caii în tufiș și-i dădurăm violonistului instrucțiunile trebuincioase. Nu-i prea convenea lui să rămână singur, dar înțelese că aveam dreptate.

Am pornit iar pe urmele yumașilor, de astă dată cu mare băgare de seamă, deoarece s-ar fi putut ca în nerăbdarea lor să trimită vreo iscoadă înaintea noastră.

Ne adăposteam pe după copăcei, pe după tufe, și nu ieșeam decât atunci când ne încredințam că nu ne vede nimeni.

Tot așa, ajunserăm în sfârșit aproape de valea mărginită de stânci pe care o săpase în scurgerea anilor cursul râului. Valea forma un canion spre care ducea un povârniș. O cotitură bruscă lăsa să se vadă o cărare foarte îngustă spre malul râului.

— Să nu coborâm încă, ne sfătui Winnetou. Să vedem mai întâi unde răspunde.

Ținurăm drumul mai departe până la capătul canionului. De pe vârful stâncii se deslușea bine locul unde se sfârșea cărarea. Un pârâiaș șerpuia printre stânci, lăsând loc destul pe mal ca să poată trece un om călare. Emery arătă cu mâna într-acolo, zicând:

— Aha, uite și capcana! Cum naiba să coborâm râpa fără să ne vadă yumașii? Dacă o luăm în lungul pârâului, ne-am dus pe copcă!

— Cine ți-a spus că o să o luăm în lungul pârâului? i-am răspuns eu. Trebuie să mai fie un drum și, dacă nu-l găsim aici, să-l căutăm în altă parte.

— A, vrei să-i iei pe neașteptate!

— Da. Ei cred că ne vom lua după urme și vom ține malul drept înainte și nicidecum că vom sosi din susul apei, așa că se vor pomeni deodată cu noi în spinare.

— Și cum să treci pârâul, canionul, stâncile — în zbor poate?

— Dacă nu putem zbura, urcăm. Haidem acum la potecă. Cunoaștem acum terenul și sper că ne vom ajunge scopul.

Cu multă băgare de seamă și tupilându-ne pe unde găseam un cât de mic adăpost, ne îndreptarăm spre locul unde-i știam pe yumași stând la pândă. Emery tot nu pricepuse încă intențiile mele și ale lui Winnetou.

— Era într-adevăr nevoie de o atât de mare încordare, Charlie? mă întrebă el într-un rând.

— Da. Yumașii se așteaptă să le cădem în gheare. Dacă nu ne-am duce, ar porni să ne caute, ar da de urmele noastre care duc la cetățuie și văzând că n-au reușit să ne atace, ar ghici poate planul nostru și ne-ar primi cu gloanțe diseară, când ne vom lăsa cu lasourile în valea pueblei.

— Hm! Și asta se poate. N-ar fi însă mai nimerit să ne ascundem undeva până diseară?

— Nu, Emery, dragul meu, ar fi o mare greșeală. Trebuie să-i facem să creadă că vom căuta să pătrundem prin potecă în cetățuie. Și apoi, ia gândește-te ce satisfacție să-i tragem pe sfoară într-un chip atât de inteligent...

— Ei și? Mare scofală! Tot ai de gând să nu le faci nimic. Dacă ar fi vorba să-i împușcăm, aș mai înțelege să ne perpelim acum pe zăpușeala asta, dar așa? Ca să-i speriem numai și să-i lăsăm pe urmă s-o ia la sănătoasa...

— Pe ei da, nu însă și pe bătrânul Melton. Pe ăsta nu-l las nici în ruptul capului. Și diseară punem mâna și pe ticălosul de fiu-său. Ei, așa ești mulțumit?

— Da. De ce nu mi-ați spus că tot ce faceți acum e ca să-l prindeți pe bătrân?

— Pentru că se înțelegea de la sine. Acum să ne grăbim, altminteri își pierd indienii răbdarea și ar fi în stare să plece.

Ne furișarăm mai departe, târându-ne pe pântece, nu mergând ca până adineauri. Puteam da din moment în moment peste ei.

— Uff! îl auzii eu pe apaș exclamând deodată mirat.

Ne-o luase nițel înainte, se ridicase acum în picioare și stătea uluit în fața unui luminiș din apropiere. Ne-am dus repede lângă el și am rămas și noi încremeniți, mai bine zis dezamăgiți. Iarba micii poieni era călcată, semn că aici se aținuseră yumașii, dar nu văzurăm pe nici unul din ei.

— S-au dus! zise apașul cu ciudă.

— Dacă n-o fi vreo cursă, am răspuns eu. E posibil să ne fi văzut venind și s-au ascuns ca să poată trage nestingheriți în noi.

— O să vedem noi acum; s-aștepte frații mei până mă întorc, rosti Winnetou.

Se întoarse o bucată de drum, sări peste un pârâiaș și începu să se târască binișor pe malul

celălalt. Tufele erau dese și chiar de-ar fi fost yumașii acolo, nu l-ar fi văzut. Apăru iar după vreo zece minute; mergea acum în picioare, semn că nu zărise nimic suspect.

— Au plecat! strigă el de departe. Au trecut râul; le-am văzut urmele pierind în apă.

— Ai dracului! mormăi Emery. Să știți că s-au dus la cetățuie. Și-au pierdut pesemne răbdarea așteptându-ne. Spune, cu prinderea lui Melton, n-am făcut nimic...

— Bine-ar fi să fie numai atât, oftai eu.

— Ce alta ar putea să mai fie?

— Au trecut râul, ne-au văzut urmele și...

— ...s-au luat după ele, au pornit după noi și o să ne pomenim cu ei aici. Mai bine nici că se putea!

— Eu nu mă bucur ca tine. Dacă s-au luat după urme, cum zici tu, nu se poate să nu fi dat de Vogel.

— Proastă afacere!

— Cred și eu. Trebuie să ne întoarcem imediat ca să vedem ce s-a întâmplat.

Nici nu știu cum am ajuns până acolo, dar... caii și Vogel nicăieri! Iarba nu era bătătorită, semn că nu se dăduse nici o luptă. Bietul violonist fusese prins ca un șoarece în cursă. Urmele duceau de aici direct la potecă. Noi, oameni cu experiență, cu pretenție de inteligență, fuseserăm pur și simplu trași pe sfoară de niște sălbatici.

Lui Emery îi venea să plesnească de ciudă.

— Ei, ce vă zgâiți așa? se răsti la noi. Unde vă e Melton, ai? Dacă m-ascultați pe mine, nu stăteam acum ca niște copii bătuți de profesor. Așa e că am rămas mofluji?

— Nu i s-a întâmplat fratelui meu Emery niciodată să greșească? întrebă Winnetou cu glasul lui potolit.

— Să mă slăbești! strigă englezul, indignat. Ce stăm aici și căscăm gura ca niște proști, în vreme ce nu se știe ce-au făcut nemernicii aceia cu băiatul... Trebuie să-l salvăm imediat.

O luă la fugă ca un nebun, dar când văzu că de-abia pășim, se opri și strigă iar:

— Veniți odată, ce așteptați?!

— Unde? La cetățuie? îl întrebai eu.

— La... a, crezi că acolo l-au târât? Atunci nu merge așa de lesne cum mi-am închipuit eu.

— Recunoști și tu că nu ne putem duce acum ziua-n amiaza mare să luăm cetatea cu asalt.

— Și ce facem până diseară?

— S-așteptăm — asta facem.

— Haidem atunci iar la marginea stâncii de deasupra văii, să vedem ce s-a făcut cu Vogel și caii noștri.

— Ca să găsească yumașii și urmele astea ale noastre și să ne zădărnicească planul de salvare, nu? Și nu numai că n-am mai putea pune mâna pe Meltoni, dar și Vogel — fără să mai pomenesc caii — e cu desăvârșire pierdut pentru noi.

— Bine, bine, dar unde stăm până diseară?

— O să vă arăt eu unde, veniți după mine, ne zise Winnetou.

Porni înainte pe cărăruie și, când ajunse acolo, se aciui în niște tufe.

— Vor frații mei s-aștepte aici? întrebă el.

— Ca să dau nas în nas cu yumașii? zise bosumflat englezul.

— Cel mai nimerit lucru, îl lămurii eu. Mai mult ca sigur că pe aici se vor întoarce imediat ce vor fi dus pe Vogel la cetățuie.

— Nu sunt ei nebuni, fii pe pace!

— Imposibil ca Meltonii să nu trimită câteva iscoade, ca să afle unde suntem și ce facem.

— Și când or veni ce te faci?

— Îi trimitem îndărăt să transmită salutările noastre Meltonilor. Pe calea asta ne asigurăm că nu i se va face nimic lui Vogel.

— Hm! Așa mai merge. Bietul băiat trebuie să fie într-o situație cât se poate de primejdioasă.

— Nu chiar atât pe cât crezi tu. Câtă vreme suntem noi pe-aici, nu-l amenință nici o primejdie.

— Oho, dar moștenirea?

— Da?...

— Dacă-i scapă o vorbă despre ea, îl omoară cât ai clipi!

— Nu cred că o să fie atât de prost.

— Tare mă tem că în furia și indignarea lui nu o să se poată stăpâni.

— Tot așa cred și eu, zise apașul, și de aceea s-a așezat Winnetou aici.

Pentru întâia oară mi se întâmplă ceva neașteptat: nu înțelesei ce vroia să spună apașul. Văzând că mă uit nedumerit la el, adăugă:

— Crede fratele meu Charlie că Meltonii se tem de noi?

— Da.

— Își închipuie ei că vor reuși să ne prindă în sfârșit ca să ne omoare?

— Nu. Dimpotrivă, cred că-și dau și ei seama că rolul lor e pe sfârșite.

— Sigur e că nu ne lăsăm noi prinși; ceea ce au făcut cu Vogel, nu o să le reușească și cu noi. Le-am descoperit vizuina. Chiar dacă încearcă să scape, ne luăm după ei și nu ne lăsăm până ce nu-i avem în palmă. Asta o știu ei foarte bine. Deodată le cade Vogel în gheare, le cere socoteală pentru crima lor și le spune că el e adevăratul moștenitor. Ei, ce credeți că o să se întâmple atunci?

— Îl omoară pe loc! spuse Emery cu convingere.

— E asta și părerea fratelui meu Old Shatterhand?

— Nu, răspunsei eu, știind ce vrea apașul să înțeleagă. Crima nu le-ar putea îmbunătăți situația, deoarece sunt siguri că am fi și mai îndârjiți împotriva lor.

— Fratele meu are dreptate; slujindu-se de el ca ostatic, au putința de a se salva.

— Așadar fratele meu Winnetou crede că Meltonii vor trimite mai întâi o iscoadă și pe urmă un sol ca să intre în tratative cu noi?

— Da.

— Fratele meu e mai ager la minte decât noi toți. Nu se înșală niciodată și sunt sigur că și de data asta are dreptate.

— Mă cam îndoiesc... mormăi Emery. Și chiar așa să fie, aveți de gând să-i ascultați?

— Da. Trebuie să procedăm rațional. Mai întâi și-ntâi, trebuie să ne asigurăm că nu o să i se întâmple nimic lui Vogel, ceea ce nu putem obține decât prefăcându-ne că le primim propunerile sau cerând timp de gândire. Am fost destul de impru-

denți astăzi, de aceea am dat de bucluc. Într-o privință tot am avut noroc...

— În ce privință?

— Că ne-am luat lasourile cu noi. Dacă le lăsam la cai, nu știu cum am mai fi putut salva pe tânărul nostru.

— De acolo trebuie să-l scoatem... n-am astâmpăr până nu l-oi vedea printre noi.

— Da, dar cu câte primejdii am fi reușit! Așa, însă, sunt sigur că până mâine dimineață va fi liber. Sper că...

Winnetou mă întrerupse printr-un gest. Stătea astfel că putea privi până departe. Îi văzui ochii sclipind; auzii pe urmă pași. Venea cineva pășind încet și cu băgare de seamă, ca și când s-ar fi codit. Ne înghesuirăm mai adânc în tufiș. Văzurăm deodată pe cel care venea — era un indian.

Se uită la dreapta, pe urmă la stânga, apoi în jurul lui și, nevăzând pe nimeni, ieși din strâmtoare și se apucă să cerceteze urmele noastre amestecate cu ale yumașilor.

Stătea cu spatele la noi. Winnetou se ridică binișor de jos și se apropie tiptil de el; eu după dânsul și Emery în urma mea.

— Ce caută fratele meu în iarbă? întrebă deodată apașul pe indian.

Acesta tresări, se întoarse brusc și, când ne văzu, scăpă pușca din mână. Winnetou o împinse încolo cu piciorul și urmă:

— A pierdut fratele meu ceva?

Zării o hotărâre fulgerătoare în ochii yumașului și dintr-un salt fusei la intrarea strâmtorii; aproape odată cu el, așa că-mi căzu în brațe — ca să zic așa.

Se smuci vrând să scape din strânsoare, dar, văzând că-i e degeaba, se liniști și se lăsă dezarmat de Winnetou. Îl duserăm apoi în tufiș și-l așezarăm jos între noi.

— Știe fratele meu cine suntem? îl întrebă apașul.

— Da.

— Să ne spună atunci numele.

— Winnetou și Old Shatterhand, pe celălalt alb nu-l cunosc.

— Albul acesta e un vânător vestit care nu știe ce e frica de dușman. De unde ne cunoaște fratele meu numele?

— V-am văzut la hacienda del Arroyo și pe urmă la Almaden-alto.

— Dacă își mai amintește fratele meu ce s-a petrecut acolo, atunci trebuie să știe că noi nu suntem dușmanii yumașilor, căci am fumat cu ei pipa păcii. De ce vin acum cu vrăjmășie împotriva noastră? Indianul nu răspunse. Am biruit atunci sute de yumași — adăugai eu — pe când acum sunteți numai câțiva. Credeți voi că veți fi de astă dată mai norocoși?

— Locuim într-o *pueblo* în care nu poate pătrunde nimeni.

— Se înșală fratele meu. Stâncile de la Almaden-alto erau mai trainice și mult mai greu de urcat decât cetățuia voastră, totuși am reușit să pătrundem înăuntru și să punem mâna pe albul cuibărit acolo. De asemenea, fratele meu știe de câți yumași era păzit, ceea ce n-a împiedicat pe Old Shatterhand să-l cucerească. Înțelege acum fratele meu ce lesne ne va fi să intrăm în cetățuie.

Puteți veghea voi cât vreți, nimic nu ne poate opri. Și o să fie vai și amar de aceia pe care îi vom găsi acolo! De aceea vă sfătuiesc să nu lăsați s-ajungă lucrurile până acolo.

Yumașului parcă i se luă o piatră de pe inimă. Era prizonierul nostru și-l puteam ucide în voie.

— Pentru ce dă căpetenia apașilor un sfat care nu poate fi urmat? întrebă el repede.

— De ce nu poate fi urmat? spuse apașul cu mirare, deși știa foarte bine ce vrea să spună yumașul.

— Fiindcă nu va ajunge până la urechile celorlalți.

— Te voi trimite pe tine să li-l spui.

— Bine, mă duc, răspunse yumașul cu bucurie.

— Mai stai nițel. Aș vrea să te întreb ceva: Nu le e rușine fraților mei indieni să fie robii unei femei albe?

— Noi nu suntem sclavii ei.

— Ba sunteți, altminteri n-ați încerca să vă războiți, de dragul ei, cu trei războinici vestiți despre care știți că vă pot nimici într-o clipă, numai să vrea. Pentru femeia aceasta luați sub ocrotirea voastră doi tâlhari și ucigași de rând, care nici măcar nu sunt din vreun neam de-al vostru. Meritați dispreț și hulă pentru nesocotința voastră.

Ochii yumașului fulgerară de mânie, totuși se stăpâni și zise:

— Femeia albă a fost soția căpeteniei noastre, pentru asta o slujim.

— Care războinic indian a slujit vreodată pe soția căpeteniei sale, mai ales după moartea lui?

Să spună fratele meu și celorlalți războinici yumași ce gândește Winnetou despre ei. Ați prins pe un tânăr alb, prieten de-al nostru; ne-ați furat caii; ați vrut să ne omorâți aseară. Toate acestea cer răzbunare, care va veni cu siguranță dacă nu vă pocăiți.

— Ce cere Winnetou de la noi?

— Caii noștri, pe prietenul prins de voi și pe cei doi albi care se află la femeia albă în *pueblo*.

— Cereți prea mult. Și ce ne oferă în schimb Winnetou?

— Tot, adică viața!

Se vedea bine că yumașului îi era frică de apaș, zise însă cu un zâmbet ironic pe buze:

— O să ne-o apărăm. Sau crede Winnetou că nu-l poate nimeri și pe el un glonț de-al nostru?

— Da, așa cred. Aici la voi, nu mă poate nimeri nici un glonț, vă cunosc prea bine. Așadar, ți-am spus ce vă cer: pe cei doi albi din *pueblo*, pe tânărul prizonier și caii.

— Și ce se va întâmpla dacă războinicii noștri nu vor?

— O să aflați voi. Acum poți pleca. Noi rămânem aici până ce se va lăsa soarele la asfințit. Dacă până atunci nu primim răspunsul, tomahawkul va hotărî. Vom coborî pe înnoptate malul râului, împușcăm pe oricine ne iese în cale și pătrundem în cetățuie ca să ne luăm cu de-a sila ce nu vreți să ne dați de bunăvoie. Va răsuna valea de bocetele femeilor și copiilor voștri care își vor jeli bărbații și tații uciși de noi.

— Winnetou e un mare războinic, dar yumașii nu sunt nici ei dintr-aceia care o iau la fugă în fața dușmanului.

— Pe care nici nu-l veți simți venind; vă veți pomeni cu el în mijlocul vostru când nici nu gândiți.

— Și-i vom înfige pumnalul în inimă.

— N-o să puteți, fiindcă nici n-o să-l vedeți. Să se întoarcă acum fratele meu la ai săi ca să ne aducă răspunsul la vreme. Cu cât îl vom avea mai curând, cu atât mai bine pentru yumași

— Mă lăsați să-mi iau pușca?

— Nu. Arma se dă înapoi prizonierului numai după ce s-a încheiat pacea.

Yumașul se ridică și păși mândru și semeț spre strâmtoare.

— Crede fratele meu Winnetou că yumașii ne vor da de frică pe prizonier, caii și pe cei doi Meltoni? întrebă Emery pe apaș.

— Nu, dar Winnetou știe ce va urma, răspunse el.

— Aș fi curios să aflu.

— Yumașul a fost trimis să vadă unde suntem, nu să ne atace, deoarece știu ei prea bine că având pe tovarășul nostru în mâinile lor vom fi îndoit de prevăzători. Se întoarce acum să spună Meltonilor unde ne-a găsit și să le comunice pretențiile noastre. Nu vor primi decât parte dintre ele.

— Care?

— Să ne restituie caii și pe prizonier. În afară de asta vor făgădui lui Vogel o parte din moștenire cu condiția să plecăm și să-i lăsăm în pace. Frații mei nu mă cred, nu e așa? Vor vedea însă peste puțin că așa va fi. Nu o să așteptăm mult până să vină trimisul, mai bine zis, trimisa lor.

— O femeie? făcu Emery mirat.

— Da. Meltonii nu vor cuteza să vină singuri și nu pot încredința unui yumaș ce au de spus. Nu există decât o singură persoană de încredere: femeia albă. Își vor închipui probabil că frumusețea ei ne poate convinge lesne.

Nu mă îndoiesem niciodată de inteligența apașului, dar de astă dată găsii că exagera.

Am așteptat mai bine de un ceas. Ședeam așa ca să fim cu fața spre strâmtoarea dintre stânci, ca să putem vedea pe oricine ar veni dintr-acolo.

În sfârșit apăru yumașul de adineauri.

— Ei, Winnetou, asta ți-e femeia albă? întrebă Emery zâmbind.

— O să vină și ea, mai pe urmă, răspunse apașul cu nepăsare.

— Ar fi fost într-adevăr de mirare să trimită o femeie ca intermediar.

— O să-i treacă fratelui meu mirarea mai curând decât se așteaptă. Să auzim ce vrea yumașul.

Indianul se apropie agale și se așeză lângă noi, ca și când ar fi fost ceva de la sine înțeles. Aștepta să începem vorba; Winnetou era prea mândru ca s-o facă și când Emery vru să spună ceva îi făcu semn să tacă.

Yumașul n-avu încotro.

— Frații mei nu se așteptau să mă întorc atât de curând, începu el.

— Te și uitasem, răspunse cu nepăsare apașul. Că o să te întorci sau nu, nu era vreun lucru însemnat pentru noi ci pentru voi.

— Le-am spus ce mi-ați cerut.

Crezu că împinși de curiozitate vom căuta să aflăm mai repede răspunsul, dar fiindcă noi tăceam urmă:

— Tatăl albului care e acum bărbatul femeii m-a trimis să vă aduc răspunsul.

— Ce răspuns?

— Că o să vină femeia albă să vorbească cu voi.

Un zâmbet de triumf flutură pe buzele lui Winnetou, dar englezul strigă indignat:

— Crezi tu că stăm de vorbă cu o muiere?

— Omul care m-a trimis zicea că o să vă facă plăcere.

— De ce n-a venit singur?

— Fiindcă n-are timp.

— Să trimită atunci pe fiu-său.

— N-are să vină nici el. Se tem că n-o să-i mai lăsați să plece.

— Mai știi! Motive am avea destule... bombăni Emery.

— Orice sol e liber să plece când vrea, zise Winnetou. Căpetenia apașilor nu e deprins să trateze cu femeile, dar ca să vadă războinicii yumașilor că vrem să fim cât mai îngăduitori cu ei, le fac pe voie. Du-te de le spune că femeia poate să vină.

— Ei, ce zice fratele meu Emery, așa e că se poate și imposibilul? întrebă apașul pe englez, după ce se îndepărtă yumașul.

— Văd și eu. Nu pricep cum îndrăznește muierea asta să apară în fața noastră! Sunt curios să văd ce o să spună.

— Ce v-am zis eu. Winnetou nu o va învrednici cu un cuvânt; să vorbească frații mei cu ea.

— Eu nu, fiindcă mă tem să nu-i spun o mojicie. Vrei tu, Charlie, să te însărcinezi cu corvoada asta?

— Mi-e și mie silă de ea, dar văd că n-am încotro. Te-aș ruga însă, Emery, să nu te-amesteci în vorbă, ca să nu strici totul.

Probabil că Meltonii erau siguri de izbândă, căci în curând apăru Judita urmată de o indiană, care aducea un scaun de trestie.

Când fu lângă noi, făcu semn indianei să pună jos scaunul, se așeză pe el, apoi începu:

— Mă bucur, *seniores*, că vă văd sănătoși. Se pare că drumul ăsta lung călare nu v-a obosit prea mult, și sper că aerul nostru de aici o să vă priiască de minune.

Noi nici nu ne mișcaserăm din loc și nici n-o învredniciram cu un salut.

— Să lăsăm pălăvrăgeala! spusei eu, cu glas nu tocmai prietenos, și să vorbim despre ce ne interesează. Dumneata locuiești acum cu așa-zisul Small Hunter și cu tatăl său în cetățuie, nu e așa?

— Da.

— La New Orleans nu știai că-i e tată; când ai aflat asta?

— De-abia aici, după ce-a sosit.

— Atunci cunoști adevăratul nume al logodnicului dumitale?

Tăcu.

Repetai întrebarea.

— Trebuie neapărat să ți-l spun?

— Nu trebuie. Despre partea mea poți să-l și tăgăduiești, ne-am înțelege însă mai curând dacă mărturisești adevărul. Sau poate că te rușinezi?

Nici nu roși, nici nu se îngălbeni, ci răspunse râzând:

— Mi s-a spus că nu am de ce să mă rușinez sau să mă tem. Nu ne puteți face nimic, de aceea o să-ți spun că știu foarte bine cum îl cheamă pe logodnicul meu.

— Ionathan Melton, și pe tatăl lui, Thomas Melton, nu e așa?

— Da.

— Și pe unchiul său?

— Harry Melton.

— Știi unde se află el acum?

— Asta o știi dumneata mai bine decât mine, fiindcă l-ai omorât cu mâna dumitale.

— Cine ți-a spus?

— Frate-său. Pentru un om de soiul dumitale o moarte de om n-are importanță.

— Atât de brutal mă crezi?

— Da. N-ai pus o dată să mă biciuiască și pe mine?

— Ba da, și, poți să mă crezi, mi-ar face plăcere s-o fac și acum. Dar să lăsăm asta. Fiindcă știi cine e logodnicul dumitale, atunci cunoști și pentru ce-am venit eu aici.

— Da, mi-a spus-o chiar el.

— Și că e un șarlatan și un escroc?

— Șarlatan? Ei aș! E un băiat descurcăreț și deștept și nu-i fac vină din asta.

— Înțeleg. Ți-ai tocat banii și nu ți-a mai rămas decât cocioaba asta de pământ și bolovani pe care o numești castel și pe care ți-o pot lua indienii oricând îndărăt. Bineînțeles că ți-ar veni la timp moștenirea lui Hunter ca s-o păpați împre-

ună, dumneata cu Ionathan al dumitale. E sau nu așa?

— De ce-aș tăgădui?

— Dar nu te-ai gândit că ai putea fi acuzată de complicitate?

— Ei și?! Fii pe pace, n-are să mă mustre conștiința...

— Nu te invidiez, crede-mă. Și fiindcă văd că-ți dai gândurile pe față, o să ți le spun și eu pe ale mele: Am venit să pun mâna pe Ionathan.

— Nimic nou! râse ea.

— Și fiindcă ești părtașa lui, mare poftă aș avea să fac același lucru și cu dumneata.

O văzui schimbându-se la față.

— Senior, vin în calitate de mesager, zise ea cu glas nesigur. Nu cumva vrei să mă reții aici?

— Aș putea prea bine s-o fac.

— Nu! Ar fi împotriva celor mai elementare drepturi!

— Când e vorba de crime atât de odioase? Ți-am făgăduit eu dumitale că te voi lăsa să te întorci la cetățuie?

— Se înțelegea doar de la sine.

— Nu tocmai, dar liniștește-te, nici prin gând nu-mi trece să te reții. Te poți întoarce în orice moment. Dacă voi găsi eu de cuviință să mă asigur de persoana dumitale, fii sigură că o voi face cât mai târziu.

— Încântată de atenție! zise ea râzând.

— Motivul e altul. Nu vreau să te sufăr în preajma mea, de aceea țin să te știu cât mai departe de mine. Iată adevăratul motiv.

— Atunci, fiindcă ești sincer cu mine, o să fiu și eu cu dumneata. Trebuie să știi că te-am urât din primul moment în care te-am văzut

— Mulțumesc! De mult n-am mai avut parte de o cinste atât de mare.

— De aceea, adăugă ea repede, simt o adevărată bucurie să pot trata cu dumneata, deși despre tratative nici nu poate fi vorba! Am venit să-ți spun că te ostenești degeaba. N-ai să pui mâna pe nimeni și nici pe un gologan din banii la care râvnești. Ești într-adevăr atât de smintit să-ți închipui că poți pătrunde în cetățuia noastră?

— Și dacă totuși voi reuși?

— Imposibil. Știu că te pricepi să te strecori ca un șarpe, dar nici priceperea nu-ți poate ajuta la nimic. Ar trebui să treci peste cadavrele santinelelor noastre.

— Foarte lesne. Îți dau cuvântul meu de onoare că numai să vreau și sunt jos în vale.

— Nici în vale și mai ales nu în cetățuie. Pe unde vrei să intri?

— Treaba mea!

— Nu-ți închipui că ești atotștiutor. Admițând chiar că ai putea pătrunde înăuntru, tot nu poți pune mâna pe noi. Suntem bine înarmați. Și să-ți piară nădejdea că apuci vreun gologan din moștenire.

— Sunt convins că o voi avea în întregime.

— Nici un gologan! Dar știi ceva, noi suntem niște oameni cumsecade și o să-ți facem un hatâr.

— Care, prea buna mea seniora?

— Cred că știi unde se află în prezent Vogel?

— Da.

— Altă dovadă că inteligența dumitale șchioapătă. Cum v-a venit în gând să luați cu voi un biet băiat fără cea mai mică experiență! Ce ne oprește să-i facem de petrecanie?

— La ce v-ar ajuta?

— Zău! Așa crezi?

— Prin moartea unuia din moștenitori — fiindcă mai sunt și alții — tot nu vi se lasă moștenirea. Crima rămâne crimă. Sper că nu te vei atinge de el.

— Eu? Mie mi-e indiferent dacă moare sau trăiește, dar sunt sigură că Ionathan și bătrânul îl vor omorî dacă mă întorc fără nici un rezultat.

— Așa! Atunci ai de făcut anumite propuneri?

— Da. Suntem dispuși să vă oferim oarecare avantaje.

— Cerând în schimb altele mai mari pentru voi...

— Te înșeli. Ascultă ce vreau să-ți propun: Vi se restituie caii și-l lăsăm liber pe tânărul Vogel, care pretinde că e rudă cu Hunterii...

— Foarte bine!

— Lui Vogel i se dă o sută de mii de dolari și dumitale zece mii.

— Mie?

— Da. Împreună cu banii care i-ai luat de la Harry Melton când l-ai omorât, te faci om bogat.

— Bine zici. Și în schimb?

— În schimb... zise ea privindu-mă cercetătoare, să vadă ce mutră fac, în schimb să nu spui nimănui nimic despre afacerea Hunter și să-i lași pe Meltoni în pace.

— Înțeleg...

— Să hotărăşti pe Vogel şi familia lui să s mulţumească cu suta de mii de dolari şi, bineînţeles, să nu afle nimeni ce s-a petrecut.

— Ce pretenţii modeste, seniora! Mult prea modeste...

— Nu e aşa? Nimic decât tăcerea pentru atâtea parale. Mai puţin nici că se poate.

— Tot aşa zic şi eu.

— Atunci te învoieşti?

— Da.

— Îmi pare bine. Nu m-aşteptam să fii atât de înţelegător şi să-ţi dai seama de foloasele pe care poţi să le ai de pe urma propunerilor noastre. Dacă sunt şi ceilalţi înţeleşi...

— Cum să nu! Suntem înţeleşi, o întrerupsei eu. Numai că nu ne-ai întrebat asupra cărui lucru suntem înţeleşi.

— Ei, care?

— Că Meltonii sunt cei mai mari ticăloşi care există pe suprafaţa pământului.

— Ce-are a face una cu alta?

— Are, fiindcă eşti şi dumneata tot atât de ticăloasă ca şi ei.

— La ce bun expresiile astea? După ce ne înţelesesem atât de bine...

Crezuse pesemne că acceptasem propunerile ei, deoarece vorbisem cu glas potolit, ca şi când mi s-ar fi părut foarte firesc ce spunea ea. De-abia acum părea să-şi fi dat seama de indignarea mea.

Se ridică de pe scaun făcând pe supărata.

Mă sculai şi eu din iarbă şi-i zisei:

— Şi ai crezut, într-adevăr, că mă voi învoi la nişte propuneri atât de smintite?

— Smintite? Gândește-te bine la ce ți-am spus.

— Nu e nevoie să mă mai gândesc. Vogel își va avea toți banii, în afară, bineînțeles, de ce-ați apucat să cheltuiți din ei.

— Dă-ți seama ce faci. Nu lăsa să-ți scape prilejul.

— N-am ce regreta.

— N-o să-ți mai vezi caii!

— Nici o grijă. Mi-i iau eu singur.

— Și Vogel va fi ucis.

— Dacă se atinge cineva de un fir de păr din capul lui, plătești cu viața dumitale, seniora. Ia seama la ce-ți spun! Eu nu glumesc...

— Tare aș vrea să știu cum ai putea ajunge până la mine.

— O să afli la timp. Te sfătuiesc să nu faci încercarea. Ai mai avut de-a face cu noi și știi ce pot Winnetou și Old Shatterhand.

— O să afli acum și ce putem noi. Așadar nu-mi primești propunerile?

— Nu! De o mie de ori nu!

— Bine... Atunci nu mai avem ce vorbi.

— Degeaba amenințî, îmi bat joc de amenințările dumitale.

Făcu semn indianei să pornească înainte, dar, când fu la intrarea în canion, se întoarse spre mine zicând:

— Încă o dată, senior: crezi dumneata într-adevăr că poți intra în cetățuie?

— Da. Fără cea mai mică greutate.

— Și eu îți spun că ne vom apăra până la ultima picătură de sânge.

— Mi-e egal. Am avut eu adversari mai de temut ca Meltonii, pentru că pe dumneata nu te pun la socoteală.

— Rău faci, fiindcă, de s-ar întâmpla prin vreo împrejurare oarecare să te întâlnesc în cale, te împușc fără milă.

— N-ai decât s-o faci, seniora.

— O s-o fac, fii pe pace. Lupt pentru o cauză unde viața unui om nu mai înseamnă nimic. M-am obișnuit cu luxul și cu bogăția, nu pot trăi fără ele și, tocmai când mi-am atins scopul urmărit, vii dumneata să mi-l spulberi. De aceea, îți spun încă o dată: ferește-te de mine! Dădu iar să plece, dar se opri din nou: Credeam că te vei învoi cu ce ți-am propus, totuși... ne-am gândit că s-ar putea să refuzi în primul moment. De aceea îți dăm timp de gândire până mâine la prânz.

— Foarte frumos din partea voastră.

— Dar numai până mâine, când voi veni tot eu să iau răspunsul. O să vă găsesc aici?

— Negreșit, dacă nu ne vom revedea și mai curând.

— Nu cred! râse ea. Așadar, mâine la amiază. Rămâi sănătos, eroul și salvatorul omenirii.

— Nu te grăbi așa, seniora.

— De ce? întrebă ea cu mirare.

— Fiindcă suntem adevărați *caballeros* și știm ce se cuvine unei doamne. Te conducem până acasă.

— Au să vă împuște.

— Cel mult pe dumneata, nu și pe noi.

— Nu, nu! Stați aici, n-auziți?

— Aș! Ia-o dumneata înainte, nu duce grija noastră!

— Bine! Dacă vreți să vă împușt, treaba voastră. Cu atât mai bine pentru noi. Faceți deci ce poftiți.

Porni să coboare strâmtoarea după indiană; eu imediat în urma ei, apoi Winnetou și Emery, care nu înțeleseseră numaidecât ce scop urmăresc. Când ajunserăm la intrarea în canion și văzu că vreau să mă iau după ea, se opri enervată:

— Nu cumva vrei să te ții mai departe după coada mea?

— Ba da!

— Nu v-am spus că o să tragă indienii în voi?

— Și eu ți-am spus, prea scumpa mea seniora, să nu ne duci grijă. Vezi doar că suntem atât de aproape de dumneata încât, dacă trag, te nimeresc pe dumneata, nu pe noi. Ești, cum am zice, pavăza noastră.

Se îngălbeni de spaimă.

— Duceți-vă... întoarceți-vă din drum, altminteri nu mai fac un pas! strigă ea.

— Nu? Bine. Atunci uite ce-o să-ți spun: mare prostie au făcut Meltonii că te-au trimis la noi. Suntem oameni bine crescuți și te lăsăm să te întorci acasă, mai mult încă, te silim să te întorci, dar te însoțim și noi.

— Nu, nu, rămâneți aici! țipă ea.

— Ei aș! E doar o chestie de onoare să te conducem. Râdeai de mine când ți-am spus că ne va fi lesne să pătrundem în valea cetățuii, vreau să-ți dovedesc că n-aveai dreptate să-ți bați joc de mine. Vei afla și de astă dată că Winnetou și Old Shatterhand știu întotdeauna cum să procedeze. Așadar, înainte!

— Nu mă duc!

— O să te silesc. Te rog să nu te sperii, frumoasă seniora, dacă gâtul dumitale de lebădă o să vină nițel în atingere cu pumnul meu grosolan.

— Îndrăznește numai, nerușinatule!

— Zău! Ia poftim înainte, domnișoară...

O apucai de ceafă; se lăsă atunci jos și nu vru să se mai scoale.

— Să știu că mă omori și nu mă mișc de-aici! zbieră ea.

— Glumești! De omorât n-o să te omor, dar de mers tot ai să mergi. Haide, scoală. Nu mă las eu dus de nas de o matracucă...

O apucai de braț apăsând-o nițel, dar destul ca să sară în picioare țipând de durere. Făcu vreo câțiva pași, pe urmă se opri iar. Cum văzu că mă pregătesc să-i pun iar mâna pe braț, o luă repede la picior.

Winnetou și Emery pășeau imediat în urma mea. Unul ținea pușca întinsă spre dreapta, celălalt spre stânga, gata să tragă în orice moment, pe când indienii, dacă ar fi vrut să tragă, nimereau de-a dreptul în Judita.

Plăcut nu mi-era să procedez așa, căci, oricât ar fi fost ea de decăzută moralmente, era totuși femeie. În joc se afla însă viața lui Vogel și reușita întregului nostru plan de luptă, așa că n-avea rost să ezităm.

Canionul se îngusta din ce în ce. Zărirăm în curând indienii stând la pândă după un colț de stâncă. Ne văzuseră și ei pe noi. Indiana cu scaunul ajunsese înaintea noastră la ei și le spusese ce s-a întâmplat.

De împușcat nu cutezau, ne lăsară însă să ne apropiem cât mai mult. Scosei revolverul de la brâu și trăsei câteva gloanțe în aer ca să-i sperii. Înspăimântați, o luară la fugă care încotro nimerea.

Ajunserăm la strâmtoarea care ducea din canion în valea cetățuii.

— Aici era vorba să ne ia o parte din yumașii dumitale în primire, pe când cei de la spate să ne împingă înainte, zisei eu Juditei. Vezi că știm și asta, deci nu e bine să se joace cineva cu noi, fiindcă e de-ajuns să vrem ceva și s-a și făcut, îi zisei eu.

— Ești dracul gol... diavol, nu om! șuieră ea înfuriată la culme.

— Nu vreau să te contrazic, seniora. Trebuie să-ți mărturisesc că am de gând să trag în oricine ar cuteza să iasă din cetățuie. I-am prins pe toți înăuntru ca șoarecii în cursă. Ne aciuim acum aici și nu lăsăm pe nimeni să treacă. Drept e că nu suntem decât trei inși, dar avem pe lângă pușca lui Winnetou și a lui Emery câte două revolvere de om, fără să mai pun la socoteală pușca mea cu repetiție. Întreabă-l pe moș Melton, știe el ce poate ea! Avem deci în total vreo șaizeci de gloanțe dintr-un condei, fără să fie nevoie să mai încărcăm a doua oară. Du-te de spune asta oamenilor dumitale. A, era să uit! Mai spune-le că, dacă se atinge cineva de Vogel, nu mai există îndurare pentru voi. Și apoi, amintește-le că avem urechi foarte bune. Cum o încerca vreunul dinăuntru să se strecoare afară, îl auzim de departe și am și tras în el. Acum du-te, nu mai avem trebuință de dumneata. Și, fiindcă ziceai că ne dai răgaz

până mâine la prânz, aici o să ne găsești, firește, dacă ai ceva de spus. Să vedem dacă o să mai faci și atunci pe trufașa. „Eroul și salvatorul omenirii" îți dorește drum bun!

Îi dădui drumul și o văzui pierind în strâmtoare, pe când noi ne așezarăm jos la intrare cu puștile pregătite.

Începuse să se însereze.

— Al dracului mai ești! zise Emery râzând. Cine și-ar fi închipuit că putem pătrunde ziua în amiaza mare în vale fără să ne supere cineva.

— Nu era cine știe ce lucru mare, am răspuns eu convins. Ideea putea să-i vină oricăruia din noi.

— Mie nu, în nici un caz. În sfârșit am triumfat, cetățuia e în mâinile noastre!

— Încă nu! Cred însă că Meltonii vor încerca să fugă.

— La dracu'! Ar trebui să gonim iar cine știe cât după ei.

— Tot așa mi-am zis și eu, de aceea trebuia să le tai calea. Nu există decât un singur drum pe unde se poate ieși: acesta. Știu că suntem aici și că vom trage în oricine ar vrea să iasă, așa că nu sunt nebuni să vină în calea gloanțelor. Îi avem deci în mână.

— Bine ar fi! Nu cred că se vor lăsa fără să încerce ceva. Mă tem să nu dea toți odată năvală.

— Imposibil! Nu vezi că nu au loc să treacă decât câte unul? Cum ar veni unul după altul i-am primi cu alai. Nici nu e nevoie de trei, câți suntem; unul ar fi de ajuns.

— Hm! Mi se pare că ai dreptate. Au căzut singuri în cursa pe care ne-au întins-o. Toate

bune, numai că nu putem sta până la sfârșitul vieții aici, trebuie să pătrundem și în cetățuie.

— Desigur! După ce se va întuneca, ne vom furișa tiptil până sus pe stânca unde am mai fost astăzi. Nenorocirea e că n-avem cai și o să trebuiască să facem drumul pe jos.

— Și să lăsăm ieșirea liberă?

— Da, căci ei nu știu și n-o să îndrăznească nimeni să iasă.

— Și când ne-om lăsa în vale din vârful stâncii n-au să ne vadă crezi? Au s-o ia imediat la fugă.

— Tot ce se poate, nu-i putem însă împiedica.

— Ba da. Rămânând unul dintre noi aici.

— Hm! Ce zice fratele meu Winnetou?

— Fratele nostru Emery are dreptate, răspunse apașul. Să rămână el. Cu pușca și cele două revolvere ale lui poate ține la respect pe toți care ar vrea să iasă.

— Așa o să și fac, hotărî englezul. De altfel nu prea sunt îndemânatic când e vorba de cățărat pe stânci. Mă apucă întotdeauna amețeala. Aici n-am altceva de făcut decât să apăs pe trăgaci când o scoate cineva nasul afară.

— Vom putea birui numai noi doi pe Meltoni? întrebai eu pe apaș.

— Da, răspunse el, sigur de sine. Tu pe unul, eu pe celălalt.

— Și să ne apărăm în același timp de yumași?

— Nici nu vor fi în cetățuie Țin strajă la strâmtoare ca să nu intrăm înăuntru, după cum ținem noi ca să nu iasă.

— Să zicem că e așa. E totuși o mare îndrăzneală ca doi inși să se lase de la o astfel de înăl-

țime într-o vale plină de dușmani. Un glonț tras la întâmplare de cei mai prost ochitor, poate culca la pământ pe cel mai viteaz luptător.

— Yumașii n-au cum să tragă, fiindcă în cetățuie n-au să fie decât cei doi Meltoni și Judita. Cu aceștia trei vom isprăvi repede fără măcar să prindă de veste indienii. Pe urmă ne vom sluji de ei ca pavăză, cum am făcut adineauri cu ea. Fratele meu Old Shatterhand își închipuie lucrurile mai greu de îndeplinit decât sunt în realitate.

Era pentru întâia oară că-l auzeam pe Winnetou vorbindu-mi astfel. Știam că nu se îndoiește o clipă de curajul meu, totuși îmi fu parcă rușine. Mie mi se părea întreprinderea noastră mai grea decât lui. Felul cum era construită cetățuia prezenta pentru năvălitori destule primejdii. Dacă vroiai să pătrunzi într-o încăpere, trebuia să cobori din cea de deasupra prin tavan. Până să pui piciorul pe dușumea, te puteau culca zece gloanțe la pământ. Și-apoi coborâtul cu lasoul. Nopțile erau luminoase și puteai fi zărit atârnând în gol deasupra prăpastiei. Un glonț și gata erai!

Când explicai toate acestea apașului, răspunse zâmbind:

— Fratele meu are o părere prea bună despre cei din *pueblo*. Yumașii străjuiesc acum strâmtoarea. Crede el că au să stea tot așa mereu prin întuneric?

— Nu. Au să aprindă un foc ca să aibă lumină și să ne poată vedea când vom căuta să ne strecurăm înăuntru.

— Au să stea deci toți în jurul focului și n-au să vadă ce se petrece sus în vârful stâncii.

— Dar dacă Meltonii și Judita stau sus pe terasă? De acolo din întuneric ne pot foarte bine zări.

— Nici o grijă! Să nu uite fratele meu că și ei ne vor crede tot aici și atenția lor va fi îndreptată numai spre strâmtoare.

Recunoscui că avea dreptate și mă mai liniștii, deși știam că de încercarea din seara aceea depindea totul. Dacă dădeam greș, nu mai aveam ce căuta la cetățuie.

Emery se gândi că n-ar fi fost rău să facem și noi foc. Am adunat amândoi vreascuri cât să poată fi alimentat focul toată noaptea.

9. ÎN CASTELUL YUMAȘULUI

După ce se înnoptă, yumașii aprinseră focul de partea cealaltă a strâmtorii, și noi de astalaltă. Trebuia să-i facem să creadă că nu ne-am mișcat de acolo și să poată vedea Emery, care rămânea de pază, dacă nu încerca vreunul din ei să se strecoare dincoace.

Ar fi fost o mare imprudență din partea englezului nostru să stea în bătaia flăcărilor, unde putea fi ochit lesne, de aceea își căută un loc într-un tufiș apropiat și se aciui acolo.

Veni în sfârșit momentul să încerc cu Winnetou punerea în aplicare a planului nostru. Emery ne dăduse și lasoul lui.

— Când crezi că veți ajunge la platoul stâncii? mă întrebă el.

— Deoarece n-avem cai și suntem nevoiți să facem drumul pe jos, o să ne trebuiască pe puțin trei sferturi de ceas, i-am răspuns eu.

— N-ați putea să-mi dați de veste și mie după ce veți fi coborât?

— Nu se poate; un semnal ne-ar da de gol.

— Bine, bine, dar aș vrea să vă sar în ajutor, dacă ar ajunge lucrurile la o luptă.

— Să sperăm că n-o să avem nevoie de tine.

— Și totuși se poate întâmpla.

— Să fii cu urechea ațintită spre strâmtoare. Auzi zgomot obișnuit sau câteva împușcături de-ale yumașilor, nu te clinti din loc și nu lăsa pe nimeni să treacă. Dacă auzi însă detunătura puștii mele care nu se poate să n-ajungă până la tine, înseamnă că ne aflăm în primejdie. Fă-ți loc atunci printre amândouă focurile în valea cetățuii. Îndată ce te voi zări, îți voi striga ce ai de făcut.

— *Well!* Ne-am înțeles. Să sperăm că nu vom avea de cârpit câteva găuri în pielea noastră. A dat Dumnezeu în sfârșit să-i avem pe ambii ticăloși în mână, nu trebuie să ne mai scape cu nici un chip.

Eram și eu de aceeași părere, de aceea mă grăbii să plec împreună cu Winnetou spre locul hotărât.

În canion se așternuse un întuneric de nu puteai vedea la un pas. Ochii noștri erau însă deprinși cu el, așa că am reușit să nu ne izbim de copaci sau să ne rostogolim în apă, înaintând în același timp destul de repede. Totuși, ne-a trebuit mai bine de un ceas ca să ajungem la copacul de care vroiam să legăm lasourile.

În afară de focul lagărului yumaș nu se vedea nimic altceva în vale. Domnea o tăcere adâncă, deoarece nici un zgomot nu putea ajunge la înălțimea aceea.

— Crede fratele meu că e bine să ne lăsăm chiar acum în prăpastie? mă întrebă Winnetou.

— Da.

— Vezi că yumașii sunt încă trezi. N-ar fi bine să așteptăm nițel?

— Cum vrei.

Ne-am așezat jos și ne-am apucat să înnodăm bine lasourile. După vreun ceas ne-am gândit că a sosit momentul.

Cât p-aci să ne luăm la ceartă. Fiecare din noi vroia să coboare el mai întâi. În cele din urmă n-avui încotro și i-am făcut pe voie apașului.

De fapt întreprinderea noastră era aproape o nebunie, totuși ne-a reușit fără prea mari greutăți. Când am ajuns jos, palmele îmi ardeau ca focul, dar încolo n-aveam nimic. Puștile le aveam atârnate pe spate.

Ne aflam acum pe terasa superioară. Aproape de noi era rezemată scara și numai la câțiva pași de ea zărirăm o gaură în pardoseală, pe unde coborai la etajul de dedesubt.

— Ai observat ceva suspect? întrebai eu pe apaș.

— Nu, nimic.

— Să nu fie cineva înăuntru. Să ascultăm prin gaură dacă nu se aude ceva.

— Nu e nevoie. Dacă s-ar afla cineva în încăpere, scara ar fi jos, nu sus.

— Bine zici. Să coborâm atunci pe platforma a doua.

Am lăsat jos scara, dar nu coborârăm treptele ci ne lăsarăm s-alunecăm pe marginea ei, deoarece mergea mai repede așa. Nici pe terasa următoare nu se afla nimeni.

— Uite colo pe yumașii care locuiesc în încăperile de sus, îmi șopti Winnetou, de aceea n-am găsit pe nimeni înăuntru.

Tocmai vroiam să-i răspund, când se auzi de jos un scâncet de copil.

— Ce e asta? întrebă el. Așadar tot mai e cineva.

— Sst! șoptii eu. Nu ne-am gândit la femei și copii. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă ca să nu ne simtă, altminteri te pomenești că vine vreuna din ele pe terasă să vadă, ce e.

— N-au cum. Atât timp cât bărbații sunt afară, scările sunt lăsate jos și nu pot coborî până nu se întorc ei.

Din terasă în terasă ajunserăm până la aceea de la etajul al patrulea, unde scara era trasă înăuntru.

— Aici e primejdia, îmi șopti Winnetou. Se poate să vină cineva din moment în moment și să ne vadă. Trebuie neapărat să plecăm.

— Unde? Iar sus?

— Nu, ci pe terasa de sub noi.

— Bine, bine, dar cum? Scară n-avem și, dacă o tragem afară prin gaura tavanului, ne simt imediat.

— S-o luăm pe aceea pe care am coborât.

— Nu se poate. S-ar băga de seamă că e de la alt etaj și ar prinde bănuieli.

— Atunci trebuie să ne lăsăm jos și fără scară.

— Cum?

— Unul cu ajutorul celuilalt.

De la un etaj la altul nu erau mai mult de doi metri. La nevoie puteai face o săritură, zgomotul însă s-ar fi auzit cu siguranță.

Ne târârăm încetișor la marginea platformei și zărirăm prin gaura tavanului o lumină slabă.

— Am pățit-o! șoptii eu necăjit. Ăsta e tavanul încăperii locuită de bătrânul Melton. E în

casă și stă cu lumina aprinsă, semn că nu s-a culcat încă. Scară n-avem și nu putem coborî. Și apoi mă tem că, făcând zgomot, ne simte imediat.

— Cu atât mai mult trebuie să ne grăbim. O să țin eu pușca cea lungă a fratelui meu și el să se lase pe ea ca pe o prăjină; pe urmă să se lipească bine de perete, ca să pun eu picioarele pe umerii lui.

Coborâi eu întâi, pe urmă împreunai mâinile ca să fac astfel treaptă să-i fie lui mai ușor; rezemai însă mai înainte pușca de perete, lângă mine. Când să pună apașul piciorul pe terasă, izbi din greșeală pușca și o trânti cu zgomot la pământ. Și tocmai deasupra locuinței bătrânului Melton!

— Repede la capătul cel mai îndepărtat al terasei și întinde-te pe burtă! șoptii eu apașului.

De-abia apucarăm să ne lăsăm jos și bătrânul scoase capul pe gaura tavanului.

— Payu-nun? — e cineva acolo? întrebă el în dialectul pueblo-indian.

Văzând că nu-i răspunde nimeni, ieși pe terasă și porni, spre norocul nostru, tocmai în partea opusă celei unde ne aflam noi.

Privi în toate părțile; din pricina întunericului nu ne zări. Se întoarse apoi la gaură și coborî iar scara.

După ce-l văzurăm dispărând, ne apropiarăm binișor de gaură și ne uitarăm înăuntru. Nu puteam zări decât două picioare de scaun. Lumina venea dintr-o cameră alăturată. Din când în când îl auzeam tușind, altceva nimic. Era deci singur.

— Ce facem? întrebai eu în șoaptă pe apaș.

— Punem mâna pe el, asta facem!

— Da, dar cum? Ducându-ne la el?

— Nu. Până s-ajungă unul din noi jos, are vreme să strige sau chiar să tragă.

— Atunci să-l aducem sus.

— Da. Cheamă-l. Dar încet ca să nu bage de seamă că e glas străin.

— Bine, o să-mi schimb glasul. Tu să-l apuci imediat de beregată, ca să n-aibă vreme să țipe, restul mă privește pe mine.

Mă aplecai peste gaură și zisei cu glas înăbușit:

— Aici ești, tată?

— Da, răspunse el și auzii un zgomot, ca și când s-ar scula cineva de pe scaun. Ce vrei?

— Vino repede sus! șoptii eu.

— Pentru ce?

— Vino și-o să vezi.

— Vorbește mai tare, aproape că nu te aud! Ori e cineva acolo?

Pașii se apropiară de scară. Trăsei capul îndărăt și Winnetou se pregăti să-l primească pe bătrân. Ne așezarăm în așa fel ca să îi venim în spate când va urca scara.

— Întâi apăru capul, pe urmă gâtul, apoi umerii.

— Ce e, ce s-a întâmplat? Unde ești omu...

N-apucă să sfârșească vorba. Mâinile lui Winnetou se încleștară ca un cerc de fier în jurul gâtului bătrânului. Doi pumni zdraveni de-ai mei îl ameți. Îl apucai pe urmă de subsuori și-l trăsei leșinat afară.

— Dă-i drumul să cadă îndărăt în odaie... îmi șopti apașul.

— Nu se poate, bufnitura s-ar auzi și fiu-său locuiește chiar în camera de dedesubt. Mai bine lasă-te tu în jos pe scară și eu ți-l dau în primire.

Când furăm toți trei în odaia bătrânului, cel dintâi lucru pe care l-am făcut a fost să luăm scara și s-o rezemăm de perete ca să nu poată intra nimeni prin tavan.

Ne aflam acum într-o încăpere cu pereții de lut în care nu era altceva nimic decât scara și un scaun de lemn. La dreapta și la stânga câte o ușă. Îmi aruncai ochii printr-una din ele. La mijloc o masă veche, două scaune și un culcuș din piei de animale și pături.

Scosei cuțitul de la brâu, tăiai una din pături în fâșii, cu care legai zdravăn pe Melton, și-i vârâi un căluș în gură.

Aveam acum răgaz să vedem ce e de făcut. Pe masă se afla o lampă de pământ umplută cu ulei rânced; era singurul mijloc ca să ne luminăm calea.

Erau șase încăperi cu totul, mobilate cât se poate de primitiv.

Etajul nu comunica prin tavan cu cel de jos. Eram siguri că deocamdată nu va veni nimeni să ne deranjeze. Ne întoarserăm la Melton. Bătrânul era tot leșinat. Răsturnarăm masa și-l legarăm zdravăn de picioarele ei, cu capul sub scaun. Am stins apoi lampa, ne-am urcat iar la etajul de deasupra și am tras scara după noi ca să avem pe ce coborî jos la apartamenul lui Ionathan și al Juditei.

Prin deschizătura care da spre terasă, străbătea lumina. Puserăm urechea la gaură. Se auzeau două voci, una de bărbat și alta de femeie. Erau Judita

și Ionathan. Gaura era mai mare decât la celelalte etaje, așa că puturăm vedea o încăpere destul de spațioasă și în loc de două picioare de scaun, patru, de om; două în cizme bărbătești și două încălțate în niște pantofi de mătase.

— Și tu crezi că ăia trei de la intrarea în strâmtoare au să stea multă vreme acolo? o auzii eu pe Judita zicând.

— Da. Ca să ne aibă sub ochi, răspunse el.

— Nu putem să-i gonim?

— Nu. Alt drum nu e și, de-am fi noi de o mie de ori câți suntem, nu putem face nimic, fiindcă poteca e atât de îngustă încât nu e chip să treacă decât un singur om prin ea. Ar împușca pe cei dintâi și trupurile lor ar împiedica pe urmă calea celorlalți. Noroc că avem provizii să ne ajungă luni întregi și apă pentru o veșnicie. Până atunci o să-și piardă nemernicii răbdarea.

— Nici nu trebuie s-așteptăm atât. Hai cu mine, dragă, să-ți arăt ceva.

— Ce?

— Lasă că o să vezi tu. Să coborâm.

Așadar vor veni la scară. Ne îndepărtarăm repede de gaură și ne duserăm să ne întindem tocmai la celălalt capăt al terasei.

Așteptarăm zadarnic, căci nu veniră.

Ne apropiarăm iar binișor de gaură, dar în cameră nu mai era nimeni. Am fi dat nu știu ce să știm ce vroia Judita să-i arate lui Ionathan, fiind siguri că era ceva în legătură cu o eventuală fugă a lor.

Se întoarseră de-abia într-un târziu și continuară conversația care se învârtea în jurul unei

chestiuni care ne interesa foarte mult, căci vorbeau despre mijlocul de-a putea ieși nevăzuți din valea cetățuii.

Aplecai mai tare capul peste gaură ca s-aud mai bine, când Winnetou mă trase îndărăt.

— Să plecăm repede... vine cineva.

Eu n-auzisem nimic, dar mă puteam bizui pe auzul atât de fin al apașului, care nu se înșela niciodată.

— Ce-a auzit fratele meu? l-am întrebat eu.

— Pași și o voce omenească.

— Nu văd pe nimeni venind. O fi fost cineva pe una din terasele de sus.

— Nu, erau chiar deasupra noastră. Știu bine că...

Își curmă vorba. Un glas de bărbat zicea:

— Haidem, de ce te-ai oprit?

— Fiindcă am văzut ceva care-mi dă de bănuit.

— Ce?

— Două capete aplecate peste gaura aceea.

— Și ce e cu asta?

— Stăteau și ascultau.

— Or fi fost slujnicile femeii albe.

— Nu, erau capete de bărbați.

— Pesemne, războinici de-ai noștri.

— Nu. Unul era de indian cu pletele împrăștiate pe umeri și celălalt al unui alb care purta pălărie.

— Atunci unul de-ai noștri, iar celălalt tatăl tânărului alb.

— Nici asta. Nu era pălăria bătrânului alb, o cunosc eu. Erau doi străini.

— Nu se poate!

— Așa aș zice și eu, dacă nu i-aș fi văzut cum te văd și cum mă vezi.

— Bine, ia stai să mă uit și eu.

Îl auzirăm lăsându-se jos și plecându-se peste marginea terasei. Noi ne aflam tocmai dedesubtul lor. Noroc că hainele noastre erau de culoare închisă, totuși, dacă aveau ochii ageri, nu se putea să nu ne zărească.

Stăteam ca pe ghimpi.

— Vezi ceva? întrebă unul dintre ei.

— Nu.

— Nici eu. Pesemne că ți s-a părut. Cum putea pătrunde cineva în vale și mai ales aici în *pueblo*?

— Nu pricep nici eu.

— Intrarea e doar păzită.

— Și cu toate astea știu bine că i-am văzut.

— Vei fi visat! Dar hai să coborâm ca să te încredințezi și tu că nu e nimeni.

— Vin încoace! îmi șopti Winnetou. Să ne ducem repede în partea cealaltă a terasei.

Ne ghemuirăm jos, lipiți de perete.

— Credeam că nu se află în casă decât femei și copii și când colo... șopti apașul necăjit. Să sperăm că n-au să ne vadă.

— Dar dacă ne văd, ce facem?

— Punem mâna pe ei.

— Numai să nu le lăsăm timp să facă gălăgie.

— N-o să le lăsăm. Îi apucăm cu stânga de beregată și cu dreapta le înfigem cuțitul în piept.

— Nu, nu, nu vreau să-i omorâm!

— Atunci nu știu cum o să-i putem amuți.

— Am mai încercat noi în atâtea rânduri sistemul cu beregata...

— Poate o să dea odată greș.

Avea dreptate. Dar și cu pumnalul era același lucru și tot era mai bine să cruțăm viața bieților oameni.

Coborâseră scara și înaintau cu băgare de seamă spre locul unde stăteam ghemuiți. Se opriră la trei pași de noi.

— Parcă văd ceva colo jos, zise unul.

— E un om, răspunse celălalt.

— Nu, sunt doi. Cine sunteți și ce căutați aici?

Îi văzui pe amândoi scoțând pumnalele de la brâu.

Nu mai era un moment de pierdut. Am sărit în picioare și vrusei să-l apuc de gât. Sări îndărăt și întinse mâinile să se apere. Lumina focului din vale se răsfrânse pe chipul meu și mă recunoscu.

— Ajutor! Ajutor! Old Shatterhand e aici!

Îl izbii cu pumnul în cap și-l trântii la pământ, apucându-l de gât. Tăcu și mă privi cu ochii holbați. În momentul următor, celălalt răcni la spatele meu:

— Și Winnetou! Veniți repede! Ajutor, a...

Urmă un horcăit care se stinse într-un geamăt adânc.

Întorsei capul și-l văzui pe Winnetou cu genunchiul pe pieptul yumașului, cărându-i la pumni în cap.

— Ce facem cu ei? mă întrebă el. Ca să-i legăm n-avem timp.

— Să-i aruncăm de pe terasă! Dar repede...

Într-o clipă cei doi yumași zburau ca un pachet în aer. Un cap apăru prin gaură; era al lui Jonathan Melton, care, auzind strigăte de ajutor, venea

să vadă ce s-a întâmplat. Când ne zări strigă îngrozit:

— Winnetou și Old Shatterhand! Pe unde dracu'...

Altceva n-am mai auzit; capul se trase îndărăt și când ajunserăm la gaură apucase să tragă jos scara.

Așadar Ionathan Melton ne scăpa iar. Nu ne îngrijirăm prea mult, știind că n-are pe unde fugi din cetățuie.

Strigătele de ajutor alarmaseră pe yumași. Femeile și copiii ieșiseră din vizuinile lor și țipau cât îi ținea gura. Bărbații se uitau încremeniți spre noi, apoi unii din ei porniră în fugă spre cetățuie, ca să alerge în ajutorul lor. Deodată glasul răsunător al lui Winnetou se auzi până departe:

— Da, aici sunt Winnetou și Old Shatterhand. Să nu cuteze războinicii yumașilor să se apropie, dacă le e dragă viața. Care cum va scoate capul din gaură, glonțul îi va sfărâma țeasta. Și nici să nu încerce vreunul să fugă din strâmtoare, căci și acolo îl așteaptă moartea. Toate femeile și copiii să intre repede în vizuinile lor, altminteri vor fi împușcați.

O tăcere adâncă urmă cuvintelor lui. Femeile și copiii dispărură ca prin farmec. Bărbaților, care totuși păreau să nu ia în seamă vorbele spuse de el, Winnetou le strigă:

— Întoarceți-vă la locul vostru! Cine n-ascultă imediat, va fi împușcat!

Yumașii îl cunoșteau pe apaș și știau că nu glumește. Se duseră în fugă lângă foc.

— Cine e căpetenia voastră? întrebă Winnetou. Să iasă înainte și să asculte ce are să-i spună Old Shatterhand.

Trecură câteva momente până ce unul mai bătrân făcu vreo câțiva pași spre cetățuie și răspunse:

— N-avem nici o căpetenie; toți suntem deopotrivă, dar să-mi zică mie Old Shatterhand ce are de spus.

— Bine, o să-ți spun. Dar mai înainte o să-ți arăt ceva. Vezi tu craca aceea uscată din grămada de vreascuri de pe foc? O să zboare îndată în aer.

Pusei pușca mea cu tragere lungă la ochi, și deși era greu de nimerit prin lumina aceea slabă, apăsai fără teamă pe trăgaci. Glonțul porni, craca se făcu țăndări și zbură în toate părțile.

— Uff! uff! făcură yumașii încremeniți.

— Ei, ați văzut cu câtă siguranță nimeresc gloanțele noastre? le strigai eu. Tot cu atâta siguranță se vor înfige în capetele și piepturile voastre, dacă nu dați ascultare vorbelor mele.

— Ce vrea fratele nostru alb de la noi? întrebă yumașul.

— Foarte puțin. Noi n-am venit la voi cu dușmănie, nici să vă ucidem, nici să vă rănim, și nici să vă jefuim. Nu vrem nimic altceva decât să ne predați pe cei doi albi care se află ascunși aici.

— Ce aveți cu ei?

— Au făptuit crime care trebuie pedepsite.

— Nu putem face ce ne cereți, fiindcă le-am făgăduit să nu-i predăm.

— Eu nu silesc pe războinicii yumașilor să-și calce cuvântul. Altceva ce le-ați mai făgăduit?

— Nimic.

— Atunci vă puteți ține făgăduiala pentru că nu-i mai cerem de la voi, ci ni-i vom lua noi singuri. Sau v-ați obligat să-i apărați dacă am reușit să pătrundem într-ascuns în cetățuie?

— De așa ceva n-a fost vorba, fiindcă nu ne-am închipuit că va fi cu putință să... Uff, uff!

Își curmă vorba înspăimântat de o întâmplare care ar fi putut speria pe oricare altul în locul lui. Emery auzise detunătura și, conform înțelegerii noastre, crezuse că am nevoie de ajutorul lui. Sărise peste amândouă focurile, al nostru și al yumașilor, și venea acum să vadă pentru ce l-am chemat. Se uită în sus și strigă rotindu-și pușca:

— Ce-am de făcut, Charlie? Să omor nițel vreo câțiva dintre ei ori pe toți? strigă el.

— Să nu omori pe nimeni; suntem pe cale să ne înțelegem omenește. Urcă scara și vino încoace.

— Ca să mă împuște pe la spate? Foarte mulțumesc!

— N-o să te împuște, fiindcă, dacă îndrăznește unul să ridice arma, îl culc la pământ. Haide, vino!

Indienii îl lăsară să treacă. Erau atât de speriați că ne vedeau pe toți în cetățuie, răsăriți ca din pământ, încât nici nu se gândeau măcar să facă vreo mișcare.

— După cum văd, planul nostru a reușit de minune, zise englezul când fu lângă noi pe terasă. Unde sunt Meltonii, i-ați găsit?

— Da. Stai să isprăvesc mai întâi cu indienii și-ți spun pe urmă. Frații mei, urmai eu adresându-mă yumașilor, au văzut că nu ne temem de ei și îi avem acum în puterea noastră. Ne vor lăsa să plecăm nesupărați luând pe albi cu noi?

— Și nu cereți nimic de la noi?

— Nimic.

— Nici pe femeia albă care e aici cu ei? A fost soția căpeteniei noastre și se cuvine s-o ocrotim.

— Țineți-o sănătoși, că noi n-avem ce face cu ea.

— Și nu luați nimic din ce e al ei?

— Nu.

— Atunci suntem gata să facem pace. Unde vreți să fumăm calumetul?

— Aici la noi.

— Să venim toți acolo?

— Nu e nevoie. E de ajuns să vii tu singur. Hai, urcă și adu și calumetul cu tine.

Ar fi fost o mare nesocotință să-i las pe toți yumașii să vină. Urcă scara și-și desprinse de la gât o pipă murdară pe care o avea atârnată de o curea. Tutun avea la brâu într-o pungă soioasă. Ne așezarăm jos și pipa trecu din mână în mână. În sfârșit ceremonia se termină. Eram acum sigur că yumașii nu vor mai încerca nimic împotriva noastră.

— Pacea între voi și noi s-a încheiat, zise yumașul cu glas solemn. Voi sunteți numai trei și noi atâția, cu toate astea suntem în mâinile voastre, fiindcă aveți arme vrăjite. Se vor ține într-adevăr frații mei de cuvânt și nu ne vor lua nimic din ce e al nostru?

— Da. Noi nu ne-am călcat niciodată cuvântul.

— Atunci o să vă dovedim și noi că suntem sinceri cu voi. Războinicii noștri vor trimite aicea sus toate puștile și pumnalele lor și le vor depune la picioarele voastre, ca să fiți siguri de credința noastră.

— Să dea fratele meu poruncă. Mai cerem să nu se stingă focul până la ziuă și nici unul din ai voștri să nu se miște de aici. Te-nvoiești?

— Mă învoiesc.

— Pe urmă ne vei spune cum am putea prinde mai lesne pe albul cel mai tânăr.

— Asta nu pot s-o fac, fiindcă am făgăduit tatălui său să nu-l dau în mâinile voastre. Și, dacă aș face ce-mi ceri tu, ar însemna că-mi calc cuvântul.

— Ai dreptate. Îmi vei răspunde însă la o altă întrebare: Unde sunt caii noștri?

— Pasc colo sub copaci sau dorm.

— Ce s-au făcut cu lucrurile noastre care erau în desagii de la oblânc?

— Le-au luat albii pe care vreți să-i prindeți.

— Odată cu caii, ați luat cu voi și pe un tânăr alb, tovarășul nostru. E rănit?

— Nu. Tânărul alb e închis aici în cetățuie.

— În ce loc?

— Nu știu.

— Să te cred? Nu se poate să nu știi.

— Spun adevărul. Nouă nu ni s-a spus unde, dar am văzut că a trebuit să urce două scări.

— Adică până pe terasa asta?

— Da. Pe urmă l-au pus să coboare prin gaură în odăile unde stă femeia albă.

— Sunt acolo încăperi care pot sluji de închisoare?

— Nu. Poate că l-au lăsat pe o scară mai jos.

— Ar fi trebuit să vedeți și voi.

— Nu, fiindcă din catul ăsta mai e o gaură care duce la rândul de jos.

— Unde e gaura asta?

— Tocmai la sfârșitul casei, pe dreapta, unde e bucătăria femeii albe.

— Și ea unde doarme?

— În odaia de alături. Acum ți-am spus tot ce puteam să-ți spun. Mă duc să dau poruncă oamenilor să v-aducă armele.

Yumașii ne trimiseră într-adevăr pușțile și pumnalele lor și se duseră la urmă să se așeze iar în jurul focului. Când rămăsei singur cu Winnetou și Emery, îi povestii și lui cum s-au petrecut lucrurile și că bătrânul Melton e legat burduf în camera lui.

— Bravo! exclamă englezul, încântat. Să sperăm că o să punem tot atât de lesne mâna și pe scumpul lui Ionathan.

— Te înșeli, dragul meu, cred că o să fie nu numai greu dar și primejdios, fiindcă va trebui să coborâm prin gaură.

— Ei și!

— Nu cumva vrei să încerci tu întâi?

— Ba bine că nu!

Se și repezi spre gaură, dar îl trăsei repede napoi.

— Stai, omule, ce faci? Nu te gândești că Melton ne așteaptă poate jos la scară cu pușca întinsă...

— Bine zici! Cum dracu' să facem? Trebuie neapărat să coborâm după el și, cum e lumină în casă, trage în noi de mai mare dragul.

— Și totuși se poate să nu fie așa. Mai întâi trebuie să hotărâm care din noi rămâne de pază aici.

— Crezi că e neapărat nevoie?

— Da. Eu nu pot rămâne, fiindcă trebuie să mă duc să văd ce e pe acolo și Winnetou care e mare meșter în de-alde astea și adulmecă prada ca un copoi, de asemenea.

— Adică voi să vă duceți și eu să rămân cu buzele umflate... Tare-aș fi vrut și eu să văd mai de aproape „castelul" Juditei.

— O să-l vezi mai târziu. Armele ţi le lăsăm aici.

— Cum adică, vă duceți neînarmați?

— Da. Va trebui probabil să urcăm și să coborâm și ele mai mult ne-ar stingheri decât ne-ar folosi.

— Dar dacă se iscă o luptă între voi și Ionathan?

— Suntem doi împotriva unuia singur, și-apoi avem revolvere și pumnale.

Scosei pălăria și băgai capul pe gaură. Scara fusese luată. Mă lăsai tot mai jos până la jumătatea trupului, în vreme ce Winnetou și Emery mă țineau de picioare.

Puteam vedea acum bine toată încăperea. O bancă, o masă la perete și două scaune erau tot mobilierul. Deasupra mesei atârna o oglindă. Două uși, una la dreapta alta la stânga, aveau perdele de stambă. Așadar, acestea erau camerele celor doi

însurăței. Perdeaua de la una din uși se mișcă ușor și o mână de femeie înarmată cu un revolver apăru după perdea și, în aceeași clipă, răsună o împușcătură. Avusei însă timp să trag capul înapoi.

— Măi, treaba dracului! spuse Emery speriat. Cine-a tras?

— Judita.

— Era cât p-aci să-ți găurească țeasta. Unde e?

— După o perdea, în camera de alături.

— Și Ionathan?

— Nu l-am văzut. Probabil e la pândă în cealaltă cameră.

— Proastă afacere! Nu pătrundem înăuntru?

— Ba da. Să sar jos.

— Ca să tragă din amândouă părțile în tine?

— Ce vrei să fac, altfel nu se poate. Voi fi însă mai iute de mână ca ei. Dacă reușesc să sting lampa repede, sunt aproape sigur că n-au să mă nimerească. Aduceți încoace scara de colo. Dacă mă auziți strigând, lăsați jos scara și veniți repede după mine.

— Bine, băiatule, nu te gândești că s-ar putea să-ți frângi gâtul sărind?

— Nu e destul de înaltă încăperea ca să-mi frâng gâtul. Și apoi, nu-mi rămâne altceva de făcut.

Posibilitatea de-a putea sări, mi-o înlesnea faptul că gaura era de două ori mai mare decât celelalte pe care le văzusem până acum în cetățuie. Mă așezai în așa fel ca să pot cădea drept în picioare. Un pas până la masă ca să suflu în lampă și alți doi s-alerg în partea opusă... și se auzi o detunătură.

Judita descărcase revolverul în direcția mesei. Dacă nu fugeam, mă nimerea fără îndoială.

Acum trebuia să mă slujesc de o viclenie. Mă trântii la pământ și începui să gem. Vroiam să ademenesc pe calea asta pe Ionathan. Nu veni însă. O auzii pe Judita strigând îngrozită:

— Dumnezeule, l-am nimerit! Ești rănit?

Răspunsei printr-un geamăt și un horcăit.

— Moare, moare! L-am împușcat! Aduceți lumină, pentru Dumnezeu!

S-ar fi zis după spaima ei că nici n-avusese intenția să mă rănească, dar încă să mă omoare. Crezui că va veni să aprindă lumina, ea însă dispăru pe după perdea.

Mă sculai binișor de jos și trecui din odaie în odaie până ce ajunsei la o perdea în dosul căreia se vedea lumină. Dădui perdeaua la o parte și pășii înăuntru. O văzui pe Judita cu o lampă aprinsă în mână. Când dădu cu ochii de mine, revolverul pe care-l ținea în mâna cealaltă îi scăpă jos și rămase cu privirea holbată la mine.

— Bună seara, seniora, o salutai foarte politicos. Iartă-mă, te rog, de deranj, dar cum dumneata nu vroiai să vii sus la mine, am venit eu la dumneata, fiindcă avem ceva de vorbit amândoi.

— Dum... dum... neata aici... Te-am auzit căzând... credeam că te-am omorât și, când colo, te văd teafăr. Nu ești rănit?

— Nu.

— Atunci de ce horcăiai așa?

— Am prostul obicei să-mi placă a horcăi.

— Și eu m-am speriat ca o proastă! Mi-era frică să nu te fi omorât.

— Curios! Să te cred?

— Crede-mă! Vroiam numai să te sperii ca să nu vii jos.

— Atunci pentru ce-ai tras după ce-am venit? În sfârșit... vom lămuri noi chestia mai tîrziu. Acum te-aș ruga să-mi spui unde e domnul Ionathan Melton, am ceva de vorbit cu el.

— Nu e aici.

— Nu vrei să-mi spui? Bine, o să-l caut singur.

— N-ai decât!

— Fii sigură c-așa am să fac. Fii bună și luminează-mi calea.

— Nu sunt slujnica dumitale; poftim lampa.

— Dumneata ești gazdă, eu numai musafir, de aceea te voi ruga să mă conduci dumneata.

— Nu vreau.

— O să vrei.

— Poftim! Cum te cunosc eu, ai fi în stare să mă bruschezi, ba să mă și bați.

— Mai știi! Așadar, ia-o, te rog, înainte. Dacă s-ar grăbi cineva să mă atace, te am de pavăză și în același timp îți pot înfige pumnalul în spate. Ai vrut să mă împuști, n-am deci nici un motiv să te cruț.

— Nu e nimeni aici. Haidem!

Spuse aceste cuvinte cu atâta siguranță, încât începui să mă îndoiesc. Totuși eram convins că Melton era acolo.

Trecurăm prin încăperile locuite de ea care erau, relativ, destul de confortabile. M-așteptam să dau din moment în moment de Melton, dar nu fu așa. Nici în camerele celelalte nu era.

— Ei, l-ai găsit? mă întrebă ea cu o privire de triumf.

— Nu încă, e însă ascuns undeva pe aici și nu mă las până nu dau de el.

— Îmi pare rău că te ostenești degeaba. Domnul Melton a plecat acum câteva ceasuri.

— Unde?

— Știu eu! Atâta pot să-ți spun, că nu e nici în cetățuie și nici măcar prin împrejurimi.

— Cum se poate! L-am văzut cu ochii mei acum o jumătate de ceas.

— Nu e adevărat!

— Ba l-am și auzit vorbind cu dumneata când stăteați amândoi la taifas dincolo, pe bancă. Dar să ne întoarcem. Trebuie să-ți mai sosească un musafir.

— Cine?

— Winnetou.

— Admirabil! replică ea în batjocură. Sunt curioasă să văd cum îi vor da de urmă doi vestiți oameni de-ai Vestului ca dumneavoastră.

— I-am și dat, seniora. Colo, unde era mai adineauri scara care duce la intrarea în apartamentul dumitale.

— Și unde e acum? mă întrebă ea ironic.

— O să-ți-o arăt îndată.

— Ar trebui să fii atotștiutor. Știu că ai miros de copoi, dar nu atât de fin ca să dai de el.

— Vom vedea noi. Hai acum cu mine la gang.

Când ajunserăm acolo îl strigai pe Winnetou. Acesta lăsă de sus o scară și coborî treptele. Nici nu-și aruncă ochii la Judita, ci mă întrebă îngrijorat:

— Ionathan Melton?

— Nu l-am găsit.

— Să-l căutăm.

Luai lampa din mâna ei și pornii înainte. Judita ne urma curioasă. Ne-am îndreptat mai întâi spre apartamentul lui Melton. Nu era nici o ventilație și mă miram pe unde se aerisesc încăperile. De aici trecurăm în celălalt, locuit de Judita. Ceea ce observasem eu acolo, adineauri, nu-i scăpă nici lui Winnetou. Yumașul ne spusese că femeia albă își are bucătăria în ultima încăpere, iar în cea de alături odaia de dormit.

Într-un colț al bucătăriei era o vatră, iar deasupra vetrei o gaură în tavan, ca să aibă pe unde iești fumul. În alt colț un pat, adică o saltea de paie, piei de animale și pături. În camera alăturată erau atârnate în perete rochiile, pe masă se aflau fel de fel de borcănașe și lucruri de toaletă iar aruncate pe jos, claie peste grămadă, fel de fel de bulendre, care păreau dinadins aruncate acolo.

— Ei? întrebă ea. Acum e și vestita căpetenie a apașilor aici. Așa e că n-ați găsit nimic?

— Așa e.

— Și ziceați doar că i-ați dat de urmă...

— I-am și dat; curând o să începem căutatul.

Winnetou, care tăcuse până atunci, zise fără să se uite măcar la Judita:

— Dacă femeia ar fi bărbat, Winnetou i-ar spune ce crede, dar așa nu o găsește vrednică de un răspuns. Să-mi dea fratele meu mie lampa.

Luă lampa din mâna mea, se aplecă și mă întrebă arătând spre bulendre:

— Crede fratele meu că lucrurile astea își au locul aici?

— Nu, au fost aruncate de curând dinadins pe jos.

— Pentru ce?

— Ca să nu se bage de seamă că lipsește ceva din cameră.

— Fratele meu are dreptate. Și ce lipsește?

— Patul care a fost dus adineauri în bucătărie.

— Așa e. De ce l-a dus acolo și l-a așezat tocmai lângă vatră?

— Ca s-acopere ceva.

— Bine. Să mergem în bucătărie.

Când Winnetou puse mâna pe pături ca să le dea la o parte, Judita țipă speriată:

— Ce înseamnă asta, senior? Patul unei femei e ceva sfânt!

— Tocmai de aceea vrem să-l ducem îndărăt la locul lui. Cucoanele nu dorm în bucătărie.

— Așa îmi place mie, să dorm în bucătărie.

— Pe o scară?

— Cum pe scară...?

— Adică pe scara pe care o căutam noi. De altfel, trebuie să-ți pun o întrebare foarte serioasă: unde e tânărul pe care l-ați prins și l-ați ascuns aici?

— Nu știu. Eu nu mă amestec în treburile bărbaților.

— Cu toate astea e sigur că a fost adus aici.

— Eu nu știu nimic.

— Da? Atunci să ți-o spunem noi. E dedesubtul patului dumitale.

Se trânti pe pat și strigă:

— Să nu vă atingeți de lucrurile mele! E o murdărie ce vreți să faceți... nu vă dau voie...

— Scoală de acolo, seniora.

— Nu și iar nu. Bate-mă, fă-mi ce vrei, dar nu mă scol.

— N-aș fi vrut să procedez cu brutalitate, dar vedeam bine că altfel n-o să meargă. Winnetou avu însă o idee minunată. Ridică de jos un urcior cu apă și se apropie de ea zâmbind.

— Cine nu vrea de bunăvoie o să...

Judita nu-l lăsă să-și sfârșească vorba. Sări speriată de pe pat răcnind:

— Vrea să verse toată apa peste mine... săriți!...

Într-o clipă dădui păturile la o parte și văzui într-adevăr ceea ce căutam, adică, pus de-a curmezișul peste o gaură, un capac din bucăți de lemn legate între ele cu o curea groasă.

— Ce zici, seniora, așa e că o să iasă acum la iveală și scara? întrebai râzând.

Dădurăm la o parte capacul și lăsarăm lumina să cadă în gaură; scara era acolo.

— Uite-o. Vezi, seniora, că aveam dreptate când îți spuneam adineauri că am dat de o urmă? Acum ai bunătatea și ia-o înainte.

— Duceți-vă și fără mine!

— Vai de mine, se poate să facem o mojicie ca asta? Să ne facem stăpâni în casa dumitale!

— Nu merg.

— Îmi pare rău că te contrazic, dar trebuie să mergi. Vrei să te ajut?

Întinsei mâna s-o apuc de braț, dar ea se dădu înapoi cu teamă.

— Nu mă atinge! Mă doare și acum locul unde m-ai strâns azi-dimineață. Ești un nesuferit... o brută...

Începu să coboare treptele, eu după ea și Winnetou în urma mea. Când ajunserăm jos, ne întâmpină un miros greu de mucegai și umezeală, care te pătrundea până la oase.

Ne aflam acum la capătul unui gang lung și îngust.

— Unde răspunde gangul, seniora? o întrebai eu.

— Vezi și singur! răspunse ea răstit.

— Sunt camere pe dreapta sau pe stânga gangului?

— Caută!

Pereții gangului erau de lut și nu se vedea nici o deschizătură în ele. La mijlocul gangului era un loc cu niște lemne puse în cruciș și în curmeziș, cum se face atunci când vrei s-acoperi o groapă. Mă lăsai în genunchi și dădui la o parte două lemne. Luciul unei ape sclipi la lumina lămpii. Încercai cu un lemn apa. Nu era mai adâncă de doi coți și spațiul până la gura gropii nici de un cot.

— Uff! exclamă apașul și zise în dialectul sioux: A văzut fratele meu cisterna din fața *pueblei*?

— Da.

— Ne aflăm acum la mijlocul gangului din lungul *pueblei*. Să fie apa asta în legătură cu cisterna?

— Probabil.

— Atunci se varsă din râu și, dacă te lași în apă și o ții drept înainte, ajungi la Flujo Blanco.

— Așa e, așa e! Pe aici ne-a scăpat Melton.

— Hm, proastă afacere! Să silim pe femeia albă să ne spună.

— Numai să vrea.

— O să trebuiască să vrea, altminteri... sst! N-a auzit fratele meu un oftat adânc?

— Nu.

— Parcă venea din gang. Deocamdată să mergem înainte, să vedem peste ce mai dăm.

Pusei lemnele la loc și ne urmarăm cercetările. Acum auzii și eu geamătul, sau mai bine zis, horcăitul. Grăbirăm pasul fără să băgăm de seamă că Judita rămăsese în urmă. Mă gândii la Vogel, pe care-l căutam cu atâta îngrijorare; de aceea graba și scăparea asta din vedere.

Când am ajuns la capătul gangului, l-am găsit legat de un stâlp și cu un căluș în gură.

Îi scoaserăm repede călușul; nenorocitul răsuflă o dată adânc, pe urmă zise cu glas tremurător de emoție:

— Slavă ție, Doamne! Vă zărisem colo în gang și mi-era teamă să nu vă întoarceți înainte de a ajunge la mine. Dezlegați-mă, vă rog, mai repede.

Îi tăiarăm legăturile și bietul violonist se putu ridica de jos. De-abia îl țineau picioarele.

— Ți-a fost tare frică? îl întrebai eu.

— Cred și eu!

— Trebuia să-ți închipui că o să venim.

— O, că o să pătrundeți în cetățuie, eram sigur, că o să știți însă unde să mă găsiți — nu mai speram! Nu credeam că mai scap cu viață.

— Așa se întâmplă când adoarme cineva în post.

— M-am luptat cât am putut cu somnul, dar m-a biruit. La drept vorbind nu era chiar somnul

ci plictiseala. Când m-am trezit, eram legat burduf. M-au târât prin canion, și m-au adus în cetățuie, unde m-au luat la cercetări. Un adevărat interogatoriu.

— Și cine ți l-a luat?

— Cei doi Meltoni și însoțitoarea lor. Eu mi-o închipuiam numai ușuratică, e însă parcă și mai rea ca ei. Știe că averea lui Ionathan e fructul unei crime odioase, dar nu-i pasă. M-a cuprins o furie grozavă și mi-am dat în petic.

— Le-ai spus desigur că ești adevăratul moștenitor al Hunterilor?

— Da. Să fi văzut bucuria lor! Mi-au spus că trebuie să dispar pentru totdeauna și m-au închis aici.

— Te amenințau numai. Ne-au propus ceva care... lasă că o să-ți spun mai târziu. Dar ia spune-mi, te-au întrebat ce intenții avem?

— Negreșit că m-au întrebat. Meltonii vroiau să știe ce plan urmăriți ca s-ajungeți la scop. Nu le-am răspuns însă nimic.

— Foarte bine ai făcut. Acum să plecăm, vom vorbi mai în voie sus. Hai să mergem; după cum văd Judita ne-a luat-o înainte.

Când am ajuns la capătul gangului, scara dispăruse. Ne privirăm uluiți.

— Ce zice fratele meu? mă întrebă Winnetou zâmbind.

— Zic că am fost niște dobitoci, asta zic!

— Nu mai putem ieși de aici... se tânguia bietul Vogel.

— Ba o să ieșim, răspunse apașul. Trebuie să vedem mai întâi dacă putem deschide chepengul.

— Și chiar dacă, n-avem scară.

— Avem: Noi înșine suntem scara. Dumneata te pricepi la sport?

— Da.

— Urcă-te atunci pe umerii lui Winnetou ; eu mă las în genunchi și Winnetou se urcă pe ai mei.

Încercarea ne-a fost degeaba. Judita trăsese scara după ea și pusese capacul la loc. Ce-o mai fi trântit deasupra de nu putea Vogel să-l ridice, nu știam.

— Ce e de făcut? întrebă el. Credeam că am scăpat, și tot prins sunt.

— Sir Emery ne așteaptă sus. Când o vedea că nu ne întoarcem, vine el să ne scoată de aici.

— Dar dacă pățește și el ca noi?

— Ne rămâne drumul prin apă.

— Care apă?

— Cum, nu știi că la mijlocul gangului e apă sub pământ?

— Nu.

— Pare să comunice cu Flujo Blanco. Mă tem că pe acolo a fugit Ionathan Melton adineauri.

— Ce? Cum? Când a fost asta?

— Acum vreun ceas.

— Așa trebuie să fie. Cum pe vremea aceea am văzut o lumină înaintând pe gang și am auzit pe cineva vorbind încet. Ce, n-am putut deslușì și nici persoanele care vorbeau nu le-am zărit bine. Păreau să fie două. S-au oprit la jumătatea gangului, pe urmă lumina s-a îndepărtat iar.

— Cu siguranță că era Judita cu Ionathan; iar ne-a scăpat ticălosul! Trebuie neapărat să ne

luăm după el pe aceeași cale fără să mai așteptăm pe Emery. Deocamdată mai avem ulei în lampă cât să ne lumineze drumul, mai târziu am fi siliți să-l facem pe întuneric și ar fi mult mai greu, deoarece nu l-am mai făcut niciodată și nu-l cunoaștem. E și fratele meu Winnetou de părerea mea?

Apașul n-avea nimic împotrivă și despre părerea lui Vogel nu mă sinchiseam eu. Ne-am întors la groapa astupată din mijlocul gangului și am dat grinzile la o parte. Ne-am descălțat, am ferit revolverele și celelalte lucruri care nu trebuiau să se ude și ne-am lăsat înăuntru.

Apa îmi ajungea până la brâu. Eu păşeam înainte cu lampa în mână. Mergeam aplecaţi, ca să nu ne lovim de tavan. Canalul acesta părea să fie zidit de cine ştie câte veacuri; era dintr-un fel de cărămizi care se păstraseră foarte bine.

Aerul era greu, dar se putea respira destul de bine. Dacă socoteala mea era bună, canalul trecea pe sub strâmtoare până la râu. Trebuia atunci să ieşim la locul pe unde venise mai adineauri Emery la cetăţuie.

Drumul ţinu destul de mult. Băgarăm de seamă că aerul devenea din ce în ce mai curat şi dădurăm în sfârşit de nişte ramuri care atârnau în jos.

Am stins lampa, am făcut doi paşi înainte şi mă găsii în ... râu, a cărui apă nu era mai adâncă decât a canalului. Ramurile erau de la nişte plante de apă care acopereau gura canalului şi o ascundeau complet.

Ieşirăm cu toţi la aer liber, pe urmă urcarăm malul şi ne pomenirăm în canionul lui Flujo Blanco.

— Pe aici a ieşit şi Melton, zise Winnetou pe şoptite. Crede fratele meu că s-o fi aţinând pe aproape?

— Nu. Trebuie să fi plecat imediat.

— Atunci n-a luat bine seama fratele nostru Emery, altminteri l-ar fi văzut trecând, sau l-ar fi auzit cel puțin.

— Cred mai degrabă că, atunci când Melton a ieșit din canal, Emery era sus la noi.

Focul lângă care stătuse englezul de pază se stinsese de mult. Trecurăm prin cenușa călduță. Dincolo, la yumași, ardea încă. Nu ne rămânea altceva de făcut decât să sărim peste flăcări. Îmi făcui vânt și dintr-un salt fui de partea cealaltă, răsturnând câțiva indieni, care săriră speriați în în sus și se uitară zăpăciți la mine. Imediat zburâ și Winnetou, iar după el Vogel.

Yumașilor nici nu le venea să-și creadă ochilor. Îl știau pe tânărul violonist prizonier între zidurile cetățuii și acum nu numai că-l vedeau liber, ci venea din afară înăuntru.

— Uff, uff, uff, se auzea din toate părțile.

Cel care încheiase pacea cu noi, adăugă:

— Să fie asta o minune de-a marelui Manitu, sau au frații noștri două trupuri ca să poată fi în același timp aici și în *pueblo*?

— Să judece bine fratele meu și dacă nu-și poate lămuri acum minunea, o să i-o lămurească Manitu în vis, i-am răspuns eu.

Ne-am apropiat de cetățuie și am urcat scările la etajul al doilea. Vă puteți închipui mirarea lui Emery când ne văzu. Stătea de pază la intrarea în apartamenul Juditei și ne aștepta să venim pe acolo. Când colo noi răsăream tocmai din vale.

— Voi aici! strigă el. Și master Vogel pe care-l știam...

— Taci, omule, nu zbiera așa să nu te audă Judita. Ai mai văzut-o de când am plecat noi?

— Da. M-am uitat de câteva ori jos la ea și am văzut-o plimbându-se prin cameră.

— Nu ți-a atras nimic atenția?

— Nu. A aprins iar lampa pe care o stinseși tu când ai intrat, atâta tot.

— Dar lipsa asta prelungită a noastră nu ți s-a părut suspectă?

— Nițel. Se putea însă să aveți treabă mai multă pe acolo. Dar ia spuneți-mi și mie ce s-a întâmplat? Ați dat de vreun drum ascuns care răspunde în vale?

— Da. Frumoasa Judita ne-a tras pe sfoară; m-aș mira să nu fi încercat și cu tine același lucru. Și, după ce-i povestii prin ce-am trecut, adăugai: O să ne ascundem să vedem dacă are ceva de gând. Sunt sigur că o să te pomenești îndată cu ea și aș fi curios să aflu ce mijloace o să întrebuințeze.

Așezarăm puștile yumașilor în piramide și ne ascunserăm după ele. Se întâmplă după cum prevăzusem noi. În curând Judita urcă scara și-i zise lui Emery:

— Senior, să vină imediat șeful yumașilor cu încă trei indieni jos la mine.

— Din a cui poruncă? întrebă englezul.

— Din a lui senior Old Shatterhand. E la senior Melton.

— Pentru ce te-a trimis Old Shatterhand pe dumneata? Putea să mi-o spună singur.

— N-are timp. Domnii au ceva foarte important de vorbit, pare-mi-se că despre moștenire.

— Și ce amestec au indienii în afacerea asta?

— Nu știu. Old Shatterhand a spus să te grăbești.

— Bine. Spune-i că indienii vor veni îndată.

Coborî iar scara. Emery se apropie de noi și ne întrebă mirat:

— Ce dracu' o fi plănuind femeia asta?

— Nu e greu de ghicit. Crede că a pus mâna pe noi și vrea să te aibă și pe tine în puterea ei. Pe indieni îi cheamă cu gând să-i convingă să te facă nevătămător.

— Toate bune, dar cu ce scop? Ce folosește ea dacă ne pune la răcoare?

— Mult, foarte mult. Va trimite pe urmă un om după Ionathan ca să-l aducă îndărăt. Când vom fi toți închiși în cetățuie, partida e câștigată.

— Atunci știe și unde se află el?

— Desigur că știe.

— Ah, de-am putea să aflăm și noi...

— O s-aflăm.

— Cum?

— Dându-mă eu drept bătrânul Melton.

— Dar te cunoaște destul de bine, n-o să poți s-o păcălești.

— Ba o să pot. Habar n-are că bătrânul e prizonier, o să vrea negreșit să-i dea de veste unde îi e feciorul. Cu ocazia asta aflu și eu.

— Să mă spânzuri dacă pricep ceva.

— O să pricepi la timp. Acum hai jos cu mine la ea. Sunt curios să văd ce mutră o să facă. Spune-i mai întâi că vrei să vorbești cu mine.

Coborârăm scara și stăturăm s-ascultăm ce face. Era în camera de toaletă. Emery o luă îna-

inte, eu după el. El dădu perdeaua la o parte, iar eu rămăsei dincoace.

— Dumneata ești, senior? o auzii eu zicând. De ce n-au venit indienii?

— Fiindcă lucrul mi se pare cam suspect.

— Pentru ce? Senior Old Shatterhand e grăbit.

— Aș vrea să vorbesc mai întâi cu el. Unde e?

— Dincolo, în camera lui Melton. Dar de ce nu faci ce ți-a cerut și vrei mai întâi să vorbești cu el?

— Fiindcă lucrul mi se pare cam suspect. Ce nevoie are de indieni? Nu sunt eu și Winnetou aici?

— Zău că nu știu.

— Dar vreau să știu eu. Du-mă la el.

— Nu se poate, mi-a spus să nu-l deranjeze nimeni.

— Eu nu-l deranjez, dar indienii da. Ei, unde e?

— Ți-am mai spus.

— Și nu vrei să mă duci la el?

— Nu-mi dă voie.

— Atunci mă duc și singur.

— N-o să-l găsești.

— Îl găsesc eu imediat. Vrei să ți-l arăt?

— Da.

— Uite-l!

Dădu perdeaua la o parte, mă apucă de mână și mă trase înăuntru.

Când mă văzu, Judita înlemni, și de spaimă nu putu scoate nici un cuvânt.

— Vezi, seniora? Nu numai că sunt ușor de găsit, dar mai găsesc și pe alții. Mă închiseseși în fundul pământului și eu am răsărit tocmai aicea

sus fără să am aripi să zbor sau măcar o scară pe care să mă urc până la ființa dumitale adorată. Nu e așa că te bucuri?

— Nespus de mult!... scrâșni ea încleștând pumnii.

— Și mai mare o să-ți fie bucuria când ți-oi spune că Winnetou cu Vogel se află și ei iar la lumină. Canalul de sub pământ nu i-a redat numai logodnicului dumitale libertatea, ci și nouă.

Era cât p-aci să se repeadă să-mi scoată ochii, dar frica o ținu în loc.

— Ai noroc... șuieră ea ca o viperă... Mai mult noroc decât minte. Dar nu te bucura prea mult... ți-am jucat o festă la care nu te-așteptai, nu e așa?

— Care?

— Că l-am făcut pe Melton scăpat. Habar n-avea de canal, eu i l-am arătat... îl știam de la bărbatul meu, yumașul.

— Și ți-a prins bine.

— Cred și eu! Ionathan ți-a alunecat iar printre degete.

— Treaba lui! Banii i-a lăsat aici, nu e așa?

— Zău? Prea îl crezi prost! Îți ziceai că n-ai decât să întinzi mâna și-i ai în palmă, ai? Dar te înșeli amarnic... i-a luat cu el.

— Numai o parte din ei.

— Nu, nu, pe toți... pe toți i-a luat...

— Vezi, asta nu-mi place defel... Și bătrânul, a plecat și el?

Spusei cuvintele astea cu glas mânios.

— Da, aprobă ea cu bucurie drăcească în ochi. De unde știi?

— Am zărit bârlogul gol!

— Îl cunoști care e?

— Da. Drept deasupra dumitale. Noi n-am intrat în vale prin strâmtoare, ci ne-am lăsat jos de pe stâncă legați cu lasourile noastre și când au dat yumașii alarma — era și el cu noi — l-am văzut pe bătrân fugind prin strâmtoare.

— Admirabil! Admirabil! jubila ea. Imediat după aceea a fugit și Ionathan prin canal, așa că s-au întâlnit negreșit și au plecat împreună.

— Unde?

— Unde? Cred și eu că ai vrea să știi!

— Negreșit că aș vrea. Parcă dumneata n-ai vrea?! Ți-a scăpat pasărea din mână... s-a dus!

— Mi-a scăpat? Hahaha! râse ea.

— Râzi?... Lasă că știu eu ce spun. A fugit cu banii și n-o să-l mai vezi cât vei trăi.

— Zău? Când oi vrea.

— Aș! Habar n-ai încotro a luat-o.

— Nu numai că știu unde s-a dus, dar știu și unde mă așteaptă.

— Crezi că numai dumneata? Știu și eu.

— Dumneata? Mi se pare că aiurezi. Locul nu-l știu decât doi inși: eu și el.

— Și cu mine trei. Înainte de-a pleca din cetățuie o să ți-l spun.

— N-o să-mi spui nimic, fiindcă nu știi nimic! Înțeleg eu ce vrei. Faci precum copiii când vor s-afle ceva. Crezi că sunt proastă și o să-mi scape vorba la necaz. Te înșeli însă amarnic. De altfel n-ai noroc pe ziua de astăzi. Ionathan ți-a scăpat printre degete cu bani cu tot și bătrânul tot așa. Ei, să fi pus măcar mâna pe ăsta! N-aveai decât să-l descalți și-i găseai banii în cizmă.

— Drace! exclamai eu, prefăcându-mă mirat. Auzi, domnule, în cizmă. Să fi știut eu când l-am avut pe moș Melton în mână...

— N-ai știut... ce bine îmi pare! Te urăsc cum n-a fost urât om pe lume, de aceea mă bucur că tot ce faci îți iese pe dos. Și așa o să-ți meargă de câte ori o să încerci să pui mâna pe Meltoni, pe care n-o să-i mai vezi în viața dumitale.

— O să mă țin după dumneata pas cu pas și tot o să-i găsesc.

— Niciodată, niciodată! Am avut noi grijă de asta. Cuibul e gol, pentru totdeauna...

— Nu e chiar gol, câtă vreme ai rămas dumneata.

— Eu? Cu mine ce ai? Sunt săracă, nu mai am nimic, absolut nimic, n-ai ce să-mi ceri.

— Depinde...

— De ce depinde? N-ai nici o putere asupra mea. Ce ți-am făcut eu ca să ai vreun drept să te atingi de mine? Și apoi, ai avut vreodată dreptul să te legi de oameni care nu-ți făcuseră nimic? Te-ai amestecat întotdeauna în treburile altora, ca să pescuiești în apă tulbure. Cred că ai adunat destule parale, ca să lași acum lumea în pace și să nu mai iei apărarea nevoiașilor, domnule binefăcător al omenirii...

— Și totuși nu e destul ca să te las pe dumneata să-ți faci mendrele. Ești prizoniera mea.

— Pentru care motiv și cu ce drept?

— Cu dreptul celui mai tare. Aș putea să te acuz de complicitate cu Meltonii, dar n-o fac. Te închid și pun să te păzească până ce voi isprăvi ce am de făcut aici, pe urmă, dinspre partea mea,

poți să te duci unde poftești, chiar și după Ionathan. Sunt curios acum să văd cum ai baricadat gaura din pardoseala bucătăriei.

Luai lampa și mă uitai mai de aproape. Patul era pus la loc și scara așa de bine înțepenită deasupra încât ar fi fost cu neputință să miște cineva capacul.

— Bravo! îi zisei eu. Dacă nu era canalul, nu mai ieșeam noi de-acolo nici la ziua de apoi. Te vom supraveghea de-acum încolo cu strășnicie, ca să nu-ți mai vină pofta să faci altă năzbâtie. Emery, tu rămâi aici până ce va veni unul din noi să te schimbe. Vezi să nu scapi o clipă din ochi pe această frumoasă seniora.

Englezul mă privi nedumerit, îi făcui însă un semn discret și înțelese că urmăresc un anume scop, de aceea tăcu.

— Mulțumesc, senior, zise Judita, că mă scutești de prezența dumitale. Te-aș ruga însă să-ți îndeplinești făgăduiala de adineauri.

— Care? întrebai eu cu mirare prefăcută.

— Parcă spuneai că știi unde se află Ionathan și locul nostru de întâlnire.

— Bine, o să mă țin foarte repede de cuvânt. Ai numai un pic de răbdare.

Urcai scara și rugai pe Winnetou să mă însoțească la bătrânul Melton. Trebuia să urcăm pe platforma de deasupra, pe urmă cu aceeași scară coborârăm în încăperile unde-l lăsasem pe Thomas Melton. Chiar înainte de-a se aprinde fitilul lămpii, auzirăm dincolo gălăgie. Thomas Melton zguduia cât putea masa de care era legat.

Îi scoaserăm mai întâi călușul din gură. Trase o înjurătură grozavă, pe urmă răcni:

— Așadar am auzit eu bine. Winnetou și Old Shatterhand!

— Da, master Melton, noi suntem. Am venit înadins încoace ca să ne vezi.

— Mai bine vă duceați dracului!

— Ar fi însemnat să stăm acum alături de fratele dumitale, Harry, pe care l-ai trimis pe lumea cealaltă. Nici un păcat, de altfel... Era o fiară, o adevărată Satana sub chip de om și și-a luat pedeapsa meritată tot așa după cum ți-o vei lua și dumneata peste puțin.

— Tacă-ți gura! În împrejurări de-astea, fiecare caută să își scape pielea lui, nu se mai gândește la nimic.

— Și omoară pe propriul său frate, nu e așa? Știi cum te-a numit înainte de-a muri?

— Cum?

— Iuda... Iuda Iscariotul. Același nume ți l-a dat și Krüger-bey, și încă mulți alții. Bucuria dumitale e să-ți trădezi binefăcătorii și să le răsplătești binele cu rău. Unde sunt banii pe care i-ai luat de la Harry?

— Nu i-am luat nimic.

— Te-am văzut noi când i-ai luat și ne-a spus și el înainte de a-și da sufletul.

— Cum, a mai vorbit?

— Da. Ultimul lui cuvânt a fost un blestem pentru dumneata. Ei, unde sunt banii?

— Ce vă privește?

— Ne privește și încă foarte mult, deoarece sunt ai adevăratului moștenitor.

— Adu-l încoace să-l văd și eu.

— S-ar putea face și asta.

— S-ar putea, dar nu se poate, râse el.

— Te înșeli. Master Vogel e liber. L-am scos noi din gang, unde îl legaserăți de stâlp.

— L-ați scos?... strigă el zbătându-se să-și rupă curelele cu care era legat. Cine v-a arătat locul?

— Nimeni, l-am găsit noi singuri.

— Nu e adevărat... vi l-a arătat cineva...

— Noi n-avem trebuință de trădători ca voi. Mintea noastră ne ajunge.

— N-ai putut ajunge acolo decât prin odăile Juditei. Ce e cu ea?

— Nimic. E bine, sănătoasă.

— Și Ionathan?

— Tot așa. Ăștia doi se iubesc atât de mult că o să-i cunune spânzurătoarea.

— Cum, e și Ionathan prins?

— Ai fi vrut adică să-i meargă lui mai bine decât dumitale?

— Prins... prins... suspină el. Apoi zise scrâșnind din dinți: Erați doar patru!

— Ba numai trei, fiindcă cel de-al patrulea era în mâinile voastre.

— Diavolul... diavolul v-a ajutat! Dar de bani să vă ștergeți pe bot, sunt bine ascunși și nici chiar dracul nu i-ar găsi.

— Și eu îți spun că o să-i găsim.

— Niciodată! Dacă veți fi destul de cuminți să primiți propunerea lui Ionathan, v-alegeți cu ceva, altminteri nu vedeți un gologan. Fiu-meu i-a ascuns atât de bine, încât nu-i poate găsi nimeni și locul nu-l știe decât el.

— Și dumneata.

— Eu, da!

— Dar Judita?

— Nu cred. Astfel de lucruri nu se spun femeilor.

— O, dragostea exclude secretele.

— Și ce dacă? Principalul e că nu veți găsi nimic.

— Perspectiva e destul de neplăcută.

— Recunoști! Luați atunci ce vi se dă și lăsați-ne în pace, altminteri vă zbuciumați degeaba.

— Cât?

— Eu vă ofer îndoit de cât v-a spus Judita.

— Adică să te-alegi cu milioane, iar adevăratul moștenitor cu un fleac. Afacere bună, nu zic, dar nu pentru amândouă părțile. Îți închipui cumva că o să te predau pe mâna justiției? Te înșeli. Nu sunt eu nebun să te târăsc atâta drum după mine.

— Atunci ce vrei să faci?

— Să-ți trântesc un glonț în cap.

— Asta e asasinat!

— Nicidecum! Pedeapsă. Ai merita mai mult decât atât. Adu-ți aminte de câte nelegiuiri ai făcut în viață. La Fort Edwards ai ucis un ofițer și doi soldați, pe urmă la Tunis pe bietul Hunter. Și apoi, de câte ori n-ai încercat să mă omori pe mine! Ce să mai spun de ce-ai făcut cu fratele dumitale Harry... Și Ionathan, o odraslă demnă de tatăl său, nu merită nici el altă soartă. Ești mai rău ca o fiară, și omul care scapă pământul de un astfel de monstru și-a plătit toate păcatele pe care le-a făcut în viață și i se cuvine o răsplată dumnezeiască.

— Ce să faci cu ea dacă nu e în bani?

— Există alte bogății, mai de preț decât banii, numai că nu le cunoști. Ai făcut destule rele pe lume; a venit vremea să le ispășești. Ne vom sfătui acum ce pedeapsă ți se cuvine. Probabil că mâine îți vei trăi ultima zi.

— Nu aveți voi dreptul nici căderea să mă judecați.

— Ba avem. Ne aflăm în pustietățile Vestului sălbatic și procedăm după legile lui. Chiar să nu fi fost crimele pe care ți le imputăm, te-ai făcut vinovat față de noi, noaptea trecută, de încercare de asasinat după ce ne-ai atras într-o cursă. Moarte pentru moarte! Asta e legea preriilor.

— Lasă fleacurile, senior, mai bine să împărțim banii.

— Nu, tot ori nimic!

— Eu zic: jumătate ori nimic. Vreți sau nu?

— Vom avea tot!

— Nimic n-o s-aveți! strigă el înfuriat. Omorâți-ne, faceți cu noi ce vreți — mi-e totuna. Voi muri cu bucuria în suflet că rămâneți niște calici, fiindcă banii tot n-o să-i găsiți niciodată... niciodată... niciodată!

— Stai, omule, nu te înfuria așa, zisei zâmbind. Cât privește banii, știu eu ce știu. Geanta de piele în care-și ține Ionathan banii...

— Geanta... zise el tulburat... Ai văzut-o dumneata?

Se uita acum la mine, ca și când viața lui atârna de răspunsul meu.

— Și ce folos aș fi avut dacă numai o vedeam?

— Sir, master, domnule... nu cumva ai și pus mâna pe ea?

— E a lui, ce te privește pe dumneata! Ai doar partea dumitale și pe a lui Harry.

— O am, o am, răcni el scos din fire. O am dar nu v-o dau... pentru nimic în lume... nu v-o dau să știu de bine că mă omorâți!

— Crezi? N-am decât să întind mâna... și arătai cu două degete la picioarele lui.

Se cutremură și ochii păreau să-i iasă din orbite.

— Ce crezi că am fost atât de prost să-i ascund în ciorapi ca să-mi fac o grămadă de bătături?

— În ciorapi nu, dar în cizme...

Înghiți în sec, apoi zise cu glas nesigur:

— În cizme? N-ai decât să mi le scoți și să te uiți. Scutură-le cât vrei că n-o să cadă o para din ele.

— Nu mă mir, fiindcă sunt cusnți în căptușeala carâmbilor.

Lăsă capul pe spate, închise ochii și murmură ca în neștire:

— În căp... tu... șea... la... carâmbilor.

Deodată se smuci cu putere vrând să-și rupă curelele și răcni învinețindu-se:

— Nu-ndrăzni să te atingi de picioarele mele, câine, că te fac praf pe tine și pe arămiul ăsta!

— Nemernicule! Amenințările tale sunt de prisos. Îți lăsăm deocamdată banii până ce vom crede noi de cuviință să ți-i luăm. Acum o să te dezlegăm și te luăm cu noi.

— Unde? întrebă el mai liniștit, văzând că nu-l descălțăm de cizme.

— O să vezi. Dar să știi că, dacă nu te potolești, îl vezi pe dracu'.

Îi dezlegarăm picioarele ca să poată umbla, pe urmă coborârăm la etajul de dedesubt, la Judita.

Aici îi legarăm iar picioarele și eu mă îndreptai spre camera unde o lăsasem pe Judita în paza lui Emery. Între odaia în care se afla bătrânul și unde era ea acum, mai erau alte trei camere.

Stătea pe un scaun cu spatele întors spre Emery și nici nu întoarse capul când mă auzi intrând.

— Vrei să-ți iau locul ca să te odihnești nițel? îl întrebai eu pe Emery făcându-i în același timp semn să zică da.

— Drept e că parcă aș vrea să dorm un ceas, răspunse el înțelegând ce vreau.

— Știu și eu ce să fac! Am treabă în altă parte, Winnetou e și el ocupat, iar lui Vogel n-am curajul să-i încredințez un post atât de important.

— Important? Ce dracu', o fi și el în stare să păzească o femeie!

— Asta da, dar nu vreau să mai aduc încă un prizonier aici, adică pe bătrânul Melton.

Judita se întoarse brusc și zise tulburată:

— Parcă spuneai că a fugit?

— A fugit, dar am reușit să-l prindem.

— Ești un monstru, un adevărat monstru... Și ce-ai de gând să faci cu el?

— Să-i scoatem mai întâi cizmele ca să vedem ce are în căptușeala carâmbilor. După cum vezi, seniora, bucuria ți-a fost prea timpurie, iar ironia dăunătoare.

— Cine m-a pus să spun... cine m-a pus! se tânguia ea. Și nici măcar nu m-a silit cineva.

— Te înșeli! Eu! Te-am tras de limbă fără să bagi de seamă. Bătrânul Melton era în mâinile noastre când nici nu știai că suntem în cetățuie. Că are bani — de asta eram siguri. Trebuia să

aflăm unde îi ține și nu puteam afla decât de la dumneata.

— Atunci, m-ai mințit? țipă ea.

— Da. Ți-am spus că ne-a scăpat și m-am prefăcut foarte necăjit. Și astfel am aflat de la tine mai mult decât mă așteptam.

Rămase câteva momente ca împietrită, se repezi pe urmă spre mine și strigă amenințându-mă cu pumnii încleștați:

— Mincinosule! Monstrule! Cum te mai pricepi să înșeli oamenii! Cu fața asta prefăcută faci lumea să creadă că ești un sfânt, când colo ești cea mai mare canalie care există. Îmi vine să-ți scot ochii... să...

Zâmbii însă și-i zisei foarte liniștit:

— Numai să vreau, și faci o prostie și mai mare decât aceea pe care ai făcut-o.

— Niciodată! Plăcerea de-a mă păcăli a doua oară nu ți-o fac, fii pe pace. Sunt tot așa de deșteaptă ca și dumneata. Crezi că nu știu ce vrei?

— Da? Ce anume?

— Să scoți iar ceva de la mine, printr-o minciună sfruntată.

— O minciună? Care?

— Că l-ați prins pe bătrânul Melton.

Aici vroiam s-o aduc. Era pe cale să facă o prostie și mai mare, după cum o prevenisem eu.

— Minciună zici? Tare aș vrea să știu ce folos aș avea de pe urma ei.

— Lasă că știm noi. Nu cumva vrei să spui că poți dovedi adevărul?

— Da.

— Unde e Melton? Adu-l încoace să-l văd și eu.

— Nu pot să ți-l aduc, e legat.

— Vorbe! Dacă e așa, du-mă pe mine la el.

— De ce nu, cu plăcere.

— Să mergem atunci.

— Bine, să mergem.

Luai lampa de pe masă și mă dusei cu Judita în camera unde era bătrânul. Când îl văzu, strigă speriată:

— Adevărat! Uite-l... Bine, senior, cum te-ai lăsat prins?

— Parcă dumneata nu?

— Asta e altceva. Ești bărbat; ai arme, pe când eu nu sunt decât o biată femeie.

— Tăcere! îi întrerupsei cu severitate. Ți-am făcut pe plac și te-am adus să-l vezi, n-ai însă voie să vorbești cu el. Îl las până mâine dimineață aici. Când s-o lumina, venim să-i inspectăm niței cizmele. Haidem!

O luai dinadins înainte, dar mă uitai cu coada ochiului îndărăt și o văzui făcându-i un semn. Nu putea însemna altceva decât că dacă-i va fi cu putință, se va întoarce. Asta era și scopul meu. Vroiam să aflu de la ea unde fugise Ionathan și era mai mult ca sigur că îi va destăinui bătrânului locul unde era ascuns.

— Ei, tot mincinos mă crezi? o întrebai când furăm iar în camera ei.

— De astă dată ai spus din întâmplare adevărul și trebuie să fiu și mai cu băgare de seamă. Pe mine nu mă prinzi în capcană.

— Vom vedea noi. Te-aș ruga, dragă Emery, să fii cu ochii-n patru ca să nu comunice prizonierii între ei. Seniora ar fi în stare să mi-l facă

scăpat pe bătrân. Peste două ore mă întorc să îți iau rândul: până atunci nu pot, fiindcă am ceva treabă.

— *Well!* O să-mi fac datoria, deși pic de somn.

Îi făcui un semn discret și ieși după mine.

— Ce tot vorbești de somn și ții morțiș să fiu obosit?

— Vreau ca Judita să comunice negreșit cu bătrânul. Tu ține-o de vorbă vreo zece minute, pe urmă fă-te că ai adormit și nu te deștepta până nu mă întorc eu.

— Dar dacă o văd ieșind din cameră?

— Las-o să iasă.

— Ca să-l facă într-adevăr scăpat pe Melton?

— N-avea grijă. Îl duc de aici și îi iau eu locul.

— Uff! — cum ar zice Winnetou. Minunată idee! Sunt foarte curios să văd dacă farsa reușește.

Mă întorsei la Winnetou și-i puserăm bătrânului iar călușul în gură și-l transportarăm în încăperile din stânga. Pe urmă Winnetou mă legă întocmai ca pe Melton și mă așeză în locul lui. Îmi scosese cingătoarea de la brâu și potrivi lucrurile așa ca să pot fi luat pe întuneric drept Melton. Apașul plecă și eu rămăsei în așteptare. Eram sigur că Judita va veni, dar nu și că îmi va spune ce vroiam să aflu.

O auzii vorbind cu Emery, pe urmă glasurile amuțiră. Trecu vreun sfert de ceas, apoi încă unul și iar unul. Deodată un fâșâit de rochie lângă mine și o mână pipăi prin întuneric atingându-mi piciorul. Mă făcui că tresar speriat.

— Sst! încet, senior Melton, eu sunt, șopti ea.

— Cine? întrebai eu tot în șoaptă, ca să nu-mi cunoască glasul.

— Judita. Vrei să fugi?

— Dacă s-ar putea!

— Se poate, fiindcă o să te ajut eu. N-ai băgat adineauri de seamă că ți-am făcut semn?

— Ba da.

— Old Shatterhand e un idiot și vreau să-i joc o festă. Ridică mâinile să-ți tai curelele.

Pe când ea îmi tăia curelele de la mâini și de la picioare, eu făcui dinadins nițel zgomot ca să mă silească să vorbesc mai pe scurt și să nu-mi poată recunoaște glasul.

— Încet, mai încet, șopti ea, altminteri trezești pe paznic.

— Paznic? întrebai eu.

— Da. A adormit. Norocul dumitale, fiindcă vor să-ți ia mâine banii, poate chiar viața. Trebuie să te duci neapărat la Ionathan.

— Unde e?

— A fugit. Eu i-am înlesnit fuga. S-a dus la indienii mogolloni, a căror căpetenie e Bitsil-Niyol*. Era prieten cu bărbatul meu, Șarpele-viclean, și-l va primi cu plăcere pe Ionathan. Dacă te duci după el și-i spui indianului că te-am trimis eu, o să te primească și pe dumneata.

— Când?

— După ce vor pleca ăștia patru de aici. Eu trebuie să rămân ca să văd ce mai fac și încotro au de gând să se ducă. Pe urmă plec și eu ca să mă întâlnesc cu Ionathan la Klekie-Tse**, unde știu că mă așteaptă. Acum pleacă mai repede și

---

* Vânt-puternic.

** Stâncă-albă.

bagă de seamă să nu te prindă iar. Ia și cuțitul ăsta ca să ai măcar atâta armă la dumneata.

Îmi dădu un cuțit de masă dibuind pe întuneric, pe urmă auzii iar rochia fâșâind, îndepărtându-se. Mai așteptai câteva minute, apoi mă dusei la Winnetou, care mă aștepta sus pe terasă.

— Cunoaște fratele meu pe Bitsil-Niyol, căpetenia mogollonilor? îl întrebai eu.

— Da. E un războinic viteaz care nu și-a călcat niciodată cuvântul.

— Se află pe meleagurile lui un loc căruia i se zice K ekie-Tse?

— Da. Știu și unde e. Pentru ce mă întreabă fratele meu?

— Fiindcă Ionathan Melton acolo s-a dus.

— Uff! De unde știe Old Shatterhand?

Îi povestii întâmplarea cu Judita și râse încetișor.

— Fratele meu nu e numai șiret și viclean ca o vulpe, dar a întrecut în șiretenie și pe femeie — ceea ce Winnetou nu poate spune despre sine. Vom merge deci la Stânca-albă.

După ce trecură cele două ceasuri ale lui Emery, coborâi la el, chipurile ca să-i iau rândul. Îl găsii cu capul în palme prefăcându-se adormit. Judita stătea trează pe un scaun nițel mai încolo. Când mă văzu, îmi aruncă o privire de triumf.

— A, dar asta ce mai e?... mă adresai supărat către Emery. Mi se pare că ai adormit?

Se prefăcu buimac și zise cam rușinat:

— Așa e, zău, am ațipit numai câteva clipe.

— Câteva clipe! râse Judita. Senior, ai dormit două ceasuri încheiate.

— Și dumneata ce-ai făcut în vremea asta? o întrebai eu.

— Mai nimic. M-am plimbat nițel prin camere.

— Nu cumva ai fost și la Melton?

— Ba bine că nu! Pot să-ți dau și o informație care o să te intereseze. Bătrânul a fugit.

— A fugit! Ești în toate mințile ori vorbești aiurea?

— Vorbesc ce auzii. S-a dus după fiu-său.

— Nu, nu se poate! Trebuie să mă duc să văd, murmurai eu îndreptându-mă repede spre camera unde fusesem până adineauri. Judita mă urma veselă; venea să se bucure de triumful ei. Emery venea agale după noi. Mă prefăcui înfuriat când văzui jos curelele tăiate.

— A fost cineva aici care i-a ajutat să fugă, strigai eu. Singur n-a putut să-și taie legăturile. Dacă aș știi eu cine a... a... seniora, mi se pare că dumneata știi mai bine ca oricine...

— Crezi? zâmbea cu ironie. Hai să-ți spun cine l-a dezlegat. Eu.

— Dumneata? Cum ai îndrăznit?

— Da, eu. Ei, acum te-ai convins care din noi e mai deștept? Ce te uiți așa la mine? Dacă te-ai vedea în oglindă ce mutră ai... Mai fă ceva dacă poți.

— Bine, fie și-așa. Aș vrea însă să-ți arăt și eu ceva ce o să te intereseze, seniora. Ia-o înainte.

Bucuria triumfului o făcea să pășească sprinten și râdea în hohote de farsa pe care credea că mi-o făcuse. Când ajunserăm la perdeaua care acoperea ușa unde se afla Melton, mă oprii și-i spusei înainte de-a intra:

— Vreau să-ți dovedesc, seniora, că de data asta ai făcut o prostie și mai mare decât mi-aș fi închipuit. Poftim, convinge-te!

Dădui perdeaua la o parte.

— Melton! Ăsta e Melton! răcni ea ca nebună.

— Da, Melton. Nu te-așteptai să-l vezi?

— Melton... Melton! repeta ea. Nu e cu putință... Asta e vrăjitorie... Pot să vorbesc cu el?

— Nu. Să ne întoarcem în camera dumitale.

Când ajunserăm aici, ea se trânti pe un scaun, uitându-se zăpăcită la mine.

— Da, da, seniora, eu am obiceiul să mă țin de cuvânt, începui eu. Ți-am făgăduit să-ți spun unde s-a dus, adică a fugit, Ionathan Melton. E în drum spre meleagurile indienilor mogolloni, a căror căpetenie e Vânt-puternic, rămânând ca să-l urmezi și dumneata mai târziu, ca să vă întâlniți la Stânca-albă. E sau nu așa?

Sări de pe scaun ca mușcată de șarpe și bâigui:

— Cine... ți-a... spus?

— Chiar dumneata singură.

— Eu... eu?

— Da. Adu-ți aminte ce ziceai: „Old Shatterhand e un idiot și vreau să-i joc o festă". Aș fi bucuros să am numai „feste" de astea în viața mea.

— Nu... nu te... înțeleg.

— O să înțelegi îndată. Știi dumneata cui i-ai tăiat legăturile?

— Lui Melton.

— Nu. L-ai văzut doar adineauri legat burduf. Ai avut bunătatea să mă dezlegi pe mine — auzi? pe mine! — ca să-mi redai libertatea.

— Pe... dumneata?

— Da. Şi acum să-ţi spun cea mai mare din prostiile pe care le-ai făcut până acum. Ionathan Melton, principalul făptaş, a plecat luând toţi banii cu el. Ştiai unde s-a dus, şi trebuia să aflu neapărat încotro s-a îndreptat. Ţi-am adus pe bătrân ca să-l vezi, pe urmă l-am trimis sus şi am pus să mă lege pe mine în locul lui. Ştiam că vei veni la el — văzusem când i-ai făcut semn. Lui Sir Emery i-am spus să se prefacă adormit; te-ai furişat binişor din cameră, mi-ai tăiat legăturile şi ai avut delicata atenţie să-mi spui tot ce vroiam să ştiu. Dar să lăsăm asta. Acum trebuie să te leg şi pe dumneata, fiindcă iar s-ar putea să-ţi vină gândul să-l dezlegi — de astă dată pe adevăratul Melton.

— Să mă legi... pe mine! Ai îndrăzni să te atingi de o femeie? Nu e vorbă, de la unul ca dumneata nu e de mirare...

— Nu te enerva degeaba. Raporturile dumitale cu Ionathan Melton te pun în conflict cu legea. Ştii că e un escroc şi un asasin şi-l ascunzi sub acoperământul dumitale. Vrei să fii părtaşă la foloasele pe care le trage de pe urma crimelor lui, eşti deci complice. N-am de-a face cu o doamnă, ci cu o escroacă împotriva căreia trebuie să procedăm cât mai sever posibil ca să nu-i dăm prilej să facă şi alte neajunsuri oamenilor.

— Ce rău vă mai pot face eu!

— Destul de mult. Te-aş ierta însă dacă mi-ai răspunde la câteva întrebări, fără să mă minţi.

— Bine. Întreabă.

— Îţi atrag mai înainte atenţia că nu vei reuşi să mă-nşeli. La cea dintâi minciună, îţi înăspresc pedeapsa.

— Voi fi sinceră.

— Cu atât mai bine pentru dumneata. Spune-mi acum, Ionathan a plecat călare?

— Da.

— Arme are?

— Și-a luat cu el o pușcă, un pumnal și un revolver.

— Pe cât știu, n-a fost niciodată prin ținuturile acestea. O să găsească el drumul singur?

— Da. N-are decât s-o ia în sus pe malul râului și dă de Sierra Blanca; de-acolo nu mai e departe până la tribul mogollonilor.

— Și unde se află Stânca-albă, locul vostru de întâlnire?

— Tot în Sierra Blanca.

— Cine i-a dat lui Melton ideea să se ducă la indienii mogolloni?

— Eu. Și tot eu i-am spus să m-aștepte la Stânca-albă. Mai sinceră decât atât nu puteam să fiu, nu-i așa?

— Ba da.

— Cum? Știu că-l veți urmări și cu toate acestea v-am spus unde s-a dus și locul nostru de întâlnire. Ce vrei mai mult?

— Adevărul.

— Ce, adică, nu crezi că s-a dus la indienii mogolloni și mă așteaptă la Stânca-albă?

— Asta da. Mi-ai spus-o și când credeai că vorbești cu bătrânul Melton, așa că nu mai puteai da înapoi. Ceea ce nu e adevărat, e indicația pe care mi-ai dat-o în ce privește drumul care duce la mogolloni și unde se află Stânca-albă.

— Ba e adevărat!

— Nu te osteni degeaba să mă minți. Ținutul despre care vorbim se află tocmai în direcție opusă. Ți-ai zis probabil că ducându-ne într-acolo, Ionathan va câștiga timp ca să se îndepărteze cât mai mult, în vreme ce noi îl vom căuta zadarnic cine știe pe unde. În Sierra Blanca locuiesc apașii tribului nijora, nu mogollonii — după cum spui dumneata. Vezi deci că minciuna nu se prinde.

— Atunci n-am fost eu bine informată.

— Iar minți. N-ai luat deci în seamă ce ți-am spus de la început și mă văd silit să te leg.

— Nu-ți permit! țipă ea indignată.

— Fără fasoane! zise plictisit Emery. Ia, domnule, curelele de colo și leag-o odată!

Îi legarăm mâinile la spate, pe urmă gleznele și o lăsarăm singură, știind că nu va putea să fugă așa înțepenită cum era, apoi ne duserăm să așteptăm pe terasă ivirea zorilor.

Yumașii lăsaseră focul să se stingă, dar nu cuteză nici unul să se apropie de noi, deoarece ne considerau acum stăpânii cetățuiei. Îl urcarăm și pe Melton sus pe terasă. Se înțelegea de la sine că nu trebuia să afle cu nici un preț că Ionathan ne scăpase din mână și unde se dusese.

De-abia îi puturăm trage bătrânului cizmele din picioare. Se zbătea și urla ca turbat, încerca să muște, izbea cu capul în toate părțile, ai fi zis că a înnebunit nu altceva. În sfârșit, am reușit.

Căptușeala carâmbilor părea cusută de curând, și foarte îngrijit. Probabil că era opera Juditei, de aceea știa atât de bine unde e ascunsă comoara lui Melton.

Mă apucai să tai binișor cu vârful cuțitului căptușeala. Bătrânul se potolise, doar privirile lui

erau pline de ură și furie. Într-una din cizme se afla un pachet subțire, de hârtie, în formă de plic, în cealaltă, două. Le deschisei mai întâi pe acestea și găsii în ele câte zece mii de lire sterline în bancnote de-ale Băncii naționale engleze. Celălalt pachet conținea alte cincisprezece mii.

— Ai putea să ne spui și nouă, master Melton, de unde ai dumneata banii? îl întrebai eu.

— Să vă ia dracu'! urlă el. De la mine n-ai să afli nimic!

— Nu te încăpățâna degeaba, îl sfătuii eu. O să te facem noi să vorbești. Există destule mijloace, îți atrag însă atenția că nu e o cinste pentru un fost căpitan în armata tunisiană să fie bătut cu vergile.

— Să mă bateți... pe mine?

— Ba bine că nu. Vrei să ne spui ori nu?

— Să știu de bine că mă omorâți în bătaie și nu spun. Ticăloșilor!

— Lasă caraghioslâcurile! De altminteri știm de unde îi ai și fără să ne spui, vrem însă să ne confirmi și dumneata. Dacă nu vrei de bunăvoie, o să-ți dezlegăm noi limba.

— Fiindcă faci pe grozavul, hai spune, de unde îi am?

— Atât dumneata cât și fratele dumitale Harry ați luat câte cincizeci de mii de dolari fiecare, în bancnote engleze, bani pe care vi i-a dat Ionathan.

— Cincizeci de mii de dolari! Un fleac când e vorba de milioane! Și crezi că ne-am fi mulțumit noi numai cu atât?

— Știu că nu. Restul trebuia să-l primiți mai târziu.

— Deșteptule! Și de unde sunt celelalte cincisprezece mii?

— Erau tot ale fratelui dumitale. Le-ai luat odată cu ceilalți.

— Nu e adevărat, banii sunt ai mei.

— Indiferent. O să-ți dezlegăm noi limba — ți-am mai spus. Să vină adevăratul moștenitor să vedem ce zice și el. Domnule Vogel, du-te, te rog, și adu câteva nuiele bune din tufișul acela de colo.

Până să vină violonistul cu nuielele, noi legarăm bine pe Melton de scară cu fața în jos.

— Ei, spui ori nu? îl întrebai eu iar.

— Faceți ce vreți... scrâșni el. O să plătiți cu viața...

— Te faci de râs cu amenințările astea stupide. Cine să ne ia viața? Ești doar în puterea noastră.

— Eu da, dar nu și fiu-meu.

— Te înșeli.

— Tăgăduiește cât poftești; știu eu ce spun. Dacă ar fi aici, l-ați întreba pe el nu pe mine.

— Tot ce se poate, dar fiindcă pe tine te-am întrebat, tu trebuie să răspunzi. Dă-i, domnule Vogel.

Violonistul începu să izbească în spinarea banditului cât putea, deageaba, ticălosul strângea dinții și nu scotea un geamăt.

— Lasă, domnule, nu vezi că n-ai putere nici cât un copil! zise Emery necăjit. Ia dă încoace bățul, să vedem tot așa o să fie când oi da eu?

La cea dintâi lovitură Melton scoase un urlet grozav. Nuiaua îi crăpase pielea. După a treia nu mai putu îndura durerile și strigă:

— Stai că spun!

— Ei, cele zece mii de lire?

— Sunt din moștenire, mărturisi el.

— Și celelalte zece le-ai luat de la Harry după ce l-ai înjunghiat, nu-i așa?

— Nu.

O lovitură puternică de-a lui Emery îl făcu să răcnească:

— Da, da, de la el sunt!

— Dar cele cincisprezece mii?

— Sunt ale mele, le-am economisit la Tunis.

— Minți! Dă-i înainte, Emery.

— Stați, stați! zbieră el. Sunt ale fratelui meu. Acum v-am spus tot, nu mai dați...

— Vezi, master, așa e că te-am făcut să mărturisești? Nu e vina noastră dacă o să-ți vină greu acum să te ții pe cal.

— Ce, vreți să mă luați cu voi? Luați-vă banii și lăsați-mă în pace. Vreau să rămân aici.

— Ești nebun, master? Să te lăsăm aici!

— V-am spus ce vroiați să știți, banii îi aveți, ce mai doriți de la mine?

— Auzi întrebare! Te-am fugărit fără odihnă prin tot Vestul sălbatic, te-am căutat în tot Egiptul și Tunisul pentru crimele făptuite; ai cutezat să te întorci iar în America și să te faci, tot printr-o crimă, stăpân pe avutul altora, iar acum, când am pus în sfârșit mâna pe tine, să te lăsăm „în pace" — cum zici. Nu vezi că e o nebunie ceea ce-mi ceri?

— Vreți să mă omorâți?

— Asta e treaba călăului.

— Nu cumva vrei să mă predai justiției ca atunci în Fort Edwards?

— Cam așa ceva, numai că de rândul ăsta vom avea grijă să nu mai scapi.

— Și ce-o să câștigi dumneata dacă m-or spânzura?

— Eu, nimic. Trebuie să scap lumea de un monstru care a făcut și mai poate face încă multe rele în viață.

— O să mă fac om de treabă.

— Vorbă să fie!

— Dacă nu vrei să mă crezi, n-am ce-ți face. Nu-mi rămâne atunci altceva de făcut decât să mă răscumpăr.

— Cu ce?

— Cu banii moștenirii.

— Aș! Pe aștia îi avem noi și așa. Ești un ucigaș de rând și dacă te lăsăm nepedepsit înseamnă să facem o adevărată crimă.

— Faceți ce vreți, câinilor, și duceți-vă dracului!

— O să facem cum credem noi de cuviință. Poftim banii, master Vogel, sunt ai dumitale.

— Să-i stea în gât! răcni bătrânul înfuriat.

Tânărul se înălbeni. Se uita la mine și nu-i venea să întindă mâna.

— Atâția bani... nu, nu, să-i împărțim între noi... zise el în limba germană.

— N-ai să-i împarți cu nimeni, e dreptul dumitale și vei mai căpăta încă și mai mulți. Bagă-i în buzunar și păstrează-i bine să nu-i pierzi.

— Cum, nu vrei să iei nimic?

— Nu.

— Bine, acum îi iau, dar vom vorbi noi mai târziu.

Îl dezlegarăm pe Melton și-l duserăm jos, deoarece vroiam să plecăm cât mai curând posibil.

Cerurăm de la yumași și calul lui Melton; apoi îl legarăm pe bătrân de șa. Ne-am luat caii noștri și am cumpărat de la ei câteva bucăți de carne uscată, ne-am umplut burdufurile cu apă și am încălecat lăsând lasourile noastre în grija indienilor, cu gând să ne întoarcem ca să le luăm.

Yumașii nu se împotriviră la plecarea noastră, nu ziseră nimic, vedeam însă din atitudinea lor părerea de rău că făcuseră pace cu noi și era de prevăzut că, dacă întâmplarea ne va pune iar față în față, vor nesocoti convenția noastră.

Drumul ne-ar fi fost la adică prin canionul lui Flujo Blanco, însă trebuia să ne îndeplinim făgăduiala dată indienei și, al doilea, intenționam să ne întoarcem la yumași ca să ne luăm lasourile. Ne îndreptarăm deci spre casa unde găzduisem la venirea noastră spre cetățuie. Femeia ne zărise și ne aștepta în prag.

— A venit cineva peste noapte la sora noastră? o întrebai eu.

— Da. Tânărul alb pe care vroiați voi să-l prindeți a trecut pe aici să-mi ia calul.

— Și i l-ai dat?

— N-am vrut să i-l dau, dar a zis că mă omoară și s-a dus de și l-a luat singur.

— Călărește pe deșelate?

— Nu, mi-a luat și șaua.

— A lăsat vreo vorbă cuiva?

— Da. Zicea să-i spun femeii albe că a scăpat și să vină cât mai repede după el. Pe urmă a luat-o în goana calului spre miazăzi. M-am uitat în urma lui până s-a pierdut în zare.

— Bine. Să-ți dăm acum ce ți-am făgăduit.

Strânsei o sumă bunicică de la toți, să aibă pentru drum, dar și să-i rămână destul când va ajunge acasă. Pe urmă ne-am întors îndărăt ca să ne luăm lasourile de la yumași.

Când ajunserăm la platoul stâncii de care atârnau lasourile văzurăm pe yumași privind în sus și pe Judita stând pe terasă râzând. Așadar o dezlegaseră. Proasta nu găsise alt mijloc de răzbunare decât să taie, până unde putuse ajunge, lasourile. Grozavă răzbunare! Mă pufni râsul, dar Emery păru indignat. Puse pușca la ochi și o îndreptă spre ea. O văzurăm luând-o la fugă țipând și pierind pe gaura terasei care ducea la etajul de jos.

Am tras sus lasoul, mai scurt acum cu câțiva coți, și am pornit mai departe în urmărirea lui Ionathan Melton.

Trecuseră vreo patru ceasuri de când plecasem de la cetățuie, așa că ne-o luase cu opt ore înainte.

— Cât să fie până la Stânca-albă? întrebai eu pe apaș.

— Dacă nu se ivește vreo piedică în cale, poate să ajungem peste treizeci de ceasuri.

— Eu socotesc mai mult de treizeci, deoarece calul lui Melton nu poate ține pasul cu al nostru și trebuie să călărim mult mai încet decât ar fi nevoie. Așadar vom ajunge acolo abia poimâine n cursul zilei. Crede fratele meu că Vânt-puternic ne va întâmpina cu prietenie?

— Mogollonii nu sunt binevoitori apașilor, dar cum până acum n-am avut nimic cu ei, nu știu de ce ne-ar primi cu dușmănie.

— Să nu-i fi ațâțat Melton.

— Dacă va ajunge înaintea noastră, poate.

— O s-ajungă. Are tot interesul s-ajungă, chiar dacă și-ar omorî calul.

— De ce s-ar grăbi atât? E încredințat că Judita n-a suflat vreo vorbă despre locul lor de întâlnire.

— Oare?

— Da, dar s-ar putea să urmărească și alt scop care ne-ar putea fi primejdios.

— Presupunând că vom rămâne mai mult timp la cetățuie, va convinge pe mogolloni să vină cu el acolo ca să pună mâna pe noi.

— Tot ce se poate. În cazul ăsta ne vom întâlni cu ei pe drum și, considerându-ne dușmani, ne vor ataca fără vorbă.

Vorbeam dinadins încet ca să nu ne-audă Melton. Îl auzeam gemând din când în când, pesemne că-l durea rău partea cu care ședea pe cal.

Ca să-l ajungem din urmă pe Ionathan, nici nu putea fi vorba. Bătrânul, care ne ghicise intenția, își ținea dinadins calul la pas ca să ne întârzie cât mai mult. Și-apoi, nici al lui, nici al lui

Vogel nu erau cai de-ai comanșilor, ca ai noștri, care sunt renumiți pentru iuțeala lor.

Winnetou cunoștea bine ținutul și era și de astă dată, ca întotdeauna, o bună călăuză. Găsirăm repede urmele lăsate de Ionathan. Deși nu mai fusese niciodată pe aici, se îndrumase numai după indicațiile Juditei și nu greșise o singură dată drumul.

Pe înserate ajunserăm la un șes înalt care se întindea între Sierra Blanca și munții Mogolloni. Platoul unde ne aflam acum nu era împădurit, ci acoperit numai cu o iarbă măruntă ca aceea a Alpilor peruani. Vântul care sufla dinspre miază-noapte era rece și tăios. Tremuram toți de frig, căci nu mai eram obișnuiți cu o astfel de temperatură.

Să fi fost numai eu cu Winnetou și Emery, nu ne-am fi oprit un moment din cale, ci am fi mers toată noaptea ca să ne apropiem cât mai mult de Ionathan, dar Vogel nu era un bun călăreț și bătrânul Melton nu se mai putea ține în șa. Fie că se prefăcea în parte, fie că durerile îl chinuiau, vedeam bine că stă să cadă de pe cal.

— Lăsăm până s-o înnopta de tot, sau facem chiar acum popas? întrebă Emery.

— N-aș fi bucuros să ne oprim, răspunse Winnetou.

— E însă imposibil să nu ne oprim toată noaptea. De aceea cred că ar fi mai bine să ne căutăm acum un loc mai potrivit decât prin întuneric, când nu știm nici unde ne aflăm și nici ce e în jurul nostru.

— Fratele meu are dreptate. Cunosc eu un astfel de loc.

— Ar trebui să fie mai la adăpost, fiindcă m-a pătruns frigul până la oase.

— E un perete de stâncă bine apărat de vânt, peste un sfert de ceas suntem acolo.

Zărirăm după câtva timp o ridicătură de pământ, un fel de deal răsărind singuratic în mijlocul câmpiei care cobora în pantă ușoară în partea de apus, dar al cărui perete dinspre răsărit era înalt și drept, formând un fel de firidă în care nu pătrundea vântul. Se aflau primprejur destui copaci și tufișuri ca să putem face un foc bun și să ne mai încălzim niţel trupurile înghețate...

Descălecarăm și dezlegarăm pe Melton; era ţeapăn. L-am dus în firidă dar nu-l slăbeam din ochi. Poate că se prefăcea numai și aștepta un prilej s-o șteargă.

Ne-am pus caii la adăpost, am adunat vreascuri, am aprins un foc strașnic și ne-am apucat să îmbucăm ceva. Lui Melton i-am vârât eu singur bucățelele în gură, fiindcă nu vroiam să-i dezlegăm mâinile.

— Facem cu schimbul? întrebă Emery.

— Poate că n-o să fie nevoie să stea cineva de pază, zise Winnetou. Nu cred să fie ţipenie de om pe aici.

— Bine. Atunci să ne culcăm toţi, suntem frânți de oboseală.

— Totuși, n-ar strica să fim prevăzători, mi-am dat eu cu părerea. Întâi pentru că trebuie să-l supraveghem pe Melton, și al doilea mă tem să nu ne facă Ionathan vreo poznă. Drept e că nu

e om de-al preriilor, dar nici prost nu e. S-ar putea să-și închipuie că am aflat ceva și în cazul acesta știe că-l vom urmări. Ce-ar fi să-i vină gândul să ne aștepte pe undeva?

— Hm! mormăi Emery. N-are el atâta experiență.

— Experiență nu, dar prost nu e defel.

— Asta n-ar fi o dovadă de inteligență, ci și de temeritate.

— Nu-l știu laș și acum când e atâta în joc o să nesocotească orice primejdie. Voi culcați-vă dacă vreți, eu stau de veghe toată noaptea.

— Ei aș! Dacă ești într-adevăr atât de îngrijorat, veghem cu rândul.

Am tras la sorți. Winnetou era întâiul, al doilea Emery, eu al treilea și după mine venea rândul lui Vogel. Fiecare din noi trebuia să stea câte un ceas și jumătate de pază, ceea ce făcea șase ceasuri cu totul. Acum era ora nouă, după ultimul schimb porneam iar la drum.

Obosit cum eram, adormii imediat și de-abia mă putu deștepta Emery. Aruncai vreo două vreascuri pe foc și-l lăsai să se culce.

O tăcere adâncă domnea în jurul meu, doar vântul șuiera pe lângă pereții adăpostului nostru. Ca să nu mă pridideasca somnul, mă sculam din când în când de jos și începeam să mă plimb de colo până colo. Veni rândul lui Vogel. Dormea însă, săracul, așa de adânc încât îmi fu milă să-l scol.

Focul se potolise. Mă dusei să mai adun câteva vreascuri și, fiindcă nu găseam primprejur, mă îndepărtai din ce în ce de lagăr fără să bag de

seamă. Deodată îmi veni la urechi un zgomot deabia auzit. Nu era șuieratul vântului, și nici trosnetul crăcilor îndoite de vijelie. Să fi fost un nechezat de cal? Ascultai. Nimic. Totuși o bănuială încolțise în mintea mea. Dacă nu mă înșelam, zgomotul sau nechezatul venea din dreapta.

Pusei legătura cu vreascuri jos, mă lăsai pe burtă și începui să mă târăsc în direcția aceea. Deoarece trebuia să mă strecor printre tufe, era greu să dau de dușman — dacă va fi fost vreunul. Ocolii tufele, mă întorsei tiptil la adăpostul nostru, o luai pe partea cealaltă până ce auzii lămurit un nechezat. Venea tot dinspre peretele de stâncă, mai încolo de adăpostul nostru.

Așadar călărețul își căutase și el un adăpost.

Cine să fie acest călăreț și de când s-o fi aflat acolo? Venise înaintea noastră și ne văzuse sosind? Atunci de ce nu se apropiase de noi sau, dacă îi era frică, de ce nu-și văzuse de drum?

Dacă venise în urma noastră nu se poate să nu fi văzut focul aprins de noi. Se apropiase pe furiș, ca să vadă cine suntem. Putea tot așa de bine să aibă intenții prietenoase, după cum putea fi contrariul. Dar dacă n-o fi unul singur ci mai mulți? Atunci exista primejdie pentru noi. Trebuia neapărat să știu cum stau lucrurile.

Mă târâi cu băgare de seamă până la peretele stâncii, apoi în lungul lui. Dacă auzul nu mă înșelase, eram acum la cel mult cincizeci de pași de locul unde se auzise nechezatul. Iată-mă la patruzeci, la treizeci, la nici zece pași. Într-adevăr! La stânga mea văzui un cal, ba nu, doi, trei, cinci, mai mulți chiar. Toți priponiți. Călăreții erau deci pe aproape.

Mă furișai între perete și cai. Zării între două tufe, jos în iarba înaltă, o grămadă rotundă. Mă dădui mai aproape, pipăii cu vârful degetelor și înțelesei că grămada aceea era... un om înfășurat în pături!

Făcui un ocol și dădui de o mică poiană, unde stăteau câțiva inși de vorbă cu glas scăzut. Trebuia neapărat să aud ce vorbesc. Încet, încet, ajunsei la niște bolovani. Ghemuit după un bolovan mai mare, auzii pe unul din ei zicând în limba yumașilor:

— N-ar fi trebuit să mai așteptăm, ci să-i fi atacat imediat.

Era glasul indianului care ne găzduise înainte de-a ajunge în cetățuie.

— Nu se putea, răspunse altul. L-am fi nimerit poate din greșeală pe bătrân și, în loc să-l scăpăm, te pomenești că-l împușcam fără să vrem.

— Nu-l împușcam pentru că ardea focul și vedeam unde să tragem.

— Așa ar fi fost, dacă nu era de pază Old Shatterhand. Știi că nu-i de glumit cu el. Dacă n-ar fi albul ăsta și Winnetou, de ceilalți nu ne pasă nouă. Fii tu sigur că ne-ar fi simțit.

— Și cu toate astea nu te-a simțit când te-ai apropiat de foc.

— Nu era el de pază. Tocmai îl trezea când am venit eu. A stat nițel pe gânduri, pe urmă s-a sculat și a pornit înspre mine. Dacă nu fugeam repede, mă prindea. Noroc că nu m-a auzit, dar dacă am fi mai mulți, ne-ar auzi cu siguranță. Eu zic s-așteptăm până ce-o veni rândul albului ăluia tânăr.

— Să facem cum a zis femeia albă, se amestecă un al treilea în vorbă. S-aşteptăm până o începe să se lumineze de ziua ca să vedem unde şi în cine tragem. Isprăvim repede cu ei, sunt doar patru inşi, nu mai mult. Dacă încercăm acum, pe întuneric, ne înşală lumina slabă a focului şi dacă se întâmplă să nu-i omorâm ci să-i rănim numai, n-am făcut nici o scofală.

— Ce naiba, vă e aşa frică de ei? întrebă fosta noastră gazdă.

— Nu ne e frică, dar vrem să ştim ce şi cum. Ia gândeşte-te niţel la ce poate puşca de argint a apaşului şi cealaltă a lui Old Shatterhand, care nimereşte până cine ştie unde, ori la aceea care se descarcă mereu de la sine. Nu, nu, rămâne cum a zis femeia albă. Trebuie să-i facem plăcerea şi să-i culcăm pe toţi patru la pământ. A fost doar soţia căpeteniei noastre.

— Bine zici, o auzii eu pe Judita, care ieşise de sub pături şi se apropiase acum de grupul yumaşilor. Vreau să fiu de faţă şi să-i văd tăvălindu-se în ţărână la picioarele mele. De aceea am lăsat toate baltă în *pueblo* şi am venit cu voi. După ce-l veţi scăpa pe albul cel bătrân din ghearele lor, veţi avea o mare răsplată. Scalpurile, armele şi tot ce au duşmanii mei vor fi ale voastre. Pe urmă ne ducem la Stânca-albă şi soţul meu vă va da atâţia bani cât n-aţi avut voi în viaţa voastră. Ei, suntem înţeleşi?

— Da, da! răspunseră yumaşii.

— Cât e de aici până la lagărul ticăloşilor?

— Vreo trei sute de paşi, răspunse cel care făcea pe iscoada.

— Mă duc și eu să-i văd.

— E lucru primejdios ce vrei tu să faci.

— Nu pentru mine. Știu eu cum să mă furișez fără să mă vadă. Am învățat de la căpetenia voastră.

— Dar dacă Old Shatterhand nu doarme, o să te simtă.

— Nu te-a simțit nici pe tine.

— Lasă-mă măcar să vin și eu cu tine.

— Nu, n-am trebuință de nimeni.

— Nu, nu te las singură; nu e vorba numai de siguranța ta ci și de a noastră.

— Bine, vino.

Știam mai mult decât îmi trebuia, de aceea mă îndepărtai repede. Ce nebunie pe femeia asta! Se luase după noi cu o ceată de yumași numai pentru plăcerea de a ne vedea murind. Un drum atât de lung călare, era într-adevăr ceva extraordinar pentru o femeie albă. Probabil însă că o deprinsese fostul ei bărbat cu astfel de drumuri...

Mă gândeam ce grozavă trebuie să fi fost ura ei împotriva noastră ca să nesocotească primejdiile și oboseala numai de dragul răzbunării. Și-mi ziceam că mare noroc am avut să surprind convorbirea lor, în care se punea la cale moartea noastră, ca să le pot zădărnici planul.

Auzii deodată foșnet de crengi. Veneau. Mă ghemuii la pământ și-i lăsai să treacă pentru a mă lua pe urmă după ei. Când ajunseră la vreo treizeci de pași de lagărul nostru, unde focul era aproape stins, se despărțiră ca să poată înainta fiecare mai liber. Yumașul o luă la stânga mea, ea mai spre dreapta. Trebuia să pun întâi mâna pe el, după aceea pe ea.

Repede, cu pași ușori, dar sprinteni, i-o luai înainte, făcând dinadins niței zgomot. Îl văzui oprindu-se în loc și ascultând. Asta voiam și eu.

Dintr-un salt fusei lângă el și-l apucai de beregată. Cu mâna cealaltă începui să-l pocnesc cu patul revolverului în tâmplă, pe urmă îl lăsai binișor la pământ. Știam că pentru câtva timp cel puțin am scăpat de el.

Acum mă luai după „cucoană". Se pricepea destul de bine să se furișeze nesimțită și, dacă m-aș fi aflat lângă foc, nici n-aș fi auzit-o venind.

O văzui îngenunchind lângă o tufă din apropierea focului și uitându-se cu băgare de seamă printre frunze. Când fui la un pas de ea, îi șoptii zâmbind:

— Nu mă căuta acolo, seniora. Aicea sunt.

Întoarse capul. N-am văzut în viața mea o mai mare expresie de spaimă. Părea împietrită și nu putea scoate un cuvânt. Scosei pumnalul de la brâu și zisei amenințător:

— Un cuvânt mai tare și-ți înfig pumnalul în inimă. Ziceai adineauri că vrei să-i vezi pe ticăloși mai de-aproape. Poftim cu mine să ți-i arăt.

Rămase tot în genunchi și mă privea cu ochii holbați.

— Scoală-te! îi poruncii eu.

— Dumneata... dumneata! bâlbâi ea.

— Da, eu. Hai, când îți spun!

— Ce să... să...?

— Ce să faci? Ai venit să vezi cum ne omoară yumașii. Foarte bine. O să stai lângă noi când vor trage, ca să-ți fie mai pe plac. Înainte!

Vorbisem cu glas tare, ca să m-audă ai noștri. Winnetou se deșteptă din somn și sări în picioare.

O apucai pe Judita de gulerul bluzei și o împinsei înainte.

— Uff! exclamă apașul uluit. Asta e femeia albă!

— Cu yumașii ei care vroiau să ne împuște, îl lămurii eu trântind-o jos lângă foc.

În vremea asta se treziseră și ceilalți doi. Bătrânul Melton nici nu dormise. Privea înspăimântat la salvatoarea lui, care părea tâmpită de spaimă.

— Cine e asta? întrebă englezul, frecându-se la ochi. A, ce plăcere, încântătoarea noastră Judita! Bine, domnule, tot nu se îndură să se despartă de noi?

Le explicai ce s-a întâmplat, apoi târâi și pe yumașul leșinat lângă noi.

— N-ar fi mai bine să stingem focul de tot? își dădu cu părerea Emery.

— Nu încă, i-am răspuns eu.

— Dar dacă vin și trag?

— Deocamdată n-au să vină. Întrebarea e ce facem noi acum?

— Da, ce facem, mai ales cu pisica asta sălbatică, setoasă de sânge... Ar trebui să-i retezăm ghearele.

— Ce zice fratele meu Winnetou? întrebai eu pe apaș.

— Nimic. Winnetou nu știe nici el ce să zică. Ar merita s-o strivești ca pe-o viperă.

— Nu, asta nu se poate. Oricum ar fi, tot femeie e. Să ne vedem de drum și s-o lăsăm în plata Domnului.

— Și pe yumași? N-ar fi bine să le dăm o lecție ca să se învețe minte?

— La ce bun! Tot nu le-ar ajuta. Legați-l pe Melton pe cal și să plecăm.

— Și cucoana de colo?...

— O să vedem pe urmă. Urcați-l acum pe bătrân în șa și aduceți-mi calul meu.

— Ah, hm!

Văzându-mă rămânând lângă Judita, englezul se mai liniști, închipuindu-și că nu o voi lăsa nepedepsită. Eu luai o bucată de curea, îi legai strâns brațele în lungul trupului, îmi atârnai pușca de oblânc și încălecai.

— Așa! Urcați acum și pe scumpa mea Judita pe cal și, fiindcă nu se îndură să se despartă de noi, dați-mi-o în brațe.

Când să pună Winnetou și Emery mâna pe ea, începu să țipe cât o ținea gura. O așezai de-a curmezișul pe șa, ceilalți încălecară și ei, Winnetou apucă frâul calului lui Melton și o pornirăm la drum. Ieșirăm la șes; vântul sufla cu putere, cerul era acoperit de nori groși și un întuneric de nepătruns domnea pe întinsul câmpiei.

Winnetou era însă o bună călăuză pe care ne puteam bizui fără frică.

Judita nu putea mișca brațele; se zbătu însă câtva timp dând din picioare, pe urmă se potoli. Emery și Vogel nu pricepuseră ce aveam de gând cu ea, dar apașul înțelesese numaidecât.

— Un ocol ca să nu mai găsească drumul? mă întrebă el.

— Da.

— *Howgh!*

Atâta tot.

Când se lumină de ziuă eram departe. La răsărit se zărea o dungă neagră care se prelungea pe o mare întindere. Ne îndreptarăm într-acolo. Era o pădure. Oprirăm caii, lăsai jos pe Judita, descălecai și-i dezlegai brațele. Ea tăcea și ținea ochii-n pământ.

— Știi unde te afli, seniora? o întrebai eu.

Nu răspunse.

— Am văzut cât de dragi îți suntem, trebuie însă, spre marea noastră părere de rău, să ne despărțim. Rămâi sănătoasă și drum bun!

Încălecai și pornirăm mai departe. Când întorsei după câteva momente capul, o văzui nemișcată în același loc.

— Habar n-are unde e, zise Emery.

— Asta am vrut și eu.

— O să știe să se descurce?

— Poate, dar dacă e deșteaptă o să stea să-și aștepte yumașii, care vor veni s-o caute Mai curând sau mai târziu tot au să dea de ea. Frica de-a fi singură în pustietatea asta pentru cine știe cât timp e destulă pedeapsă, deși nu atât cât ar fi meritat.

— Și dacă n-o găsesc indienii?

— Imposibil. O să le trebuiască cel puțin o zi, poate chiar două; în vremea asta își mută gândul de la noi și ne lasă în pace.

S-a adeverit mai târziu că am avut dreptate; buruiana rea nu piere...

Ne ațineam mereu tot pe lângă pădure, până ce ajunserăm la un loc unde trebuia s-o străbatem pieziș. Pe la amiază ieșirăm din pădure; înaintea noastră se întindea un șes mare.

Făcurăm popas de un ceas ca să răsufle caii și tocmai vroiam să plecăm, când zărirăm niște călăreți venind spre noi. Ne-am tras repede după copacii de la marginea pădurii, ca să nu ne vadă.

După ce s-au mai apropiat, cunoscurăm că sunt indieni. Aveau cai minunați dar erau neînarmați.

— Iscoade! zise Winnetou.

Se cere ca iscoada să aibă un cal foarte bun; nu are însă nevoie de arme, care i-ar putea fi o piedică la un moment dat.

— Iscoade? întrebă Emery. Astea apar când s-a declarat război între triburi.

— Tot ce se poate, răspunse apașul. Aici e hotarul câtorva triburi și se iscă adesea neînțelegeri printre ele.

— Acești patru călăreți nu sunt vopsiți cu culorile de război, așa că nu pot ști din ce neam fac parte, adăugai eu.

— Să aștepte fratele meu până ce se vor mai apropia. Par să fie trei războinici tineri și unul mai în vârstă; poate că-l cunosc.

Indienii erau acum destul de aproape ca să li se poată distinge fața.

— Uff! exclamă Winnetou acum. Ăsta e fratele meu, Săgeată-iute, căpetenia nijorașilor. Ne putem arăta fără frică.

Dădu pinteni calului și le ieși înainte. Când ne văzură, indienii traseră cuțitele de la brâu, dar cel mai bătrân dintre ei strigă cu bucurie:

— Uff! Fratele și prietenul meu Winnetou! Marea căpetenie a apașilor îmi apare ca raza de soare bolnavului, ca să-i încălzească trupul chinuit de friguri.

— Şi mie Săgeata-iute ca însetatului, izvorul răcoros. Văd că fratele meu şi-a lăsat acasă urmele. Nu cumva e pornit în isccadă?

— Da. Săgeata-iute a pornit cu trei războinici de-ai lui să afle dincotro se va auzi lătratul câinilor de mogolloni.

— Care e pricina duşmăniei dintre ei şi vitejii războinici ai nijoraşilor?

— Trei războinici de-ai noştri care treceau paşnici prin meleagurile acestor şacali au fost ucişi. Am trimis dintre ai noştri să întrebe pentru ce; nici ei nu s-au mai întors. Am pornit iscoade să afle care e pricina şi au venit să-mi spună că s-a ivit molima cu moarte printre caii mogollonilor şi au de gând să vină ca să-i ia pe-ai noştri. De aceea m-am dus să vadă şi ochii mei şi acum mă întorc la wigwamurile noastre.

— Ce veste o să ducă fratele meu acasă?

Săgeata-iute deschise gura să răspundă, se răzgândi, ne măsură cu privirea, pe urmă zise:

— Văd că fratele meu, căpetenia apaşilor, e însoţit de chipuri albe, ba şi de un prizonier. Cum aş putea să răspund eu la întrebarea lui?

Winnetou arătă mai întâi pe Vogel.

— Tânărul acesta nu e un războinic ca noi şi nu s-a luptat încă niciodată cu duşmanul, dar e stăpân peste sunetele care ne bucură inima. Când porneşte el să cânte din strune, auzul acelora care îl ascultă rămâne uimit. Winnetou i-a dăruit prietenie şi ocrotire. Acesta, urmă el întorcându-se spre Emery, e un puternic şi viteaz războinic. „Corturile lui de piatră" se află dincolo de apa cea mare. Are multe turme şi bogăţii nenumărate.

Totuși a pornit în lume să înfăptuiască isprăvi nemaiauzite. Winnetou e prietenul său. L-a cunoscut prin munți și savane și l-a urmat acum câteva luni într-o țară străină, apoi s-au revăzut peste două ape întinse, unde a fost martor la vitejia lui.

— Dar acesta? întrebă Săgeata-iute, arătând spre mine.

Mă așteptam ca Winnetou să înceapă cu laudele și să mă înalțe în slava cerului; zise însă foarte simplu:

— Fratele meu, Old Shatterhand.

Ochii nijorașului scăpărară. Sări de pe cal, înfipse vârful pumnalului în pământ și strigă:

— Marele Manitu mi-a împlinit dorința: să-l văd o dată pe Old Shatterhand. Rog pe frații mei să descalece și să șadă lângă mine. Să lase fără grijă pe prizonier în paza războinicilor mei.

Descălecarăm. Nici el, nici noi n-aveam timp de pierdut, ar fi fost însă o adâncă jignire pentru el să nu-i facem pe voie; și apoi nu puteam ști ce foloase am putea trage mai târziu dintr-o astfel de cunoștință prețioasă.

Ne așezarăm deci lângă el, adică făcurăm un cerc în jurul pumnalului înfipt în pământ. Tinerii nijorași îl dădură pe Melton jos de pe cal, îi legară picioarele și-l întinseră în iarbă, dar la un semn al apașului îl așezară destul de departe ca să nu poată auzi ce vorbim.

Se fumă, bineînțeles, pipa păcii. Acum când eram prieteni și aliați, căpetenia putea răspunde la întrebarea de adineauri a apașului.

— Câinii de mogolloni vor porni peste trei zile cu arma împotriva războinicilor mei, zise el.

— De unde știe fratele meu ziua? întrebă Winnetou.

— I-am văzut pregătindu-și talismanele, așa că nu poate trece mai multă vreme.

— Socoate fratele meu să-i aștepte sau să le iasă înainte?

— Nu m-am hotărât încă. Să vedem ce zice Sfatul. Rog pe fratele meu Winnetou să vorbească el cu bătrânii, care vor fi mândri să aibă printre ei și pe înțeleptul și viteazul Old Shatterhand.

— Am face-o bucuroși, dar trebuie să ne ducem cât mai repede la mogolloni, am răspuns eu.

— Cum, la dușmanii noștri? întrebă el mirat.

Îi spusei pe scurt cum stau lucrurile. Rămase câtva timp îngândurat, pe urmă zise hotărât:

— Frații mei să vină totuși cu mine. Dacă albul căruia îi zice Melton s-a dus să caute ocrotire la mogolloni, nu pleacă el atât de curând de acolo.

— Dar dacă nu vor să-l ocrotească?

— Atunci se duce la Stânca-albă să aștepte pe femeia albă.

— E și ea pe drum. S-ar putea să-l întâlnească chiar mâine, așa că nu e vreme de zăbovit.

— Da, văd și eu. Parcă spunea fratele meu Old Shatterhand că Melton a plecat de la cetățuie călare, nu e așa?

— Da.

— Nu în căruță?

— Nu.

— E și o femeie albă cu el?

— Deocamdată nu.

— Dar unul care mâna cei patru cai la căruță?

— Nu.

— Nici un vânător alb care făcea pe călăuza?

— Nici. Pentru ce-mi pune Săgeata-iute aceste întrebări?

— Fiindcă am văzut când mogollonii au atacat o căruță. Au împușcat pe vizitiu și au luat cu ei un bărbat și o femeie albă, împreună cu omul care călărea lângă căruță și părea să fie călăuza.

— Din ce pricină i-au atacat?

— Au dezgropat securea de război împotriva noastră. Când pornesc acești câini la luptă, toți albii pe care-i întâlnesc în cale li se par dușmani și nu-i lasă să-și vadă de drum.

— Melton nu putea fi în căruță. Cu atât mai mult trebuie să ne grăbim căci e în joc viața a trei oameni nevinovați. Suntem siliți să ne luăm îndată rămas-bun de la viteaza căpetenie a nijorașilor, dar s-ar putea să ne revedem mai curând decât ne așteptăm.

— Ce-l face pe Old Shatterhand să creadă?

— Fiindcă vom avea poate nevoie de tine ca să-l avem pe Melton în mână. Ne putem bizui pe ajutorul tău?

— Da. Am fumat cu voi pipa păcii, așa că dușmanii voștri sunt și ai mei. Dacă aveți trebuință de mine, veniți de mă găsiți. Brațul și mintea lui Winnetou și Old Shatterhand folosesc mai mult decât armele multor războinici. Veți fi primiți cu bucurie mare în lagărul nostru.

— Bănuiesc mogollonii că știți ceva de planurile lor?

— Știu că le cunoaștem, nu-și închipuie însă că am aflat de graba lor.

— Cu atât mai bine. Mare le va fi spaima când vă vor găsi pregătiți de luptă. Care trib e mai tare, al lor, ori al vostru?

— Numărul războinicilor e cam același.

— Sper să vă fim de folos. Și acum aș vrea să te rog să-mi faci un mare bine.

— Spune ce, căci dacă e cu putință nu mă dau înapoi.

— Nu-ți cer un lucru imposibil. Și apoi, rugămintea mea e o dovadă de încrederea pe care mi-o pun în tine. Noi nu știm ce ni se poate întâmpla în zilele următoare. S-ar putea ca, siliți de împrejurări, să trebuiască să fim cu multă chibzuință și băgare de seamă. Dacă-l luăm pe prizonier cu noi, mă tem că ne-ar fi o mare piedică în cale.

— Vrei să-l lași în paza noastră?

— Da.

— Rugămintea ta e o cinste pentru mine; dovedește că mă socotești cu adevărat prietenul tău. Prizonierul va fi tot așa de sigur la noi ca și sub ochii tăi.

— Îți mulțumesc din suflet. Acum, uită-te la tânărul alb de lângă mine. Căpetenia apașilor ți-a spus despre el că nu e războinic. Primejdiile care ne amenință nu sunt pentru el. Vrei să-l iei cu tine și sub ocrotirea ta? Vom veni pe urmă să-l luăm.

— Să stea cu mine în cort și-l voi păzi ca pe copilul meu până la venirea voastră, când mă voi bucura să vă văd. Mai au frații mei vreo dorință?

— Nu. Drept mulțumire pentru bunăvoința ta, vom căuta și noi să-ți aducem un folos. Ne vom furișa până aproape de mogolloni și vom veni să-ți spunem ce-au de gând.

— Asta ar însemna mai mult decât aș trimite de zece ori zece iscoade care să vadă, să cugete și să lucreze pentru noi. Aduc slavă marelui Manitu care v-a scos în calea mea. Tot el va învrednici ochii mei să vă vadă cât mai curând. *Howgh!*

Bătrânul Melton făcu ochii mari când auzi că va fi dus la nijorași. Totuși nu păru nemulțumit de schimbarea asta. Știa că de la noi nu putea aștepta îndurare, dar cum nijorașilor nu le făcuse nimic nădăjduia că i se va ivi un prilej de fugă. Poate că nu-l vor păzi cu prea multă strășnicie, poate că-i va fi cu putință să-i convingă de nevinovăția lui, sau poate că va găsi printre ei vreunul care se va lăsa încântat de făgăduieli și-l va face scăpat.

Noi însă eram siguri că ne putem încrede fără teamă în nijorași. Ar fi fost o mare rușine pentru ei să li se întâmple așa ceva. Știam deci că e mult mai mare siguranța la ei decât la noi.

Numai tânărul violonist nu fu defel încântat când auzi că nu vrem să-l luăm cu noi. Zicea că ne va urma chiar și fără voia noastră, întâmple-se orice. Îmi veni însă o idee foarte bună. Îi spusei că n-am destulă încredere în nijorași și trebuie neapărat să rămână unul din noi să păzească pe Melton. Perspectiva de-a fi pus la un post de onoare îl mai împăcă oarecum. Ne despărțirăm cu o călduroasă strângere de mână și, în timp ce ei dispărură în pădure, eu cu Winnetou și Emery o luarăm pe drumul pe care veniseră nijorașii.

Nu mai aveam pe nimeni de păzit și nici de luat în seamă lipsa de experiență a violonistului. Caii noștri zburau ca vântul și nădăjduiam ca a doua zi dimineață să ajungem la destinație.

Drumul cel mai drept era cel pe care-l făcuseră în ajun nijorașii. Ne luarăm după urmele lor, dar de la o vreme nu le mai găsirăm, deoarece avuseseră grijă să le șteargă ca să nu fie văzute de dușman. Pe înserate ajunserăm la un loc prielnic pentru popas. La stânga noastră se vedea o movilă de la care pornea un șir lung de tufe care mărgineau probabil o apă.

Ne îndreptarăm într-acolo când... dintr-o tufă se auzi un glas amenințător:

— Hei, băieți, dacă mai faceți un pas, trag!

Văzui că nu e de glumit. Nu vedeam cine vorbește, fiindcă era ascuns în tufiș. Sau poate că erau mai mulți. Oprirăm caii. După grai se cunoștea că omul e un alb, deși nu spaniol din naștere.

— Mă rog, unde e domnul care poruncește cu atâta asprime? întrebai eu.

— Colea după tufa aceasta de cireș sălbatic, unde vedeți țeava pușții mele ieșind din frunziș.

— Pentru ce ne amenințți, sir?

— Fiindcă nu știu dacă am de-a face cu niște ticăloși ori gentlemeni!

— Cu gentlemeni, cu gentlemeni, master...

— Asta poate s-o spună orice derbedeu. Legitimați-vă!

— Cu ce? Crezi că purtăm la noi acte de botez ori de plata dărilor către comună?

— Nu-mi trebuie! Numele să-l aud! Cine e masterul ăla arămiu de lângă voi?

— Winnetou, căpetenia apașilor, și mie mi se zice Old Shatterhand.

— Tii, drăcia dracului! Winnetou și Old Shatterhand! Ce întâmplare! Stați că iaca, acu' vin!

Crăcile se dădură la o parte și din mijlocul lor răsări un individ lung și slab cu hainele ferfeniță, capul gol și cu un ciomag gros în mână. Să-l fi întâlnit undeva într-o țară civilizată, ai fi zis că e un vagabond sau borfaș și l-ai fi arestat imediat.

Făcu un gest ca și când și-ar fi scos pălăria, se înclină și zise:

— Mare cinste pentru mine, *musii!* S-a nimerit de minune, fiindcă zău n-aș fi știut unde să vă caut.

— Să ne cauți? întrebai eu cu mirare.

— Întocmai.

— Nu-nțeleg de ce. Ești sigur?

— *Yes, master.*

— Mă rog, aș vrea să știu cum te cheamă.

— Zi-mi cum vrei, am mai multe nume. Dacă ești într-adevăr Old Shatterhand, și cred că ești, atunci vei fi auzit poate de John Dunker.

— Celebrul *scout* al generalului Grant?

— *Yes*, sir. Mi se mai zice și Dunker cel lung sau mai pe scurt Lunganul.

Și iar făcu gestul că-și scoate pălăria.

— Și zici că aveai intenția să mă cauți?

— *Yes*. Pe dumneata, pe Winnetou, și pe muzicantul ăla, Vogel.

— Nu se poate. De necrezut! zisei eu uitându-mă încremenit la Winnetou și Emery.

— Uite că se poate, răspunse Dunker, și o să înțelegeți numaidecât pentru ce. Dați-vă jos de pe cai și să stăm nițel colea la malul apei.

— Aha, acum ne dai voie?

— *Yes*. Mai ales că nici n-am cu ce să vă împușc. Ia uitați-vă la arma mea, hihihi! râse el și ne întinse ciomagul.

— Cum adică, asta ți-e pușca?

— Da!

— John Dunker să n-aibă arme...

— Am avut, și încă arme nu glumă, dar mi le-au luat afurisiții de mogolloni.

— A, ai fost atacat de ei?

— *Yes*, sir. Într-o trăsură cu patru cai.

— Dumneata erai călăuza și vizitiul a fost ucis, nu e așa?

— Chiar așa. Văd că știți cum stă chestia, parc-ați fi fost de față. Cum se face asta, master?

— Spune-mi mai întâi cine era lady din trăsură.

— O să-ți spun. Acum haidem să stăm la taifas lângă pârâu. Bine ați venit, gentlemeni! Mare onoare, deosebită onoare pentru mine...

Și iar duse mâna la o pălărie închipuită. Auzisem despre acest om ciudat, dar nu-l întâlnisem încă niciodată până acum.

Ne îndreptarăm cu toții spre mal și văzui spre marea mea mirare legat de o tufă un cal admirabil, înșeuat după moda indiană.

— Calul e al dumitale, master Dunker? îl întrebai eu.

— *Yes*. Adică mai bine zis l-am împrumutat de la Vânt-puternic — dacă veți fi știind cine e.

— A, căpetenia mogollonilor. Cum de ți l-a împrumutat?

— Nici el nu știe. Un împrumut fără voie. Uitasem să-l întreb mai întâi dacă vrea ori ba.

— N-am auzit până acum că John Dunker e hoț de cai.

— Nici nu e, sir, zău nu, crede-mă. Dar mogollonii mi-au luat tot ce-am avut și când am încercat să mă împotrivesc mi-au sfâșiat hainele de pe mine. Nu mă vedeți în ce hal sunt! Ziceau că vor să mă aibă viu în ghearele lor. De necaz le-am luat și eu calul.

— O aventură în toată regula. Ia povestește-ne și nouă cum a fost.

— Cu plăcere. V-aș ruga mai întâi să-mi dați și mie o armă ca să mă simt și eu om ca toți oamenii.

— Poftim un revolver de-al meu.

Luă revolverul, îl examină, se uită la marcă, pe urmă exclamă încântat:

— Strașnic! Fabricat admirabil, sir! Acum să poftească ei că le arăt eu lor! Oare vreo bucățică de carne nu se găsește pe la dumneavoastră? N-am băgat de ieri dimineață nimic în gură.

Îi dădurăm o halcă mare de carne uscată pe care o înfulecă la repezeală. Se aplecă peste pârâu, făcu mâinile căuș și bău până se sătură.

— Așa! Acum m-am săturat. Nu credeam că o să am ce mânca așa de curând. Să rătăcești prin pădure fără o armă la tine, ca să ai cu ce împușca o sălbăticiune, e lucru grav, sir. Nu știu dacă ați pățit vreodată așa ceva. Mare noroc am avut că v-am întâlnit, adică nu atât eu cât ceilalți, prizonierii, fiindcă nimeni alții în afară de dumneavoastră nu i-ar mai putea scoate din ghearele ticăloșilor de mogolloni.

— Cine sunt prizonierii?

— Cine sunt? Hm, sir, ce-o să te mai miri când vei auzi...

— Hai, omule, spune odată!

— Iaca spun, numai că o carte frumoasă n-o citești de la mijloc ori de la coadă. Toate la rândul lor, sir. Așadar, ședeam în Fort Belknap la un păhăruț de rachiu și mă gândeam încotro să-mi port picioarele: la Red River ori spre Estacado, când se opri o trăsură cu patru cai în fața cârciumii și din ea coborî un domn — se cunoștea cale de-o poștă că e un adevărat gentleman. Intră în cârciumă, se așeză la o masă și stătu să chibzuiască nițel cam ce-ar putea să bea. Eu îl sfătuii să bea un rachiu de mentă și-i întinsei paharul meu să guste. Sorbi o înghițitură zdravănă și mă întrebă dacă nu știu vreo călăuză pricepută care să-l ducă până la Noul Mexic și de-acolo mai departe, adică tocmai la San Francisco. Eu făcusem drumul ăsta de nu știu câte ori și-l cunoșteam cum îmi cunosc buzunarele. Mă oferii să-i slujesc de călăuză.

Închirie alți cai și după un ceas eram pe drum. Știți cine era gentlemanul ăsta? Îl cunoașteți și dumneavoastră foarte bine.

— Zău? Cine?

— Pe master îl cheamă Fred Murphy și e avocat în New Orleans.

— Avocatul Murphy! exclamai eu. Cu neputință! Ei, mai departe, repede...

— Am mers noi mai departe dar nu atât de repede cum vă povestesc. Ori vrei să scurtez povestea?

— Știi dumneata ce căuta în San Francisco?

— Atunci nu știam, dar acum da. Am aflat, fiindcă mă ațineam tot lângă trăsură și l-am auzit ce vorbea cu lady.

— Care lady? Cine era doamna?

— Aha, și asta vreți să știți! *Well*, o s-aflați mai târziu, nu i-a venit încă rândul. Orice lucru la vremea lui. Înainte de a ajunge la cucoană, trebuie să mă duc mai întâi la Albuquerque.

— Albuquerque? Spune, omule, mai repede, má ții ca pe cărbuni aprinși...

— Nu te-nfierbânta așa, sir! Ajungem noi și aici fără să ne grăbim. Și după cum vă spuneam, în Albuquerque a trebuit să așteptăm o zi întreagă până s-a reparat ceva la trăsură. Stăteam în restaurant — parcă Plener îi zice — și mâncam; mai stătea și altă lume la masă. Vorbeau de niște concerte care se dăduseră de curând în oraș. Un violonist și o cântăreață grozavă. Își puseseră un nume spaniol, dar știau toți că sunt germani. Gazda lor — erau frate și soră — nu-și ținuse gura.

— Cunoșteau cei din restaurant adevăratul lor nume?

— Da. Păi asta a fost ce l-a făcut pe avocatul meu să sară în sus ca ars când l-a auzit. Pe violonist îl chema Vogel și pe soră-sa doamna Werner.

— Mi-am închipuit. Pe urmă?

— Cum a auzit avocatul despre cine era vorba a cercetat adresa cântăreței și a ieșit ca un nebun din restaurant. Să nu fi fost avocat, ziceam că a înnebunit de-a binelea, dar nu prea știu ca avocații să-și piardă așa de lesne mințile. Ori ai văzut dumneata vreunul din ăștia?

— Nu... da... da... nu! Pe urmă... spune ce-a fost mai departe?

— Mai departe n-a fost nimic, decât că a doua zi madam Werner s-a urcat în trăsură lângă domnul Murphy și au pornit la drum. Am luat-o în susul lui San José, prin Sierra Madre până la New-Wingate, pe urmă la Rio Puerco de vale, am lăsat în urmă Colorado și am ajuns la șoseaua Cerba. Aici altă belea. Cucoana n-a mai vrut să se urnească. Zicea că știe ea bine că prin meleagurile astea s-ar afla frate-său, Old Shatterhand, Winnetou și unul Emery, englez de felul lui.

— Uite-l, ăsta e.

— *Well!* Îmi pare bine de cunoștință.

Duse iar mâna la închipuita pălărie, apoi urmă: Aflai din conversația lor că se făcuse o mare escrocherie în dauna cucoanei și a fratelui ei, de niște pungași — Meltoni, dacă nu mă-nșel. Old Shatterhand cu Winnetou și Emery plecaseră să prindă pe pungași, care se aflau acum într-un castel de lângă un afluent al micului Colorado.

— Flujo Blanco.

— *Well!* Așa o fi, că eu nu-l cunosc. Cucoana ar fi vrut să se ducă și ea în urmărirea pungașilor, dar n-au vrut s-o ia. Acum ținea morțiș să-l caute pe frate-său. Eu nu ziceam nimic, fiindcă nu era treaba mea să m-amestec. Avocatul o fi înțeles și el, măcar că era avocat, că nu e frumos să refuzi o lady și ne-am abătut atunci din drum luând-o spre munții Mogolloni.

— De ce tocmai acolo?

— Fiindcă aici sunt cei mai mulți afluenți ai micului Colorado. Eram sigur că voi găsi castelul și nu mă sinchiseam unde mergem.

— Dar bine, master, o femeie prin pustietățile astea, și în trăsură când n-ai o șosea ca lumea! Cum de ți-ai luat o astfel de răspundere?

— Nici nu mi-am luat-o. Așa vroia cucoana și nu puteai s-o scoți din ale ei. Socot că dacă l-ai fi întrebat pe avocat ce-i place mai bine: bucoavnele lui de legi, ori ochii cucoanei, pun capul meu că s-ar fi hotărât pentru ochii ei. Și, cum vă spuneam, după ce ne-am abătut din șosea, drumul s-a îngreunat din ce în ce. Numai ponoare și hârtoape. Ba coborai o vale de credeai că acum îți frângi gâtul, ba urcai un deal de nu mai puteau trage bieții cai, că le ieșea sufletul. Se întâmpla uneori să trebuiască să trecem o apă și zăboveam ceasuri întregi până dădea Dumnezeu să ne vedem pe malul celălalt. Uite așa am pățit ieri la prânz când au năvălit vreo sută de indieni peste noi. Ce era să fac eu, de unul singur? fiindcă pe vizitiu îl împușcaseră numaidecât și avocatul era o mămăligă. Până să ridic eu pușca, douăzeci de săl-

batici de ăștia mă țineau ca într-o menghină și sfâșiau hainele de pe mine. Cât ai clipi m-au doborât la pământ, m-au legat burduf și m-au târât într-un loc încântător căruia îi zicea Stânca-albă.

— A, chiar unde ne ducem noi!

— Să vă duceți negreșit. Așa a zis cucoana și avocatul, că sunt și ei tot acolo. Ați mai fost vreodată la Stânca-albă?

— Nu.

— Să vi-o descriu eu. Un munte mititel. Când ajungi în vârf și te uiți în jos, vezi un castel rotund cu ziduri albe, ferestre, portaluri, stâlpi, trepte și turnulețe. Îți zici că mare meșter a fost arhitectul care l-a zidit și totuși castelul nu e decât o stâncă, o bucată mare de calcar alb, pe care ploaia a transformat-o cu timpul în ce e acum. În lungul acestui castel natural curge un râuleț care scaldă zidul castelului iar pe celălalt mal e mărginit de tufe dese. Mai departe se află un câmp întins pe care și-au așezat acum mogollonii corturile.

— E un lagăr de război?

— Nu. Stau aici cu nevestele și copiii lor. Așadar, în aceste plăcute locuri am fost noi duși. Avocatul cât p-aci să plesnească de supărare, pe urmă s-a pus pe plâns ca o muiere. Cucoana era tăcută și resemnată. Zicea că îndată ce veți afla că e prizonieră, veți veni s-o scăpați.

— Așa o să și facem. Pe urmă ce-a mai fost?

— Seara ne-au despărțit. Pe mine m-au dus într-un cort și-au pus pe un arămiu de-al lor să mă păzească. Avocatul a pățit la fel, cucoanei i s-a dat însă un cort separat, au dezlegat-o și i-au dat chiar voie să se plimbe pe afară. Mă tem că

i-a căzut cu tronc căpeteniei. Dar astăzi s-a întâmplat ceva ce cred că o să vă intereseze. M-au scos din cort și pe mine și pe avocat — pesemne ca să ne ia la cercetări. Ședeam alături unul de altul înaintea unui consiliu de război. Deodată fu adus un călăreț alb care zicea că vrea să vorbească imediat cu șeful tribului. Când l-a văzut avocatul a început să răcnească ca scos din minți.

— I-a spus pe nume?

— Da. La început îi zicea Small, Small Hunter, pe urmă Ionathan Melton.

— Ce efect a făcut asupra călărețului?

— Mai întâi s-a speriat, pe urmă parcă-i părea bine. A ținut o lungă cuvântare căpeteniei din care noi n-am putut auzi nimic. Trebuie să fi venit de departe, fiindcă nu-l mai țineau picioarele și calul era numai o spumă.

— Și căpetenia ce zicea?

— La început stătea încruntat, dar după ce-a spus albul ce avea de spus, Vânt-puternic s-a îmbunat, ba a fumat și pipa păcii cu el.

— Vai de mine!

— Vai de voi, fiindcă după câte am aflat de la avocat ticălosul ăla e unul din cei trei pungași și încă ăl mai al dracului dintre ei.

— Avea vreo geantă la el?

— Da. Una neagră de piele. O ținea atârnată de umăr. Lui Melton i s-a dat un cort special.

— Știi care e?

— Da. Era chiar alături de-al meu. După ce a ieșit din cort, a venit să stea lângă noi.

— Și geanta?

— O lăsase pesemne în cort. S-a așezat jos

și a început să-și bată joc de avocat. Zicea că o să-l pună mogollonii la stâlpul de tortură când s-or întoarce din război.

— E deci vorba de un război?

— Habar n-am. Așa zicea Melton. Ceva parcă mi s-a părut și mie suspect.

— Mogollonii vor să atace pe nijorași ca să le fure caii.

— Și ăștia nu știu nimic?

— Ba da. Și-au și început pregătirile.

— *Well!* Atunci stăm bine. Ne ducem la nijorași și-i luăm cu noi ca s-o eliberăm pe cucoană și pe avocat.

— Să chibzuim mai întâi.

— Pentru ce?

— Trebuie să văd deocamdată lagărul.

— Ai de gând să te arunci singur în gura lupului?

— Ei aș! Dar ia spune-mi și mie cum ai reușit să fugi?

— Ziceam că Melton la venire a stat mult de vorbă cu Vânt-puternic. În vremea asta nu prea se uita nimeni la noi. Picioarele ne erau libere, ne legaseră numai mâinile. Din ajun încă mă pregăteam de fugă. Aveam în cort o oală cu apă de băut. Udasem bine curelele ca să le moi și să le pot întinde lesne. Așteptam un prilej care s-a ivit mai curând decât speram. După ce Melton a râs niţel de avocat, indienii au vrut să ne bage iar în corturile noastre. În drum trebuia să trecem pe lângă al căpeteniei. Înaintea cortului aștepta calul ăsta de-l vedeți — strașnic cal, ai? — înșeuat gata. Acum! mi-am zis eu. Trăsei repede mâna din

curea și sării ca fulgerul în spinarea calului. Pe urmă, tot să te duci, nene!

— Și indienii ce-au făcut?

— La început stăteau ca împietriți, așa că am putut trece nesupărat lagărul. Pe urmă, se-înțelege că s-a stârnit o gălăgie... ceva grozav! Răcnete, urlete, țipete... Mie ce-mi păsa! Eram liber, aveam un cal, dar din nenorocire nici o armă. Am gonit până aici, mi-am adăpat calul cu gând să mă duc mai departe, când v-am văzut venind. Asta e tot.

— Cât timp ți-a trebuit de-acolo până aici?

— Vreo trei ceasuri.

— Crezi că au să se ia după dumneata?

— *Yes*, sir. Cu siguranță că mă urmăresc, nu că ar avea ceva cu mine, dar de cal le e dor; prea e de preț ca să se îndure să mi-l lase!

— Așadar, ți-au luat urma și au să vină încoace. Cum însă a început să se însereze, ajung de-abia după ce se va întuneca de-a binelea și nu pot zări urmele. Totuși ar fi bine să plecăm imediat.

— Încotro?

— La Stânca-albă.

— *Well*, merg și eu cu dumneavoastră.

— Nu te-aș sfătui. Fii bucuros că ai scăpat; să te întorci, e curată nebunie.

— În tovărășia lui Winnetou și a lui Old Shatterhand nu mă tem de nimic. Și apoi, vrei să se spună despre John Dunker că i-a fost frică de niște sălbatici?

— Din câte am aflat despre dumneata, știu că nu s-ar putea zice așa ceva.

— Zău? Se vorbește despre mine? N-ai idee ce bine-mi pare! Acum, fie ce-o fi, merg și eu.

Să o luăm însă pe alt drum ca să nu ne întâlnim cu mogollonii.

— Bine zici. Winnetou cunoaște ținutul și o să ne conducă el.

— Winnetou o să vă ducă în două ceasuri la Stânca-albă, zise apașul.

Adăparăm caii, încălecarăm și pornirăm mai departe.

Soarele apusese demult. Cerul era acoperit de nori deși, și domnea un întuneric de nepătruns, ca și în ajun. Winnetou, care avea un simț de orientare într-adevăr uimitor, nu greși un moment drumul. După două ceasuri ne oprirăm înaintea unui deal.

— Aici e muntele despre care ne-a vorbit John Dunker, zise apașul.

— Acesta să fie? întrebă Dunker. Eu nu l-aș fi recunoscut prin întuneric.

— Da. Din vârful lui poți deslușî bine Stânca-albă, jos în vale.

— Atunci să urcăm dealul.

— Stați, zisei eu. Lagărul începe dincolo de deal?

— Da.

— Atunci nu se poate să nu fi pus mogollonii o santinelă în vârf. Să se ducă mai întâi Winnetou să vadă.

Apașul sări de pe cal și dispăru în întuneric. Se întoarse de-abia după o jumătate de ceas.

— Să fie frații mei cu băgare de seamă; sunt două posturi în vârful dealului!

— Și nu ne putem duce?

— Ba da, dar fără cai.

— Să-i ascundem atunci undeva. Nechezatul sau sforăitul lor ne-ar da de gol.

Ne întoarserăm din drum, lăsarăm niţel mai departe caii în paza lui Emery şi noi trei începurăm să urcăm cu mare băgare de seamă dealul. Cele două santinele făcuseră foc şi-i puteam vedea bine la lumina flăcărilor.

Din locul unde ne aflam acum, deslușeam dincolo de deal lagărul. Stânca se zărea acum prin întuneric ca o mare grămadă neagră.

— *Well*, am ajuns, zise Dunker. Şi-acum ce facem?

— Din nenorocire nu se pot deosebi bine corturile; dacă ar fi lună, ar fi altceva.

— Are şi întunericul avantajele lui.

— Adevărat; principalul însă ar fi să ştiu care e cortul cucoanei şi care al lui Melton.

— Ştiu eu, numai că nu vi le pot arăta. Dar dacă aş putea, ce-aţi face?

— Am coborî în lagăr.

— Pentru ce?

— Ca să vorbesc cu lady, dacă nu mi-ar fi cu putinţă s-o scot de acolo.

— Asta ar fi într-adevăr una din şotiile pe care numai dumneata şi Winnetou aţi fi în stare să le faceţi. Trebuie însă să ştiţi că lagărul e înconjurat de santinele. Cum crezi că ai putea pătrunde înăuntru?

— Pe calea cea mai simplă, adică prin apă. În orice caz, nu plec de aici până ce n-am încercat să vorbesc cu doamna. Ce fel de corturi au mogollonii, de vară sau de iarnă?

— De vară.

— Deci, de pânză. Se poate scoate un țăruș din pământ. La cele de iarnă nu. Cele două corturi sunt îndepărtate unul de altul?

— Nu, foarte aproape chiar.

— Bine, eu mă duc. Voi întoarceți-vă la cai și așteptați-mă acolo. Țineți armele și lucrurile mele care se pot strica de umezeală.

— Nu i se pare fratelui meu că e prea mare îndrăzneală din partea lui ceea ce vrea să facă? mă întrebă apașul îngrijorat. Winnetou ar fi bucuros să meargă și el.

— Nu. Dacă ai ști care sunt corturile, ar fi altceva.

— Vrei să treci prin apă? zise deodată Dunker.

— Desigur. Pe unul din maluri se află stânca, iar celălalt e acoperit de tufe dese. La adăpostul lor pot trece nevăzut prin lagăr.

— Greu, foarte greu ce vrei dumneata... Da', parcă m-ar ispiti și pe mine să te însoțesc, sir. Ce zici?

— Hm! Nu te cunosc îndeajuns ca să știu dacă... Știi să înoți și să te dai la fund?

— Binișor.

— Râuleț̦ul e adânc?

— Nu știu.

— Curentul iute?

— Nu.

— Era astăzi apa tulbure sau limpede?

— Tulbure; veneau pe ea o grămadă de ierburi smulse și papură.

— Cu atât mai bine, asta ne poate fi de mare folos. Facem din ele mici insule sub care ne putem adăposti ca să nu fim văzuți.

— Insule? Sub care să ne adăpostim? se miră el.

— Da.

— Lămurește-mă, sir, fiindcă habar n-am ce spui.

— Totuși e cât se poate de simplu, orice copil o poate face. Legi snopi de ierburi sau papură care plutesc lesne pe apă, și le dai forma de insule mititele. La mijloc faci o moviliță goală înăuntru, cu vreo câteva răsuflători. Te vâri dedesubt, bagi capul în moviliţa de deasupra apei, și nu numai că ai aer destul, dar poți vedea în același timp în toate direcțiile.

— Minunată idee, sir. Multe se pot învăța de la oameni ca Old Shatterhand și Winnetou.

— În ziua de azi trebuie să fii inventiv, master Dunker. Sunt împrejurări în care nimicuri de astea îți pot fi de mare folos, ba te pot scăpa chiar de la moarte, după cum mi s-a întâmplat de câteva ori până acum.

— Bine, bine, dar insula trebuie să plutească și trebuie să plutești împreună cu ea.

— Dacă apa e adâncă, dacă nu, pășești cu piciorul. Te-ai pricepe cum să faci?

— *Yes*, sir, sper că n-o să te dau de rușine.

— Stai că nu e numai atât. Ca să poți observa ce se petrece în afară, te oprești din când în când, dar în aceeași măsură cu toate celelalte lucruri duse de apă. În nici un caz împotriva curentului. Când dai de vreun vârtej, te răsucești în loc, și când vrei să ieși la mal să stai s-asculți, cauți unde apa e liniștită și vreo ieșitură de pământ ca să pară foarte firesc că insula s-a oprit acolo.

— Hm! e mai greu decât îmi închipuiam eu...

— Cu puțină experiență, dacă ești atent și iei bine seama la ce faci, e destul de lesne. Ei, tot mai vrei să mergi?

— Mai mult ca oricând! Cu mare bucurie chiar.

— Bine! Îți atrag însă atenția că-ți pui viața în primejdie. Dacă ne prind, suntem pierduți.

— Nu e așa ușor cum crezi dumneata. Ne putem apăra.

— Cu ce? Singura armă pe care o putem lua cu noi e pumnalul. La cel dintâi semnal de alarmă, plouă cu gloanțe în jurul nostru.

— Că n-or fi având toți puștile la îndemână, ce dracu'!

— Și fără arme, sunt atât de mulți încât ne pot birui într-o clipă. Vezi că sunt sincer cu dumneata. Chibzuiește bine ce faci.

— N-am ce să chibzuiesc; am zis că merg, merg. Vreau să călătoresc și eu o dată sub o insulă plutitoare și să spun pe urmă că am învățat de la Old Shatterhand meșteșugul ăsta. N-am făcut încă asta până acum și nu vreau să scap prilejul pentru nimic în lume.

— Fie! Știi la ce distanță stau santinelele jos în vale unele de altele?

— Da, dacă nu s-o fi schimbat nimic de azi de la prânz.

— În orice caz mă duci pînă acolo. Intrăm mai înainte în apă și ieșim tocmai dincolo de lagăr. Fiindcă nu vom avea timp mai târziu, trebuie să ne înțelegem acum asupra câtorva puncte. Un plescăit de limbă înseamnă că cel care l-a făcut

vrea să spună celuilalt ceva. Pe urmă alăturăm insulele una de alta ca să ne putem înțelege. În afară de asta, dumneata să te ții mereu după mine și să faci ce vezi că fac eu, numai într-un singur caz nu, adică atunci când mă vei vedea apropiindu-mă de mal și ieșind din apă ca să intru poate în vreunul din corturi.

— Ei drace! Nu cumva ai de gând să faci trăsnaia asta?

— Trebuie! Dumneata îmi indici corturile despre care ți-am vorbit adineauri, înainte de-a ajunge până la ele, deoarece nu ne putem întoarce împotriva curentului. De altminteri, trebuie să-ți spun ca să te liniștesc, că afacerea e mai ușor de realizat decât pare. Pe mal, mai bine-zis pe partea unde apa se izbește de stâncă, nu se află nimeni, deci n-avem de cine ne teme, iar celălalt mal e îndesat cu tufe unde ne putem adăposti fără grijă. Și apoi cerul e încărcat de nori și e întuneric beznă. Așadar, înainte! Să înștiințăm mai întâi pe Emery, pe urmă putem începe interesanta noastră partidă de înot.

— N-ar fi mai bine s-așteptăm până se sting focurile și au adormit indienii?

— Nu. Vreau să vorbesc cât mai curând cu prizoniera și să observ totodată pe indieni, poate că aflu ceva despre cele ce vor să întreprindă împotriva nijoraşilor. Ori facem imediat încercarea, ori renunțăm definitiv la ea.

Predarăm lui Emery armele și tot ce nu suferea umezeală, păstrându-ne numai pumnalele; deoarece Dunker n-avea nici unul la el, apașul i-l dădu pe al său. Winnetou ținea cu orice preț să

ne însoțească măcar până la malul râului, ca să ne ajute la întocmirea insulelor noastre plutitoare.

Trebuia, bineînțeles, să procedăm cu foarte mare băgare de seamă. După ce-am trecut de prima santinelă am înaintat până la un păpuriș. Trebuia să tăiem papura din apă ca să nu se cunoască a doua zi locul. Tufe erau de asemenea din belșug, așa că aveam acum material destul pentru întocmirea insulelor. Se cerea însă ca aceste insule mititele să fie lucrate astfel încât să nu dea nimic de bănuit.

După un ceas erau gata. Dunker intră în apă ca să facă sub ochii mei o probă, care îi reuși pe deplin. Winnetou se îndepărtă, asigurându-mă că va fi gata în orice moment să-mi alerge în ajutor. După ce mă vârâi și eu sub căpița de tufe, zisei un „Doamne ajută" și... înainte!

13. LA „STÂNCA-ALBĂ"

Nu era plăcut să simți hainele grele de apă pe trup, dar nu aveam ce face. Cum vroiam cu orice preț să vorbesc cu Marta, nu mă puteam prezenta despuiat în fața ei.

Apa nu era lată, era însă adâncă. Îndată ce ne-am depărtat de mal, pământul ne fugi de sub picioare și a trebuit să o luăm înot. Tovarășul meu mă urma la o depărtare de câțiva coți. Deși era întuneric, zării după câtva timp prima santinelă stând pe mal. Din fericire, nu ne-a văzut, sau mai bine zis nu i s-a părut nimic suspect în cele două grămăjoare de buruieni care pluteau la vale.

Peste puțină vreme zărirăm cele dintâi corturi luminate de văpaia focurilor. Erau pe malul stâng umbrit de tufe, de aceea o luarăm pe cel drept ca să avem vederea liberă și să fim mai siguri că nu ne zărește nimeni.

Apa curgea acum mai potolit, căci râul făcea un cot spre dreapta scăldând temelia stâncii, lăsând loc destul pe stânga pentru corturi, deoarece lagărul se face de obicei cât mai aproape de o apă curgătoare.

Depășisem vreo paisprezece sau cincisprezece corturi, când Dunker dădu semnalul că vrea să-mi

spună ceva. Fiind numai la câțiva pași în urma mea nici nu trebuia să mă opresc din drum. Îl auzii zicând:

— Cortul cel mare cu sulițele înfipte de amândouă părți e al căpeteniei.

Nu mă prea interesa, totuși întorsei capul într-acolo și văzui că bine făcuse Dunker că-mi atrăsese atenția. Focul din fața cortului se potolise, de aceea aprinseseră lângă el altul, fiindcă locul era întins și aveau loc mai mulți inși în jurul lui. Câțiva indieni ședeau lângă foc și se vedea că așteptau și pe alții să vină. Trebuia probabil să aibă loc o consfătuire.

Dacă am fi putut auzi ce se vorbește, am fi putut trage poate ceva folos de pe urma convorbirii lor. Mă apropiai deci de malul drept și Dunker se lipi de mine ca să putem vorbi fără să ne audă cineva. Ca să aflăm ce-și spun indienii, se cerea să trecem pe celălalt mal; tufele ne-ar fi împiedicat însă vederea, de aceea hotărârăm să rămânem deocamdată aici.

Picioarele noastre atingeau acum nisipul și puteam ședea destul de comod în apă.

— Pentru ce ne-am oprit, sir? mă întrebă Dunker.

— Nu vezi că mogollonii vor să țină sfat?

— Ba văd. Nu cumva vrei s-auzi ce vorbesc?

— Da. După ce se vor aduna toți. Acum să așteptăm ca să vedem câți și cine ia parte la sfat. Cortul unde e găzduit Melton nu se poate vedea de aici?

— Nu, dar e al șaselea dincolo de al căpeteniei.

— Și al cucoanei?

— Al patrulea după al lui.

— Dacă nu ai greșit socoteala, nici nu mai e nevoie să mi le arăți. Acum să așteptăm să vedem ce se petrece în lagăr.

Chestiunile la ordinea zilei trebuie să fi fost foarte importante, judecând după numărul cel mare de participanți la adunare. Războinicii formau un semicerc nițel mai departe de foc, în semn de respect pentru bătrânii și sfetnicii tribului.

Din fericire n-a trebuit să așteptăm prea mult. N-a trecut mai mult de un ceas de când aruncasem ancora — mai bine zis picioarele — în nisip, când văzurăm un indian voinic ieșind din cortul căpeteniei și înaintând spre foc.

— Acesta e Vânt-puternic, îmi șopti Dunker.

După el venea Melton. Era înarmat până-n dinți; se așeză în tăcere lângă căpetenie. Așadar nu era considerat nici prizonier, nici vrăjmaș; mai mult încă, lua parte la sfat. Veniră apoi vreo zece, doisprezece războinici bătrâni care își făcură loc alături de căpetenia lor și de Melton.

Începea consfătuirea. Cu mare băgare de seamă trecurăm râul și ne apropiarăm strâns lipiți de mal. În vremea asta sfatul începuse. Nu puteam vedea ce se petrece în lagăr, dar auzirăm un glas puternic și sonor ținând o cuvântare.

— Știi cine vorbește? mă întrebă Dunker.

— Da, căpetenia.

Cuvintele veneau deslușit până la noi.

— ... deși frații mei trebuiau să pornească de-abia după trei zile, am motive puternice să grăbesc plecarea. Vom porni deci mâine dimineață. Și apoi, acest alb viteaz mi-a spus că vom întâlni

în drum trei bărbați vestiți pe care trebuie neapărat să-i prindem. Dacă e adevărat ce zice, se va vorbi în toate corturile, munții și văile indienilor despre vitejia mogollonilor. Cei trei războinici sunt Winnetou, Old Shatterhand și încă un alb vestit care a ucis mulți războinici de-ai neamurilor noastre.

— Uff, uff, se auzi din toate piepturile indienilor.

— Fratele nostru alb, urmă căpetenia, va spune acum fraților mei ce mi-a spus și mie.

Cuvântarea de introducere se sfârșise. După câteva momente se auzi glasul lui Ionathan Melton. Vorbi mult și cu ciudă împotriva noastră. Zicea că fusesem la cetățuie și că ne bătusem joc de mogolloni, că vroiam să ne ducem la nijorași și să-i atâtăm împotriva lor, dar el, ca prieten al mogollonilor, a încălecat imediat și a venit să le vestească primejdia care-i aștepta. Află acum că mogollonii, bunii lui prieteni, vor să pornească de-abia peste patru zile, ceea ce ar fi o mare greșeală, fiindcă până atunci pot da năvală nijorașii peste ei, mai ales că prizonierul de astăzi scăpase și s-a dus cu siguranță să le spună despre intențiile lor, ale mogollonilor.

Nemernicul mai îndrugă și alte minciuni, una mai gogonată ca alta, dar atât de bine potrivite încât eram siguri că Sfatul va primi cu unanimitare părerile lui.

Într-adevăr, când își sfârși discursul, se auzi un murmur de aprobare. Urmă o scurtă tăcere, pe urmă căpetenia zise:

— Fratele meu alb a dat dovadă că e un adevărat prieten al tribului nostru și-i mulțumim cu toții. L-aș ruga acum să-mi răspundă la câteva întrebări. Winnetou și Old Shatterhand erau tot la cetățuia femeii albe când ai pornit tu de acolo? Știi când au plecat?

— Nu.

— Dar ei știu unde-ai pornit?

— Nu.

— Atunci s-ar putea să fie și acum tot la *pueblo*.

— Tot ce se poate.

— În cazul acesta îi putem împiedica să se ducă la nijorași. N-avem decât să trimitem un număr oarecare de războinici de-ai noștri ca să le aținã calea și să pună mâna pe ei.

— Dar dacă au și ajuns la nijorași?

— Atunci trebuie să pornim chiar mâine dimineață. Ca să ajungă până la noi nijorașii sunt nevoiți să treacă prin Tkhli-nastla*, ca să nu facă un ocol de câteva zile. Să ne ducem să-i așteptăm acolo și să-i stârpim pe toți. Dacă Sfatul încuviințează, voi trimite imediat cincizeci de războinici ca să pună mâna pe Winnetou și Old Shatterhand. Ceilalți pleacă mâine cu mine la Valea-neagră unde vom aștepta rezultatul. Am zis. Acum să auzim ce zice Sfatul.

— Să plecăm, șoptii eu lui Dunker.

— Nu încă, răspunse el. Ar trebui s-aflăm ce-au hotărât.

— Știu dinainte. Și apoi, cortul lui Melton probabil că nu e păzit. Acum e momentul. Haidem,

* Valea-neagră.

master. Ne oprim la cortul al șaselea și eu ies la mal.

Cortul era tot atât de aproape de apă ca și celălalt. Umbra lui se răsfrângea peste tufiș și în luciul apei.

Falsul Hunter se afla deci aici, dar nu văzusem geanta în mâinile lui adineauri. Mă uitai în toate părțile. Degeaba.

Oare să fi dat geanta în păstrarea căpeteniei? Nu prea îmi venea să cred.

Mă târâi cu băgare de seamă până la culcușul făcut din ierburi uscate, mușchi și câteva pături și vârâi mâna dedesubt. Geanta era acolo. O clipă stătui la îndoială dacă... Nu, nu, prilejul era bun și cea mai mică zăbavă îmi punea viața în primejdie.

Tremuram de emoție. Uite milioanele după care alergam!... Mi-era mie îngăduit să le iau? Urechile îmi vâjâiau, mintea parcă mi se oprise în loc. Ce trebuie să simtă un hoț care își însușește bunul altuia! Mă sileam să fiu calm.

Luam geanta, Melton observa imediat, ridica agărul în picioare, căutau, îmi găseau urmele și, dacă ne prindeau, eram pierduți. Dacă nu, aveam banii, dar nu și pe hoț.

Așadar, cu nici un preț nu trebuia s-o iau. Să o deschid, să scot ce era în ea, să pun altceva în loc, ca să creadă că n-a umblat nimeni la ea, cerea prea mult timp. N-aveam însă de ales. Dacă mă surprindea Melton și era singur, isprăveam repede cu el.

Trăsei deci geanta de sub pătură. Poate că scosese el singur ce era de preț înăuntru și nu

găseam decât fleacuri fără valoare. În cazul acesta mă expuneam degeaba.

Era o geantă de piele cu încuietoare de fier. Îndesată toată și... încuiată cu cheia. Scosei pumnalul de la brâu și-i deschisei încuietoarea. Ușor lucru, pe care îl făcui însă cu nemulțumire! Dacă nu o mai puteam încuia la loc?

Băgai mâna în geantă. Simții niște lucrușoare subțiri și alte fleacuri; nu asta era ce căutam eu. Pe urmă pipăii iar. Nu mai era nimic decât un portofel plin. Tăiai o fâșie din pătura de dedesubt, o întocmii la fel cu mărimea și grosimea lui și o vârâi în locul unde fusese portofelul. Apăsai pe urmă pe încuietoare; cu o pocnitură se închise la loc.

Acum rămânea să fac drumul înapoi fără să fiu simțit de cineva. Lesne nu era, deoarece nu puteam șterge urmele pașilor mei. Mă târâi iar afară din cort, pusei țărușul la loc, ținând între dinți portofelul, după ce mai întâi pusesem, bineînțeles, geanta iar sub pătură.

În timp ce mă îndreptai iar spre mal, ridicam la loc iarba pe unde pășeam. Dacăar fi să cadă roua peste noapte, a doua zi nici nu s-ar mai cunoaște că a trecut cineva pe acolo. Când ajunsei la locul unde îl lăsasem pe Dunker, îl auzii șoptind din ascunzătoarea lui:

— Slavă Domnului că te-ai întors! Mi s-au părut o mie de ani. Nu-mi mai găseam astâmpăr de grijă.

— Și totuși să mai aștepți nițel, i-am răspuns eu.

— Să mai aștept?

— Am adus cu mine un lucru ce nu trebuie să se ude, așa că o să zăbovim până ce-l voi lega deasupra insulei ca să nu vină în atingere cu apa.

— Ce lucru?

— Câteva milioane de dolari.

— Cum? Banii furați?

— Da.

— Norocosule! În ce-i ai?

— Într-un portofel din piele.

— Vezi cum îi pui ca să nu se ude.

— O să ridic deasupra insulei mele o alta mai mică; să ai grijă de ea ținându-te mereu după mine, ca să n-o pierzi din ochi.

Adunai cu mare greutate — fiindcă nu trebuia să fac nici cel mai mic zgomot — câteva crenguțe și făcui la marginea insulei mele plutitoare o grămăjoară în care să fie ocrotit portofelul și pornirăm înot mai departe. Când am ajuns în dreptul cotului unde era Marta ne oprirăm.

— Ia bine seama la ce faci, îmi șopti Dunker. E de prevăzut că lady a noastră nu e singură în cort.

— Probabil că nici nu e înăuntru, i-am răspuns eu.

— Așa? De ce?

— Pentru că o doamnă de condiția ei preferă să stea afară decât la un loc cu muieri bătrâne care clămpănesc mereu din gură.

Ieșii pe mal. Aveam dreptate. La câțiva pași de mine era cortul și o văzui pe Marta stând singură nițel mai departe. Se așezase dinadins acolo ca să n-audă pălăvrăgeala indienelor.

Cum să-i vorbesc ca să n-o sperii? Mai nimerit era să-i spun pe nume și să mă servesc de limba ei maternă.

— Marta! șoptii eu în spatele ei.

Tresări și întoarse capul fără însă să țipe. Ieșii mai la iveală și mă zări la lumina focului care ajungea până la noi.

— Sst! Nici o mișcare! M-ai recunoscut?

— Da, răspunse ea așezându-se ca să mă poată auzi mai bine.

Indienele erau toate îndreptate cu privirile spre adunarea unde se ținea Sfatul.

— Am venit numai să-ți spun că sunt pe aproape.

— Mulțumescu-ți, Doamne! șopti ea împreunându-și mâinile. Dar ce temeritate din partea dumitale...

— Nu te teme, nu e nici o primejdie pentru mine. Spune-mi, cum se poartă mogollonii cu dumneata?

— Nu tocmai rău.

— Atunci n-au de gând să te omoare...

— Ba poate că da. Dacă Ionathan Melton... dar n-ai cum să știi că...

— Știu tot, o întrerupsei eu. Dunker, călăuza dumitale...

— A fugit! exclamă ea.

— Da, și a nimerit peste mine și Winnetou. E aici aproape.

— Doamne, în ce primejdie va aflați! Și cu fratele meu ce e?

— E în siguranță la indienii nijorași.

— Te înșeli dacă-l crezi în siguranță, fiindcă mogollonii vor să-i atace. Melton mi-a spus că se duce și el cu ei ca să te prindă.

— Atunci, se așteaptă la venirea noastră?

— Așa se pare. M-a amenințat. Zicea că după ce va pune mâna pe dumneata, Winnetou și Emery, „vă sting pe toți de pe fața pământului" — expresia lui.

— Așadar, știi că deocamdată nu ți se va întâmpla nimic, poți fi liniștită. Cât pentru expediția mogollonilor împotriva nijorașilor, vom căuta noi s-o zădărnicim. Vezi, că n-ai pentru ce duce grija lui Franz?

— Dar cruță-te, te rog, și dumneata! Cum ai putut s-ajungi până aici și, mai ales, cum o să te poți strecura nevăzut? Îmi vine să mor de...

— Mai încet, mai încet că te aud indienele. Sunt în tot atâta siguranță ca într-o scrisoare recomandată. Pentru moment nu te pot lua cu mine; am venit însă să-ți spun că nu vei mai avea de suportat mult captivitatea. Murphy unde e?

— Ceva mai încolo. După stăruințele lui Melton, e păzit cu mare strășnicie. Dumitale cum ți-a mers? Așa e că n-ai găsit „castelul"?

— Ba da. Îți voi povesti eu mai târziu. Harry Melton a murit; fratele său Thomas e în puterea noastră, dar Ionathan a reușit să scape. Sper însă că peste câteva zile să-l avem și pe el în mână.

— Și moștenirea? Ce s-a ales de ea?

— Poate că o și am...

— O și...?

— Mai încet, pentru Dumnezeu! Acum mă duc. Mă tem că am zăbovit și așa prea mult.

O să-ți mai spun numai atât: am fost în cortul lui Ionathan și am reușit să iau portofelul în care probabil se află banii după care alergăm de atâta timp. Asta e principalul; punem noi pe urmă mâna și pe pungaș. Eu mă duc. Te-aș ruga acum să-mi îndeplinești o dorință.

— Cu plăcere.

— Fă-te că te plimbi și șterge urmele lăsate de mine. Când vor vedea iarba călcată, își vor închipui că sunt pașii dumitale.

— Bine. Cu o condiție.

— Care?

— Nu-ți risca prea mult viața. Dacă te ucid, sunt și eu pierdută.

— Nu. Rămân Winnetou și Emery în locul meu. Și-apoi, nu te teme, n-o să mă omoare. Fii încredințată că vom căuta cu orice chip să te scăpăm și vom reuși pentru că...

Îmi curmai vorba. Din lagăr se auzi un răcnet grozav. Bătrânele indiene săriră și ele de la locul lor și alergară curioase într-acolo.

— Ce-a fost asta? întrebă Marta speriată.

— E semnalul de alarmă al indienilor. Căpetenia își cheamă santinelele. Probabil că Melton a reușit să-l convingă pe Vânt-puternic să pornească mâine dimineață împotriva nijorașilor. În orice caz vor pleca imediat o parte din ei ca să ne prindă pe noi. Eu mă duc. Curaj și... să ne vedem cu bine!

A fost într-adevăr un mare noroc pentru noi că am putut sta de vorbă atâta timp nesupărați de nimeni. Marta îmi întinse mâna și eu mă lăsai iar în apă. Tocmai vroiam să mă vâr din nou

sub insula mea de frunze, când auzii un glas cunoscut zicând:

— Am venit să-mi iau rămas-bun de la dumneata, doamnă Werner. Știu că despărțirea te va face să suferi, dar mângâie-te cu speranța că ne vom revedea cât mai curând.

Ionathan Melton era cel care vorbise cu atâta obrăznicie și-mi venea să mă reped la el și să-l trag după mine în apă ca să-l dau cu capul la fund. Poate că o și făceam dacă nu mă gândeam că trebuie să-i salvez pe Marta și pe Murphy și că milioanele de dolari ar fi fost în primejdie. Ascultai mai departe.

— Și apoi, spuse el, nu plec numai eu, ci și dumneata.

„Ah, îmi ziceam eu, de i-ar trece prin minte să-l întrebe unde!" Și, într-adevăr, o auzii zicând:

— Să plec? Când?

— Chiar mâine dimineață, odată cu indienii împotriva nijoraților. Vreau să-ți dovedesc cât mă sinchisesc eu de prietenii dumitale vorbindu-ți atât de deschis cum fac. Așa-zisul Old Shatterhand și apașul Winnetou au pornit — chipurile! — să ne prindă. Dumneata cu dobitocul acela de avocat n-ați avut răbdare s-așteptați rezultatul și ați plecat după ei. Mare prostie din partea voastră, fiindcă Meltonii v-au dovedit de câteva ori până acum că voi, cu toată inteligența voastră, nu le ajungeți nici la degetul cel mic. Dovada: și dumneata și avocatul vă aflați în puterea mea și peste un sfert de ceas plec cu cincizeci de mogolloni să-i aducem încoace pe Old Shatterhand, pe Winnetou și pe Emery. Dacă se află și acum la

castel — unde vroiai să te duci și dumneata — ne ducem până acolo; nu? le ieșim în cale și punem mâna pe ei. În amândouă cazurile, nu ne scapă. Pe dumneata și pe avocat vă iau mogollonii cu ei, ca să nu fiu nevoit să mă mai întorc până aici. Vă voi aștepta într-un loc încântător căruia i se zice Valea-neagră. Și ce crezi că se va întâmpla pe urmă?

— O să ne redați libertatea.

— Numai o femeie poate spune astfel de copilării! Sunt moștenitorul bătrânului Hunter, eu și numai eu, auzi? Altul nu mai trebuie să existe. Știi ce înseamnă asta...

— Nu cumva vrei să ne omori?

— Ei vezi, acum vorbești mai înțelept ca adineauri...

— Se poate să iasă altfel decât crezi dumneata, sir, dacă nu dai de Winnetou și Old Shatterhand.

— Nu se poate! Ori sunt în cetățuie și sunt prinși în capcană, pentru că știu pe unde să intru neobservat înăuntru, ori au plecat după mine și, fiindcă nu există decât un drum, trebuie să ne întâlnim cu ei. Cât sunt ei de pricepuți, n-au să se ferească, nebănuind că eu, fugarul, m-aș gândi un moment să mă întorc de unde am plecat.

— S-ar putea însă ca nijorașii să biruiască ei pe mogolloni și cad și eu în mâinile lor.

— Copilării! Nijorașii habar n-au că pornim împotriva lor. Vom da năvală peste ei ca vulturul peste porumbei. Am poruncit să nu vă slăbească un moment din ochi. Au să vă lege, pe dumneata și pe avocat, în șa. S-ar putea ca să i se facă milă căpeteniei și să te lase să te urci în trăsura cu care ai venit, fiindcă ești femeie și nu poți rezista

la drum, mai ales că ne-ai face să zăbovim prea mult. În nici un caz să nu-ți închipui că vei avea prilej de fugă sau că prietenii dumitale vor veni să te scape. Du-te acum în cort și stai liniștită. Indienele au ordin să nu te lase să te miști de acolo până dimineață.

Păru că dă ascultare ordinului, căci nu se mai auzi nimic. Așteptarăm încă nițel, pe urmă coborârăm de pe mal și apoi o luarăm iar înot spre malul celălalt.

Probabil că indienii alergaseră toți la chemarea șefului lor, căci nu se mai vedea nici o santinelă pe mal. De-abia după ce trecurăm de ultimul post, ieșirăm din apă. Portofelul cu bani era uscat.

În timp ce ne îndreptam spre locul unde-l lăsasem pe Emery, Dunker, care mergea alături de mine, zise zâmbind mulțumit:

— Drept să-ți spun, sir, n-o să uit cât oi trăi întâmplarea de astă-seară. A ieșit mai bine decât mi-aș fi putut închipui.

— Și-ți pare bine?

— *Well!* Ce-ai vorbit dumneata la început cu lady n-am putut auzi, dar din ce a spus pe urmă Melton, nu mi-a scăpat o vorbă. Acum, ce mai avem de făcut?

— Nu putem hotărî numai noi doi. E foarte bine că am aflat atâtea, dar și mai bine e că avem portofelul cu bani. Melton n-o să mai aibă timp înainte de plecare să controleze geanta și să vadă că lipsesc banii. Nici nu mi-aș fi putut închipui că-i voi avea atât de lesne. Cei cărora aparțin de drept, au scăpat de sărăcie pentru toată viața.

— Ești sigur că banii se află în portofel?

— M-aș mira să mă fi înșelat, în orice caz vom vedea mâine dimineață.

Tăcui, fiindcă mi se păru că zăresc prin întuneric o umbră. S-ar fi putut să fie vreun dușman. Auzii însă îndată glasul cunoscut al lui Winnetou, zicând:

— Frații mei se pot apropia fără grijă, eu sunt. I-am așteptat aici, fiindcă era locul cel mai nimerit să le pot sări în ajutor, dacă ar fi fost nevoie. Să mergem la Emery.

— Nici o santinelă pe aproape?

— Nu. Au alergat cu toții în lagăr când s-a auzit țipătul.

Mare îi fu bucuria lui Emery când ne văzu teferi. Ne schimbarăm hainele, pe urmă povestirăm și prietenilor noștri ce-am aflat. Când auzi apașul că am pus mâna pe portofelul cu bani, rămase câtva timp îngândurat, pe urmă zise:

— N-ar fi trebuit să-l ia fratele meu. Melton o să bage de seamă că lipsește.

— N-are decât!

— Și o să bănuiască imediat că am fost noi pe aici.

— Poate că nu deschide geanta decât mâine, poimâine sau peste câteva zile. Și adică de ce ne-ar bănui numaidecât pe noi? Nu s-ar fi putut să-i ia vreun mogollon? Cine știe de când n-a mai deschis-o! Și-ar putea închipui că lipsesc de mai multă vreme. Să fi scăpat un prilej ca ăsta după ce alergăm de atâta vreme după nenorociții ăștia de bani, ar fi fost o nesocotință. Și-apoi, de unde știi că până să fi reușit noi să-l prindem nu înstrăina banii?

— Poate că voi da dreptate fratelui meu după ce-mi va povesti totul.

Mă executai. Când află de cele ce Melton spusese Martei, îl auzii pe apaș zicând cu oarecare mirare:

— Mi l-am închipuit mai inteligent decât a dat acum dovadă. Așadar pleacă în fruntea a cincizeci de mogolloni ca să ne iasă înainte; ce zice fratele meu Old Shatterhand de asta?

— Ceea ce ar zice orice om cu judecată. Face o prostie mai mare decât capul lui. Presupunând că am aflat unde s-a dus și ne-am luat după el, trebuie să-și închipuie că n-o să stăm în loc să pierdem vremea degeaba și că suntem prin apropiere. E deci o mare greșeală din partea lui să ne iasă înainte. E întuneric, nu ne poate vedea urmele și, mai mult ca sigur, nu ne va găsi. Ar trebui să plece peste o zi, după ce ar fi cercetat bine împrejurimile.

— Fratele meu a grăit ce este. Și, apoi, sunt destul de bine pregătiți, mogollonii, ca să pornească chiar mâine dimineață? Era doar vorba să plece abia peste trei zile.

— Pregătirile unei trupe de indieni sunt mai reduse decât ale unei armate de soldați albi.

— Old Shatterhand să nu uite că nu sunt îndeajuns armele, se cer și provizii pentru hrana trupelor. Au mogollonii destule? I-a văzut fratele meu uscând carne?

— Nu, n-am văzut nici curele și nici funii pe care să fi fost atârnată carnea la uscat.

— Mare greșeală din partea lor, fiindcă acolo unde se duc n-au să găsească de-ale mâncării.

— Nu se află nici un fel de vânat în Valea-neagră?

— Mai deloc. Și apoi, au vreme războinicii, care pot fi atacați în fiecare moment, să se ducă la vânat sau la pescuit?

— Nu prea cred. Nouă trebuie să ne pară bine de greșelile astea ale mogollonilor. Cunoaște căpetenia apașilor Valea-neagră?

— Da.

— Cât e de aici până la ea?

— O zi și jumătate cu popas de-o noapte. O să conduc eu pe frații mei până acolo.

— Mă gândesc că n-ar fi rău să rămânem aici, ca să-i salvăm pe prizonieri în lipsa mogollonilor. Ne-ar fi foarte lesne, cred eu.

— S-a gândit fratele meu și la urmări?

— Da. Deocamdată nu știu că ne aflăm aici, dar o vor afla mai târziu.

— Vor trimite cei rămași acasă pe cineva să le spună ce s-a întâmplat.

— Ar urma însă să înaintăm foarte încet, deoarece nu-i vom avea pe cîntăreață și pe avocat cu noi.

— Ne-ar fi o piedică îndoită, fiindcă nu vom putea da ajutor nijoraşilor în primul rând și, în al doilea, mogollonii vor porni în număr mare după noi să ne prindă. Crede fratele meu că li se poate întâmpla ceva prizonierilor în lipsa războinicilor de acasă?

— Nu. De-abia după întoarcerea lui Melton viața lor ar fi în primejdie.

— Atunci, e mai bine să rămână aici, sunt în mai mare siguranță decât dacă i-am târî după noi și ar trebui să-i apărăm de o armată întreagă de dușmani. Deocamdată ne ducem să dăm ajutor

nijoraşilor. Dacă-i biruie pe mogolloni, îi vom sili pe aceştia să ne predea nu numai pe cântăreaţă şi pe avocat, ci şi pe Melton.

— Bine. Când pornim?

— După ce va fi plecat Melton cu ceata lui de mogolloni; altminteri, venind după noi, ar da de urmele noastre şi ar prinde bănuieli.

— N-am putea-o lua pe alt drum?

— Ba da, dar nu e mai bine să aşteptăm şi să ne încredinţăm că au plecat, într-adevăr, că Melton e cu ei?

— Nu. Sunt sigur că e aşa după cum a spus el. Şi apoi, ei înainte şi noi în urmă ar însemna să zăbovim prea mult, fără să le-o putem lua înainte ca să le dăm de veste nijoraşilor că sosesc. Propun deci: sau plecăm imediat, sau rămânem să-i eliberăm pe prizonieri mâine, după ce vor fi plecat războinicii mogollonilor.

— Fratele meu Old Shatterhand are dreptate. Ce părere are fratele nostru Emery?

— Să plecăm imediat. În sfârşit, banii îi avem, trebuie doar să punem mâna şi pe drăguţul de Ionathan. Prizonierilor nu li se poate întâmpla deocamdată nimic. Învingem pe mogolloni? îi silim să ni-i predea; nu? n-avem decât să venim într-ascuns aici să ni-i luăm singuri.

Întrebarăm, mai mult de politeţe, şi pe Dunker ce zice; fu şi el de aceeaşi părere, făcând o observaţie care nu era lipsită de temei.

— Trebuie însă să ne ferim de mogollonii trimişi în căutarea mea, zise el.

— Cum, nu s-au întors încă?

— Nu ştiu, dar cred că nu. Peste zi s-au ţinut cu siguranţă pe urmele mele. Când vor fi ajuns

la pârâul unde ne-am întâlnit noi, vor fi băgat de seamă că am dat aici de alți călăreți și că ne-am întors pe urmă cu toții la Stânca-albă. Vestea pe care o vor duce acasă o să stârnească mare agitație printre mogolloni.

— Vestea n-are să ajungă unde trebuie, master Dunker, i-am răspuns eu. Nu vezi ce vreme e? De vreun sfert de ceas suflă un vânt rece și a și început să burnițeze. Și-apoi începuse să se întunece când am plecat de la pârâu. Până s-ajungă ei acolo, se va fi întunecat de-a binelea. Ca să nu-ți piardă urma, se vor fi oprit acolo unde i-a apucat noaptea, dar dacă au făcut marea greșeală să-și urmeze drumul până la pârâu, fie că te credeau acolo, fie ca să-și adape caii, nu puteau să vadă nici urmele dumitale, și nici pe-ale noastre.

Și mai e ceva: calul luat de la mogolloni e cel mai bun și mai iute de picior din tot lagărul, și-și vor închipui că nu te pot ajunge. Există deci două ipoteze: ori s-au întors și se află acum în lagăr, renunțând la urmărire, ori sunt pe urmele dumitale și au poposit undeva până dimineață, iar ploaia care se întețește din ce în ce, șterge cu desăvârșire urmele.

— *Well.* Bine ai grăit, sir!

— După mine, cred că n-avem nici un motiv să ne temem de ei.

— Așa e cum a spus fratele meu Old Shatterhand, încuviință apașul. Peste un sfert de ceas va turna cu găleata și nu se va mai cunoaște că am trecut pe-aici. Să încălecăm.

— Poate Winnetou să ne ducă în așa fel ca să nu ne poată urmări mogollonii?

— Da. Ei vor ține drumul pe care l-am făcut noi ieri până la prânz. Dacă o luăm nițel mai la dreapta, n-au să știe încotro ne-am îndreptat.

Să fi fost ora două din noapte când am lăsat în urmă locurile unde făcuserăm interesanta noastră partidă de înot. Vântul sufla cu putere și ploaia ne biciuia fața. Pentru mine și Dunker n-avea nici o importanță, fiindcă mai uzi de cum fuseserăm în pârâu nu se putea, așa că țineam cu bărbăție piept pâraielor care se revărsau din cer peste trupurile noastre înghețate.

14. ALIAȚI CU NIJORAȘII

Ne bizuiam poate prea mult pe rezistența cailor noștri, deși ei erau mai odihniți ca noi, mai întâi la cetățuie și apoi în timpul cât așteptau întoarcerea noastră de la lagărul mogollonilor.

Cu tot întunericul de nepătruns care ne înconjura, Winnetou nu greși niciodată drumul.

Când se lumină de ziuă, ne aflam pe o câmpie întinsă, spălată de ploaie.

Winnetou arătă spre miazănoapte și zise:

— Colo, la o jumătate de ceas de aici, e drumul pe care l-am făcut ieri, înainte de a ne întâlni cu fratele nostru Dunker. Să dăm pinteni cailor și să-i zorim, deoarece e lumină și vedem bine încotro mergem.

Vântul se potolise, ploaia încetă și norii se împrăștiară. Soarele, care răsărise de mult, ne încălzea mădularele înțepenite de frig. Ploaia își făcuse datoria, spălând urmele cailor.

Cu mult înainte de amiază, când noi nu vedeam încă nimic, Winnetou arătă cu mâna spre răsărit și zise:

— La depărtare de un ceas e pădurea unde ne-am întâlnit cu căpetenia nijorașilor. Trebuie să

recunoască fraţii mei că nu ne-am pierdut vremea degeaba pe drum.

Pădurea părea să se prelungească spre miazăzi şi până la prânz o şi străbătuserăm. Ne oprirăm niţel ca să răsufle caii. După ce-i lăsarăm vreo două ceasuri să pască ne urmarăm calea, dar nu în aceeaşi direcţie. Întrebându-l de ce s-a abătut din drum, apaşul ne răspunse:

— Suntem acum mult prea departe ca să ne temem că vom fi ajunşi de mogolloni. Vreau să vă arăt şi drumul pe care îl vor lua ei, fiindcă s-ar putea să ne prindă bine să-l cunoască şi fraţii mei.

Nici un strop de apă pe unde treceam. De-abia spre seară băgarăm de seamă, după iarba grasă a câmpiei, că ne aflăm în apropierea unui pârâiaş pe care-l şi zărirăm repede după tufele care creşteau în jurul lui.

— Poposim aici? întrebă Emery.

— Nu, răspunse Winnetou.

— Ar trebui să ne adăpăm caii.

— Atâta numai, pe urmă mergem mai departe, ca să putem străbate încă înainte de-a se înnopta pădurea care se zăreşte colo şi... uff! Jos de pe cai, repede!

Ne uitarăm şi noi spre pădure şi zărirăm cinci călăreţi care veneau spre noi. Nu ne văzuseră încă, deoarece erau prea departe şi tufele le opreau vederea.

Sărirăm de pe cai, puserăm mâna pe puşti şi ne pitirăm după tufe.

Călăreţii aveau cai buni, nici o armă, doar desagi cu merinde atârnaţi de oblânc.

— Iscoade, zisei eu.

— De-ale nijoraşilor, răspunse apaşul. Călăreţii nu sunt zugrăviţi în culorile de război, dar nu pot fi altceva. Deşi sunt prietenii noştri, ar trebui să le dăm o învăţătură de minte.

Avea dreptate. Iscoadele trebuie să fie cât se poate de prudente, pe când acestea . . . ! Nici când fură la o mică depărtare de noi nu văzură că ne aflam lângă pârâu. Şi chiar fără asta ar fi trebuit să cunoască după dâra din iarbă că e cineva acolo. Veneau atât de nepăsători, ca şi când s-ar fi simţit în cea mai mare siguranţă.

Când ajunseră la vreo douăzeci de paşi trecurăm ţevile puştilor printre tufe şi Winnetou le strigă cu glas tunător:

— Staţi! Un pas înainte sau înapoi, şi tragem!

Îşi struniră speriaţi caii şi se uitară înfricoşaţi spre tufiş.

— Care din voi face o mişcare, e mort! ameninţă apaşul. Descălecaţi şi aruncaţi armele la pământ.

— Cine sunteţi? întrebă unul din călăreţi.

— Suntem zece războinici viteji de-ai mogollonilor, înarmaţi până în dinţi. Dacă faceţi un pas, vă ucidem pe loc.

— Uff! Marele Manitu şi-a întors faţa de la noi . . . Vrea să cădem prizonieri în mâinile mogollonilor, dar fraţii noştri ne vor salva!

Cel care vorbise sări cel dintâi din şa şi aruncă jos pumnalul, ceilalţi îl urmară. Stăteau acum ţinându-şi caii de căpestre şi aşteptau să vadă ce vor face duşmanii.

Winnetou ieşi dintre tufe şi zise cu asprime:

— Ce fel de războinici sunteţi voi care vă duceţi aşa de orbeşte la moarte? Sau poate că sunteţi chiar iscoade?

— Uff! Uff! strigă unul din ei, Winnetou, căpetenia apașilor!

— Vreți să aflați ce fac mogollonii și umblați cu ochii închiși, fără să vă uitați ce e înaintea și în jurul vostru?

— Știam că mogollonii vor porni de-abia peste trei zile, încercă el să se scuze.

— E un motiv să n-aveți ochii în patru? Chiar dacă gloata mogollonilor n-a sosit încă, vă puteați închipui că au trimis iscoade. Nesocotința voastră e de neiertat. Să fi fost noi dușmani de-ai voștri, nu mai ajungeați îndărăt la ai voștri, fiți siguri!

— Să ne omoare mai bine fratele nostru decât să ne spună astfel de vorbe de ocară.

Indianul era sincer în durerea lui. O mare rușine pentru un războinic, și mai ales trimis ca iscoadă, e să fie învinuit de o neglijență atât de mare. Și încă de vestitul Winnetou, marea căpetenie a apașilor! Se uita, sărmanul, în pământ, așteptându-și parcă osânda.

Lui Winnetou i se făcu milă.

— Winnetou nu e căpetenia voastră, zise el mai blând. Nu vrea să vă certe, ci să vă învețe că un războinic trebuie să fie cu ochii în patru zări chiar și în timp de pace, nu numai în război. Cine v-a trimis ca iscoade?

— Săgeata-iute, căpetenia noastră.

— Adusese pe cineva cu el?

— Da. Pe un tânăr alb și pe un prizonier tot alb. A dat în grijă războinicilor noștri să-l păzească pe acesta cât se poate de strașnic.

— Știți voi cine l-a predat?

— Da.

— Atunci știți și cine e ascuns acolo după tufe.

— Știm. Old Shatterhand și încă un frate viteaz, războinic alb.

— Așa e. În afară de ei mai e încă un războinic cu noi, care se pricepe mai bine ca oricare altul să găsească potecile cele mai ascunse. Luați-vă cuțitele de jos și veniți cu caii voștri după noi lângă pârâu.

Când ne văzură, salutară foarte respectuos și așteptară cu ochii plecați să vadă ce primire le facem. Ca să-i îmbărbătăm, le întinserăm mâna și eu le zisei cu glas prietenos:

— Frații noștri sunt bineveniți printre noi. Să șadă jos și să ne spună ce însărcinare au din partea căpeteniei lor.

Felul cum le vorbisem și atenția pe care le-o dăduse Emery și Dunker întinzându-le mâna, făcură să le mai piară sfiala.

Nijorașul, care părea să fie conducătorul tovarășilor săi, răspunse în numele tuturor:

— Manitu ne-a învrednicit să vedem cu ochii noștri pe vitejii și renumiții vânători și războinici de care s-a dus vestea în munți și savane: Nu ne e nouă îngăduit să stăm alături de ei; de aceea vom ședea mai la o parte pe mal și să ne desfătăm la auzul cuvintelor lor înțelepte.

— Frații mei vor fi și ei în curând războinici vestiți și-i rugăm să șadă lângă noi, altminteri vom crede că ne consideră dușmani, nu prieteni.

Se supuseră sfioși, dar măguliți de cinstea pe care le-o făceam. La întrebarea repetată de

mine despre însărcinarea pe care le-o dăduse căpetenia lor la plecare, conducătorul răspunse:

— Săgeată-iute nu ne-a dat instrucțiuni anumite. Ne-a spus să ne ducem la Stânca-albă sau, dacă mogollonii au și pornit la drum, să aflăm încotro s-au dus și să dăm de veste alor noștri.

— Era vorba să rămâneți toți împreună, sau să vă despărțiți?

— Nu. Pe măsură ce înaintăm, cîte unul din noi să se întoarcă să spună ce-a văzut.

— Unde?

— La Valea-neagră.

— Acolo vă așteaptă căpetenia?

— Da.

— Are mulți războinici cu el?

— Deocamdată nu. Ceilalți au rămas acasă să pregătească merindele și să-și întocmească talismanele. Căpetenia noastră zicea că vor veni și frații noștri cei vestiți să lupte alături de noi.

— Așa și e. Eram în drum spre feciorii nijorașilor. Veneam să le aducem vești și să le oferim cunoștințele și priceperea noastră în război, deoarece am făcut legământ de prietenie cu ei. Acum, fiindcă ne-am întâlnit, cred că nu mai e nevoie să ne ducem noi la Valea-neagră; să plece unul de-ai voștri să-i spună căpeteniei ce avem de comunicat; ceilalți rămân aici, ca să avem pe cineva la îndemână pentru același scop. Noi ne întoarcem să spionăm pe mogolloni, poate aflăm ceva important. Câți războinici au nijorașii în total?

— De patru ori câte o sută.

— După cât mi s-a părut mie, numărul mogollonilor pare să fie mai mic. Eu nu cunosc Valea-

neagră unde și-a ales Săgeată-iute locul de luptă, dar îmi închipui că știe el ce face.

— Ar fi destul de potrivit, nu însă în împrejurările de față. Mogollonii l-au ales și ei și vor trimite iscoade în cercetare. Ar fi deci mai nimerit să-i atacăm înainte de-a ști care e situația dușmanului.

— Cunoști tu un loc prielnic pentru un astfel de scop?

— Da. I se zice „Platoul canionului" și se află la o depărtare de trei ceasuri călare de-aici. Nu e decât o singură potecă pe care s-ajungi pe platou, dar atât de îngustă încât nu pot încăpea decât doi călăreți o dată. De sus de pe platou ai la dreapta în vale canionul foarte adânc, peretele de stâncă piezis în față, și la stânga a treia latură a triunghiului. Aici se află o pădure mărginită de tufe dese. Când vrei să cobori de pe platou trebuie să treci de canion până la un povârniș cu o potecă tot atât de îngustă, care răspunde în Valea-neagră. Trebuie să recunoască fratele meu Charlie că loc mai potrivit pentru împresurarea dușmanului nici că se poate.

— Nu cunosc nici platoul și nici Valea-neagră, deci nu știu care din două e de perferat, dar dacă fratele meu crede că platoul e de preferat, n-am nici un motiv să mă îndoiesc. Ce atitudine crede Winnetou că trebuie să luăm noi?

— Să se ducă unul din nijorași la căpetenia lor și să-i spună că e mai bine să-i aștepte pe mogolloni la platou, nu în vale. Jumătate din războinicii săi să se ascundă în pădure, iar cealaltă jumătate în spatele stâncii.

— Atunci, nu călări?

— Nu. Să lase caii în paza câtorva din ei, o sută cincizeci să se ascundă în pădure și tot atâția după stânca pe care o pot urca lesne cu piciorul. Mogollonii, urcând platoul, vor avea la stânga vrăjmașul, în față tot pe vrăjmaș, iar la dreapta prăpastia adâncă, unde nu pot fugi.

— Așa e. Dar nu s-ar putea întoarce pe potecă?

— Nu.

— De ce?

— Pentru ce întreabă fratele meu, nu ghicește motivul?

— Parcă... Winnetou vorbea adineauri de trei sute de războinici ai nijoraşilor, pe când, din câte am aflat, ar fi patru sute. Ar rămâne deci o sută care să se ascundă undeva pe potecă și să nu-i lase pe mogolloni să coboare de pe platou. Am ghicit sau nu?

— Fratele meu mi-a ghicit gândul. Crede el însă că ar fi bine să se ascundă suta de nijoraşi cu puțin înainte de sosirea dușmanului?

— Nu, fiindcă s-ar da de gol după urmele lăsate. De altminteri, cred că am fi mult mai câștigați dacă i-am putea avea la îndemână.

— Așa cred și eu. Ne întoarcem acum de unde am plecat ca să-i observăm pe mogolloni și-i trimitem vorbă lui Săgeată-iute să ne expedieze pe cei o sută de războinici, pentru că s-ar putea să avem trebuință de ei.

— Ne-am înțeles! În nici un caz să nu vină pe drumul ales de mogolloni, ca să nu se întâlnească în drum cu ei sau să le vadă urmele.

— Ai dreptate. S-o ia prin altă parte.

— Şi noi să le hotărâm un loc unde să ne găsească.

— La asta mă gândeam şi eu acum.

Apoi, întorcându-se spre cei cinci nijoraşi întrebă:

— Au auzit fraţii mei de Napian-pinum până acum?

— Da, răspunse şeful lor. Napian-pinum e un deal cu multe cotituri, de aceea i s-a zis Napian-pinum, Dealul-şerpilor.

— Acolo să trimită Săgeată-iute pe cei o sută de războinici ai săi imediat după ce va primi vestea noastră. Aţi înţeles tot ce-aţi auzit?

— Da.

— Atunci să plece imediat unul din voi ca să spună căpeteniei voastre ce-am hotărât, încheie Winnetou.

— Să-i mai spună, adăugai eu, că mogollonii sunt pe drum, aşa că nu e vreme de pierdut. Noi vom veni în urma lor, şi îndată ce ne vom întâlni cu cei o sută de războinici ai voştri şi-i vom şti pe mogolloni pe platou, le vom tăia calea dacă vor căuta să fugă. Cum se numeşte locul unde ne aflăm acum?

— Izvorul-în-umbră.

— Veţi spune deci căpeteniei că aţi pornit de la Izvorul-în-umbră, ca să ştie cum să socotească timpul şi depărtarea. Să-i mai spui că-l rog să păzească pe cât se poate mai cu străşnicie pe prizonierul încredinţat lui de mine, pentru că dacă s-ar întâmpla să fugă ne-ar fi foarte greu să-l mai prindem. Dar, oare, cât să fie de aici până la Dealul-şerpilor?

— Cu caii noștri ajungi în trei ceasuri, răspunse Winnetou.

— În ce direcție?

— În direcția nord-estică.

— Și noi venim dinspre nord-vest. Așadar Dealul e cam în direcția cetățuii?

— Da.

— Și Ionathan Melton vrea să se îndrepte într-acolo cu cincizeci de mogolloni ca să ne prindă. Hm! Mi-a venit ceva în gând... Cât e de aici până la Valea-neagră, unde se află Săgeată-iute?

— Vreo cinci ceasuri de drum călare.

— Atunci să pornim imediat la Dealul-șerpilor. Peste cinci ceasuri trimisul nostru a ajuns la destinație; un ceas le trebuie pentru pregătirea celor o sută de războinici — pot fi deci în unsprezece ceasuri aici și după alte trei la Dealul-șerpilor, unde ne vom afla noi.

— Pentru ce zorește așa fratele meu? întrebă Winnetou.

— Fiindcă am avea astfel posibilitatea să-l prindem pe Ionathan Melton cu cei cincizeci de mogolloni ai lui.

— Ar trebui atunci să ne ducem după el până la cetățuie, zise Emery.

— Cum, crezi că s-a dus într-acolo?

— Bineînțeles. Vrea să ne prindă; ne iese înainte și, cum nu o să ne întâlnească în drum, se va duce cu siguranță la cetățuie, unde va afla că am plecat de mult. Până să se întoarcă el, noi am biruit pe mogolloni și-l putem aștepta fără grijă. De-abia atunci vom putea pune mâna pe el.

— Și Judita?

— Hm! Asta se va fi înapoiat de mult la *pueblo*.

— Nu prea îmi vine să cred. Părerea mea e că s-a dus mai degrabă la Stânca-albă.

— Crezi că au găsit-o yumașii ei după ce am lăsat-o noi în pădure?

— Cu siguranță. Hotărârea ei era să-l ajungă din urmă pe Ionathan Melton. Și apoi mai avea încă două motive ca să nu se întoarcă din cale. Întâi fiindcă făcuse o bună bucată de drum și i-ar fi trebuit tot atâta timp până la cetățuie cât până la Stânca-albă, și al doilea pentru că știe acum foarte bine că ne-am dus să-l găsim pe Melton. Se teme pentru viața lui și vrea să-l prevină. De aceea presupun că și-a continuat drumul și nici gând n-a avut să se întoarcă.

— Și?

— În cazul acesta nu se poate să nu se întâlnească în drum cu Melton, care va afla de la ea că ne-am dus la Stânca-albă și se va înapoia în grabă la mogolloni ca să le dea de știre. Îmi dai sau nu dreptate?

— De, știu și eu! N-aș vrea să te contrazic. Mai departe.

— Dacă presupunerile mele sunt adevărate, îl putem prinde pe Melton înainte de-a ajunge el la mogolloni. Cu ajutorul celor o sută de nijorași îi biruim lesne pe cei cincizeci de mogolloni ai lui și avem două avantaje: pe de o parte numărul mogollonilor a scăzut cu cincizeci, și pe de alta Melton nu ne mai poate scăpa.

— Foarte frumos ce spui tu și cred că am reușit de data asta ca și în atâtea altele, mă îndoiesc

însă de avantajele care zici tu că le-am avea. Dacă punem mâna pe cei cincizeci de mogolloni, nu am slăbi numai numărul lor, ci și pe al nostru, fiindcă ne trebuie o grămadă de inși ca să-i păzească.

— Admit. Și altceva?

— Și ce folos avem dacă îl prindem pe Ionathan Melton cu o zi mai curând? Îl lăsăm acum să se întoarcă la mogollonii lui și-l împresurăm mâine odată cu ei la platoul canionului.

— Ai avea dreptate dacă nu ne-am expune la un lucru: te pomenești că după ce-și va avea iar pe iubita lui Judita nu o să mai vrea să-i însoțească pe mogolloni la Valea-neagră. Ne-a alunecat de atâtea ori printre degete încât nu vreau să scap prilejul care mi se oferă.

— Bine, dar ai recunoscut și tu că ne scădem singuri forțele.

— Nu atât pe cât crezi. O sută de prizonieri dezarmați se pot păzi foarte bine cu treizeci de oameni, așa că tot ne mai rămân șaptezeci.

— Și zici să atâția ajung?

— Prea destul! Scopul nostru e să-i împiedicăm pe mogollonii ajunși pe platou să fugă îndărăt, și cum poteca nu e mai lată decât să treacă doi oameni călări în același timp, ajung — dacă gluma se îngroașă — șase inși să-i țină la respect, nu șaptezeci. Nu cunosc situația locului, dar din descrierea lui Winnetou mă încumet să apăr poteca numai cu zece-doisprezece oameni. Vezi deci că despre o slăbire a forțelor nu poate fi vorba.

— Bine a grăit fratele meu, încuviință Winnetou. Vom pleca imediat la Dealul-șerpilor, rămâ-

nând ca nijorașii să vină cât mai curând acolo. S-ar putea ca să trimitem în timpul drumului unul sau doi din nijorașii pe care îi luăm cu noi să le mai spună ce mai au de făcut.

Cuvintele apașului erau hotărâtoare.

Vi se va părea foarte ciudat că nu v-am mai pomenit nimic despre portofelul luat din geanta lui Melton. Drept să vă spun, eram și eu foarte curios să știu ce e în el, dar nu-mi venea să-l deschid până nu va fi și proprietarul lui adevărat de față.

Probabil că tovarășii mei erau de aceeași părere, deoarece nici unul nu spusese nimic. Deabia acum, pe când ne adăpam caii înainte de plecare, îl auzii pe Dunker zicând:

— După cum văd eu, sir, la toate ne-am gândit, numai la un lucru nu, tocmai la ce e mai important.

— Ce anume?

— Portofelul; ar trebui să vedem ce e în el.

— Conținutul lui nu ne privește.

— Așa e, totuși ar fi trebuit să te convingi că n-ai luat altceva în locul banilor. S-ar putea prea bine ca Melton să-i fi ascuns în altă parte.

— Hm! Există și posibilitatea asta...

— Atunci n-ar strica să te uiți ca să vezi dacă nu te-ai păcălit.

— Aș fi însă mai bucuros să-i spun proprietarului că nu m-am atins de el.

— Pentru ce? Nu cred ca mister Vogel să ne socotească pungași. Ia te uită, zău, ce e în portofel! Te pomenești că o fi cine știe ce fleacuri înăuntru și ți-ai pus viața în primejdie degeaba. Să-l scutim pe violonist de o decepție.

Recunoscui că avea dreptate și, cum ceilalți erau de aceeași părere, scosei portofelul din buzunar și-l deschisei în fața lor. Avea mai multe despărțituri și în fiecare din ele era câte un plic de piele prevăzut cu o mică încuietoare. Se aflau în ele bancnote americane, engleze, germane, franceze, și acțiuni de-ale altor state și cecuri de o valoare incalculabilă. Nu cred să fi trecut multora atâția bani dintr-odată prin mână.

— *All devils!* exclamă Dunker, holbând ochii. Aici sunt milioane, domnule! Ce n-ar da feciorul tatii să fi fost bătrânul Hunter tată-său sau alt neam de-aproape! Ia să numărăm...

— Nu, am răspuns eu. Am văzut că nu m-am înșelat, ajunge. Proprietarul singur are dreptul să-i numere.

Pusei plicurile la loc și băgai portofelul în buzunar. Văzusem într-o despărțitură a lui și câteva hârtii, dar nu le scosesem dinadins, ca să nu-i trezesc curiozitatea lui Dunker, care ar fi stăruit să le cercetez, și poate pe mine m-ar fi ispitit gândul s-o fac.

Părăsirăm Izvorul-în-umbră și ne îndreptarăm spre nord-est, călăuziți tot de Winnetou.

Se înseră, pe urmă se întunecă de-a binelea, dar apașul nu se abătu cu un pas din direcția urmărită de noi. Cerul era senin și atmosfera atât de limpede și străvezie, încât se putea vedea până departe.

După un drum neîntrerupt de trei ceasuri, zărirăm un deal mare, întunecat, ridicându-se în fața noastră.

— Dealul-șerpilor, zise Winnetou arătând într-acolo.

Făcurăm un ocol în jurul lui ca să ajungem la un izvor, unde socoteam să poposim. Tocmai ne spunea Winnetou că nu mai e mult până acolo, când își opri brusc calul și zise în șoaptă:

— Sst! Tăcere!

Ne aplecarăm imediat pe gâtul cailor și le apăsarăm mâinile pe nări ca să nu sforăie.

— Ce e, ai văzut ceva? îl întrebai eu încet.

— Nu, dar am mirosit. Adulmecă aerul. Miroase a lemn aprins, răspunse el.

— În ce direcție?

— Drept înaintea noastră. Trebuie să fie lângă izvor. Să m-aștepte niței frații mei.

Descălecă și-mi aruncă frâul calului.

— Atât de aproape e izvorul că se poate auzi până acolo sforăitul calului?

— Dacă are cineva un auz bun, da. Întoarceți-vă mai bine o bucată de drum, că vin și eu îndată.

Cu aceste cuvinte dispăru în tufiș. Noi făcurăm niței calea întoarsă și ne oprirăm când crezurăm că ne-am îndepărtat îndeajuns. Trecu multișor până să vină Winnetou. Eu nu simțisem nici urmă de miros, pe când el, omul naturii, poseda simțuri atât de dezvoltate încât mă punea uneori pe gânduri.

Îl văzui întorcându-se în picioare, nu târându-se, ceea ce însemna că nu există nici o primejdie pentru noi.

— Au să se bucure grozav frații mei când le-oi spune pe cine am văzut, zise el.

— Pe cine? întrebă Dunker, care era cel mai curios dintre noi.

— Pe femeia albă căreia îi ziceți Judita.

— Ei drace! Tare-aș vrea s-o văd și eu la față. Mi-ați povestit atâtea despre ea, încât ard de nerăbdare s-o cunosc și eu.

— Nu numai că ai s-o vezi, dar o să ai prilejul să și vorbești cu ea, master Dunker, spuse Emery râzând.

— Cum așa? întrebai eu.

— Păi, sper că de data asta n-o s-o mai lăsăm să-și facă mendrele cu noi. Nu ne-a făcut destule până acum?

— Vrei, ori nu, să-l prindem pe scumpul nostru Ionathan?

— Cum să nu vreau!

— Trebuie să-ți repet încă o dată ce ți-am mai spus: Melton vrea să ne scape iar. Dacă nu se întâlnește cu nimeni în drum, crede că ne aflăm tot la cetățuie, și se duce acolo. Până acolo e cale lungă și ne alunecă printre degete. Dacă se întâlnește însă cu Judita, află de la ea că suntem aici și rămâne unde e, ca să ne prindă cu ajutorul mogollonilor. Înțelegi acum?

— S-ar putea să fie cum spui tu dacă prevederile tale s-ar adeveri, dar dacă nu? E deci mai bine să punem mâna pe muierea asta afurisită.

— Nu, spuse Winnetou hotărât. Nu trebuie să ne atingem de ea, ci s-o lăsăm să-l regăsească pe Ionathan al ei.

— E fratele meu atât de sigur? îl întrebai eu.

— Dacă Ionathan nu e orb și cei cincizeci de mogolloni ai lui au ochi să vadă, nu se poate să n-o întâlnească pe femeia albă. V-am spus că drumul la cetățuie trece la o depărtare de o jumă-

tate de ceas de-aici. E un șes întins, fără copaci sau tufișuri. Femeia albă a făcut un foc atât de mare acolo, lângă izvor, că flăcările lui se ridică până în slava cerului și se pot vedea cale de o jumătate de ceas.

— Cu atât mai bine. Dacă Ionathan Melton trece pe-acolo sau se află prin apropiere, nu se poate să nu-l zărească. Dar dacă n-a ajuns încă aici sau a și trecut?

— De trecut n-a avut când să treacă, fiindcă n-are cai buni ca noi și nu e grăbit. În pasul obișnuit al cailor nu putea s-ajungă mai departe decât unde suntem noi acum, și fiindcă apa acestui izvor e cea mai bună din tot ținutul, e aproape sigur că vor veni aci să poposească peste noapte.

— Ar avea haz! râse englezul. Am pune mâna pe toată șleahta în același timp, adică pe Judita, Ionathan, yumași și mogolloni.

— Nu te bucura degeaba, îi zisei eu. Deocamdată nu sunt încă aici, și e îndoielnic dacă vor veni.

— Și noi ce facem acum?

— Așteptăm, asta facem. O să mă furișez și eu până la Judita. Winnetou o să mă însoțească. De-abia după ce ne vom întoarce vom hotărî ce-i de făcut.

— Și noi?

— Vă întoarceți încă o bucată de drum. Nu se știe ce se poate întâmpla, și e mai bine să ne căutăm un loc sigur.

După ce găsirăm un loc potrivit de unde nu puteam fi văzuți, descălecarăm, iar eu plecai cu Winnetou înapoi de unde venisem.

Ajunși la punctul unde simțise apașul mirosul de fum, acesta nu luă aceeași direcție ca atunci, adică în tufiș, ci coti pe lângă poalele muntelui, unde copacii erau mai deși.

Nu mai văzurăm stelele deasupra noastră și un întuneric adânc domnea în juru-ne. Înaintam pe dibuite, Winnetou înainte, eu după el.

Mergeam astfel pas cu pas de vreun sfert de ceas, când zărirăm deodată prin desișul pădurii lumina focului. Acum puteam înainta mai repede, dar și mai cu băgare de seamă, fiindcă puteam fi văzuți mai bine ca adineauri. Ne târam pe burtă și numai în umbra copăcilor. La un moment dat, apașul întoarse capul și-mi șopti:

— Îl voi duce pe fratele meu într-un loc cum nici nu se poate mai bun pentru o iscoadă.

Avea dreptate: ne aflam acum la o înălțime de vreo patru coți de panta dealului. Apa izvora din stâncă dedesubtul nostru și părea că i-ar fi cu neputință cuiva s-ajungă până la noi. Totuși nu era chiar așa, căci pinii se înghesuiau unul lângă altul pe râpă, formând însă un ascunziș minunat pentru noi.

Winnetou dispăru printre ei, iar eu mă ținui după el. Ne lăsam binișor din copac în copac, tot cu picioarele înainte, până ce ajunserăm devale, unde ne oprirăm să ne ascundem după un trunchi mai gros.

Lângă noi, pe stânga, tâșnea izvorul din stâncă; pe dreapta, se înălța dealul drept și neted ca un zid. N-ai fi crezut că locul unde stăteam noi ar fi putut adăposti un om, dar încă doi. Înainte de a-și trimite apa mai departe, izvorul formase în juru-i un mic bazin, lat de vreo trei coți. Dincolo de el ședea frumoasa Judita, înaintea unei colibe improvizate anume de yumași din crengi de brad, acoperită cu nuiele împletite. Alături, ghemuit la pământ, un indian stătea cu ea la taifas. Deși vorbeau destul de încet, puteam auzi foarte bine de acolo de unde eram, și-i vedeam pe amândoi destul de bine la lumina flăcărilor. Indianul era tot fosta gazdă care ne ademenise în casa lui în drumul nostru spre cetățuie.

— Ce zici, așa-i că locul e nimerit? îmi șopti Winnetou.

— Admirabil! Îl știai mai de mult?

— Nu. L-am descoperit adineauri. Izvorul îl cunoșteam eu, dar de când n-am mai fost pe-aici copacii au crescut foarte mult.

Adevărat că locul era minunat pentru spionat, dar și destul de primejdios. Crăcile sub care ne adăpostiserăm noi erau atât de scurte, încât era o adevărată minune să nu te vadă cineva.

Ascultam cu încordare ce vorbesc cei doi. Conversația se învârtea din întâmplare în jurul nostru.

— Senior Melton n-a procedat bine, zicea indianul. Nu trebuia să-i atace pe câinii aceia în casa mea. Erau la adăpost; se puteau apăra și știau că trebuie să se ferească, de aceea era greu să le poți face ceva.

— Vroiam să-i prindem vii.

— Foarte rău! Și-așa, și-așa erau să fie omorâți. Atunci de ce nu de la început?

— Bine zici. M-am căit pe urmă și eu. Să-mi mai cadă ei o dată în mână și știu eu ce am de făcut...

— Aș! S-ar întâmpla ce s-a întâmplat alaltăieri lângă stâncă. Ce ușor ar fi putut fi împușcați! Dar ceilalți ziceau s-așteptăm până ce vor adormi. Mare greșeală. Era întuneric beznă și vântul bătea cu atâta putere, încât nici nu ne-ar fi simțit venind. Cum am fi ajuns la câțiva pași de ei, fii sigură că n-ar fi scăpat nici unul de gloanțele noastre. Noi, ca proștii, i-am lăsat până ce ne-au descoperit.

— Păi nu v-au făcut nimic, deși puteau și ei să vă împuște.

— Ți-ai găsit! Ăștia sunt niște fandosiți, nu pot să vadă sânge. Sper c-o să-i găsim în curând la Stânca-albă. Să spună ceilalți ce-or vrea, mie nu-mi pasă, eu fără scalpurile lui Winnetou și Old Shatterhand nu mă întorc acasă.

Scoase în același timp pumnalul de la brâu și-l flutură în vânt. Vedeam bine că indianul nu glumea. Și ce-i făcuserăm noi yumașului? Nimic. Singura vină era că luasem cândva apărarea emigranților și a stăpânului haciendei del Arroyo. Trecuse însă multă vreme de-atunci și apoi ne purtaserăm cât se poate de îngăduitor cu

yumașii, făcând pe urmă pace cu ei. Omul acesta era deci o brută și înțelesei abia acum de ce femeia lui nu-l putea suferi.

— E greu ce vrei tu, răspunse Judita. Pe ăștia nu pui tu așa de ușor mâna.

— Pentru ce nu?

— Sunt alții în stare s-o facă, nu tu. Când vom fi la Stânca-albă și-i voi spune lui senior Melton și însoțitorilor lui că ne-au scăpat și că au pornit într-acolo, vor trimite probabil oameni să-i prindă și mogollonii își vor lua ei scalpurile lor.

— Fie și-așa. Tot ce vreau e să-i văd la stâlpul de tortură, ca să...

— Oh, oh! se auziră glasurile celor din jurul focului și-și curmă vorba.

Yumașii săriră toți în picioare și priveau, mai întâi speriați, pe urmă bucuroși, la un om care ieșea din tufiș și înainta spre foc. Îl văzurăm și noi. Era... Melton!

— Ionathan! strigă Judita, repezindu-se spre el.

— Judita! răspunse Ionathan Melton, cuprinzând-o în brațe.

— De unde vii? îl întrebă ea după ce se sărutară de câteva ori.

— De la cetățuie. Dar tu?

— De la Stânca-albă. Tu unde te duceai acum?

— La mogolloni. Și tu?

— La cetățuie.

— De ce? Ce vrei să faci acolo? Mulțumește-te că ai scăpat atât de lesne.

— Vreau să-i prind pe aceia care m-au făcut să fug de-acolo, asta vreau!

— Degeaba te duci, nu mai sunt acolo, s-au dus la Stânca-albă.

— Ei drăcia-dracului! Sunt înainte sau în urma noastră?

— Înainte.

— Așadar ați plecat după ei.

— Da.

— De când?

— Am pornit imediat după plecarea lor, fiindcă îți duceam grija.

— Atunci nu au avut când s-ajungă la Stânca-albă.

— Trebuie să fi câștigat mult din timp, fiindcă m-au prins în drum, m-au târât în pustietate și m-au lăsat singură acolo. Nu cunoșteam ținutul și am rătăcit toată ziua prin pădure. Am stat peste noapte sub cerul liber, era îngrozitor, până ce m-a găsit a doua zi unul din yumașii noștri, pornit să mă caute.

— Atunci au și ajuns azi-dimineață la Stânca-albă. Să fi știut! Noi n-am văzut nici o urmă de-a lor. Dar ia spune, Vogel e tot la cetățuie, nu-i așa?

— Nu, au dat de el și l-au luat cu ei.

Melton bătu cu piciorul în pământ înfuriat.

— Dracul le-a arătat locul unde era sau ai scăpat tu vreo vorbă?

— Nu; mă știi că sunt destul de înțeleaptă și șireată, dar degeaba. Au descoperit singuri gangul și lacul din pământ.

— Trebuie să-i prind neapărat!... Trebuie, auzi! Dacă nu-i omor sunt pierdut! Gangul era singurul

loc unde mă puteam ascunde fără frică. Dar ce, nu e și tata cu tine?

— L-au luat dânșii la plecare. Au năvălit în odaia lui, l-au legat și l-au târât după ei.

— Pe toți dracii... Asta-i o mare nenorocire la care nu m-aș fi așteptat... bâigui el. Bine că i-a dat bătrânului în gând să ascundă banii în cizme.

— I-au găsit și i-au luat.

— Atunci... atunci... ticăloșii ăștia au făcut legământ cu diavolul! Stai să șed jos... mi s-au tăiat picioarele...

Faptul că luasem banii îl impresionase mai mult decât soarta tatălui său. Ședea cu coatele pe genunchi și pusese capul în palme fără să scoată un cuvânt. Judita stătea lângă el și-i spunea cuvinte de mângâiere pe care el părea că nici nu le aude.

Mi-apropiai capul de-al lui Winnetou și-i șoptii la ureche:

— Ar fi lesne acum să punem mâna pe el. Ieșim din ascunzătoare, ne repezim la el, îl apucăm de gât și dispărem pe urmă în pădure. Spaima o să-i înlemnească pe yumași pentru câteva momente și în vremea asta noi suntem departe.

— Greu n-ar fi, și sunt sigur că am reuși, totuși n-a sosit încă vremea.

— Pentru ce?

— Pentru că nu trebuie deocamdată să ieșim la iveală. Dacă află mogollonii că le suntem în spate vor fi prevăzători și planul nostru cu încercuirea cade în baltă.

— Asta așa e. Păcat! Ce prilej minunat de a-l avea în mână!

— O să-i avem în curând, fii pe pace! Știe Winnetou când și unde. Și nu numai pe el, ci și pe cei cincizeci de mogolloni ai lui. Sau crede fratele meu că e singur?

— Nu. S-a întâmplat cum a prevăzut fratele meu. Trecea cu ei pe-aici, a văzut flăcările și... Sst!

În timp ce vorbeam noi, Melton își revenise și o puse pe Judita să-i povestească tot ce se petrecuse după plecarea lui de la cetățuie.

— Ai făcut tot ce s-a putut face, zise el când sfârși ea. Nu-ți pot aduce nici o învinuire. Nemernicii ăștia nu sunt oameni pe care îi poți trage pe sfoară. Noi, adică eu, unchiu-meu și tata, am procedat greșit, altminteri acum am putea cheltui în liniște averea lui Hunter. Dacă n-am putut să-i facem neamțului de petrecanie în Tunis, trebuia să renunțăm să ne mai luăm la harță cu el. Winnetou zăcea bolnav în Anglia. Știam, și totuși nu ne-am folosit de un prilej atât de bun. De ce nu ne-am dus acolo?... Nici dracul nu-i cunoștea în țara aceea! Pe urmă... să fi rămas în New Orleans și să fi încercat acolo să scăpăm de ei. De englez n-aveam a ce ne teme. Greșelile noastre se răzbună acum.

— Nu vorbi așa, îl îmbărbătă ea. Ce-am pierdut? Nimic, absolut nimic!

— Dacă nu altceva, banii lui tata tot s-au dus.

— Nici. Când ți-or cădea ticăloșii în mână ți-i iei îndărăt. Trebuie însă să-l salvezi pe bătrân, trebuie!

— Ții atât de mult la el? o întrebă Melton cu o intonație ciudată în glas.

— La el nu, în mod special, dar la banii lui...

— Așa da! Poate să facă cu el ce-or vrea, că nu-mi pasă! Mă crezi tu că uneori mi-era frică de bătrân?

— Frică? zise Judita uimită.

— Da. Deși nu mi-a mărturisit-o și arunca mereu vina pe Old Shatterhand și pe Winnetou, știu prea bine că el l-a omorât pe frate-său, ca să se salveze pe sine și să-i ia banii. Cine-și omoară propriul frate e în stare să-și ucidă și copilul.

— Sfinte Dumnezeule! Crezi cu putință așa ceva?

— Ba bine că nu! Ca să-mi ia banii și să dispară cu ei. Ar fi o hoție, o adevărată tâlhărie. De aceea n-am plecat cu el, ci cu tine; de aceea n-am vrut să știe unde sunt ascunși banii în cetățuie. Dacă ar fi să trăiesc mai departe cu el la un loc, n-aș fi sigur de viața mea nici un moment... Omul ăsta nu se dă îndărăt de la nimic; ca să-i fie lui bine, calcă totul în picioare, iar viața copilului său n-are nici un preț în ochii lui.

O să-l eliberez, bineînțeles, fiindcă nu se poate altfel, și o să-i dau atât cât să aibă din ce trăi. Nu trebuie însă să-i dăm prilejul să mă ucidă. Acum să vorbim despre altceva. Principalul e că urmăritorii noștri s-au dus la Stânca-albă. Ce bine-am făcut că i-am capturat pe cântăreață și pe avocat.

— Care avocat? Ce cântăreață?

— A, bine zici, n-ai de unde să știi! Închipuie-ți, Murphy a venit după noi!

— Ce, a înnebunit?

— Probabil, altminteri n-ar fi îndrăznit să o ia razna prin pustietățile astea. S-a întâlnit cu sora lui Vogel la Albuquerque și a luat-o cu el.

— I-ai văzut tu?

— Da. Au căzut în mâinile mogollonilor. Era vorba ca în timpul expediției împotriva nijorașilor să rămână la Stânca-albă.

— Expediției?

— Mogollonii au pornit la război. Bătrânii, femeile și copiii au fost lăsați acasă, unde vroiau să-i lase și pe ei. Am reușit însă să-i conving pe indieni ca să-i ia cu ei, așa că nu vor putea fi eliberați de Winnetou și Old Shatterhand când vor ajunge aceștia la Stânca-albă. Avocatul și tovarășa lui de drum călătoreau cu trăsura. Am cerut să-i urce în trăsură ca să nu zăbovească prea mult mogollonii pe drum. Căpetenia nu părea bucuroasă, dar n-a avut încotro. De altminteri, Vânt-puternic pare să fi fost foarte bun prieten cu bărbatu-tău judecând după primirea pe care mi-a făcut-o. Cu toate astea, nu e omul care-mi trebuie mie pentru îndeplinirea planurilor mele; pare să fie om de treabă și potolit; am reușit să-l câștig de partea mea numai aţâţându-l împotriva lui Old Shatterhand și Winnetou, zicând că sunt prietenii nijorașilor.

— Atunci n-are să-i cruțe când va pune mâna pe ei?

— Nu. Bineînțeles, mi-a trebuit multă trudă să născocesc fel de fel de lucruri ca să-i trezesc ură și dușmănie împotriva celor doi. Numai dracul știe cum se face, dar până și vrăjmașii au un respect grozav față de ei! Fiindcă mă temeam să nu-mi găsească urma și să vină după mine la Stânca-albă, am avut grijă să fie considerați de mogolloni drept dușmani neîmpăcați de-ai lor. Numai așa mă puteam pune, întrucâtva, la adăpost.

— Și ce-au să facă după ce-or ajunge la Stânca-albă și n-au să te găsească acolo?

— Au să vină după mine.

— N-au să știe unde te-ai dus.

— Nu? Te înșeli, draga mea. Nu există spioni sau iscoade ca ei în toată lumea!

— Crezi că se vor informa de la mogolloni?

— Nici gând! Știu ei bine că ar porni imediat cineva după căpetenie ca să-i spună cine a fost în lagăr. Și-apoi, n-au ei nevoie să întrebe pe nimeni. Un fir de iarbă, o pietricică, o creangă ruptă ori o băltoacă le spune tot ce vor să știe. Ba s-ar mai putea întâmpla să se fi înhăitat și cu lunganul de Dunker undeva pe drum.

— Ăsta cine mai e?

— Un cunoscut cercetaș pe care-l luase Murphy de călăuză. A fost prins și el odată cu dânsul, dar a reușit să fugă ziua-n amiaza mare cu cel mai bun cal al căpeteniei. A fost imposibil să-l prindă. Probabil că le-a spus tot ce s-a întâmplat și, în loc să se ducă la Stânca-albă, au luat-o spre miazăzi.

— Ca să-i urmărească pe mogolloni?

— Nu, mogollonii sunt prea mulți și nu i-ar putea birui. Dacă, într-adevăr, s-au întâlnit cu Dunker, s-au dus atunci la nijorași ca să le dea de știre ce se pregătește.

— Ei și? Crezi că au să folosească mare lucru?

— Mai întrebi?! Vor să pună mâna pe mine și să-i elibereze pe avocat și pe cântăreață. Nu o pot face însă singuri având în vedere numărul mare al mogollonilor, așa că vor cere ajutorul nijorașilor. Din fericire, nu pot înainta destul de

repede din pricina tatei, care va căuta să le pună bețe-n roate. Sau crezi că l-au omorât ca să scape de el? Tu trebuie să știi după felul cum s-au purtat cu el la *pueblo*.

— Foarte aspru, dar fiindcă nu le place să facă moarte de om, nu cred să-l fi ucis.

— Era mai bine dacă o făceau. Mă scăpau odată pentru totdeauna de bătrân, ca să nu mai zic nimic de bani. Vreau să pun mâna pe ei și pe pușca lui Winnetou. Am auzit că pentru unul ca noi e o adevărată avere. Acu', fie că tata e mort, ori trăiește, eu trebuie să plec în zorii zilei ca să le dau de veste mogollonilor. Voi veniți cu mine, altminteri mi-ar fi teamă să nu dea iar dușmanul peste tine.

— Cunoști drumul pe care l-au luat mogollonii?

— Da. S-au dus la Apa-adâncă și vor fi mâine seară la Izvorul-în-umbră.

— De unde știi tu unde e izvorul, doar n-ai mai fost niciodată pe-aici.

— Știu mogollonii mei. Căpetenia mi-a dat cincizeci de oameni de-ai lui ca să-i prindem pe neamț și pe apaș. Sunt foarte aproape de-aici. Vroiam să poposim peste noapte la izvor, când am zărit focul vostru. Ne-am oprit și am trimis o iscoadă, care s-a întors să ne spună că a văzut o femeie albă cu vreo câțiva indieni. M-am gândit imediat că tu trebuie să fii și am venit singur să mă încredințez cu ochii mei. Acu' mă duc la mogolloni ca să-i aduc încoace.

— Adu-i. Și zici că ești tratat de ei ca prieten?

— Da.

— Atunci banii sunt în siguranță.

— Sunt convins.

— Atâta bănet! Ar putea să-i ispitească...

Melton bătu cu palma peste geanta atârnată de umăr și zise:

— Uite, vezi tu, aici sunt milioane! Nu știe nimeni de ei, fiindcă n-am fost prost să le spun mogollonilor. I-am lăsat dinadins într-o zi să se uite în geantă și au văzut ce era deasupra, niște fleacuri, care n-au cum să-i ispitească. Acum mă duc și mă întorc peste un sfert de ceas.

Plecă. Vorbiseră englezește între ei și, deși erau și yumașii de față, nu se sfiiseră defel. Știau că tot nu-i puteau înțelege.

— Mergem? îl întrebai eu pe Winnetou.

— S-așteptăm până vin mogollonii. O să se facă gălăgie și nu o să ne simtă nimeni.

Avea dreptate. Omul acesta, excepțional, se gândea la toate și știa ca nimeni altul să folosească orice prilej, fie el cât de neînsemnat.

Peste puțin timp auzirăm tropote de cai și apărură mogollonii. Am putut urca povârnișul în voie, fără teamă că vom fi zăriți de cineva.

Ne-am întors pe drumul pe care venisem. De-abia când ieșirăm din pădure îl întrebai pe Winnetou:

— A înțeles fratele meu tot?

— Da.

— Au vorbit deschis, fără să ascundă ceva unul altuia.

— Ionathan i-a povestit femeii albe și ce s-a petrecut în Tunis.

— E și ea la fel de rea ca el.

— Mai! Când o femeie face o faptă urâtă, pare și mai urâtă decât atunci când o face un bărbat. Pentru noi a fost un adevărat noroc că s-au întâlnit aici; am aflat multe lucruri interesante.

— S-au petrecut toate după cum a prevăzut fratele meu Winnetou. Mogollonii socoteau să poposească prin apropiere și au văzut focul. Ziceai că-i vom prinde pe toți. Mai crezi și acum?

— Da, la Apa-adâncă.

— Unde e asta?

— O să vezi tu. Trebuie să fim acolo înaintea lor.

— Bine, dar să așteptăm aici pe nijorași. Pierdem prea mult timp, și Melton pleacă până-n ziuă.

— Ceea ce-o să facem și noi. Vom pleca și mai înainte, ca să le ieșim în cale nijorașilor. Dacă Săgeată-iute, căpetenia lor, va urma întocmai instrucțiunile mele, ne vom întâlni cu ei la timp și vom ajunge înaintea lui Ionathan Melton la Apa-adâncă.

— Ce e apa asta, un lac?

— Odinioară a fost acolo un munte care scuipa foc; mai sunt și astăzi în New Mexico și Arizona. S-a scufundat la un cutremur și a lăsat o groapă în care se adună apa.

— Le e în drum mogollonilor?

— Da, dar pot s-o ia și pe dreapta ori pe stânga ca s-ajungă acolo; n-o vor face însă, fiindcă nu mai găsesc nicăieri apă până la Izvorul-înumbră ca să-și adape caii.

— N-am putea să ne ascundem ca să nu ne vadă?

— Ba da. O să vadă fratele meu când vom ajunge acolo.

Mai merserăm o bucată de drum și văzurăm doi oameni venind spre noi. Era încă destulă lumină ca să-i putem recunoaște.

— Emery și Dunker! strigai eu.

Ne recunoscuseră și ei.

— Slavă Domnului că vă văd! Ne-a fost frică să nu vi se fi întâmplat ceva, zise englezul.

— Și voiați să veniți după noi? zisei zâmbind. Haidem la lagăr să vă spun ce s-a întâmplat.

Nijoraşii rămăseseră de pază la cai. Am vrut să încep povestirea, dar apașul mă întrerupse:

— Să mai aștepte puțin fratele meu. Am ceva mai important să le spun acestor războinici. Și întorcându-se spre unul din nijoraşi, îl întrebă:

— Știe fratele meu pe ce drum vor veni cei o sută de războinici pe care îi așteptăm?

— Da, răspunse omul.

— Să le iasă îndată înainte; e destulă lumină ca să-i poată vedea. După ce se va întâlni cu ei, să le spună să vină cât mai în grabă încoace, fiindcă avem trebuință de ajutorul lor ca să-i prindem pe cei cincizeci de mogolloni. Vom pleca chiar înainte de-a se ivi zorile și le vom ieși înainte, așa ca să știe când ne vor vedea că noi suntem.

După ce va vorbi fratele meu cu ei, să plece mai departe și să se ducă la căpetenia lui să-i spună că războinicii mogollonilor vor fi mâine seară la Izvorul-în-umbră. Vor sosi deci poimâine, înainte de prânz la platoul canionului. Trebuie ca Săgeată-iute să se găsească înaintea lor cu

războinicii săi la platou. Astea sunt veștile pe care le trimit. *Howgh!*

Nijorașul nu zise nimic, se duse să-și ia calul, încălecă și porni în goană.

După ce-l văzui plecat, mă apucai să povestesc camarazilor noștri ce-am văzut și-am auzit de când ne-am despărțit de ei. Au fost cât se poate de încântați când au aflat că Winnetou e sigur că-l vom putea prinde a doua zi pe Ionathan Melton.

Deoarece aveam absolută nevoie de somn și iscoadele nu erau prea obosite, i-am lăsat pe cei patru nijorași să stea de santinelă și noi ne-am întins în iarbă ca să dormim niței, după ce apașul îi dădu în grija unuia din ei să ne scoale la un anumit timp, socotit după poziția stelelor. Cred că am dormit mai bine ca oricând în viața mea și de-abia m-a putut deștepta nijorașul.

Cu două ore înainte de-a se lumina de ziuă ne-am sculat, am îmbucat nu mai știu ce la repezeală și am pornit pe drumul pe care venisem în ajun. Am mers fără întrerupere în trapul cailor vreo trei ore, apoi am lăsat caii la pas. După alt ceas, Winnetou zise, arătând spre dreapta:

— Colo e Apa-adâncă; să ne oprim aci și să-i așteptăm pe nijorași.

— Dar dacă sosesc prea târziu? întrebă Emery.

— Mogollonii nu ne scapă în nici un caz, fiindcă vom năvăli peste ei între Apa-adâncă și Izvorul-în-umbră. Winnetou e însă încredințat că vor veni.

Avea și de astă dată dreptate, ca întotdeauna. Nici nu trecu o jumătate de oră și zărirăm o ceată de călăreți apropiindu-se dinspre sud-est de noi.

Ei erau. Dădură pinteni cailor și se opriră la câțiva pași, formând un triunghi. Unul din ei veni mai aproape și zise:

— Sunt Ochi-ager, fratele cel mai tânăr al căpeteniei nijoraşilor. Săgeată-iute va trimite o sută de războinici, după cum au cerut vestiții mei frați Old Shatterhand și Winnetou, căpetenia apașilor.

— Ochi-ager e un războinic viteaz, răsp nse cu demnitate Winnetou, și am fuma bucuroși pipa de bun-sosit cu el și cu frații lui, dar nu e timp, deoarece vreau să prindem o ceată de mogolloni. Au aflat frații noștri despre ce e vorba?

— Da. Iscoada a venit să ne spună; câinii de mogolloni ne vor găsi pregătiți de luptă.

— Și sper să-i biruim; vom fuma pe urmă calumetul. Cunosc frații mei lacul căruia i se zice Apa-adâncă?

— Îl cunoaștem. E colo, spre soare-apune.

— Să mergem. Fratele meu Ochi-ager va călări alături de mine.

Era o deosebită cinste pe care i-o făceam și indianul părea să știe s-o aprecieze, căci, deși mergea lângă Winnetou, păstra totuși o distanță de un cap de cal între ei. Oamenii lui erau toți voinici și bine înarmați. Cea mai mare parte din ei auziseră de Winnetou, dar nu-l văzuseră încă până atunci și se uitau cu coada ochiului la noi. Când convoiul se puse în mișcare se rânduiră astfel ca să vină unul după altul în marș. Acesta e sistemul indian, deoarece nu rămân decât puține urme și dușmanul nu-și poate da seama de numărul călăreților care au trecut pe-acolo.

Călăream la dreapta lui Winnetou. Ochi-ager la stânga lui. Apașul nu era vorbăreț din firea lui, și când eram împreună mă lăsa de obicei pe mine să spun ce era de spus. Eu, omul de rasă albă, nu eram obligat să păstrez demna tăcere a războinicului indian.

Deoarece trebuiau discutate unele chestiuni, mă întorsei spre fratele căpeteniei nijoraşilor, care îndeplinea rolul de sub-șef al tribului, și-i zisei:

— Fratele meu Winnetou a numit adineauri pe Ochi-ager un războinic viteaz; știu că nijoraşii sunt niște viteji, de aceea e sigur că îi vor birui pe mogolloni. Aș vrea însă să aflu dacă fraţii mei n-au sfârșit încă să-și pregătească talismanele.

— Ba da. Când a sosit trimisul vostru, tocmai sfârșeau.

— Cu atât mai bine, pentru că n-avem vreme de pierdut, fiindcă mogollonii vor fi astă-seară la Izvorul-în-umbră. Cunoaște Ochi-ager răspunsul pe care l-am trimis noi fratelui său?

— Da.

— Și?

— Știe că Old Shatterhand și Winnetou sunt mari și înțelepți războinici, așa că va face după cum au spus ei.

— Când crede fratele meu că va ajunge la platoul canionului?

— Mâine, când va răsări soarele.

— Dușmanul va fi înfrânt.

— Știu. Oricare din câinii de mogolloni care nu va voi să se predea, va fi împușcat.

— Și aceia care se vor preda?

— Vor fi puși la stâlpul de tortură.

— A socotit fratele meu cam câți stâlpi de aceștia i-ar trebui? Vor fi peste trei sute de mogolloni. Vrea într-adevăr Săgeată-iute să facă un măcel atât de grozav?

Tânărul privea întunecat înaintea lui. Mai bucuros n-ar fi răspuns, dar fiindcă tăcerea lui ar fi fost o insultă pentru mine, zise:

— Mogollonii ne sunt dușmani neîmpăcați. Meritat-au oare altă soartă? Trăiam în pace și bună înțelegere cu ei. Deodată au dezgropat securea de război fără să-i fi jignit sau să le fi făcut ceva.

— Dacă se va întâmpla ce zice fratele meu, urmai eu, platoul canionului se va numi de aci înainte platoul morții. N-a auzit fratele meu că Winnetou și cu mine suntem dușmanii oricărei vărsări de sânge?

— Asta o știe orice luptător indian și orice alb din tot cuprinsul pământului.

— Trebuie să fi aflat atunci că noi nu dăm ajutor unui trib care are intenția să fie prea crud cu dușmanul învins de el. Cât privește lupta de pe platoul canionului, mă voi înțelege eu cu fratele tău, cu tine însă voi vorbi despre atacul pe care-l plănuim acum.

Vor veni cincizeci de mogolloni la Apa-adâncă; împreună cu ei sunt un bărbat, o femeie albă și câțiva indieni yumași care nu vă sunt nici prieteni, nici dușmani. Vrei tu să mă ajuți ca să punem mâna pe ei?

— Dorința lui Old Shatterhand va fi împlinită. Dar mogollonii?

— Vi-i lăsăm vouă, cu condiția să nu-i omorâți decât dacă va fi absolută nevoie. Eu voi fi

astăzi conducătorul vostru. Am fumat pipa prieteniei și a păcii cu căpetenia voastră; sunt fratele său; de aceea cer să faci după cum vă voi spune eu. Numai cu această condiție vi-i las pe mogolonii care trebuie să sosească din moment în moment.

Nijorașul se încruntă la față, privi în pământ și tăcu. Propunerea mea nu se potrivea nici cu intenția și nici cu concepția lui despre ce e drept și firesc.

— De ce tace fratele meu? îl întrebai eu.

Făcu un gest ca și când ar fi vrut să gonească un gând.

— Pentru că Old Shatterhand e sincer cu războinicii noștri, voi fi și eu sincer cu el și-i voi mărturisi că fratele meu, căpetenia noastră, m-a sfătuit să ascult de tine și de căpetenia apașilor.

— Veți avea atunci, și azi și mâine, două mari biruințe fără să sacrificați vreun războinic de-al vostru. Înțelepciunea e mai tare decât forța și mila mai puternică decât cruzimea.

— Winnetou ce spune? Trebuie să ascult nu numai de tine, ci și de el.

— Ce zice și fratele meu Old Shatterhand, zice și Winnetou, răspunse apașul. Să se înțeleagă frații mei între ei și să nu se mai vorbească despre treaba asta decât după ce vor vedea Apa-adâncă.

Știam că vorbele lui aveau un tâlc, de aceea tăcui. Reușisem de altfel să aflu ceea ce vroiam, adică la ce ne puteam aștepta din partea nijorașilor în ceea ce privește felul în care înțelegeau ei lucrurile.

16. DOBORÂȚI LA PĂMÂNT

Șirul lung al convoiului nostru înainta repede pe întinsul pietros al pustiului. Nici un fir de iarbă cât cuprindeai cu ochiul. De aceea am fost foarte surprins când am văzut deodată înaintea noastră o pădurice care părea să aibă forma unui oval.

— Aici e Apa-adâncă, zise Winnetou arătând într-acolo.

— Adică lacul e în mijlocul pădurii? întrebai eu.

— Da.

— Atunci trebuie să fie cum ai spus tu, un crater stins.

Noi venisem dinspre răsărit. Winnetou făcu acum un ocol ca să ajungem pe la miazăzi în pădure. Mi se păru bizară trecerea directă de la un pământ pietros și sterp la copaci, fără tranziția obișnuită, ceea ce nu mai văzusem niciodată până atunci. Pe locul unde ne aflam noi acum era o rariște, mai bine zis, un fel de alee care se deschidea în fața noastră.

— Pe aci ajungi la Apa-adâncă, îmi zise Winnetou. Caii nu-i putem lua cu noi pentru că

ne-ar da de gol. Să se ducă zece războinici nijoraşi spre miazăzi, până ce nu se mai pot zări de aici, şi s-aştepte până ce-i vom chema noi.

Ochi-ager hotărî zece oameni care să îndeplinească porunca; ceilalţi porniră cu noi pe alee. Interiorul pădurii mă miră şi mai mult.

Văzui un lac rotund, cu un diametru de vreo cincizeci de coţi. Apa era limpede şi străvezie ca şi cleştarul. Oglinda lacului nu era chiar la suprafaţă ci la o adâncime de vreo doisprezece coţi; lacul era mărginit de iarbă deasă şi făcea impresia unei străchini enorme umplută numai pe jumătate cu apă. De jur împrejur iarba era călcată.

— Ştie fratele meu cine a bătătorit aşa iarba? mă întrebă Winnetou.

— Desigur că Vânt-puternic cu mogollonii săi, am răspuns eu.

— De când crezi că o fi plecat?

Examinai iarba şi zisei:

— Poate să fi trecut un ceas, un ceas şi ceva.

— Aşa e. Am sosit nici prea devreme, nici prea târziu. Avem în faţă şi în spate pe mogolloni. Pe aceştia trebuie să punem noi mâna. Să hotărască fratele meu Old Shatterhand în ce chip.

Problema era aşa de uşoară că şi un copil o putea rezolva. Era imposibil ca mogollonii veniţi cu Ionathan Melton să nu se oprească aici să-şi adape caii. Pentru acest scop trebuiau să coboare pe malul lacului, de unde nu se putea vedea ce se petrece sus. Cel mai bun lucru era deci să ne ascundem în desiş, să aşteptăm până ce vor fi mogollonii ocupaţi cu adăpatul cailor, să ieşim

pe urmă de unde eram ascunși și să ne lăsăm pe burtă la marginea gropii cu apă și să întindem puștile spre ei.

Că vor opune vreo împotrivire nu era de prevăzut; ei erau cincizeci și noi aproape o sută; și apoi, pe când noi n-aveam decât să tragem fără să ne arătăm, tot le-ar fi fost cu neputință să tragă în sus fără să ochească. Mergeam aproape la sigur că îi omoram pe toți, ceea ce ar fi fost un adevărat măcel, de aceea îi zisei lui Ochi-ager:

— Fratele meu e un războinic curajos, dar aici vitejia lui nu va fi pusă la încercare. Te voi ruga să dai ordin oamenilor tăi să facă un cerc în jurul lacului, pe urmă să se retragă fiecare în pădure și să stea ascunși după copaci până ce vor sosi mogollonii. Să iasă apoi din ascunzătoare, să se lungească pe burtă la marginea lacului și să întindă țevile puștilor înspre ei. Dar să nu tragă nici unul, nici chiar atunci când mă vor auzi pe mine sau pe Winnetou împușcând. Numai la un ordin de-al nostru, și asta când vreunul din mogolloni trage au voie să tragă și războinicii tăi. Nici un dușman care se predă de bunăvoie să nu fie rănit sau omorât. Cine n-ascultă de acest ordin voi avea eu grijă să fie considerat drept un laș. Ești de acord?

— Dacă așa crede de cuviință fratele meu, nu pot face altfel, răspunse el.

— Viața mogollonilor să vă fie sfântă, dar tot ce au la ei, chiar și talismanele lor să fie prada voastră de război.

— Și voi?

— Nimic. Noi nu ne luptăm pentru jaf.

Îi văzui ochii lucind. Indianul e mai bucuros să-și piardă viața, scalpul, decât talismanul, care e pentru el tot ce are mai sfânt pe lume. Cine-și-a pierdut talismanul e considerat dezonorat și exclus din trib până ce nu cucerește pe al unui dușman celebru.

De aceea se bucura Ochi-ager când i-am spus că talismanele mogollonilor vor aparține după luptă nijoraşilor.

— Văd că fratele meu ne e cu adevărat prieten, strigă el încântat. Câinii de mogolloni au pornit să ne sfâșie; vor urla de rușine și de groază când vor trebui să se întoarcă în găurile lor fără talismane. Altceva ce ne mai poruncești?

— Deocamdată nu pot hotărî nimic. Spune-le însă războinicilor tăi să îndeplinească ordinele mele și fiecare cuvânt pe care li-l voi rosti să fie ascultat imediat. Tu vei sta tot prin apropierea mea.

Își adună oamenii și le transmise imediat dispozițiile luate de mine. Se ascunseră așa de bine pe după copaci că nu se mai zări nici unul.

O altă rarişte se afla și înspre apus; pe acolo așteptam noi să vină mogollonii. Nu era alt loc pe unde ar fi putut pătrunde cineva călare la lac. Ca să fim mai siguri, mă postai eu cu Dunker și Ochi-ager la intrarea dinspre apus, iar Winnetou cu Emery la cealaltă.

Avusese dreptate apașul când spusese că nu sosim nici prea devreme, nici prea târziu, căci, uitându-mă printre ramuri, zării înaintând spre pădure o ceată de călăreți. Veneau unul după altul mogolloni și yumași; descălecară și duseră

caii, după cum prevăzusem, la adăpat. Îi auzeam vorbind tare între ei.

La urmă veni și Ionathan cu Judita. Descălecară.

— Ești obosită? îl auzii întrebând-o.

— Nu, sunt deprinsă cu drumurile lungi de pe când trăia bărbatul meu.

— Scumpul tău bărbat arămiu! râse el. Tu rămâi aici, duc eu la adăpat și calul tău. Trebuie să-i săturăm bine, fiindcă până la Izvorul-în-umbră nu se mai găsește un strop de apă.

Ținând amândoi caii de căpăstru, coborî panta ușoară care ducea la lac. Judita era singură. De jos nu se putea vedea nimic. Sosise momentul. Mă furișai pe după copaci și mă oprii cu pușca în mână lîngă ea.

— Bună dimineața, seniora, îi zisei eu.

Se întoarse brusc și rămase ca împietrită, uitându-se la mine cu ochii măriți de groază.

— Ce te uiți așa, seniora? Nu cumva nu mă mai cunoști? Să sperăm că nu m-ai uitat încă. A trecut prea puțin timp de când nu ne-am văzut.

— Old... Old... Sha... bâigui ea.

— Da, da, așa mă cheamă. Îmi pare bine că-ți mai aduci aminte de numele meu.

— Ce... cauți... dumneata... aici?

— Pe dumneata și pe scumpul dumitale Ionathan.

— E o nebunie ce faci! Ești vrăjmașul nostru... Știi că avem cu noi peste cincizeci de indieni?

Zise cuvintele acestea repede și amenințător, totuși cu glas scăzut încă de spaimă.

— Cum să nu știu!

— Ești pierdut, atâta îți spun...

Mă apucă de braț căutând să mă rețină, întoarse capul spre lac și vru să țipe. Dar nu-i dădui timp; îi pusei țeava puștii la tâmplă și-i spusei foarte liniștit:

— Nici un cuvânt, seniora, că trag. Mister Dunker!

Acesta veni imediat.

— Ce dorești, sir?

— Să iei seama ca să nu plece doamna la plimbare. Te rog s-o tratezi cum se cuvine.

— *Well*, cu mare plăcere! Vezi cuțitul ăsta, mylady? Dacă faci un singur pas, îți tai amândouă urechile, m-ai înțeles? Mă cheamă John Dunker și am prostul obicei să mă țin de cuvânt.

Și-i flutură pumnalul pe dinaintea ochilor, înfigându-se în călcâie în fața ei. Eu ridicai brațul în sus. La semnalul meu, nijoraşii ieșiră de după copaci și făcură ce le spusesem eu, adică se lăsară pe brânci la marginea povârnișului și întinseră țevile puștilor spre lac.

Deodată îl auzii pe Melton exclamând:

— Ce dracu' e asta! Arme de jur împrejur... Cine e acolo sus?

Vroise să urce și văzuse țevile îndreptate în jos. Înaintai atât cât să mă poată zări și-i zisei:

— O sută de puști încărcate, sir. E salutul meu de onoare, salutul de bun-sosit.

— Old... Old...! Shatter...

Nu sfârși cuvântul; smulse pușca din spate, ochi și trase. Avusesem însă vreme să mă trân-

tesc la pământ; glonțul șuieră în aer și căzu cine știe unde. Eu sării în picioare, întinsei pușca spre el și strigai:

— Jos arma, canalie, că te împușc ca pe un câine!

Nu se mișcă.

— Jos arma, n-ai auzit? Unu... doi...

Pușca îi scăpă din mână. Detunătura făcu pe indieni să ridice capul. Mă văzură și observară și țevile puștilor. Mogollonii nu mă cunoșteau, dar yumașii strigară speriați numele meu.

— Da, eu sunt, și celălalt e Winnetou — venise și el — căpetenia apașilor, iar de jur împrejur războinicii cei mai de seamă ai nijorașilor.

— Cum adică, pe mine m-ați uitat? îl auzii eu pe Emery, care se ivi și el lângă apaș. Eu sunt Emery Bothwell, zise englezul. Stați că vă arăt acu' ce-i de făcut cu dumnealor.

Coborî agale la mogolloni, smulse pușca din mâna celui dintâi care-i venea în drum, o întinse unui nijoraș și strigă cu glas răsunător:

— Să predea imediat mogollonii puștile și să arunce cuțitele; care n-ascultă e împușcat pe loc. Apoi adresându-se unuia din ei, care-l privea uluit, se răsti:

— Ei, n-ai auzit ce-am spus? Dă pușca, altminteri...

Trase revolverul de la brâu și-l puse în pieptul indianului. Acesta întinse pușca. Să fi fost pilda acestuia, atitudinea plină de curaj a englezului, țevile nijorașilor îndreptate spre ei, sau surprinderea — pe scurt, mogollonii nu cutezară să se împotrivească și întinseră puștile peste marginea povâr-

nișului, aruncând apoi pumnalele. Păreau lipsiți de voință. Ascultară orbește, cuprinși de panică.

Cu atât mai înfuriat era însă Melton. Le zbieră ca un nebun să nu se supună, le poruncea să tragă fără milă; se agita, ocăra, le zicea lași și fricoși... Dar de tras nu cuteza nici el. Emery se apropie de el, îndreptă țeava revolverului spre el și-i strigă amenințător:

— Taci, dobitocule, dacă nu vrei să-ți găuresc îndată limba. Un cuvânt și te trimit pește pe lumea cealaltă, m-ai înțeles? Dă încoace fleacurile alea, că tot nu mai ai ce face cu ele.

Îi luă și celelalte arme de la brâu, și veni iar lângă mine.

— Totul e-n regulă, Charlie. Întreaga bandă e dezarmată. Ce-a mai rămas de făcut? mă întrebă el.

— Să vină unul câte unul sus ca să-i legăm.

— *Well!* Care nu vrea, poc una-n cap, da?

Coborî din nou panta, urmat de Winnetou și Dunker, care-o lăsă pe Judita în paza unui nijoraș. Ochi-ager se duse și el cu ei ca să intimideze pe vreun recalcitrant. De altfel, mogollonii, înțelegând că orice împotrivire le-ar fi zadarnică, se resemnară. Fură legați la repezeală fiecare cu lasoul lui, pe urmă întinși în iarbă.

Pe Ionathan Melton îl lăsaserăm dinadins la urmă. Ar fi încercat el să fugă, dar își dădu seama că, la cea mai mică încercare, zeci de gloanțe l-ar fi culcat fulgerător la pământ. La un moment dat făcuse vreo doi-trei pași cu gând să urce panta, dar Judita îi strigase înspăimântată:

— Stai unde ești! Supune-te, altminteri trag în tine... Văd de-aici de sus că nu-i chip de scăpare... Oamenii ăștia sunt îngrozitori.

La auzul cuvintelor ei, ticălosul veni iar lângă lac, șezu jos și privi întunecat la apă. După câtva timp se ridică, se duse de luă un bolovan din apropiere și se așeză pe el. Ce rost avea gestul lui? Să se slujească de el ca de-o armă... ridicol!

Stătu astfel până ce văzu că toți mogollonii și yumașii au fost legați.

— Să-l legăm și pe tâlharul ăsta? mă întrebă Emery.

— Desigur.

— Și dacă nu se lasă?

— Îl pocnești cu patul revolverului în cap.

Melton sări ca ars de pe bolovan și strigă:

— Să mă lege... pe mine?

— Da, master. Așa am poruncit și așa o să se facă. Te lași de bunăvoie? bine; nu? te amețim nițeluș și te trezești legat burduf, ca să nu poți face o mișcare.

— Mogollonii au să mă elibereze.

— Nu te mângâia cu ideea asta. Sunt patru sute de nijorași care îi vor întâmpina ca la carte și alți o sută sunt aici cu mine.

— Asta e opera ta, diavole! scrâșni el. Și cu mine ce-aveți de gând?

— Să te dăm pe mâna poliției, care tânjește grozav de dorul dumitale.

— Tata unde e?

— Spre aceeași destinație.

— Și banii lui?

— La master Vogel, cui se cuvin de drept.

— Să te ia dracu'! răcni el cu o furie nemaipomenită.

Îl văzui apoi făcând doi pași spre lac, ca și când ar fi vrut să se arunce în apă, se dădu însă repede îndărăt, smulse geanta de pe umăr, o deschise, băgă pietroiul în ea și, până să aibă Emery vreme să-l oprească, o azvârli cu putere în apă.

Când văzu Judita, scoase un răcnet ca de fiară, își acoperi fața cu mâinile și bolborosi cu disperare:

— S-a dus... pierdut... pentru totdeauna! Se repezi apoi la el și zbieră înfuriată: Lașule! Trădătorule! Pungașule! Erau și ai mei nu numai ai tăi... Și acum... s-au dus... am rămas fără ei!

— Da, da, s-au dus... repetă el ca-n neștire.

— Ai mei... nu numai ai tăi... mi i-ai făgăduit... Cu ei mi-ai cumpărat conștiința, mi-ai câștigat inima. Și-i arunci încolo, nemernicule, ticălosule, pungașule!

Îl apucase de braț și-l zguduia înnebunită de disperare. El însă o împinse cât colo și-i strigă:

— La o parte, viperă! Tu, numai tu m-ai pierdut. Dacă nu mă ademeneai în afurisitul tău de „castel" aș avea acum tot la ce-am năzuit o viață întreagă și aș fi liber, nu prizonier... prizonier...!

— Foarte bine, așa îți trebuie! zise ea rânjind drăcește. Te urăsc, da, te urăsc...! Ce bine îmi pare că au pus mâna pe tine și o să fiu încântată când voi auzi că te-au spânzurat, că...

— Aha, vorbești de spânzurătoare... te bucuri de moartea mea... răcni el, apucând-o de gât. Stai că mi-o iei tu înainte, ticăloaso!

Și cu un gest o aruncă în apa fără fund a lacului.

— Colo, colo sunt banii... Caută-i! Ți-am făgăduit, ia-ți-i!

Alergai spre lac în ajutorul Juditei, dar Winnetou mi-o luă înainte. După câteva momente o scoase la mal și o întinse pe iarbă.

Melton nici nu se uită într-acolo. Mă apucă de braț și șuieră printre dinți:

— M-ați fugărit, nu m-ați slăbit un pas ca să vă luați banii, nu-i așa, sir?

— Da, am răspuns eu foarte liniștit.

— Atunci sări în apă și ți-i ia.

— Nu sunt acolo.

— Nu? Erau în geantă... da, în geanta pe care am aruncat-o adineauri. S-au dus! S-au dus la fund... Înțelegi dumneata ce înseamnă asta? Îți calci tu în picioare onoarea, conștiința, liniștea și fericirea veșnică, nesocotești legile... Totul pentru bani. Și când ai reușit în sfârșit să-i ai, te ascunzi în pustietate, unde nu te poți folosi de ei, alergi după o femeie perfidă care vrea să împartă numai banii, dar nu și mustrările de conștiință cu tine, pe urmă îi arunci în apă... în apă... în apă! Înțelegi dumneata, sir, ce înseamnă asta?

Omul mă scârbea. Îi spusei lui Emery să pună să-l lege și mă dusei să văd ce e cu Judita, care nu-și venise încă în simțiri. Era probabil numai leșinată, căci stătuse prea puțin în apă ca să fi murit.

Îi pipăii pulsul; bătea încet și rar, dar bătea, deci trăia. O lăsai unde era, având treburi mai

importante. Mai întâi trebuia să dau de veste nijoraşilor că mogollonii erau în mâinile noastre. Trimisei pe una din iscoade la căpetenie să-i spună. Îi dădui însă în grijă să nu-l vadă cumva mogollonii care veneau în urmă şi să prindă bănuieli.

Mai vroiam să ştiu dacă mogollonii luaseră pe cei doi prizonieri cu ei sau îi lăsaseră la Stâncaalbă, ceea ce puteam să aflu după urmele lăsate de ei. La Valea-adâncă nu erau de cunoscut, deoarece pământul era bătătorit de gloata venită în urmă, de aceea plecai cu Winnetou în cercetare. Pe partea dinspre răsărit, pe unde veneau mogollonii, descoperirăm făgaşurile roţilor trăsurii, apoi caii fuseseră deshămaţi pentru a fi adăpaţi, înhămaţi iar şi urmele se amestecau din nou.

Era deci sigur că mogollonii luaseră pe avocat şi pe cântăreaţă cu ei.

— Vânt-puternic trebuie să fie sigur de izbândă, altminteri n-ar fi târât pe albi cu el, îmi zise Winnetou, clătinând capul. Dar de ce i-o fi luat nu înţeleg. Ce folos ar putea avea? Sau poate nu s-a gândit la folos, ci la pagubă.

— Vrei să spui că s-a temut să nu fugă?

— Da. Şi-a luat pe toţi războinicii cu el şi n-a lăsat acasă decât pe bătrâni, femei şi copii. Aceştia nu-s în stare să păzească doi prizonieri tineri.

— Alt motiv nu găsesc nici eu, totuşi s-ar putea să mai fie şi altceva. Nu e lesne să cari după tine o trăsură. Şi apoi, chiar aşa fiind, prizonierii tot trebuie păziţi cu străşnicie zi şi noapte, pe când dacă i-ar fi lăsat la Stânca-albă sub paza a câtorva războinici era destul de sigur că nu ar fi putut scăpa.

— Fratele meu are dreptate, dar alt motiv nu găsesc.

— Unde mai pui că terenul pe unde trebuie să treacă mogollonii e foarte puțin propice pentru o trăsură. Cărarea care duce la platoul canionului e îngustă și foarte greu de urcat și de coborât. Cum are să treacă trăsura pe acolo?

— Poate că nu cunosc bine drumul și au crezut că e posibil.

— Atunci sunt niște ageamii. Când vrei să ataci un trib dușman te interesezi mai întâi de drumurile care duc la locul de luptă. După cum mi le-ai descris tu, mai departe de Izvorul-în-umbră nu pot ajunge. Popasul de noapte îl vor face probabil acolo. Nu crezi că n-ar strica să supraveghem nițel împrejurimile?

— E chiar nevoie.

— După ce se va întuneca, nu-i așa?

— Negreșit. Totuși ar trebui să văd de cu ziuă ce se petrece, de aceea o să mă duc eu acum și fratele meu Charlie să vină după mine după ce se va înnopta bine.

— Foarte bine. Unde să ne întâlnim?

— La izvor, ai fost cu mine și știi unde e. Îți voi ieși înainte la zece lungimi de pușcă. Tu să slobozi o dată pușca și eu îți voi răspunde tot cu o împușcătură. Ne cunoaștem detunăturile și ne vom găsi lesne.

— Și pe urmă ne întoarcem iar aici?

— Nu. Să vină ai noștri după noi. Să pornească de cu noapte cu prizonierii, ca să ne întâlnim cu toții la un ceas după ce se va lumina de ziuă, când mogollonii vor fi plecat de aici. Eu îmi adăp calul și plec.

— Spune nijoraşilor să vină şi ei cu ai lor.

Winnetou se îndreptă spre miazăzi unde ne lăsasem caii, şi în curând fură toţi adăpaţi. Apaşul încălecă apoi şi plecă în cercetare. Era cea mai bună iscoadă din câte cunoşteam eu, fiindcă nu-i scăpa nici un amănunt.

Deoarece trebuia să rămânem atâta timp la Apa-adâncă, ne aşezarăm jos în iarbă să ne odihnim. Prizonierii erau toţi legaţi cobză şi nu prea le era la îndemână, dar n-aveam ce le face. Când se trezi din leşin Judita, Dunker o legă şi pe ea, punând-o alături de Ionathan. La observaţia pe care i-o făcui, el mă întrebă cu mirare:

— Crezi că am făcut rău, sir?

— Da. Nu se lasă doi prizonieri primejdioşi atât de aproape unul de altul. Ar putea face vreun plan de fugă sau să ia vreo înţelegere între ei care ne-ar fi dăunătoare.

— Ce înţelegere să ia? Avem destule dovezi împotriva lor şi de scăpat nu-mi scapă ei mie, fii pe pace! Dumneata nu pricepi de ce i-am pus unul lângă altul?

— Din răutate, numai din răutate, master Dunker, nu-i aşa?

— N-ai ghicit. După cele ce s-au petrecut presupun că nu vor vorbi tocmai drăgăstos între ei, şi tare aş vrea să ştiu ce-şi spun. Ia te uită ce priviri veninoase îşi aruncă. *Well*, mă duc s-ascult şi eu niţeluş la conversaţia lor.

Plecă şi se aşeză aşa încât să nu-l vadă ei. După mutra lui am înţeles că se amuză admirabil pe socoteala lor.

Eu mă culcai să dorm vreo oră-două, fiindcă ştiam ce mă aşteaptă la noapte. Când mă trezii,

mă simțeam odihnit și gata la orice. Poate că aș mai fi dormit, dar Ionathan și Judita doreau să vorbească neapărat cu mine, de aceea Emery veni să mă scoale.

— Pentru ce m-au pus, domnule, lângă omul ăsta? strigă ea indignată când mă văzu venind. Cu ucigașul, pungașul care a aruncat de frică banii în apă și m-a tras astfel pe sfoară în modul cel mai ordinar! Luați-l de aici că-mi vine să plesnesc de necaz!

— Curios! Aseară vorbeai altfel, mai întâi despre el și pe urmă cu el.

— De unde știi dumneata?

— O! Eu știu tot!

— Tot? Nimic, nimic nu știi! Unde am fost eu aseară? întrebă ea cu ironie.

— La izvorul din Dealul-șarpelui. Ți se ridicase o colibă de crengi. Ședeai la taifas cu yumașul care ne găzduise atât de prietenește când veneam să-ți facem o vizită la „castel". Știu că ai vorbit chiar de mine și de prietenii mei în termeni pe care n-am poftă să ți-i repet. Pe urmă a venit scumpul dumitale Ionathan.

— Așa...? De unde până unde...?

— De la Stânca-altă. Pornise cu o ceată de mogolloni să ne prindă, și fiindcă nu e destul de dibaci s-a întâmplat tocmai de-a-ndoaselea. I-am prins noi pe ei, recunoști?

— Da. Vorbești la nimereală.

— Nici vorbă! Senior Ionathan vroia să poposească la izvor cu mogollonii săi și a văzut flăcările din lagărul dumitale care se ridicau până în slava cerului. A lăsat pe indieni în urmă și a venit

mai întâi singur să vadă cine e la izvor. Știu că nu o să mai ai ocazie să te afli într-o astfel de situație, altminteri te-aș sfătui să ții focul mai potolit, fiindcă nu se știe ce se poate întâmpla. Îți amintești cred ce primire călduroasă i-ai făcut iubitului dumitale Ionathan când l-ai văzut.

— Ne-ai spionat? mărturisi ea năucită. Unde erai ascuns?

— După copaci, dincolo de izvor, tocmai peste drum de dumneata. Am auzit fiecare cuvânt și mi-am propus să vin să-ți spun aici bună dimineața.

O văzui înfuriindu-se și aruncându-mi o privire plină de ură. Melton era indignat că Judita se trădase și o luă la ocări.

— Mie nu mi s-a întâmplat până acum să m-audă vreo iscoadă ce vorbesc, zise el apoi.

— Te înșeli, master Melton, și ți-aș putea dovedi contrariul, i-am răspuns eu.

— Poftim!

— Regret, dar n-am timp acum. Aș vrea numai să-ți amintesc un caz. Când eram pe vapor, în drum spre Tunis, Winnetou ți-a deschis cufărul chiar în prezența dumitale fără să vezi. Ți-a luat frumușel cheia din buzunarul pantalonului, a scos din cufăr niște hârtii...

— Cu neputință! mă întrerupse el.

— Și totuși așa e. După ce am citit eu hârtiile, le-a pus iar în cufăr și a vârât cheia îndărăt de unde o luase. Nu crezi că așa ceva e mai greu decât s-auzi ce vorbește cineva? Aș putea să-ți mai dau și alte exemple, dar — după cum ți-am spus, nu e timpul acum. Nu ne cunoști nici pe departe cum ar trebui să ne cunoști.

— Ba mai bine decât vă închipuiți voi! Sunteți dracul în persoană, fără milă și îndurare. Ați avut până acum noroc; o să vi se înfunde însă și vouă odată, se va găsi acul și pentru cojocul vostru, fiți pe pace!

— Te pomenești că ăsta vei fi chiar dumneata...

— Nu, cu mine s-a isprăvit, recunosc și eu.

— Zău, recunoști?

Părea într-adevăr foarte abătut, ca un om care a pierdut orice speranță. Să fi fost numai prefăcătorie, ca să mă cred sigur și să nu-l supraveghez cu prea multă strășnicie?

— Da. Știu că nu mai pot avea nici o nădejde. Ți-am scăpat de câteva ori, e drept, dar din ce în ce mai greu. De la cetățuie cu multă osteneală și necaz, și mi-am zis că dacă reușești să mai pui o dată mâna pe mine sunt pierdut.

— De ce adică n-ai reușit să fugi și de data asta? Totul e cu putință.

— Acum nu mai e. Văd că e Dunker printre voi. Trebuie să vă fi spus pe cine au pus mâna mogollonii.

— Da, ne-a spus.

— Și că mogollonii au pornit împotriva nijorașilor?

— Da, și noi i-am avertizat.

— Rezultatul îl văd. Aveți o sută de nijorași cu voi. Veți ataca pe mogolloni și veți elibera pe avocat și pe cântăreață.

— Desigur!

— Cum poți vorbi atunci de o evadare? Știu bine că nu mai există nici o speranță pentru mine.

— Cârpă! Zdreanță! îi strigă Judita.

— Taci! Tu mi-ai adus nenorocirea în viață! Dacă nu erai tu, altfel ar fi acum... Dar am și eu o mângâiere, o bucurie; deși s-au dus pe gârlă milioanele de dolari, nu va avea însă nimeni parte de ele.

— S-ar putea totuși să te înșeli, îi zisei eu.

— Să mă înșel? *Pshaw!* Ai văzut singur cum am aruncat milioanele în apă.

— Și ce dacă? Orice apă își are fundul ei...

— Ia încearcă să te dai la fund. Nu știu până la ce adâncime se poate cufunda omul în apă, dar chiar dacă ai putea ajunge la fund și ai găsi geanta, hârtiile s-au prăpădit în apă și nu mai fac două parale.

— Nu cred.

— Nu? Crezi că apa nu pătrunde în geantă?

— Ba da, și nu numai în geantă, ci și în portofelul unde sunt banii.

— Por... porto... felul... Ce portofel?

— Ți-am mai spus că eu știu tot. Am aflat multe, deși ziceai că nu poți fi spionat de nimeni. Să-ți spun ceva, master Melton. Ești un om foarte, foarte imprudent. Habar n-ai ce aveai, mai bine zis ce n-aveai în geantă.

— Nu te înțeleg.

— Se aflau într-adevăr bani în geanta pe care o aveai atârnată de umăr?

— Da, acum pot s-o spun, știu că dacă nu-i mai am eu n-o să-i aibă nici altul.

— Nu-i adevărat. Banii nu sunt în fundul lacului.

— Dar unde?

— Aici, în buzunarul meu, și mă bătui cu palma în piept.

— Ia nu te mai da mare! Vrei să mă oftici. Degeaba, nu se prinde.

— Banii sunt la mine, auzi?

— Arată-i!

— Bine, ți-i arăt. Cunoști portofelul ăsta?

Când văzu portofelul strigă ca scos din minți:

— Ăsta e... e... portofelul...

— Dumitale, da, întregii eu fraza.

— Nu se poate! Nu trebuie să se poată! răcni el. Seamănă numai, nu mă păcălești dumneata pe mine!

— O să-ți dovedesc îndată că spun adevărul.

Deschisei portofelul și-i arătai fiecare despărțitură. Deși legat de mâini și de picioare, se ridică dintr-o smucitură, apoi căzu iar jos urlând:

— Banii... banii mei! Milioanele mele! Tâlharule, banditule, cum au ajuns în mâinile tale?

Să fi vrut, și tot n-aș fi putut să-i răspund, căci, la vederea banilor, începu și Judita să țipe ca nebună. Se rostogoliră până la picioarele mele, răcnind amândoi:

— Banii... banii... hoțule, pungașule... banii...!

Chipul lui Melton nu mai era omenesc. Ochii îi ieșeau din orbite injectați de sânge. Nu mai răcnea, ci urla ca o fiară sălbatică. Nu mai puteam îndura. Îi împinsei cu piciorul scârbit și mă dusei să-mi înșeuez calul pentru drum.

Când să încalec, Melton mă chemă îndărăt și mă întrebă, cu glasul tremurător de ură, cum am intrat în posesia portofelului lui. În cuvinte puține, i-am satisfăcut curiozitatea.

— Diavole, diavole! Dacă aș putea, te-aș sfâșia în bucăți! răcni el și se smucea să-și rupă legăturile.

— Nu te osteni degeaba, master, curelele sunt trainice. De altfel nu suntem nici noi chiar atât de proști precum crezi. Dacă nu mă furișam în lagărul mogollonilor să iau banii ...

— Ar fi acum în fundul lacului, întregi el înfuriat.

— Nu asta am vrut să spun. N-ai fi reușit să arunci geanta în apă. Eram doar lângă tine și, dacă n-aveam încă banii în buzunar, nu te lăsam eu, fii pe pace, să-i arunci în apă. Ziceai adineauri că nu se va bucura nici altul de ei. Te înșeli, se vor folosi adevărații moștenitori, în scopuri mai bune și mai nobile.

— Să vă ia dracu', pe toți! Eram atât de sigur că-i am, încât nici nu m-am gândit să mă mai uit în geantă. Mai sunt și alte... alte lucruri în portofel?

— Da, niște scrisori, pare-mi-se.

— Le-ai citit?

— Nu, aparțin tot moștenitorilor; să le citească ei.

— Fir-ar... sir, ascultă încoace la mine: banii mai există, și eu încă trăiesc. Nu crede că mă dau bătut. Acum, după ce-am văzut portofelul, am pentru ce să lupt. E vorba de milioane, de milioane. Le voi avea în mâna mea și, în plus, și pe dumneata. Fii sigur că n-o să-mi scăpați!

— Luptă-te, master Melton, luptă-te cu cine poftești. Dar deocamdată vă avem în mână.

Mă apropiai de Dunker și Emery și-i rugai să-i păzească pe prizonieri cu mare strictețe.

— Nu te îngriji, zise Dunker. Voi sta toată noaptea de veghe cu pumnalul în mână lângă ei.

— E și nevoie,' am răspuns eu. Melton mi-a spus chiar acum că va încerca totul ca să pună iar mâna pe bani, ceea ce înseamnă că se gândește serios la fugă. Eu sunt nevoit să plec, cred însă că mă pot bizui pe voi.

— Sir, numai moartea mi-l poate smulge din gheare. Poți pleca fără teamă.

Și fiindcă Emery mă asigură și el că va veghea, plecai liniștit. Chemai pe Ochi-ager și-i spusei când să pornească, apoi părăsii locul atât de puțin favorabil falsului moștenitor al bătrânului Hunter.

Dacă vroiam să fiu exact la întâlnirea mea cu Winnetou, trebuia să mă grăbesc. Calul mi-era bun și odihnit, iar eu cunoșteam direcția unde mă aștepta apașul. Luai cu mine și un nijoraș, ca să am pe cine trimite cu răspuns la căpetenia lui cum și unde să dăm de mogolloni.

17. ÎN PREAJMA DEZNODĂMÂNTULUI

Se înserase; o seară frumoasă, cu cerul plin de stele și luna, în primul ei pătrar, se lăsa încă de cu ziuă la asfințit.

Mi-ar fi plăcut să nu fie atâta lumină, dar un nor care se vedea dinspre răsărit prevestea că încetul cu încetul stelele vor fi întunecate de umbra lui.

Goneam în tăcere pe șesul care se întindea înaintea noastră. Nijorașul călărea în urma mea în semn de respect. Arareori schimbam câte un cuvânt. El cunoștea foarte bine locurile pe unde treceam, eu însă nu, căci venisem în ajun la Izvorul-înumbră de la Stânca-albă și nu de la Apa-adâncă, deci pe alt drum, nu pe acela pe care mergeam acum.

Când crezui că ne apropiem de locul unde trebuia să mă întâlnesc cu Winnetou, îl întrebai:

— Văd că fratele meu mă lasă să găsesc eu drumul; suntem așadar în direcția Izvorului-înumbră?

— Old Shatterhand îl dibuie chiar și atunci când nu-l cunoaște.

— Cred că mai avem vreun sfert de ceas, nu-i așa?

— Întocmai după cum spune fratele meu.

Mai merserăm nițel, pe urmă slobozii un glonț de pușcă. În loc de răspuns auzii un glas cunoscut venind de-aproape:

— Aici sunt. Am auzit detunătura prietenului meu Charlie și am recunoscut-o numaidecât.

Îl văzui pe Winnetou răsărind din umbră și oprindu-și calul lângă mine.

— Ești de mult aici? îl întrebai eu.

— Nu, fiindcă n-am putut să-i spionez pe mogolloni decât după ce s-a întunecat.

— De văzut i-ai văzut mai înainte, nu-i așa?

— Da. M-am ținut mereu după ei, dar așa ca să nu mă vadă.

— Poposesc la Izvorul-în-umbră?

— Da. Fratele meu știe că unde apa izbucnește din pământ nu e loc pentru mulți războinici. Acolo s-a așezat numai căpetenia cu trei din cei mai în vârstă și renumiți războinici de-ai lui. Ceilalți și-au făcut lagărul ceva mai departe.

— Au pus santinele pe undeva?

— Nu. Mogollonii sunt niște nesocotiți, li se pare că nu mai e nimeni în tot ținutul afară de ei.

— Știi tu în ce loc e trăsura?

— Da. Am înconjurat de două ori lagărul și am văzut-o; nu e departe de unde stă căpetenia.

— Și prizonierii?

— În trăsură; un singur om îi păzește.

— Aș vrea să-l văd și eu. Aș mai vrea să-mi arunc o privire și asupra lagărului.

— Nu e greu. Dacă lași să treacă nițel o să fie și mai bine. Cerul se acoperă pe nesimțite de

nori; peste o jumătate de ceas o să fie întunericul mai adânc. Vrei s-aștepți până atunci?

— Cu toate că nu văd nici o primejdie, e mai bine să fim cu băgare de seamă, de aceea aștept.

Apașul avusese dreptate. Norii se întindeau mereu, și în curând stelele nu se mai zăreau.

— Acum putem merge, zise el. Caii îi lăsăm aici, în paza nijorașului.

— Atunci las și puștile, fiindcă e greu să mă furișez cu ele în spinare.

— Dă-i numai una din ele, pe aceea cu repetiție o iau eu cu mine.

— Pentru ce?

— În timp ce îi spionezi tu pe mogolloni, eu o să mă țin pe aproape. Dacă ești zărit și se dă alarma, trag de câteva ori în vânt, ca să-i sperii.

— Bine. Împușcăturile au să-i înfricoșeze și în zăpăceala care o să urmeze voi putea să fug.

Lăsai pușca mea grea cu tragere lungă în grija nijorașilor și pornii cu Winnetou spre lagărul dușman.

Întuneric de nu puteai vedea la zece pași. După vreo zece minute, Winnetou se opri și-mi șopti:

— La o sută de pași de noi e întâia tufă, unde am mai fost amândoi. Înaintea ei izvorăște apa, în jurul căreia s-a așezat căpetenia. La stânga, ceva mai departe, stau ceilalți războinici. Între ei și căpetenia lor e trăsura.

— Și caii unde sunt?

— Pasc dincolo de tufiș, pe câmp deschis.

— O să încerc să mă apropii de căpetenie.

— Bagă bine de seamă ce faci.

— Pentru ce-mi dă Winnetou sfatul acesta? Mogollonul e chiar lângă izvor, unde tufele sunt dese și mă pot ascunde foarte bine dacă nu se vor fi aflând și pe dreapta războinici de-ai lui.

— Mai adineauri nu erau.

— Nu cred să fie nici acum, fiindcă apa curge pe stânga.

— Vrei cumva să vorbești și cu prizonierii?

— Dacă e posibil, da.

— Deși te-ai supărat că ți-am atras atenția, eu tot am s-o fac și acum. E foarte primejdios să te apropii de ei, și încă și mai primejdios să le vorbești.

— Nu o s-o fac decât după ce mă voi încredința că e cu putință. Dar dacă vezi că mi s-a întâmplat ceva, trage, nu însă înainte de-a auzi câteva împușcături de revolver de-ale mele.

— Bine. Aș prefera totuși să nu fie nevoie.

O luai încet și cu băgare de seamă înspre lagăr. În drum mă poticnii de-o piatră. Îmi veni atunci o idee. Ridicai piatra — care nu era mai mare ca jumătatea pumnului meu — și o băgai în buzunar. Pipăii în juru-mi și dădui de altele la fel. Adunai cinci-șase din ele și le pusei alături de cealaltă. După ce făcui vreo șaizeci de pași mă lăsai la pământ și începui să mă târăsc pe burtă. Ajunsei în sfârșit la întâia tufă. Era întuneric beznă. Mogollonii n-aprinseseră nici un foc în lagăr. Uitasem să-l întreb pe Winnetou, o neglijență de neiertat pe care nici eu n-o înțelegeam, totuși nu-mi părea rău, căci, dacă eu nu puteam să văd nimic, nu mă puteau vedea nici ei pe mine.

Nu se-auzea nici un zgomot, deși mă aflam foarte aproape de ei.

Înaintând pas cu pas târâș, din tufă în tufă, auzii în sfârșit zvon de glasuri omenești și simții un miros de tutun.

Zării și un foc mititel care nu se putea vedea decât din imediata lui apropiere. Dar oricât de mic era, răspândea totuși atâta lumină cât să pot deslușì bine chipul căpeteniei și al celor trei sfetnici bătrâni de lângă el.

În spatele focului erau două tufe alăturate ; mă vârâi în ele și mă lipii atât de strâns de tulpinile lor, încât numai dacă s-ar fi aplecat bine cineva m-ar fi putut vedea. Atât de aproape eram de foc că, dacă ar fi spus cineva un cuvânt în șoaptă, cuvântul ar fi ajuns lămurit până la mine. Dar nimeni nu spunea nimic. Fumau în tăcere fără să vorbească.

Așteptai cinci, zece minute, un sfert de ceas — nimic! Răbdarea mea era pusă la grea încercare. Și nu numai răbdarea. Fumul de cânepă sălbatică amestecat cu tutun — obișnuit la indieni — îmi gâdila nările și mă îneca. Din fericire eram deprins cu el, știam însă că mult nu voi putea rezista și voi începe să strănut și să tușesc.

Tocmai vroiam să mă retrag, când auzii pe căpetenie exclamând :

— Oh! Iscoadele.

Așadar se întorceau iscoadele. Puteam afla în sfârșit ceva ce mă interesa. Îmi pieri gâdilătura din nas ca prin minune.

Se auzea acum lămurit tropot de copite și bufniturile picioarelor care descălecau. Doi oameni apărură în bătaia focului, unul rămase mai în urmă, pe când celălalt se apropie de căpetenie și

se opri în fața ei fără să scoată un cuvânt. Astfel cerea respectul față de șeful său. Acesta tăcu o bucată de vreme, ca să-și scoată și mai bine în evidență demnitatea rangului său, apoi întrebă:

— Pentru ce au întârziat atât tinerii mei frați? Până unde au fost în cercetările lor?

— Până dincolo de Valea-neagră.

— Și au putut să vadă pășunile nijorașilor?

— Nu, atât de departe n-am fost.

— Dar drumul pe care trebuie să-l facem îl știți?

— Îl cunoaștem ca și când l-am fi făcut de o sută de ori.

— E anevoios?

— Nu. Numai urcușul și coborâșul pe platoul canionului o să fie greu pentru trăsură.

— Văzut-aţi pe vreunul din câinii de nijoraşi?

— Da, pe unul singur, între platou și Valea-neagră.

— De unde venea?

— De la apus, și se ducea spre miazăzi.

— Venea adică dincoace și se ducea acasă.

— Că se ducea acasă știm, dar dacă venea dincoace, nu.

— V-a văzut și el?

— Nu. Noi l-am zărit până nu apuca el să ne vadă și am putut să ne ferim.

— Pentru ce nu l-aţi prins?

— Socoteam că e mai bine să-l lăsăm în pace.

— Era zugrăvit cu culorile de război?

— Nu.

— Și zici că urcușul până la platoul canionului e greu și coborâșul tot așa pentru trăsură?

— Da.

— Oh! V-am ascultat, acum vă puteți duce la ceilalți.

Iscoadele se îndepărtară. Credeam că sfetnicii vor discuta cu căpetenia lor cele auzite, dar tăcură iar. Trecu un sfert de ceas. În cele din urmă căpetenia rupse tăcerea.

— Ce zic frații mei de cuvintele iscoadei? întrebă el.

— Oh! răspunse unul.

— Oh! repetă după câtva timp altul.

— Ah! exclamă cel de-al treilea. Acesta părea însă mai vorbăreț, căci adăugă: Să-și spună mai întâi căpetenia părerea.

După cinci minute acesta zise:

— Cred frații mei că nijorașul pe care l-au întâlnit războinicii noștri era o iscoadă?

— Nu, răspunse cel mai în vârstă. Am fi zărit urmele când am sosit aici. Venea deci din altă parte și nu era iscoadă.

— Bine a grăit fratele meu. Dar n-au făcut rău iscoadele noastre că l-au lăsat în pace?

— Nu. Când îl vor vedea ai săi întorcându-se teafăr în lagăr n-au să-și închipuie că suntem atât de aproape.

— Și dacă era cumva o iscoadă? Vom vedea noi mai târziu dacă au făcut bine sau rău că l-au lăsat să scape.

Căpetenia avea dreptate, căci nijorașul era acela pe care-l trimisesem eu cu răspuns azi-dimineață. Dar chiar să-l fi prins, omul tot n-ar fi mărturisit nimic, așa că noi n-aveam ce pierde.

— Și de trăsură ce spun frații mei? urmă căpetenia.

— Era mai bine s-o fi lăsat în lagăr, răspunse iar bătrânul,

— Ce făceam atunci cu prizonierii? Nu știu să călărească.

— Să-i fi lăsat și pe ei. Îi aveam acolo în siguranță dacă puneam câțiva războinici de strajă.

— Aceștia n-ar fi fost în stare să se apere.

— Împotriva lui Winnetou și a lui Old Shatterhand vrei să spui?

— Da. Fratele meu a auzit că acești doi războinici vestiți au fost cu tovarășii lor la cetățuie ca să-l prindă pe albul care se numește Melton, și fiindcă albul le-a scăpat au să vină după el.

— Numai să-i poată descoperi urma...

— Aceștia doi descoperă tot. Vor găsi și urma lui Melton și se vor lua după el. Ei au ațâțat pe câinii de nijorași împotriva noastră, de aceea am trimis înaintea lor pe Melton cu cincizeci de războinici de-ai noștri să-i prindă. Nu-i prind? Old Shatterhand cu Winnetou se vor duce la Stânca-albă să vadă ce se petrece în lagărul nostru și vor porni apoi în urma noastră.

— Atunci avem primejdia în spate.

— Nici o primejdie. Până să vină ei noi vom fi biruit de mult pe nijorași și-i vom prinde și pe ei. E deci bine că am luat prizonierii albi cu noi, căci dacă-i lăsam la Stânca-albă, douăzeci de războinici de-ai noștri n-ar fi fost în stare să lupte împotriva destoiniciei și a șireteniei lui Winnetou și Old Shatterhand. Trăsura a trebuit s-o luăm cu noi, fiindcă prizonierii nu ne puteau însoți călare.

— Dacă nu vor putea-o urca pe potecă?

— O să vedem noi când vom fi acolo. Deocamdată facem așa: noi plecăm în zori înspre

platou și-i lăsăm pe prizonieri să vină după noi sub bună pază. Ajungem deci cu câteva ceasuri înaintea lor și încercăm să lărgim poteca unde e prea îngustă.

— Avem noi atâta timp de pierdut?

— Nu ne trebuie prea mult. Cu ajutorul tomahawkului desprindem lesne o bucată de stâncă. *Howgh!*

Cuvântul acesta însemna că hotărârea lui e nestrămutată, și fiindcă nu mai zise nimic, tăcură și ceilalți. Știam că dacă ar fi să înceapă iar vorba, o vor face după o foarte lungă pauză și n-aveam vreme s-aștept atât. Mă strecurai deci din tufiș și mă îndreptai spre stânga, unde-mi spusese Winnetou că e trăsura.

O văzui dincolo de pârâiașul de un cot care se revărsa din izvor, dar lângă ea ședea aciuit în iarbă un mogollon, cu pușca lângă el. Era paznicul...

Mă dusei mai departe, să văd la ce distanță se aflau ceilalți mogolloni. Nu erau mai mulți decât zece-doisprezece pași până la ei. O luai tot târâș înapoi spre trăsură. Era un fel de diligență veche, un adevărat monstru, cum nu mai există în zilele noastre.

Norii acopereau cerul și nu se putea vedea departe, dar sub trăsură era și mai întuneric și, fiindcă mă țineam în umbră, paznicul nu mă putea zări, pe când eu îl deslușeam destul de bine.

Spre marea mea mirare, văzui că fereastra care da spre mine, a diligenței, era deschisă. O mare imprudență din partea mogollonilor, dacă prizonierii se aflau înăuntru! Sau poate nu erau acolo și se înșelase Winnetou. Ori... hm, proastă afacere! Să fie un alt paznic cu ei în trăsură și de aceea lăsaseră jos geamul?

Îmi propusesem să vorbesc neapărat cu prizonierii și nu voiam cu nici un preț să renunț la ideea mea. Dar cum? Existau numai două alternative: sau prizonierii nu erau în diligență, sau erau înăuntru și mai era încă un paznic cu ei. În ce chip să aflu fără să mă simtă? Mă ridicai pe jumătate în dreptul uneia din roți — între mine și paznic erau două roți în piezișs, așa că paznicul nu mă putea vedea; bătui ușor în ușă, ca să nu m-audă decât cei dinăuntru, și mă lăsai iar repede la pământ. Dacă ar fi fost un mogollon în trăsură ar fi scos negreșit capul afară, dar nu se ivi nimeni prin deschizătura ferestrei.

Bătui a doua oară, fără nici un rezultat. Deabia după a treia oară răspunse o bătaie ușoară în podeaua diligenței, semn că erau legați. Așadar erau acolo, și fără paznic. De aceea stătea geamul deschis.

Mă ridicai până în dreptul lui și șoptii:

— Psst!

— *Yes!* răspunse el tot așa de încet.

— E un locșor înăuntru și pentru mine?

— Da. Dar nu veni, pentru Dumnezeu, că te prind!

— Aș! sunt mai sigur acolo decât aici. Scârțâie ușa când o deschizi?

— Nu, balamalele de metal s-au pierdut și au pus în locul lor niște curele.

— Bine, vin îndată.

Schimbul acesta de cuvinte se făcuse repede și pe șoptite, după cum dictau împrejurările. Mă lăsai iar jos în iarbă și mă uitai printre spițe la paznic; era în același loc. Scosei o piatră din buzunar și

o aruncai peste coșul diligenței dincolo de el. Auzi căzătura pietrei, se sculă repede în picioare și ascultă. Eu aruncai iar o piatră ceva mai departe. Îl văzui alergând încotro căzuse piatra, fără să se uite îndărăt.

Într-o clipită fui în diligență și închisei binișor ușa după mine. Pipăii cu mâna și simții un loc gol. Mă așezai pe el. Fereastra cealaltă a diligenței era și ea deschisă, ceea ce mă miră și mai mult.

— Tot dumneata ești, sir! murmură avocatul. Ce curaj să...

— Sst! Nici un cuvânt. Lasă-mă acum să văd ce face paznicul, îl întrerupsei eu.

Acesta se întoarse la trăsură și strigă într-o englezească stricată:

— Amândoi albii sunt aici?

— *Yes!* răspunseră avocatul și Marta în același timp.

Crezui că atât îi ajunge, dar mă înșelasem, căci îl auzii zicând:

— Mi s-a părut că aud un zgomot. Sunteți bine legați? Ia să văd eu.

Puse piciorul pe scara trăsurii și întinse mâna să pipăie legăturile cântăreței. Găsindu-le în ordine, ocoli trăsura să vadă cum stau lucrurile cu avocatul. Ca fulgerul trecui în partea cealaltă și mă ghemuii între Marta și ușă. Se încredință că și ale juristului sunt în regulă, coborî de pe treaptă și plecă mormăind cuvinte neînțelese. Mă așezai la mijloc între cei doi prizonieri și-l văzui prin fereastră ducându-se la locul lui.

— Acum putem vorbi, zisei eu, numai feriți-vă să ridicați glasul, să nu ne-audă.

— Doamne, în ce primejdie ai fost! murmură Murphy. Niţel să mai fi întins braţul şi punea mâna pe dumneata...

— Ori eu pe el. Nu-mi duceţi mie grija, v-am spus doar că sunt în mai mare siguranţă aici decât afară. Pot sta în trăsură cât poftesc şi să plec când vreau.

— Dar nu e vorba numai de libertate, ci de viaţa dumitale... şopti Marta cu glas tremurat.

— Nici de una, nici de alta. În ce fel sunteţi legaţi?

— Mai întâi unul de altul, pe urmă fiecare separat, cu mâinile la spate şi cu un laţ de gât, al cărui capăt e fixat de scaunul trăsurii. Dacă am încerca să ne sculăm, lanţul ne-ar sugruma imediat.

— Într-adevăr, complicat sistem de-a se asigura de persoana dumneavoastră. Nici n-ar fi fost nevoie de paznic, şi nici nu mă mai mir că v-au lăsat ferestrele deschise ca să aveţi niţel aer.

— Ferestre! Nici nu există. Amabilul nostru amfitrion le-a scos. Ştii doar ce lucru de preţ e pentru un indian o bucată de geam.

— Aha, de aceea! Acum e vorba să vă spun ce aveţi de făcut dacă s-ar întâmpla să fiu descoperit aici în trăsură.

— Ce? întrebară ei speriaţi.

— Staţi niţel. Să vă examinez mai întâi legăturile, pe urmă vă spun.

Era într-adevăr după cum spusese Murphy.

— Aşa. Ştiu acum pe unde să le tai.

— Să le tai?

— Da. Ascultaţi bine la mine. Dacă nu mă descoperă mogollonii, captivitatea dumneavoastră

o să țină până mâine dimineață; dacă da, veți fi imediat liberi. Cel dintâi lucru pe care-l voi face e să vă tai legăturile. Nu se cere mai mult de zece secunde. Pe urmă eu îi țin pe mogolloni la distanță cu revolverul, în vreme ce deschideți ușa asta și o luați la fugă drept înainte printre tufe. Veți auzi atunci împușcături. Să nu vă speriați; e Winnetou, pe care-l veți striga pe nume. Când veți fi cu el, veți fi în siguranță, căci la auzul numelui lui nici un mogollon nu va îndrăzni să vă urmărească prin întuneric.

— Bine, bine, dar dumneata? Vrei să rămâi aici?

— Nici prin gând nu-mi trece! Cum vă voi vedea scăpați vin și eu.

— Numai să mai poți! Te vor înconjura din toate părțile... te vor înjunghia... împușca...

— Nu vă gândiți la așa ceva! Dumneavoastră nu cunoașteți Vestul, pe când eu da, și știu ce va urma. Poate că va vroi căpetenia să vină să vadă dacă sunteți bine legați sau schimbul o să vrea să se încredințeze că sunteți tot aici. Numai în aceste două cazuri aș putea fi descoperit. Vom avea de-a face cu două, cel mult trei sau patru persoane, și acestora le vin eu de hac la repezeală. Detunăturile vor face gălăgie, dar și zăpăceală, și nimeni nu va îndrăzni să se apropie. În vremea asta veți fi departe, și ajung două-trei gloanțe ca să-mi asigur și eu fuga. Mai probabil e însă că vom fugi împreună.

— Bine, domnule, spuse avocatul revoltat, e vorba de viața dumitale și vorbești atât de liniștit, de parcă ai sta să demonstrezi unui copil că de două ori doi fac patru, nu cinci!

— Cum ai vrea să vorbesc? Nu mă amenință deocamdată nici o primejdie. Așadar, v-am spus ce aveți de făcut dacă vreun curios ar veni să-și vâre nasul în harabaua asta. Dacă nu se întâmplă nimic, mâine veți fi în orice caz liberi.

— Să dea Dumnezeu! Cu libertatea noastră n-am făcut încă nimic. Trebuie să punem mâna și pe Ionathan Melton.

— Pe ăsta îl am eu.

— Cum...? Ce...?

— Sst! Vorbește mai încet, omule, ce zbieri așa? Dacă te aude indianul?

— Adevărat? Nu pot să cred... Îmi vine să strig „ura" de bucurie!

— Amână pe altă dată.

— Unde l-ai prins?

— La Apa-adâncă, unde a avut loc atacul asupra voastră. Am și milioanele.

— Unde, unde? întrebă el cu lăcomie.

— Aici, în buzunar.

— Ce faci, domnule, porți milioanele în buzunar?

— Doar nu vei fi vrând să le atârn în pom ori să le îngrop în pământ.

— Și îndrăznești să vii aici în mijlocul a patru sute de dușmani? Dacă te prind s-au dus iar dracului banii!

— N-au să mă prindă. Sunt convins că banii sunt mai siguri în buzunarul meu decât erau în casa dumitale de fier din New Orleans. De altminteri, faptul că-i port cu mine e o dovadă că sunt în cea mai mare siguranță în harabaua asta și doresc ca să nu fie în mai mare primejdie atunci

când vor fi în mâna adevăraților proprietari. Dar ne-am abătut de la problemă. Vorbeam, pare-mi-se, de Ionathan Melton.

— Da. Cum ai ajuns să pui mâna pe el? Să fi văzut ce atitudine avea față de mine când m-a găsit prizonier la mogolloni!

— Tot drept Small Hunter se dădea?

— Da de unde! Îmi venea să-l sugrum cu mâinile mele.

— Mărturisirile lui ne vor fi mai târziu de mare folos.

— Ba mă asigura, cu o bucurie diavolească, atât pe mine cât și pe doamna Werner, că aici ne vor putrezi oasele.

— Nici ale lui, nici ale voastre, fiindcă am de gând să-l luăm cu noi la New Orleans, ca să-l dau pe mâna justiției. De altfel, ticălosul tot mai speră să poată evada.

— Așa! Ți-a spus-o el?

— Da, cu o nerușinare demnă de el.

— Pungașul! Ia povestește-mi și mie, sir. Vreau să știu cum ți-a căzut în mâini și ce zicea când s-a văzut prins.

Le povestii pe scurt ce și cum. N-apucasem însă să sfârșesc și auzii pași apropiindu-se. Venea un mogollon să-l schimbe pe paznic. Puse piciorul pe scara diligenței și pipăi prin fereastră legăturile prizonierilor. Făcui și de data asta ca și rândul trecut, adică mă mutai dintr-o parte în cealaltă și scăpai și acum.

După ce-l văzui pe noul paznic așezându-se în locul celuilalt, urmai:

— Mogollonii vor porni mâine în zorii zilei, în timp ce voi veți mai rămâne pentru câtva timp

aici, sub pază. Vom năvăli asupra paznicilor și vă vom elibera.

— Ce curios sună!: „Vom năvăli asupra paznicilor și vă vom elibera!" Ca și când ar fi un fleac. Crezi dumneata că paznicii vor sta cu mâinile în sân?

— Poate, ba e chiar sigur.

— E grozav! și cu ce liniște vorbești! Jur pe Dumnezeu că dacă mă voi vedea iar acasă la mine, nu-mi va mai călca piciorul în viața mea prin pustietățile astea sălbatice! Cam câți crezi că vor fi indienii pe care îi vor lăsa să ne păzească? Mulți, nu-i așa?

— Nu cred. Căpetenia nu se poate lipsi de oamenii săi. Mai mult de zece nu vor fi.

— Ce pot face ăștia împotriva a o sută de nijorași?

— Atâția n-avem nici noi, fiindcă trebuie să lăsăm parte din ei să-i păzească pe prinșii noștri de astăzi. În orice caz, numărul nostru va fi destul de mare ca să-i biruiască. Și-apoi, spaima mogollonilor când se vor pomeni deodată cu noi în spinare îi va dezarma. Sper însă că totul se va petrece fără vărsare de sânge. Așa, acum mă duc.

— Ia bine seama să nu te vadă paznicul.

— Lasă, că pe ăsta îl expediez eu ca și pe celălalt.

Aruncai o piatră pe fereastra trăsurii. Îl văzui pe paznic ascultând. La a doua se ridică de jos, și la a treia se îndepărtă binișor, așa că avui timp să deschid ușa și să ies din haraba.

— Noapte bună! Fiți fără grijă! La revedere, pe mâine dimineață! zisei eu și am vrut să plec.

Dar paznicul devenise bănuitor și venea acum în fugă să vadă ce e cu prizonierii. Mă trântii la pământ în iarbă și rămăsei nemișcat. Pipăi și el legăturile prizonierilor, pe urmă se duse să se așeze la locul lui, în vreme ce eu mă târâi binișor afară din lagăr.

Îl găsii pe Winnetou tot unde-l lăsasem.

— Ai fost îngrijorat de lipsa mea? îl întrebai eu.

— Nu, fiindcă n-am auzit gălăgie, mi-am închipuit că nu s-a întâmplat nimic și că fratelui meu i-a trebuit mai multă vreme decât credea.

— Da, așa e. Acum să ne întoarcem repede la cai. E mai bine să ne îndepărtăm cât mai curând, ca să nu prindă mogollonii de veste că au fost spionați.

Nijorașul se sculă respectuos în picioare când ne văzu venind. Îl poftirăm însă să șadă lângă noi jos în iarbă, apoi îi zisei lui Winnetou:

— Să ghicească fratele meu unde am stat eu până mai adineauri.

Apașul îmi aruncă o privire scrutătoare, lăsă ochii în jos, se gândi câteva momente, pe urmă mă-ntrebă:

— Prizonierii tot în trăsură erau?

— Da.

— Atunci cu ei ai stat. Știe fratele meu ce-a făcut?

— Ce?

— L-a ispitit pe marele Manitu, care-i ocrotește pe cei buni numai atunci când nu-și pun în primejdie viața fără motiv. Cine se aruncă de bunăvoie în apă se poate îneca chiar când știe să înoate. Fratele meu merită să-l dojenesc pentru nesocotința lui.

— O, în trăsură eram în mai mare siguranță ca oriunde! zisei eu râzând și-i povestii ce-am văzut și-am auzit.

Mai important pentru noi era faptul că trăsura va rămâne câtva timp pe loc după plecarea mogollonilor.

— Vom da năvală peste paznici și-i vom elibera pe prizonieri, zise apașul.

— Asta e și părerea mea, nu știu însă dacă-e nimerită. Ar fi un motiv destul de puternic să lăsăm trăsura să-și urmeze calea, adică la platou. Dacă e prea îngustă cărarea și trăsura nu poate trece, căpetenia o să pună oamenii s-o lărgească; dacă nu, o să-și vadă liniștit de drum, lăsând să-l ajungă din urmă trăsura cu paznicii ei. În cazul acesta îi putem elibera pe prizonieri până a nu prinde el de veste.

— Dar dacă poteca e prea îngustă?

— O să se oprească și o să pună oamenii s-o lărgească — după cum ți-am mai spus. Dacă va vedea că trăsura nu sosește la vremea hotărâtă, prinde bănuieli și trimite să vadă ce s-a întâmplat. De aceea zic să nu ne gândim deocamdată la eliberarea prizonierilor.

— Fratele meu are dreptate.

Apașul rămase multă vreme pe gânduri, apoi îl auzii zicând:

— Îi putem ataca fără grijă pe paznici deoarece cărarea e destul de lată ca să poată trece trăsura.

— Ești sigur?

— Da, am văzut trăsura și știu cât e de mare. Deoarece mogollonii vor fi atacați sus pe platou, e vorba numai de urcuș, nu și de coborâșul de pe

partea cealaltă. Cel dintâi nu prezintă nici o piedică. Am fost acum cu spiritul acolo și am măsurat cu ochii sufletului locul. Trăsura poate trece.

— Atunci mogollonii nu vor mai zăbovi și vor urca platoul.

— Așa e. Putem deci să-i atacăm pe paznici, repetă apașul.

— Cum crede fratele meu că va trebui să procedăm?

— Old Shatterhand a văzut cum stau lucrurile și-și poate da părerea.

— N-aș vrea să omorâm sau să rănim pe nimeni, de aceea paznicii trebuie luați prin surprindere, fără să le lăsăm timp să se apere.

— Crede fratele meu că se poate? Orice mogollon care ar trece din întâmplare dincolo de tufiș ne poate vedea și da alarma.

— Să venim nu dinspre apus, ci dinspre răsărit, fiindcă de acolo nu se-așteaptă ei să sosească dușmanul. Căpetenia pornește cu peste trei sute de oameni în direcție opusă; dacă venim noi după o jumătate de ceas din partea aceea, paznicii vor crede, când ne vor zări din depărtare, că suntem de-ai lor și că ne-am întors din drum pentru cine știe ce. De-abia când ne vor vedea la față își vor da seama, dar va fi prea târziu.

— Fratele meu are dreptate; planul său va fi executat întocmai. Și pe urmă ce va fi?

— De la Izvorul-în-umbră până la platoul canionului sunt trei ceasuri de drum călare. N-aș vrea să iau cu noi prizonierii pe care îi avem, și nici pe cei de mâine. Nu numai că ne-ar fi o piedică, dar ar putea deveni chiar o primejdie.

— Și ce să facem cu ei?

— Să-i lăsăm sub pază la izvor. Cum nu vor fi decât la trei ore de noi, îi avem în siguranță. Să punem patruzeci de nijorași să-i păzească, sub comanda lui Emery; ar fi ca și când s-ar afla sub ochii noștri.

— Și în privința asta are fratele meu dreptate, căci dacă i-am lua cu noi ar trebui nu numai să ne luptăm, dar și să-i supraveghem pe ei în același timp. Și-apoi, s-ar putea să ne scape în învălmășeală. Are fratele meu intenția să ia parte directă la luptă?

— Depinde de împrejurări. Eu nu ucid de bunăvoie un om, dar nijorașii sunt prietenii noștri și nu ne putem da îndărăt când e vorba să le venim în ajutor. Mai bucuros aș fi ca mogollonii să depună armele fără vreo împotrivire.

— Asta n-au s-o facă, sau cel mult în cazul când vor înțelege că împotrivirea îi duce la o moarte sigură.

— Atunci trebuie să-i facem să înțeleagă. Planul căpeteniei nijorașilor, așa cum mi l-a explicat, nu urmărește alt scop.

— Crede fratele meu că va lucra într-adevăr căpetenia după acest plan?

— Îmi închipui, cel puțin. Și-apoi, ar fi un prost să nu o facă.

— Eu zic că ar trebui să fim siguri. De aceea n-ar strica să trimitem pe cineva să-l întrebe.

— Nu mai e timp. Până să se ducă și să se întoarcă trimisul ar fi prea târziu. În afară de asta, nu e de-ajuns să făgăduiască din gură, se cere să se țină de cuvânt, ceea ce-i îndoielnic.

— Ești deci de părere să-l supraveghem. Controlul nu-l poate face decât unul din noi.

— Așa e, numai dacă ești tu sau eu cu el îl putem împiedica de la un măcel. Eu cunosc mai bine și sunt mai la curent cu afacerea moștenirii, și-l pot păzi mai bine pe Ionathan Melton, așa că rămân aici. În schimb tu ești prieten vechi cu căpetenia nijoraşilor, deci te duci la ei.

— Bine, dacă zici tu, așa să fie. Plec imediat.

— Îl iei și pe tânărul războinic cu tine?

— Da.

— Te rog să ai grijă ca pădurea de pe platou să fie înțesată cu oameni și în spatele stâncii să fie de asemenea destui războinici. Dacă mogollonii nu se predau, vor fi sau împușcați ca o turmă de sălbăticiuni fugărită, sau împinși în fundul canionului, unde își vor zdrobi oasele.

— Fii sigur că voi face tot ce-mi va sta în putință să împiedic o vărsare de sânge. Dacă însă mogollonii nu vor să înțeleagă, n-am ce le face. Tu caută numai de-i gonește pe la spate pe poteca platoului.

După ce ne mai înțeleserăm asupra câtorva amănunte, apașul încălecă și plecă, luându-l cu sine și pe tânărul nijoraș. Deznodământul se apropia.

18. PE PLATOUL CANIONULUI

Rămăsei singur. Mă întorsei o bucată de drum ca să nu fiu văzut de mogolloni când se va face ziuă, îmi priponii calul și mă întinsei în iarbă. Să dorm? Nu era acum timp de asta. Trebuia să chibzuiesc bine ce aveam de făcut.

Cu mâinile sub cap, cu ochii la stele — norii se risipiseră și cerul era iar senin — mă gândeam la evenimentele din ziua în care l-am văzut pe Melton pentru prima oară la Guaymas. Ce de întâmplări, griji, osteneli, dezamăgiri și primejdii de-atunci până în seara de astăzi. Învățătura cu care mă alesesem din toate acestea era: păstrează-ți pururi cugetul curat.

Treptat, treptat gândurile mi se încâlciră și adormii. Răcoarea nopții mă trezi. După stele cunoscui că mai era un ceas până la ziuă.

Auzii peste puțin timp tropot de cai venind dinspre apus. Mă îndreptai într-acolo și mă întinsei pe pământ. Văzui venind o ceată de călăreți, cu doi inși în frunte: un alb și un indian, care făceau pe conducătorii trupei. Mă ridicai de jos și zisei cu glas schimbat:

— Bună ziua, domnilor! Încotro?

Cei doi își struniră brusc caii și puseră mâna pe pușcă.

— Ce-ți pasă încotro ne ducem? răspunse albul. Ia fă-te încoa', băiete, să te vedem și noi la față dacă nu vrei să-ți găuresc tărtăcuța!

— Te pricepi să ochești bine, master Emery?

— Emery? Uite, domnule, că mă cunoaște! Oare cine să... Tii, da' prost mai sunt! se întrerupse el. Ăsta nu e altul decât Charlie, zis și Old Shatterhand. Ia vino-ncoace, băiatule, și spune-ne și nouă unde naiba l-ai lăsat pe apașul nostru.

— Dă-te jos și o să-ți spun. Trebuie să ne oprim aici. Totul în regulă, Emery?

— Da.

— Și Ionathan?

— Vine după mine cu scumpa lui Judita. Dunker s-a milostivit de el și nu-l slăbește o clipă din ochi.

Convoiul se opri și toți descălecară. Mă dusei imediat la Melton. Îl luaseră de pe cal și-l așezaseră jos, lângă Judita. Dunker, lângă el.

Mogollonii erau legați doi câte doi spate-n spate. Imposibil să poată fugi vreunul.

Îi povestii lui Emery, Dunker și Ochi-ager ce văzusem și auzisem cu apașul, apoi întrebai pe indian:

— Știe fratele meu vreun loc dosit lângă Izvorul-în-umbră de unde să putem vedea când trec mogollonii?

— Da. Dacă vrea fratele meu, pot să i-l arăt.

— Bine. Trebuie să plecăm cât mai repede, fiindcă o să se lumineze în curând de ziuă. Cincizeci de războinici de-ai tăi să ne însoțească, ceilalți să rămână ca să-i păzească pe prizonieri.

— Și eu? întrebă Dunker.

— Dumneata nu te miști de lângă Melton.

— *Well!* Sunt deci temnicerul lui, cum s-ar zice. L-aș sfătui să lase gândul unei evadări.

— Dar pe mine mă iei cu tine, nu-i așa? întrebă Emery necăjit.

— Te-aș ruga să rămâi și tu aici.

— Pentru ce? Tare-aș vrea să fiu și eu de față la spectacolul vostru.

— Ce să vezi? Cum prindem zece, doisprezece mogolloni? Un fleac! Gândește-te că în afară de Melton mai sunt aproape cincizeci de prizonieri de păzit și nu-i pot lăsa pe mâna oricui. E un post de încredere, după cum vezi.

— Bine, dacă mă iei pe coarda simțitoare, nu pot să zic nu. Când zici să venim la izvor?

— O să-ți trimit eu vorbă prin cineva.

După un timp încălecarăm, eu, Ochi-ager și cincizeci de nijorași, și ne îndreptarăm înspre miazăzi, apoi spre răsărit ca să ocolim izvorul. Ne-am oprit lângă o ridicătură de pământ îngustă, care însă se prelungea până departe și era plină de tufe dese.

— Am ajuns, zise Ochi-ager.

— Cât e de-aici până la izvor? întrebai eu.

— Foarte puțin. Din dosul tufelor se poate vedea, fără să fii văzut, toată împrejurimea Izvorului-în-umbră.

— Cu atât mai bine. Să așteptăm până ce se va lumina de ziuă. Luați însă bine seama la cai, ca să nu ne scape vreunul și să ne dea de gol.

Recomandarea mea era de altfel de prisos, căci nici un cal indian nu se răzlețește de tovarășii săi.

Rămaserăm pe loc până ce stelele păliră una câte una și o geană de lumină se ivi la răsărit, pe urmă urcai cu Ochi-ager delușorul și mă așezai în dosul tufelor. Când se lumină bine de tot, îmi aruncai privirea în juru-mi.

Desișul ales de adăpost se întindea până dincolo de deal, continua o bucată și se îngusta din ce în ce în preajma izvorului, până ce se pierdea cu totul într-o câmpie înverzită.

— Admirabil! exclamai încântat. Loc mai bun pentru scopul nostru nici că se putea.

— Fratele meu e deci mulțumit de mine? mă întrebă indianul.

— Cât se poate de mulțumit. De-aici putem să-i vedem pe mogolloni venind. Nici n-avem trebuință de cai ca să ne repezim devale. Ne ascundem în tufiș, ne furișăm pe nesimțite la izvor și năvălim asupra celor lăsați acolo.

Zăream deslușit lagărul mogollonilor, până și coșul trăsurii se vedea răsărind dintre tufe. Indienii se deșteptaseră din somn și se pregăteau de drum. Unii mâncau, alții de-abia se spălau, iar alții își înșeuau caii. După câtva timp se auzi un țipăt strident; era semnalul de plecare. Toți încălecară și convoiul se puse în mișcare.

Erau trei-patru sute. Mergeau într-un șir lung, unul în urma altuia. Se duceau la pierzanie...

Cei rămași se uitau după ei. Erau numai zece inși. Că nu puteau fi mai mulți decât cu încă unul, doi, am înțeles după numărul cailor care pășteau primprejur.

Acum, când văzusem convoiul plecând spre răsărit, ne puteam apuca de treabă. Pentru a birui

zece inși nu ne trebuiau nici nouă un număr mai mare ca al lor. Totuși dădui ordin ca să meargă treizeci de nijorași cu noi, iar ceilalți să vină pe urmă cu caii după noi. Ce e bun, nu e rău!

La adăpostul tufelor ne îndreptarăm spre izvor. Când ajunserăm mai aproape pornii înainte, în recunoaștere. Cei zece mogolloni stăteau lângă apă și mâncau. Parcă mi-era rușine să tăbărâm treizeci asupra unui pumn de oameni. La vederea nijorașilor se înspăimântară îngrozitor și nici unul nu cuteză să se împotrivească sau să fugă. Într-o clipă fură toți legați cobză. Eu mă apropiai în vremea asta de trăsură, deschisei ușa și strigai înăuntru:

— Bună dimineața, doamnă Werner și domnule Murphy! M-am ținut de cuvânt, după cum vedeți.

Marta scoase un țipăt de bucurie și închise ochii. Bucuria o copleșea. Scosei cuțitul de la brâu, îi tăiai curelele și o culcai în iarbă, deoarece era prea slabă ca să se țină pe picioare.

— Hai, domnule, dezleagă-mă și pe mine, ce dracu' mai aștepți! mormăi avocatul nerăbdător.

După ce-l dezlegai ieși din trăsură, se întinse de-i pârâiră oasele și zise răsuflând ușurat:

— În sfârșit, sunt iar liber! Prin ce-am trecut, sfinte Dumnezeule! Voi spune și morților...

Nici un cuvânt de mulțumire nu-i ieși de pe buze, în schimb îmi puse mâna pe umăr și mă întrebă cu îngrijorare:

— Ce e cu banii, sir, îi ai la dumneata?

— Da, dar pentru ce mă întrebi?

— Fiindcă trebuie să știu câți au mai rămas.

— Trebuie? De ce adică trebuie să știi dumneata?

— Fiindcă eu... La dracu', se înțelege doar de la sine!

— Nu, nu se înțelege defel de la sine.

— Sunt doar executorul testamentar, și eu am de hotărât ce se face cu banii și cui se cuvin.

— Zău? Oi fi fost, dar acum nu mai ești. Și cine are drept să ia banii nu te privește pe dumneata și nici nu ești în drept să hotărăști, de când te-ai lăsat tras pe sfoară de un pungaș ordinar, fără să vezi mai întâi cu cine ai de-a face.

— Aha, așa stau lucrurile! Bine, o să-ți arăt eu dumitale! strigă el cu glas amenințător.

— Nu prea ți-ai găsit omul, i-am răspuns liniștit.

— Așa crezi? Dă-ncoa' banii!

— Nici nu mă gândesc.

— Chiar dacă-ți poruncesc?

— Să-mi poruncești? Nu te face de râs. Banii rămân la mine până ce se va găsi persoana în drept.

— O cunoști dumneata?

— Da.

— Și eu. Trebuie să primească moștenirea din mâna mea pe cale legală. Dă banii! Vrei ori nu vrei?

— Nu! De altfel, te-aș ruga să vorbești pe alt ton.

— Zău? Cum poftești să-ți vorbesc?

— Te-am salvat, aș putea zice, de la moarte. Dacă nu eram eu nu mai scăpai din ghearele indienilor. Și, în loc să-mi mulțumești, mă amenințți. Ți-am redat — acum un sfert de ceas — libertatea și mă răsplătești cu mojicii. Să nu-ți închipui că grosolăniile dumitale mă impresionează.

— Iar pe mine imputările dumitale și mai puțin. Știu eu de ce nu vrei să dai banii. Vrei să-i oprești pentru...

— Taci! mă răstii eu la el. Vezi să nu-ți răspund cu pumnul!

— Pumnul dumitale? *Pshaw*! Nu mi-e mie frică de el, măcar că te crezi grozav! Vrei să tragi la stânga o parte din bani ca să...

N-apucă să-și sfârșească vorba, căci zbură descriind un arc în aer, căzând dincolo de tufe.

Marta sări speriată în picioare, mă apucă de mâini și murmură cu glas rugător:

— Nu-l omorî, pentru Dumnezeu! N-avea drept să-ți vorbească așa, și te-a jignit adânc, știu; îți făgăduiesc să nu-i mai adresez un cuvânt, dar nu-l omorî...

— Să-l omor? Nici nu mă gândesc. Am vrut numai să-l plimb nițel prin aer. Sper c-o să-i fie învățătură de minte să nu se mai apropie de mine!

În momentul acela veniră și ceilalți douăzeci de nijorași, aducând caii cu ei. Trimisei pe unul din indieni după Emery și Dunker ca să vină cu trupa lor și lăsai caii să pască în voie. Murphy se ridicase de jos și-și freca diferitele mădulare ale corpului. Marta se liniștise și începu să-mi mulțumească pentru salvarea ei, dar eu o rugai să înceteze. Îmi făcu plăcerea și tăcu.

În vremea asta veniră și ceilalți nijorași cu prizonierii. Mogollonii scoaseră exclamații de spaimă când văzură pe cei cincizeci de tovarăși ai lor prizonieri ca și ei.

Tocmai vroiam să dau nu știu ce ordin, când atenția îmi fu atrasă de un urlet îngrozitor scos

de avocat. Cum îl văzu pe Ionathan Melton printre prizonieri se năpusti asupra lui, îl trânti la pământ și începu să-i care la pumni și la palme, răcnind cât îl ținea gura, pe când ticălosul, legat cum era, nu putea face o mișcare ca să se apere.

Emery și Dunker se uitară întrebător la mine. Nu știau ce să facă; să-l dea pe Murphy la o parte sau să-l lase în pace?

— Dezleagă-l iute pe Melton! îi strigai eu lui Dunker.

Și unde se încinse o păruială, să zici ce-i asta! Indienii noștri, prieteni și dușmani, uitaseră de toate și priveau cu bucurie la cei doi beligeranți. Când Melton dedesubt și Murphy deasupra, când Murphy dedesubt și Melton deasupra.

Trecu multă vreme până să vină momentul decisiv. Când acesta veni în sfârșit, nu exista învins și învingător, căci amândoi căzură istoviți unul lângă altul.

— Pentru ce-l lași pe Melton să-l snopească în bătăi pe Murphy? mă întrebă Emery cu mirare.

— Fiindcă avocatul n-avea dreptul să bată un om legat. Omul ăsta prea și-a luat nasul la purtare, jignindu-mă înfiorător. Așa că l-am lăsat pe drăguțul de Ionathan să mă răzbune.

— Hm, ideea n-a fost rea. Uită-te la ei în ce hal sunt. Ce facem cu Melton, îl legăm iar?

— Pe el da, dar pe Judita o lăsăm liberă.

— De ce?

— Ca să aibă cine o servi pe doamna Werner.

— *Ma'msel* Silberstein, îi strigai eu, care stăteam lângă Marta, depinde de dumneata ca să-ți ușurezi situația.

— Cum... cum mi-ai spus? mă întrebă ea privindu-mă cu obrăznicie. Ce-ai de gând cu mine?

— Te vom duce unde-l ducem pe Ionathan.

— Nu mă duc. Am datorii sfinte de îndeplinit.

— Zău? Față de cine?

— Față de tatăl meu, care mă așteaptă.

— Și unde e acest tată atât de iubit?

— Nu te privește.

— Atunci nu mă privește nici atenția dumitale atât de bruscă pentru el. Nu te-am auzit măcar o dată pronunțându-i numele, și acum, pe neașteptate, ți-ai adus aminte de aceste „sfinte datorii". Din nenorocire, nu le putem lua în seamă. Ești complicea lui Melton; poți da informații precise asupra persoanei și crimelor lui, așa că nu ne putem lipsi de dumneata în fața justiției.

— Și vreți să mă târâți după voi?

— Să te luăm, nu să te târâm. Nu te putem lăsa să pieri aici în pustietățile astea, ci te vom duce în locuri mai frumoase și mai civilizate.

— Dar dacă nu vreau?

— Nu ne pasă nouă dacă-ți convine sau nu. Așadar, ascultă la ce-am să-ți propun: doamna Werner are trebuință de o servitoare. Dacă primești, îți vom ușura pe cât e cu putință situația.

— Servitoare, slujnică! râse ea cu ironie. Nici prin gând nu-mi trece să mă înjosesc.

— Cum poftești. Atunci te legăm iar.

— N-ai decât! Eu sunt cucoană..., așa să știi! Sunt văduva unei căpetenii de trib, adică a unui domnitor...

— Foarte bine. O să-ți leg iar vălurile de piele ale văduviei de mâini și de picioare.

La un semn al meu o legară din nou. De altfel era mai bine așa. Liberă ar fi reușit poate să se înțeleagă într-ascuns cu Melton și să-i mijlocească fuga.

De când porniseră mogollonii trecuseră trei sferturi de ceas. Emery îmi atrase atenția.

— Trebuie să plecăm, zise el, altfel nu ajungem la timp la potecă.

— Să plecăm, zici?

— Desigur. Ori nu cumva crezi că o să plecați fără mine?

— Trebuie. Mai mult încă, o să ceri tu singur să rămâi.

— Pe dracu'! Voi să vă războiți, iar eu să stau cu mâinile în sân ca un laș?

— Nu poate fi vorba nici de lașitate, nici de stat cu mâinile în sân. Știi că Winnetou s-a dus să vadă ca planul nostru să fie executat cu strictețe, altminteri te pomenești că nijoraşii strică totul. Pentru ca lucrurile să reușească, se cere ca unul din noi să stea la capătul potecii ca să-i respingă pe mogolloni când vor încerca să fugă pe-acolo. Cine crezi tu că e mai indicat pentru asta?

— Tu, bineînțeles. E o grea însărcinare și n-aș vrea să cadă vina pe mine dacă afacerea ar da greș. Cine se postează acolo trebuie să stea în legătură cu acela care comandă sus pe platou, ceea ce poți face tu, nu eu.

— Bine ai spus. Așadar, Winnetou sus, și eu jos. Mai e încă un post de altă natură, dar tot atât de important ca și celelalte două.

— Aici la izvor?

— Da. E vorba de prizonieri, dintre care Melton e cel mai de temut. Dacă scapă, știi tu ce înseamnă asta. Și-apoi, sunt și șaizeci de mogolloni de păzit, fără să mai pun la socoteală pe yumași și Judita. O împrejurare neînsemnată în aparență îi poate atâța pe oameni la revoltă și libertate.

— Păi sunt toți legați cobză!

— Faptul acesta ne dă siguranță numai dacă avem aici un om de încredere și energic. Dacă nu, cea mai mică greșeală duce la dezastru. Ia gândește-te ce s-ar întâmpla când ne-am pomeni în toiul luptei cu șaptezeci de mogolloni — cei de aici — în spate!

— Ei drăcia dracului! Ar fi groaznic... Ați începea între două focuri și tot planul s-ar duce pe copcă.

— Recunoști și tu, nu-i așa? Ne trebuie deci aici o santinelă foarte energică. Nu cumva ai vrea să-l las pe Dunker?

— Dunker? El e un foarte bun cercetaș și o călăuză neîntrecută, dar n-aș avea curaj să-i încredințez un post atât de important.

— Asta e și părerea mea. Deci, nu rămâne decât unul din noi.

— *Well!* M-ai convins. Rămân.

— Nu ți-am spus eu că o să te oferi tu singur? Știam dinainte.

— La drept vorbind, și eu. Aș fi fost însă mai bucuros să mă războiesc nițel și eu cu mogollonii.

— Poate că nici n-o să ajungem la luptă. Așadar, tu rămâi să comanzi aici. Cam câți oameni ți-ar trebui ca să-i ții pe prizonieri la respect?

— Vreo zece, cred. Tu ce zici?

— Așa cred și eu. Șaptezeci de inși bine legați pot fi păziți lesne dacă, bineînțeles, nu survine ceva neprevăzut. Deoarece nimeni nu poate ști ce se va mai întâmpla în ceasul următor, e mai bine să te asiguri. Ia treizeci, nouă tot ne mai rămân șaptezeci.

— Dar îți rămâne în schimb partea cea mai grea în executarea planului nostru, și nici a patra parte din oamenii pe care îi are Winnetou sus.

— Îmi ajung. Trebuie să înlocuiesc cu tactica lipsa de oameni.

— Tactică? Ce expresie militărească!

— Suntem doar în război, spusei eu râzând. Îmi trebuie o sută șaptezeci de soldați; șaptezeci am, îmi lipsesc deci o sută. Îi înlocuiesc cu diligența aceasta. Nu e tactică asta?

— Vorbești serios? Vrei cumva s-o întrebuințezi în locul tunului? Aș fi curios să știu cu ce o s-o încarci.

— Nu în locul tunului, ci ca berbece.

— Asta e o mașină medievală.

— Pe care o voi acomoda cu vremurile noastre, căci berbecele acesta va fi viu și nu țapul de lemn și fier de odinioară.

— Nu înțeleg...

— Mă mir, fiindcă e cât se poate de simplu. Pricepi și tu că trebuie neapărat să luăm trăsura asta cu noi.

— Ba nu pricep deloc. Cum dracu' o să vă puteți mișca în libertate cu harabaua după voi?

— Stai să-ți spun. Nu trebuie să lăsăm mogollonilor, după ce vor apuca pe potecă, timp să dea înapoi. Ne vom ține foarte aproape pe urmele lor,

ceea ce e foarte primejdios, căci se pot întoarce și da buzna peste noi. Trăsura ne va servi de paravan. Văzând-o, mogollonii vor crede că vin ai lor cu ea, după cum era vorba.

— Admirabil! Numai că există un clenci. Trăsura a rămas aici în paza a zece inși și tu vei avea cu tine șaptezeci. Când vor vedea toată droaia vor prinde bănuieli.

— Îi uiți pe cei cincizeci ai lui Melton pe care îi avem aici. Vor crede că ei sunt.

— Așa e, zău! Aceștia s-au întâlnit cu ceilalți și au pornit împreună. Pe urmă?

— O să afli imediat.

Îl chemai pe Ochi-ager și-i zisei:

— Adună-ți oamenii și spune-le că am trebuință de șase călăreți buni care vor să mă însoțească de bunăvoie într-o întreprindere primejdioasă.

Îmi îndeplini porunca și toți nijorașii se oferiră în grabă fără să întrebe despre ce este vorba.

— Trebuie, începui eu cu glas tare ca să m-audă toți, să urmăm pe mogolloni luând cu noi trăsura. Când ei vor fi sus pe platou și-i vor vedea pe vitejii voștri frați înaintea lor, vor încerca să fugă, ceea ce cere să împiedicăm aceasta cu orice preț. Voi așeza trăsura de-a curmezișul potecii ca să nu poată trece nici unul. Pentru a urca povârnișul, am nevoie de opt cai zdraveni pe care să-i înham la trăsură. Nici unul din voi nu știe să mâne, de aceea mă voi așeza eu pe capră cu hățurile în mână. Șase din vitejii nijorași vor merge alături de cai ca să-i îndemne la drum. Când vom fi ajuns în spatele mogollonilor, aceștia vor crede mai întâi că suntem oameni de-ai lor, pe urmă însă, după ce ne vor

vedea mai de aproape, vor înțelege că s-au înșelat și au să tragă în noi. Așadar, cei șase războinici din frunte au o foarte primejdioasă însărcinare de îndeplinit, de aceea doresc ca nimeni să nu vină silit, ci de bunăvoie. Cine vrea, să ridice mâna.

Toate mâinile se ridicară în aer.

— Vezi că nu e nici un laș printre noi? zise Ochi-ager zâmbind cu mândrie. Dacă Old Shatterhand merge în fruntea lor, punându-și viața în primejdie, nu o să vrea nici unul din războinicii noștri să rămână.

— Bine. Să facem atunci altfel. Războinicii de care am nevoie trebuie să fie foarte buni călăreți, deoarece trăsura va urca în galop cărarea ca să stârnească zăpăceală printre mogolloni. Eu nu vă cunosc, voi însă vă cunoașteți între voi. Alegeți șase din cei mai buni pe care îi aveți.

Acum era rândul șefului lor; Ochi-ager, să ia lucrurile în mână. Nu era ușor, fiindcă era vorba să nu umilească sau să nu jignească pe vreunul din ei. Totuși reuși în scurt timp să aleagă șase oameni destoinici fără ca ceilalți să murmure.

Aflai cu bucurie că printre caii de călărie ai nijoraților erau și aceia care aduseseră trăsura până la Stânca-albă. Din fericire hamurile erau încă destul de trainice. Cei doi înaintași n-aveau nevoie de hamuri, ajungea de fiecare un lasou care să fie legat de oiște și fixat apoi de chinga calului.

Pregătirile se făcură repede și în curând trăsura fu gata de plecare. Emery se apropie de mine și zise cu o seriozitate neobișnuită:

— Nu s-ar putea să se-așeze altcineva pe capră? Adică de ce să te expui numaidecât tu gloanțelor?

— Probabil că nu se vor trage prea multe, și nu toate gloanțele nimeresc — după cum știi prea bine, i-am răspuns eu. Voi încerca să urc cât mai repede poteca și să ajung iute pe platou. Spaima și zăpăceala mogollonilor ne vor fi pavăză.

— Doresc din suflet ca întreprinderea ta să reușească. Pe când crezi că ai să te întorci?

— Sper că în patru ceasuri totul va fi sfârșit. Dar dacă, din cine știe ce motiv, nu m-am întors încă, îți voi trimite vorbă prin cineva.

— Te rog, Charlie! Voi sta tot timpul ca pe cărbuni încinși.

— Ai grijă de Melton. Orice s-ar întâmpla, vezi să nu fugă. Trage-i mai bine un glonț în cap decât să-l lași să scape.

— Fii fără grijă. Dunker nu-l slăbește un moment din ochi. Mai degrabă și-ar tăia mâna dreaptă decât să-l vadă scăpat. Și acum, te-aș ruga ceva ...

— Ce?

— Nu cuteza prea mult, bunul, dragul meu prieten ... Știu pe cineva care ar prefera să-l ia dracul decât să te vadă întins fără suflare la pământ. Nu-i așa că o să te cruți, Charlie?

Bietului englez i se umpluseră ochii de lacrimi. Își închipuise însă primejdia la care mă expuneam mai mare decât era în realitate. Îi întinsei mâna și i-am răspuns mișcat:

— Mulțumesc, dragul meu, pentru grija pe care mi-o porți. Fii sigur că nu mă voi arunca orbește în ghearele morții. Fii deci liniștit și ... *farewell*, vechiul meu prieten!

În momentul acela veni și Marta.

— Nu știu ce aveți de gând, dar văd că se fac unele pregătiri care par să fie foarte serioase. Spune-mi, te rog, te așteaptă vreo primejdie?

— Nici un fel de primejdie. Vreau să fac o plimbare cu trăsura dumitale la platoul canionului, atâta tot.

— La platou, unde are loc lupta? Așadar la moarte!

Mă privea cu ochii măriți de spaimă.

— La moarte? râsei eu. După toate probabilitățile, voi avea de îndeplinit rolul prea puțin primejdios de împăciuitor.

— Atunci du-te cu Dumnezeu și să te întorci sănătos.

În timp ce mă îndeletniceam cu facerea hamului înaintașilor, veni cineva să-mi spună că mă cheamă Melton. La întrebarea mea ce dorește, zise privindu-mă întunecat:

— Văd că vă pregătiți de plecare. Te duci la luptă?

— Da.

— Iei și banii cu dumneata?

— Pentru ce mă întrebi?

— Fiindcă nu trebuie să se piardă.

— Dacă sunt la mine nu se pierd.

— Ba da. Eu atât îți spun: te duci la o moarte sigură. Dar dacă îmi făgăduiești să mă lași liber, te scap eu.

— Cum?

— Divulgându-ți planul mogollonilor.

— Așa! Vrei să-ți trădezi prietenii și aliații... Nu mă mir. Numai că n-am nevoie, fiindcă îl cunosc și eu.

— De unde?

— Ți-am spus doar că am auzit consfătuirea de la Stânca-albă și conversația dumitale de alaltăieri seară cu Judita. Mogollonii se duc la Valea-neagră; dar noi îi vom prinde în așa fel între două focuri, încât nu va putea scăpa nici unul din ei. Peste câteva ceasuri îți voi trimite vestea biruinței noastre.

— Atunci mișcă în trăsură și du-te dracului!

Îmi întoarse spatele și tăcu. Urarea aceasta din gura unui astfel de om nu putea decât să-mi aducă noroc. Mi se părea caraghios că-mi oferea în schimbul libertății un secret pe care-l cunoșteam de mult.

În sfârșit totul era gata de plecare. Deoarece n-aveam trebuință de amândouă puștile, luai cu mine numai pușca cu repetiție, iar pe cealaltă i-o lăsai lui Emery.

Mă urcai pe capră, Dunker îmi dădu hățurile în mână și harabaua se puse în mișcare. Caii cu care venise trăsura erau deprinși cu hamul, dar înaintașii nu. De aceea, în loc să tragă, săreau și zvârleau în toate părțile smucind s-o facă praf. Încetul cu încetul însă se mai potoliră, totuși trebuia să fiu cu mare băgare de seamă ca să n-o răstoarne.

Nijorașii puși sub comanda lui Emery rămaseră la Izvorul-în-umbră ca să păzească prizonierii, pe când ceilalți veneau după trăsură unul în urma celuilalt, formând un șir destul de lung.

Nu era neapărată nevoie să cunoști drumul la platou. Era de ajuns să te iei după urmele lăsate de mogolloni. Ne trebuiau până acolo trei

ore și trebuia să socotesc bine timpul ca să-i ajungem pe mogolloni cât mai aproape de potecă, altminteri s-ar fi putut, dacă ne recunoșteau, să se întoarcă împotriva noastră. De aceea trimisei pe un om de-al nostru înainte, să vină să ne spună cam în ce măsură înaintează dușmanii, ca să ne potrivim pasul după al lor.

La început mergeam repede ca să câștigăm timpul pe care-l aveau mogollonii înaintea noastră; mai târziu ne-a fost însă mai greu, deoarece terenul era foarte accidentat. După două ceasuri dădurăm de trimisul nostru, care ne spuse că mogollonii erau la o depărtare de nici un sfert de ceas de noi. Trebuia acum să mergem pas la pas cu ei. Dacă am fi fost la șes, ne-ar fi văzut cu siguranță, dar dealurile, văile și cotiturile ne slujeau de adăpost.

După un sfert de ceas iscoada aduse cu sine pe un nijoraș pe care-l întâlnise în drum, și-mi zise:

— Războinicul acesta stătea ascuns după un colț de stâncă și i-a văzut pe mogolloni trecând. E trimis de Winnetou ca să-ți spună ceva.

— Ce vrea să-mi spună?

— Că totul s-a făcut după cum ai poruncit tu.

— Și războinicii voștri stau ascunși pe platou, după stâncă?

— Da. Unii din ei au înțesat pădurea până aproape de potecă.

— Caii unde sunt?

— La loc sigur, ca să nu-i vadă mogollonii.

— Dar al tău?

— L-am lăsat la ceilalți ca să mă pot ascunde mai lesne și să nu las urme după mine.

— Ți-ai închipuit deci că venim imediat după mogolloni?

— Da, ne-a spus căpetenia apașilor. V-am ieșit înainte. Când i-am văzut pe mogolloni m-am ascuns, și după ce au trecut am mers mai departe până ce m-am întâlnit cu iscoada voastră.

— Care e orânduiala convoiului mogollonilor?

— Căpetenia merge în frunte călare.

— Cât mai avem până la potecă?

— Jumătate din vremea cât îi spun albii unui ceas.

— Bine. Treci la rând cu ai noștri. Poți merge și pe jos în pas cu ei, fiindcă înaintăm foarte încet.

Convoiul se puse din nou în mișcare. Terenul era acum mai bun și drumul mai ușor. Iscoada o luase iar înainte. Când îl ajunserăm din urmă ne spuse că mogollonii sunt numai la cinci minute de noi.

Drumul ducea acum printre dealuri șerpuite și cărări întortocheate. În sfârșit îi văzurăm pe mogolloni înaintea noastră. La capătul potecii drumul se lărgea și lăsa liber un șes nu prea mare, mărginit pe amândouă părțile de stânci înalte. În față se vedea un povârniș drept ca un zid, acoperit de copaci deși. Tocmai la capătul celălalt, pe dreapta, începea poteca pe care o luaseră acum mogollonii.

Am așteptat până ce pieri și cel din urmă din ei pe potecă, apoi ne repezirăm la șesul din fața noastră, unde ne oprirăm nițel.

Dușmanul era acum prins în cursă. Sus pe platou așteptau tovarășii noștri și aici eram noi,

în număr destul de mare ca să le împiedicăm retragerea.

Până acum, reușita fusese îndoielnică. Să ne fi zărit mogollonii și să se fi întors spre noi cu greu le-am fi putut ține piept. Și chiar așa le rămânea destul loc de fugă, nu călări, bineînțeles, ci cățărându-se pe stânci, pe când de acum înainte, odată ce-au apucat să intre pe cărare, nu le mai rămânea nici o cale de scăpare. Nu mai puteau da înapoi și nici nu puteau înainta.

Căpetenia mogollonilor, care mergea în frunte, ajunse cel dintâi pe platou. Se opri câteva momente și se uită în juru-i. Nevăzând nimic suspect, porni iar, urmat de ai săi. Omul acesta era atât de neprevăzător, încât nici nu trimisese pe cineva în recunoaștere. Când toți mogollonii fură pe platou, convoiul o luă înainte. Încă vreo două-trei minute și era timpul să se arate și ai noștri. Din nefericire, căpetenia nijoraşilor, care era ascunsă după un bolovan, își pierduse răbdarea și nu mai vru s-aștepte atât. Puse pușca la ochi și trase. Glonțul nu nimeri pe nimeni. În clipa următoare nijoraşii săriră toți în picioare și-și descărcară armele cu același rezultat, deoarece distanța era prea mare.

Winnetou înțelesese pesemne greșeala și se temea că nijoraşii ascunși în pădure vor imita exemplul, căci se auzi glasul lui răsunător:

— Nu trageți încă! Stați unde sunteți!

Nu-i era lui atât de gloanțele prăpădite, ci mai mult să nu se facă o vărsare de sânge degeaba. Era doar principala condiție pe care o puseserăm nijoraşilor și pe care căpetenia lor o primise.

Dar porunca apașului nu a fost luată în seamă. Cei o sută cincizeci de nijoraşi de sub comanda lui se iviră de după copaci, şi scoţând strigătul de război începură să tragă în mogolloni. Mulţi din aceştia se prăbuşiră la pământ.

Vânt-puternic, căpetenia lor, îşi strunise înspăimântat calul. Văzu dealul din faţa lui ocupat de duşmani, la stânga mişuna pădurea de nijoraşi, la dreapta se căsca prăpastia. Dacă te duceai drept înainte te apropiai de stâncă, de unde plouau gloanţele. De altfel era şi mult mai departe până acolo decât la poteca unde se sfârşea convoiul. Se ridică în şa şi răcni oamenilor săi:

— Îndărăt! Îndărăt! Suntem încercuiţi! Coborâţi repede poteca!

Winnetou în locul lui ar fi procedat altfel. Dar indianul era atât de îngrozit, încât nu mai ştia ce face. O luă înapoi cu oamenii lui după el. Se făcu o învălmăşeală îngrozitoare. Fiecare căuta s-ajungă cel dintâi la potecă şi se înghesuiau unul în altul, formând astfel un fel de ghem enorm de călăreţi. În ghemul acesta se înfigea glonţ după glonţ. Era un adevărat măcel. Winnetou nu mai putu răbda. Ieşi din pădure, începu să rotească puşca deasupra capului şi strigă cu glas detunător:

— Nu trageţi! Nu mai trageţi! Winnetou vă porunceşte să încetaţi!

Din fericire, apariţia lui avu mai mult efect decât vorbele, şi împuşcăturile încetară. Urmările acestui atac prea timpuriu nu puteau fi însă împiedicate căci mogollonii ajunseră la potecă, voind să scape cu fuga.

Ce era de făcut? Oare să nu fi sosit eu încă? se întreba Winnetou. Îi văzu atunci pe mogolloni

șovăind. Nu puteau da îndărăt, dar nici de înaintat nu puteau, să vedeți de ce.

Când am ajuns eu cu nijorașii mei la marginea pădurii, m-am oprit pentru câteva momente în loc, să ascult ce se petrece sus. Nu se-auzea nimic. Am mânat atunci caii înainte pe potecă urmat de nijorași. Acum era momentul hotărâtor. Vom putea noi ajunge sus pe platou? Pereții care mărgineau poteca erau din ardezie, și atât de apropiați unul de altul, încât pe alocuri nu puteau trece decât doi călăreți alături, totuși destul cât să încapă trăsura. Greutatea era însă terenul plin de bolovani care trebuiau ocoliți ca să nu se sfărâme roțile.

Zorii caii la deal și urcasem aproape jumătate din drum, când auzii de sus împușcături.

— Ați auzit? Trag! strigai eu oamenilor de pe cai. Au deschis focul fără să ne-aștepte... Dați cât puteți în cai, s-ajungem mai repede.

Eu izbeam de zor cu biciul în spinările cailor și nijorașii în burțile lor. Harabaua se apleca ba la dreapta, ba la stânga, trosnea, sărea, pârâia din toate încheieturile. Cu mare greutate mă puteam ține să nu mă arunce jos de pe capră.

Deodată ne întâmpinară răcnete disperate. Erau mogollonii care căutau să scape cu fuga.

— Înainte, înainte! le strigam eu nijorașilor. Dați peste grămadă... nu vă opriți!

Caii se speriară și luară avânt, nemaiținând seama de ceea ce era înaintea lor. Se produse ciocnirea. Va reuși sau nu planul nostru? Care va trebui să dea înapoi, noi sau mogollonii, care, venind la vale, aveau mai multă putere?

Urmă o clipă de groază. Caii din primele rânduri ale mogollonilor se ciocniră de înaintașii noștri; trăsura se opri.

— Înainte, înainte! răcneam eu. Izbiți cu paturile pușilor în cai!

Era de-ajuns ca mogollonii să ne împuște înaintașii ca să ne distrugă, dar nu se gândiră la asta. În spatele lor dușmanul și în față trăsura lor cu un vizitiu alb și călăreți străini — pierdură câteva secunde prețioase. Cei șase nijorași ai mei ascultară de poruncă; smuciră pușile de pe umăr și începură să lovească în cai, care o luară la fugă drept înainte, cu spume la gură; mogollonii se înghesuiră îndărăt urlând.

Biruisem! Berbecele viu își făcuse datoria. În urma trăsurii veneau nijorașii mei zbierând și răcnind din răsputeri. Nu era deci de mirare că dușmanul, înfricoșat de spectacolul pe care îl avea în față, se retrăgea urlând.

Trăsura ajunse acum pe platou. Dintr-o aruncătură de ochi înțelesei situația. La stânga, în pădure, oamenii de sub comanda apașului și el cu pușca în mână în văzul tuturor; dincolo de platou, cealaltă armată, a nijorașilor; la mijloc, mogollonii încolțiți, privind îngroziți la trăsură.

— Stați aici și nu lăsați pe nimeni să treacă! le strigai eu nijorașilor din urmă, apoi celor de pe cai. Înainte, tot înainte! Drept prin grămadă!

Trăsura trecu prin gloata de mogolloni, care se dădeau urlând la o parte fără măcar să le vină în gând să ne oprească.

Deodată... printre cei din urmă, unul, călare, mă privea cu ochii holbați. Groaza îl înlemnise.

Îl cunoșteam, fiindcă-l văzusem pe când mă aflam ascuns în pârâul de la Stânca-albă și ascultam la Sfatul lor. Era Vânt-puternic, căpetenia mogolloniilor.

— Cotiți la stânga și opriți lângă perete! le strigai eu nijoraşilor de pe cai.

Aruncând hățurile peste cap, apucai cu stânga puşca, și în clipa când trăsura cotea, sării de pe capră. Căzui în patru labe, mă ridicai repede în picioare, dintr-un salt fui lângă căpetenie, apucai calul de căpăstru și-l trăsei înainte; calul se lăsă pe picioarele dinapoi; ca fulgerul îi sării în spinare, la spatele căpeteniei, și calul porni ca săgeata pe urma trăsurii.

La un astfel de atac brusc nu se aștepta mogollonul; avu totuși destulă prezență de spirit să tragă pumnalul de la brâu; puşca o pierduse în învălmășeală. Vru să mi-l vâre în piept, ducând mâna la spate; nu-i dădui răgaz. Azvârlii puşca pe umăr și-mi înfipsei degetele în gâtlejul lui. Scăpă pumnalul din mână, bătu aerul cu brațele, simțind că se înăbuşe.

Din momentul când trăsura ajunsese pe platou până în clipa de față nu trecuse mai mult de un minut. Nici nu-și poate închipui cineva câte se pot petrece în astfel de împrejurări, într-un timp atât de scurt. În urma mea urlau mogollonii de furie pentru răpirea căpeteniei lor; în pădure și sus pe stâncă zbierau nijoraşii încântați. Numai eu nu eram încântat deloc. Trebuia să-l țin pe mogollon de gât; puşca mă lovea peste urechi, calul se speriase și sărea când în dreapta, când în stânga, se ridica în două picioare, vrând să

ne trântească la pământ, căci mogollonul scăpase frâul din mâini, iar eu eram prea la coadă ca să pot pune piciorul în scări. Era într-adevăr o adevărată artă să mă țin pe cal; mai rău ca la circ. Nu se mai putea astfel, trebuia să arunc pe căpetenie jos de pe cal. N-aș fi vrut însă să-și frângă gâtul. De aceea mă căzneam să-i trag indianului piciorul din scară și să-l trec de partea cealaltă ca să-l las binișor să alunece la pământ.

Intenția mea umanitară avu un rezultat dezastruos pentru amândoi. Calul făcu un salt și ne aruncă brusc la pământ.

Rămăsei câteva momente amețit, pe urmă încercai să mă scol de jos. Urechile îmi vâjâiau, capul mi-era greu ca o piatră de moară. Înaintea ochilor îmi licăreau stele de toate culorile. Pesemne că-mi rupsesem vreun mădular.

Auzii deodată împușcături. Întorsei capul și văzui niște mogolloni alergând spre mine să-și ia de-acolo căpetenia, care zăcea leșinată. Nijorașii mei trăgeau după ei. Dacă mă ajungeau, eram pierdut. Erau acum atât de aproape, încât nu se putea să nu pună mâna pe mine înainte de a-mi veni cineva în ajutor.

În clipa aceea am înțeles, ca și în atâtea dăți, câtă putere are spiritul asupra corpului. Sării în picioare; stelele pieriră, vâjâitul de asemenea, și nu mai simțeam nici o durere, cel puțin în momentele acelea.

Văzui nu departe de mine pușca, din fericire intactă. O ridicai de jos, o pusei la ochi și... patru gloanțe se înfipseră în piepturile cailor, care se prăbușiră la pământ. Călăreții se ridicară de

sub ei și o luară la fugă șchiopătând, în timp ce gloanțele nijoraşilor plouau în jurul lor.

Cum îi văzui fugind, capul începu iar să-mi vâjâie și stele sclipitoare să danseze înaintea ochilor mei. Noroc că-i veni în gând căpeteniei nijoraşilor să-mi trimită câțiva oameni de-ai lui. Aceştia prinseră calul lui Vânt-puternic, pe el îl legară zdravăn, doi din ei îl luară de-acolo, iar alți doi mă apucară de subsuori și pornii șchiopătând la deal.

Spre marea mea bucurie, băgai de seamă că mădularele mi-erau întregi, dar trupul mi-era strivit și plin de vânătăi. Ajunși în deal, nijoraşii întinseră jos pe mogollon și mă așezai și eu lângă el. Omul acesta era o captură foarte prețioasă pentru noi și trebuia păzit cu mare străşnicie și, fiindcă în starea în care mă aflam acum nu eram bun de altceva, mă gândii să-i fiu eu paznic.

Probabil că aveam o congestie la creier, căci privirea mi-era tulbure și nu puteam vedea bine ce se petrece la canion. Auzeam însă pe cineva vorbind cu glas tare; nu înțelegeam ce spune și nici glasul nu-l recunoșteam din pricina vâjâitului din urechi.

Venind însă căpetenia nijoraşilor la mine să se intereseze de starea mea, i-am răspuns scurt:

— Am căzut și m-am lovit, atâta tot. Dar cine vorbește acolo?

— Winnetou.

— Cui?

— Dușmanilor.

— Și ce spune căpetenia apașilor mogollonilor?

— Să se predea.

— Pot ei hotărî fără învoiala căpeteniei lor?

— Pentru ce nu? Și să nu vrea, trebuie! Căpetenia lor e în mâinile noastre și nu i se poate cere părerea. Da, e prizonierul nostru, ceea ce va fi de mare folos. Numai curajului și vitejiei tale avem să-i mulțumim.

— N-a fost nici o vitejie. Am văzut spaima mogollonilor și m-am folosit de ea. Și dacă a fost vreo primejdie în toată afacerea asta, n-a fost cine știe ce mare.

— Dar dacă trăgeau în tine?

— Vezi că n-au tras. Aș vrea însă să știu, aici cine a tras, mogollonii?

— Nu, răspunse el încurcat. Noi. Credeam că dușmanul e în mâinile noastre.

— Nu trebuia să crezi nimic, ci să te conduci după planul nostru. Dacă nu eram eu pe potecă, mogollonii ne scăpau. Îți lăsasem un prizonier. Ai avut grijă să fie bine păzit?

— Da. L-am adus cu noi. E colo, după stâncă, la un loc cu caii.

— De ce l-ați luat cu voi?

— Mi-am închipuit că vrei să-l vezi, și fiindcă e mai bine păzit de războinici decât acasă de bătrâni, femei și copii.

— Bine, dar cu tânărul alb ce-ați făcut?

— E și el aici. N-a vrut cu nici un preț să-l lase pe prizonier să-i scape de sub ochi. Să trimit să-i aducă?

— Nu încă. A, cine vine încoa'? Parc-ar fi Winnetou cu doi indieni.

— Da.

Îi recunoscui, deci capul mi se mai limpezise nițel. Nu tot așa părea să fie cu Vânt-puternic, căpetenia mogollonilor. Zăcea tot nemișcat, cu ochii închiși. Deci starea lui era gravă, dar nu din pricina strânsorii mele; probabil că se lovise serios.

Indienii aduși de Winnetou erau oameni mai în vârstă, ceea ce însemna că veneau să țină sfat. Se opriră gravi și respectuoși la o oarecare distanță. Apașul veni lângă noi și zise aproape cu asprime căpeteniei nijorașilor.

— Care a fost acela dintre voi care a tras întâi?

— Eu. Credeam că era timpul, răspunse nijorașul.

— Parcă ne înțelesesem ca eu să trag întâi, atunci când voi crede că e nevoie. Tu ești căpetenia oamenilor tăi și trebuia să te ții mai mult ca oricare altul de învoiala noastră. Știi tu câți dușmani au căzut?

— Nu...

— Opt. Și răniți mult mai mulți. Asta nu trebuia să se întâmple.

— Și-au meritat soarta. Dacă biruiau ei, ar fi ucis un număr mai mare de-ai noștri și s-ar fi dedat și la alte grozăvii.

— Se poate, dar tu trebuia să te ții de cuvânt; Winnetou nu și l-a călcat niciodată pe-al său.

După dojana aceasta apașul se întoarse spre mine.

— Fratele meu a săvârșit o faptă cu adevărat eroică. Se va vorbi multă vreme despre ea. Cum stăm la Izvorul-în-umbră?

— Bine. I-am biruit pe paznicii trăsurii și prizonierii sunt bine supravegheați.

— Și ce e cu fratele meu? Căderea de pe cal a fost destul de serioasă; i-a pricinuit vreo rană, ceva?

— Din fericire, mădularele mi-au rămas întregi.

— Cruță-te, te rog. O rană cât de mică poate avea urmări grave. Ai făcut mai mult decât se cuvenea; să facă acum alții ce-a mai rămas de făcut.

— Mă simt aproape tot așa de bine ca înainte. Văd că ai adus doi războinici mogolloni cu tine; probabil că e vorba de o consfătuire.

— Da. Vor să vorbească îndată cu căpetenia lor, Vânt-puternic.

— Uite-l. Zace tot nemișcat. Să sperăm că nu și-a frânt gâtul.

Am vrut să-l examinez, dar Winnetou nu mă lăsă. Se aplecă asupra lui și zise când se ridică:

— N-are nimic. S-a izbit cu capul de un bolovan și a leșinat. O să-și vină însă în fire, de aceea trebuie să așteptăm până atunci.

— În vremea asta eu mă duc niței la nijorașii mei la potecă. Trebuie să trimit pe cineva la Emery.

— Ca să-i anunți biruința noastră?

— Da. Și ca să-i spună să vină cu toții aici.

— Foarte bine face fratele meu, altminteri s-ar întâlni cu mogollonii în drum, cu cei care se vor înapoia acasă.

Cei dintâi pași îmi pricinuiră dureri în tot corpul, pe urmă durerile se mai potoliră, deși nu de tot. Totuși mă sileam să pășesc drept și cu capul sus ca să nu se cunoască.

Trecui pe lângă nijoraşii din pădure, care îmi strigară cuvinte de bucurie; lângă marginea canionului stăteau ghemuiţi pe trei rânduri mogollonii, fiecare ţinându-şi calul de căpăstru. Mă priviră lung când mă văzură, fără să spună un cuvânt. După ce trecui, îi auzii şoptind între ei şi înţelesei că prestigiul meu nu fusese ştirbit din pricina căderii de pe cal.

Trimisei pe unul din nijoraşii mei la Izvorul-în-umbră, apoi mă întorsei iar la Winnetou. Cei doi mogolloni se aciuiseră jos la pământ; apaşul stătea la căpătâiul căpeteniei lor. Eu trecui de partea cealaltă şi Săgeată-iute se aşeză în faţa noastră.

După câtva timp Vânt-puternic făcu o mişcare, întinse pe urmă braţele, apoi picioarele, şi deschise ochii. Mă privi un timp fără să mă recunoască.

— Un alb! Cine eşti tu? mă întrebă el.

— Mi se zice Old Shatterhand, i-am răspuns eu.

— Old Shatterhand! repetă el cu o spaimă vădită şi închise iar ochii. Părea să cugete, dar nu-şi putea aduna gândurile, după cum se citea pe faţa lui. Ridică iar pleoapele şi urmă:

— Sunt încătuşat. Cine m-a legat?

— Eu.

Închise din nou ochii; când îi deschise, luceau straniu în orbite. Îşi revenise. Părea că vrea să mă străpungă cu privirea când zise:

— Acum mi-aduc aminte. Ai venit cu trăsura, ai sărit jos pe urmă, în spinarea calului meu, şi m-ai apucat de gât ca să mă sugrumi.

— Te-nșeli. Nu vroiam să te sugrum, nici să te omor, ci numai să te fac, pentru moment, nevătămător, și am reușit.

— Da, ai reușit. Dacă mi-ar fi spus cineva că un alb va face ce mi-ai făcut tu i-aș fi sfărâmat capul cu tomahawkul meu. Eu nu mă pot arăta de-acum încolo niciodată în fața războinicilor mei. E o mare rușine să cazi astfel în mâna dușmanului tău.

— Nu, nu-i nici o rușine să fii biruit de Winnetou sau Old Shatterhand.

— Dar o să-mi iei talismanul!

— Nu ți-l iau.

— Ori scalpul.

— Nici scalpul. Ai auzit tu ca aceștia doi despre care ți-am vorbit să-și fi scalpat vreodată un dușman învins? Îți vei păstra deci și talismanul și scalpul. Tot mai crezi că nu te poți arăta în fața alor tăi?

— Nu. Acum știu că nu am de ce mă rușina. Old Shatterhand a biruit căpetenii mai mari ca mine, pe care nu le învinsese încă nimeni până atunci, și faima lor n-a scăzut din pricina asta. Dar nu ești tu acela care a fost în cetățuie?

— Da, împreună cu Winnetou.

— Și unde ați plecat pe urmă?

— La Muntele-șerpilor, și de acolo încoace.

Îi spuneam adevărul, fără să-i dau amănunte. Mă privi lung, apoi mă întrebă iar:

— Nu ai fost atacat în drum de un alb?

— Ba da.

— De unde ai trăsura cu care ai venit?

— E a mea, am răspuns eu.

— Oh! N-a auzit nimeni până acum ca Old Shatterhand și Winnetou să călătorească în trăsură. Unde e căpetenia apașilor?

— Aici, lângă tine.

Stătea cu fața spre mine și nu-l văzuse încă pe Winnetou. Întoarse capul acum și zise:

— Vestita căpetenie a apașilor mi-a cruțat războinicii. Nu vroia să lase să fie împușcați. Câți războinici de-ai nijorașilor se află aici?

— Atât cât să nu le puteți scăpa, am răspuns eu în locul lui Winnetou.

— Pentru ce au împresurat platoul canionului?

— Ca să vă prindă.

— Știau că vom sosi astăzi?

— La început nu; au aflat-o însă mai târziu de la mine.

— De la tine? spuse el mirat. Și tu de unde știai?

— De la tine. Am auzit ce vorbeai cu sfetnicii tăi la Stânca-albă.

— Oh! Nu se poate! Consfătuirea a avut loc în lagărul nostru.

— Știu; am fost acolo. Vorbeați atât de tare că am auzit orice cuvânt.

Coborâsem râul înot și m-am așezat la spatele tău pe mal. După ce-am aflat ce vroiam, am pornit iar înot până ce m-am îndepărtat de lagăr. Deoarece nijorașii îmi sunt prieteni și știam că ții numaidecât să pui mâna pe mine, i-am anunțat imediat ce ai de gând și i-am sfătuit să vă aștepte aici pe platoul canionului.

— Atunci ție ți se datorește înfrângerea noastră?

— Da.

Mă privi ciudat. Nu era nici ură, nici dor de răzbunare în ochii lui.

— I-ai văzut pe toți care au luat parte la consfătuire? mă întrebă el mai departe.

— Da, era și un alb printre ei. Îi zice Melton.

— Omul acesta ne-a spus că tu ne ești dușman.

— V-a mințit. Old Shatterhand e prietenul tuturor indienilor care nu-l întâmpină cu vrăjmășie.

— Știi unde e Melton acum?

— S-o fi dus s-o întâmpine pe femeia albă de la cetățuie.

Răspunsul meu diplomatic îl mulțumi, după cum am văzut pe figura lui. Presupunea că nu ne-am întâlnit cu cei cincizeci de războinici ai lui și spera să-i vină salvarea de la ei.

— Ai fost la Izvorul-în-umbră? mă întrebă el din nou.

— Da, chiar în noaptea de după consfătuirea voastră, în drum spre nijorași.

— Ce caută bătrânii mei războinici aici?

— Au venit să vă sfătuiți asupra condițiilor care să-ți redea libertatea.

— Care sunt aceste condiții?

Deși căpetenia nijorașilor îi venea drept în față, nu-l învrednicise cu nici o privire.

— Despre asta trebuie să mă întrebi pe mine, zise acesta dârz.

— Vorbesc cu Old Shatterhand și cu nimeni altul, zise mogollonul fără să-l ia în seamă. Așadar, care sunt aceste condiții?

— De drept, s-ar fi cuvenit să vi se ia viața, scalpurile, talismanele, caii, armele și tot ce aveți asupra voastră; voi interveni însă eu și Winnetou pe lângă căpetenia nijorașilor ca să fie mai puțin sever cu voi.

— Pentru ce tocmai el?

— Pentru că e învingătorul.

— Greșești. Am fost învinși de Old Shatterhand și Winnetou și numai lor le îngăduim să ne pună condiții. Sunt gata deci să vă ascult.

Mă privea întrebător. Eu însă mă uitai la Winnetou ca și când aș fi așteptat să văd ce zice.

— Să hotărască fratele meu, eu sunt de-o părere cu el, răspunse apașul.

— Ați pornit, începui eu adresându-mă mogollonului, împotriva nijorașilor. Știu că ești nu numai un războinic viteaz, ci și un om iubitor de adevăr, care nu se teme de nimeni și de nimic. De aceea sper că-mi vei spune adevărul. Da sau nu?

— Da, răspunse el semeț.

— Ce-ați fi făcut voi dacă ați fi învins pe nijorași?

— I-am fi ucis, le-am fi luat femeile și fetele cu noi și tot avutul lor ar fi fost al nostru.

— Văd că nu te-ai sfiit să răspunzi la întrebarea mea. Legea pustiului zice: să măsori cu aceeași măsură cu care ți s-a măsurat. Acum nijorașii sunt învingătorii. La ce vă puteți aștepta?

— La aceeași soartă.

— Dacă nu eram eu și Winnetou aici, cu vorbele astea ți-ai fi pecetluit tu singur soarta. Noi am oferit nijorașilor ajutorul nostru, dar le-am pus în același timp și anumite condiții.

— Care? întrebă el repede, privindu-mă cercetător.

— Să vă cruțe viața.

— Ne putem deci întoarce la lagărul nostru?

— Da.

— Atunci dezleagă-mă repede. Plecăm imediat.

— Stai, nu te grăbi. Viața și talismanele, atâta e tot ce-am putut obține pentru voi. Să vedem dacă vi se lasă și celelalte; aceasta depinde de căpetenia nijoraşilor, nu de noi.

Săgeată-iute făcu un gest de dispreț și zise:

— Frații mei au văzut că Vânt-puternic, căpetenia mogollonilor și prizonierul nostru, nu s-a uitat măcar o dată la mine, cum vreți atunci să vorbesc cu el? Și mai are pretenția să se-aștepte la condiții favorabile din partea mea...!

— Ba vorbesc, cum să nu vorbesc! zise Vânt-puternic repede. Vezi că mă uit și la tine; spune ce ceri de la noi?

Nijoraşul se codi un moment, pe urmă începu:

— Winnetou, vestita căpetenie a apașilor, și Old Shatterhand, mare vânător și războinic al pustiului, sunt frații și prietenii mei. Inimile lor sunt bune și blânde, deși brațul lor e mai tare ca al celui mai puternic dintre urși. Lor nu le place să vadă sângele curgând și nici mâhnirea pe chipul semenilor lor. Aș vrea să fiu și eu asemenea lor, ca să le arăt recunoștința mea față de ei, căci au fumat pipa frățească a păcii cu mine. Una la mână. Mogollonii au vrut să ne atace pentru

ca să ne ucidă și să ne ia tot ce-avem; n-au reușit. În schimb i-am învins noi pe ei și n-a curs nici o picătură de sânge de-al nostru. Două la mână. De aceea sufletul meu e înclinat spre milostivire și nu cer de la mogolloni, prizonierii noștri, decât armele și caii lor.

— Oh! strigă Vânt-puternic, nu ne învoim!

— Atunci veți îndura soarta pe care ne-o hărăziserăți nouă.

— Numai cei învinși pot fi luați prizonieri. Au fost războinicii mei învinși?

— Da.

— Nu-i adevărat! Uite-i colo. Sunt toți înarmați, se vor apăra...

— Ca să fie împușcați până la cel din urmă. Apoi, tu însuți vei muri la stâlpul de tortură, și cu tine toți aceia care ne vor cădea în mână, fiindcă nici unul, auzi tu? nici unul nu ne va scăpa!

— Încearcă! Voi nu puteți și nu trebuie să ne omorâți, deoarece ați făgăduit lui Winnetou și Old Shatterhand să ne lăsați viața și talismanele.

Ne lua la sigur, cum s-ar zice. De aceea îi răspunsei eu în locul nijorașului:

— Era astfel hotărât dacă vă predați. Dacă nu vreți, nu vă putem salva. Te-aș sfătui prietenește să primești condițiile căpeteniei nijorașilor.

— Sunt prea aspre.

— Dimpotrivă, eu le găsesc prea blânde. Tu în locul lui ai fi procedat altfel, după cum ai spus-o și singur.

— Îmi îngăduiți să chibzuiesc bine asupra unui lucru atât de serios?

— Da. Îți ajunge jumătate din timpul cât ocolește soarele pământul?

— Da.

— Bine. Cei doi bătrâni războinici ai voștri pot veni să te sfătuiești cu ei. Mai înainte cer însă ca toți oamenii tăi să ne predea armele.

— Asta n-au s-o facă!

— Ba au s-o facă, fiindcă dacă nu dai imediat ordinul, începem iar lupta și-i măcelărim pe toți.

— Nu ți-e îngăduit s-o faci! Mi-ai dat răgaz să mă sfătuiesc cu bătrânii mei războinici. Armele le vom preda după ce se va termina răgazul și vom hotărî dacă primim sau nu condițiile voastre.

— Așa e, totuși cer să se predea provizoriu armele, pentru că vreau să mă asigur că oamenii tăi nu se vor servi de ele decât după ce va trece răgazul.

— Li se vor da pe urmă îndărăt?

— Da. După aceea ne vei spune ce-ai hotărât.

— E o cursă! Dacă primești suntem pierduți! strigă unul din bătrânii războinici.

— Taci se răsti căpetenia mogollónilor. Auzit-ai tu vreodată ca Old Shatterhand să-și fi călcat cuvântul, sau Winnetou să fi spus o minciună? Dacă făgăduiesc ei ceva e ca și când ar fi grăit însuși marele Manitu. Apoi, întorcându-se spre mine: Așadar te temi de tulburări, de aceea ceri să vă predăm deocamdată armele?

— Da.

— Și ni le dați îndărăt chiar înainte de-a vă fi spus eu ce am hotărât?

— Îți dau cuvântul meu că așa o să fie!

— Și Winnetou?

— Și eu, răspunse apașul.

— Cuvintele acestor doi războinici sunt ca un jurământ, zise mogollonul celor doi bătrâni. Duceți-vă la războinicii noștri, spuneți-le să așeze armele într-o grămadă la mijlocul platoului și să le supravegheze oamenii nijoraşilor. Așa poruncesc eu! Pe urmă întoarceți-vă să ne sfătuim.

Știam foarte bine și eu și căpetenia mogollonilor pentru ce procedam astfel, numai că din motive diferite.

Eu îl așteptam pe Emery cu prizonierii. Când vor sosi mogollonii de pe platou și își vor vedea camarazii legați, vor pune mâna pe arme ca să-i elibereze. Așa însă, nu vor avea ce face și se vor resemna.

Mogollonul la rândul lui se bizuia pe Ionathan Melton cu cei cincizeci de războinici pe care îi avea cu el și pe ceilalți zece care rămaseră să-i păzească pe avocat și pe cântăreață. Șaizeci ei și yumașii Juditei ar fi putut face într-adevăr ceva. De aceea primise atât de lesne propunerea mea, crezând că-mi poate adormi bănuielile și mă are la sigur.

Mogollonii ascultară de porunca șefului lor fără să crâcnească. Predară imediat armele câtorva nijoraşi. Dădură tot ce aveau asupra lor: puști, săgeți, arcuri, sulițe, pumnale și tomahawkuri, care fură puse grămadă la mijlocul platoului; la un ordin al meu, douăzeci de nijoraşi bine înarmați se așezară în cerc în jurul grămezii.

Cei doi mogolloni bătrâni se întoarseră apoi la căpetenia lor și șezură jos să țină sfat. Cum

n-aveam intenția să auzim ce vorbesc, ne îndepărtarăm, lăsând doi dintr-ai noștri să-l supravegheze pe Vânt-puternic, ca să nu i se dezlege mâinile, totuși la o distanță de unde nu puteau auzi nici ei nimic.

De altminteri, măsurile noastre de precauție erau de prisos, deoarece de jur împrejurul lui erau numai nijorași, așa că și să fi vrut n-avea cum să fugă.

— Eu m-am dus cu căpetenia lor în spatele stâncii să vorbesc cu Franz Vogel. Winnetou rămase pe platou să supravegheze câmpul de luptă; nimeni altul nu era mai indicat pentru o astfel de însărcinare, căci ochiul lui era ager și auzul extrem de fin.

Nu era nici urmă de potecă pe dealul stâncos, așa că trebuia să sărim din bolovan în bolovan, ceea ce-mi pricinuia dureri destul de mari; totuși le îndurai cu bărbăție. Înțelesei că aveam de suportat încă multă vreme consecințele căderii mele de pe cal.

Dincolo de deal, la poalele căruia se întindea pădurea, se afla un fel de prerie, pe care creștea o iarbă deasă. Un pârâu tăia câmpia în lungul ei.

Caii nijoraşilor păşteau în voie, sub paza câtorva tineri. De un stâlp bătut în pământ era legat Thomas Melton, iar lângă el stătea, paznic neobosit, violonistul. Când mă zări, acesta îmi ieși înainte și-mi zise cu o vădită bucurie:

— În sfârșit, a dat Dumnezeu! Ce necăjit am fost... Mă chinuia cumplit gândul să nu ţi se fi întâmplat ceva...

— Nu mi s-a întâmplat nimic, după cum vezi.

— Spre marea mea bucurie. Acum spune-mi, rogu-te, și mie ce s-a întâmplat. Auzeam de-aici împușcături, pe urmă nimic. Mi s-a făcut frică. O luptă cu un dușman care te întrece ca număr trebuie să țină mai mult.

— Nu atunci când ești pregătit cum trebuie, ca în cazul de față. Deocamdată avem armistițiu.

— Pentru cât timp?

— Încă vreo patru ore. De altfel sunt în plăcuta situație să-ți dau câteva vești bune.

— Care, care? Spune repede...!

— Să ne așezăm mai întâi în iarba asta frumoasă.

— Să ședem, dar nu mă ține ca pe cărbuni aprinși. Care sunt aceste vești?

— Mai întâi, două mai importante, deși sunt și altele. Vei primi vizita unei persoane pe care nu te așteptai s-o vezi aici, adică a lui Fred Murphy.

— Avocatul din New Orleans?

— Chiar el.

— Ce vrea cu mine?

— O să-ți spună singur. De altminteri, călătoria lui a fost de prisos. Vei mai primi încă o vizită.

— Odată cu Murphy?

— Da.

— Cine e?

— Sora dumitale.

— Ce?! Asta e ceva extraordinar... nemaiauzit! N-aș fi crezut-o pe sora mea în stare de atâta curaj, și nici pe avocat.

— Curaj? Să-i zicem mai bine ușurință — ca să nu întrebuințez un termen mai aspru — o desăvârșită nesocotire a primejdiilor și greutăților întâmpinate și despre care am avertizat-o atunci

la Albuquerque, când și-a exprimat intenția să ne urmeze.

— Ai dreptate, ai foarte mare dreptate, dar odată ce-i aici, să nu-i mai facem imputări. Cum s-a întâlnit însă cu avocatul și au ajuns amândoi la ideea să ne caute pe meleagurile acestea?

Îi povestii ce știam. Mă cuprinse de gât și vru să mă sărute, dar mă ferii zicându-i:

— Potolește-te, prietene, dacă-ți manifești deocamdată toată bucuria nu-ți mai rămâne pentru vestea care te mai așteaptă.

— Aș! Mai mare decât vestea că ai reușit s-o scoți pe soră-mea din ghearele mogollonilor nu se poate.

— Zău? Mă prind că cealaltă surpriză o să te bucure tot atât, dacă nu și mai mult.

— S-auzim.

— Crezi că o am în buzunar?

— Surprizele nu stau în buzunar.

— Te pomenești că asta da.

— Atunci arată-mi-o mai repede.

— Uite-o! zisei râzând și scoțând din buzunar portofelul lui Melton.

— Un portofel... spuse parcă decepționat și învârtindu-l în mână.

— Deschide-l!

Greu de prezentat figura ce-o făcea la fiecare plic pe care-l deschidea. Ochii i se holbaseră, mâinile îi tremurau, gura îi era încleștată și nu putea scoate un cuvânt. M-am speriat, de frică să nu i se întâmple ceva, fiindcă știam că bucuria poate ucide pe cineva.

Deodată scăpă totul din mână, se trânti în iarbă, își acoperi fața și începu să plângă cu hohote.

Eu nu ziceam nimic. Ridicai de jos plicurile, le pusei îndărăt în portofel, îl închisei la loc și-l așezai lângă el.

În sfârșit plânsul încetă, dar rămase încă multă vreme nemișcat, cu privirile pierdute în gol, pe urmă se sculă în picioare și întrebă cu glas tremurat:

— E de... de la... Ionathan Melton?

— Da, am răspuns eu, și-i povestii pe scurt cum am ajuns în stăpânirea portofelului.

— E într-adevăr moștenirea bătrânului Hunter?

— Da.

— Și-mi aparține de drept, mai bine zis familiei mele?

— Bineînțeles!

— Pot să-l și iau în primire?

— Nu, vreau să-ți predau banii în fața unor persoane care au să plesnească de ciudă când îi vor vedea.

— Ai dreptate. Poftim îndărăt portofelul. Nu-i așa că întrebarea dacă pot să opresc banii te-a jignit?

— Deloc. O să-i mai țin numai puțin timp la mine, și ți-i dau iar, de data aceea definitiv. Ce-o să faci pe urmă cu ei nu mi-e însă indiferent, fiindcă...

— Pentru ce? Spune, te rog, sincer, mă întrerupse el.

— Cu plăcere. Știi, mai bine zis nu știi, câtă osteneală a trebuit pentru ca să punem în sfârșit mâna pe banii aceștia. Ne aflăm aici într-un ținut sălbatic și dumneata ai prea puțină experiență despre viața Vestului. Crezi că buzunarul dumitale e un loc sigur pentru atâtea milioane?

— Vai de mine! strigă el speriat. Nu mi-i da acum, mai ține-i la dumneata. În mai mare siguranță nu pot fi la nimeni. Te pomenești că nici n-aș mai ajunge cu ei acasă. Ia-i te rog, ia-i!

— În privința asta, are și sora dumitale un cuvânt de spus și o s-o întrebăm îndată ce va fi aici. Și acum să-ți povestesc amănunțit ce s-a întâmplat din momentul când ne-am despărțit și ai plecat cu căpetenia nijorașilor.

Aș fi putut s-o fac și mai târziu, dar mă gândeam că aveam timp, și apoi vroiam să-l mai liniștesc puțin, fiindcă-l vedeam foarte agitat. Nu-i ușor să te pomenești deodată posesorul atâtor milioane...

Începui deci să-i povestesc cu de-amănuntul toate peripețiile prin care trecusem și văzui cu satisfacție că povestirea mea îl absorbise într-atât, încât asculta cu mare încordare la ce-i spuneam. Când terminai, răsuflă adânc și zise:

— Așadar, în astfel de împrejurări și cu atât de mari primejdii ai putut pune mâna pe portofel. Trebuie să împărțim banii amândoi pe din două.

— Stai că nu ești dumneata singurul moștenitor ca să dispui de ei.

— Așa-i; voi reuși însă să-mi impun voința. Vei primi cel puțin o parte egală cu moștenitorii.

— Te rog să nu mă insulți și să nu mai vorbim despre asta. Dacă vei dori să faci pe urmă o faptă bună, gândește-te la satul sărac unde ai crescut, pentru care câteva mii de coroane ar însemna ceva. Acum mă duc să văd ce-i cu bătrânul Melton. Ce-a mai zis de când e la nijoraș?

— N-a scos un cuvânt.

— Nici cu dumneata n-a vorbit?

— Nu, deși eram mereu cu el. Numai când doarme geme, suspină și spune cuvinte neînțelese, ca și când ar fi chinuit de mari dureri trupești sau sufletești. Oare să fie mustrări de cuget?

— Nu cred, mai degrabă oftează după banii pierduți. Îi visează pesemne și noaptea. Dar ar merita o pedeapsă cu mult mai mare și-o să și-o ia, fii pe pace!

Mă apropiai de bătrân. Nu mă văzuse până atunci, fiindcă stătea cu spatele la noi. Când răsării deodată în fața lui, se uită la mine cu ochii holbați, ca la un strigoi, închise ochii ca să vadă dacă e treaz sau visează, apoi strigă cu glas răgușit:

— Neamțul! Afurisitul de neamț!...

— Da, neamțul! Tare mult te mai bucuri să mă vezi teafăr și sănătos, master Melton!

— Nu râde, diavole, căci cine râde la urmă râde mai bine. Să te văd ce vei face când vor veni Ionathan și mogollonii, atunci să te văd pe unde scoți cămașa...

Cum nu eram străin de planurile acestora, îi relatai în amănunt intențiile lor, precum și cursa pe care le-o întinsesem. Descumpănit, îmi propuse un târg: să-l pun în libertate contra milioanelor de dolari, pe care, în mintea lui, doar el știa unde se găsesc.

Pe scurt: mi-l oferea pe tavă pe Ionathan, în schimbul libertății sale și a unei sume de bani, fără nici o umbră de regret de soarta fiului său.

În loc de răspuns, am scos portofelul bucluca, fluturându-i pe dinaintea ochilor, plic după plic, valoroasele bancnote și celelalte înscrisuri bancare.

Vrând să plec, îl auzii cum se smucește, cu atâta putere, încât curelele pârâiau pe parul de care era legat, ca și cum ar fi dat să se rupă.

— Stai, stai, diavole! zbiera scos din minți.

— Vorbești prostii! Fratele tău era diavolul în persoană. Satana era el, nu eu, iar tu ești Iscariotul, trădătorul. Ai plătit cu rău acelora care ți-au făcut bine. Ai ucis pe propriul tău frate, ca să-i iei banii, și acum ai vrut să-ți trădezi fiul, carne din carnea ta, sânge din sângele tău, tot pentru bani. Da, tu ești Iuda, și vei muri ca și el, de propria-ți mână. Dumnezeu să se milostivească de tine!

Mă întorsei cu scârbă și mă îndreptai spre Vogel, care stătea mai la o parte și auzise tot.

— Ce om îngrozitor! zise tânărul. Crezi că se va îndrepta?

— Doresc oricărui păcătos să se pocăiască, căci Dumnezeu vrea îndreptarea păcătosului și nu moartea lui. Așa scrie la lege. Acesta nu este însă omul care să se pocăiască. E mai rău decât frate-său pe care l-a ucis cu mâna lui.

— Parcă mi s-a făcut frică de el. Să merg și eu cu dumneata?

— Nu, rămâi. Nijoraşii care stau de pază la cai sunt niște copilandri și ar putea să le scape. Și apoi, dincolo de deal, n-ai fi în destulă siguranță. N-am încheiat încă pacea și s-ar putea să înceapă iar lupta.

— Mă crezi laș?

— Nu, dar nu vreau să te expui degeaba gloantelor. Gândește-te că trebuie s-o duci pe sora dumitale acasă, că ai părinți care te așteaptă cu dor.

Mă ascultă și rămase pe loc, în timp ce eu mă întorsei pe câmpul de luptă. Aici totul era neschimbat. Căpetenia nijoraşilor porunci oamenilor să împartă mâncarea. Ni se dădu și nouă o bucată de carne uscată.

Când se apropie vremea să sosească Emery cu prizonierii îi trimisei un om înainte, spunându-i să vină să-mi dea de știre imediat ce-i va zări că sosesc. Aveam motivele mele. Trebuia să iau măsuri ca să nu se ivească vreo tulburare printre mogolloni când își vor vedea tovarășii legați.

Să fi fost două ceasuri după prânz, când trimisul veni să-mi spună că Emery va fi peste zece minute aici. Pe Winnetou îl pusesem la curent cu ce avea de făcut. El se duse la nijoraşii din pădure, iar eu la căpetenia lor, zicându-i:

— Ar trebui să pui mai mulți oameni să păzească armele mogollonilor.

— Pentru ce?

— Prizonierii vor fi aduși în curând. S-ar putea ca la vederea lor aceştia de aici să se înfurie și să alerge la arme ca să-i elibereze. Să fie încă douăzeci de războinici de-ai tăi pregătiți; la un semn de-al meu să treacă lângă ceilalți și să se posteze în jurul grămezii.

După ce dădui acest ordin, mă dusei la Vânt-puternic, care stătea de vorbă cu sfetnicii lui, și-l întrebai dacă au luat vreo hotărâre.

— Nu încă.

— Atunci grăbește-te. Răgazul pe care ți l-am dat e pe sfârșite.

— N-ai vrea să-l prelungești?

— Ar fi degeaba, fiindcă nu v-ar folosi la nimic.

— Se zice că Old Shatterhand e om bun și îngăduitor, de ce nu vrea să fie și cu noi?

— Sunt, v-am dat doar un răgaz destul de lung.

— Nu cât ne-ar trebui.

— Ar fi fost de-ajuns, dacă în dosul frunții tale n-ar sălășlui gânduri ascunse în ce privește cei zece inși pe care i-ai lăsat azi-dimineață la Izvorul-în-umbră.

Fruntea i se înnegură, dar se stăpâni, întrebându-mă cu o nepăsare prefăcută:

— Ce oameni?

— Aceia pe care i-ai lăsat să-i păzească pe cei doi prizonieri, un bărbat și o femeie albă.

— Nu știu despre cine vorbești.

— Parcă spuneai că gura ta grăiește doar adevărul, iar acum văd că mă minți. Tu însuți ai poposit noaptea trecută la Izvorul-în-umbră. Ședeai lângă foc cu trei sfetnici de-ai tăi și fumați. Am auzit de pe mal tot ce-ați vorbit. Pe urmă au venit două iscoade și ți-au spus că au văzut un nijoraș. E-adevărat sau nu? Nu răspunse, de aceea urmai: Acesta era un om de-al nostru pe care-l trimisesem la Săgeată-iute ca să-i spună când voi sosi astăzi pe platoul canionului. După ce-am aflat de la voi ce doream să știu, m-am dus tiptil la trăsură fără să mă simtă paznicul vostru și am vorbit cu prizonierii. Le-am spus în șoaptă că-i voi elibera azi-dimineață.

— Oh! Oh! exclamă căpetenia. Numai ție sau lui Winnetou vă poate reuși așa ceva. Ți-ai ținut făgăduiala făcută prizonierilor?

— Da. După ce-ai plecat tu, eu cu războinicii noștri vă păndeam de după deal. Ne-am dus pe

urmă de-am legat pe cei zece oameni ai tăi, am eliberat prizonierii albi, am înhămat opt cai la trăsură și am pornit după voi.

— De ce cu trăsura?

— O tactică de război, care ne-a reușit de minune. Mai sunt de altfel și alți războinici despre care crezi că se vor întâlni cu aceștia zece.

— Unde?

— Cu Melton, căruia i-ai încredințat cincizeci de oameni de-ai tăi.

— Oh! strigă căpetenia cu spaimă. De unde știi?

— Am aflat tot de la tine, când țineai sfat cu bătrânii. Îi trimiseseși să ne prindă pe mine și pe Winnetou.

— Și ești sigur că s-au dus?

— Da. I-am văzut la pârâul de la Dealul-șerpilor. Eram și eu acolo și i-am spionat.

— Oh! Poate Old Shatterhand să se facă nevăzut?

— Nu, dar când indienii n-au ochi să vadă și urechi să audă e lesne să-i spionezi. Melton zicea că se duce la Apa-adâncă și va veni pe urmă după tine.

— Și a făcut-o?

— Da. Când a venit el cu cei cincizeci de războinici acolo noi i-o luasem înainte și i-am prins pe toți. E adevărat că v-au urmat, dar ca prizonieri de-ai noștri!

Mă privi iscoditor și întrebă:

— Și unde sunt prizonierii? Pe tine te văd aici.

— La ce era să-i iau cu mine? I-am lăsat la Izvorul-în-umbră, am trimis după ei îndată ce-am

văzut că ai trebuință de ajutor. O să-i vezi numaidecât. A, uite-i că vin!

Îl văzusem pe Winnetou ieșind de după copaci și ridicând brațul. La semnalul acesta cei o sută cincizeci de nijorași ai lui veniră și ei, puseră un genunchi în pământ și îndreptară pușile spre mogollonii dezarmați.

— Ce înseamnă asta... ce are să se întâmple? mă întrebă căpetenia mogollonilor cu spaimă.

— Nimic n-are să se întâmple, dacă războinicii tăi vor sta liniștiți. Auzi?

În clipa aceea se auzi glasul răsunător al apașului:

— Să asculte războinicii mogollonilor la ce am să le spun, începu el. Vor fi aduși aici frații lor care sunt acum prizonierii noștri. Cine stă liniștit la locul lui nu va păți nimic, dar cel dintâi care va face o mișcare va fi împușcat.

— Vorbește serios? mă întrebă Vânt-puternic.

— Tu nu vezi că pușile nijorașilor săi sunt îndreptate spre mogolloni?

— Văd. Și ce vor războinicii voștri care coboară dealul?

Făcui un semn cu mâna căpeteniei nijorașilor, care răspunse în locul meu:

— Vin să întărească paza în jurul armelor voastre, ca să nu le vină în gând războinicilor tăi să-și ia pușile pentru a-i elibera pe prizonieri.

— Ar fi o nebunie, fiindcă i-ați împușca înainte de-a apuca să se apropie. Apoi, întorcându-se spre cei doi sfetnici ai săi: duceți-vă repede la ai noștri și spuneți-le să se astâmpere orice s-ar întâmpla, apoi întoarceți-vă iar aici.

Bătrânii plecară și ajunseră la timp, căci în momentul acela Emery apăru în fruntea convoiului la capătul potecii. Sării în picioare, îi făcui semn și-i strigai:

— Încoa', Emery, veniți cu toții!

Mă auzi și se îndreptă spre noi. După el veneau nijoraşii lui, împărțiți în trei grupuri, iar între ele mogollonii, legați.

La vederea lor se făcu o liniște mormântală pe platou. Așadar precauțiunile noastre nu fuseseră de prisos, împiedicaseră tulburările care ar fi urmat cu siguranță.

Rezemai pe căpetenia mogollonilor cu spatele de un bolovan, ca să poată vedea tot, și întrebai arătându-i spre poteca:

— Îi recunoști pe prizonieri?

— Melton! răspunse el. Femeia albă și bărbatul cu femeia albă din trăsură...

— Numără-ți oamenii.

— Șaizeci de războinici de-ai mei.

— Ceilalți sunt yumașii care erau cu femeia lui Melton. Sunt și ei în mâinile noastre.

Convoiul trecu prin fața noastră apoi se opri. Mogollonii prizonieri lăsară capul în pământ când își văzură căpetenia în starea aceea. Ionathan Melton mă privi cu obrăznicie.

După ce toți prizonierii fură dați jos de pe cai și așezați, legați, jos pe pământ, se întoarseră și sfetnicii.

— Tot mai ceri timp de gândire? îl întrebai eu pe Vânt-puternic.

— Nu, ne predăm.

— Bine. Armele voastre le avem, a rămas să ne mai dați acum munițiile și caii. Vor veni unul

după altul la rând, pe urmă vor pleca pe potecă înapoi la Izvorul-în-umbră. La un ceas după plecarea celui din urmă dintre voi voi trimite războinici nijoraşi ca să verifice dacă nu se mai află unul pe-aproape. Cel dintâi pe care-l vor găsi, va fi împuşcat pe loc. Bagă bine de seamă la ce-ţi spun!

M-am dus pe urmă la Winnetou şi l-am rugat să înceapă expedierea prizonierilor. Chemă câţiva nijoraşi şi, după ce-l dezlegau pe fiecare mogollon în parte, îl lăsau să plece imediat. În vremea asta eu m-am dus să stau de vorbă cu Marta.

— Slavă Domnului că te văd teafăr! îmi strigă ea, întinzându-mi amândouă mâinile. Îmi pare bine că m-ai ascultat şi te-ai cruţat.

Trecui cu ea dealul şi-i arătai pe Franz, care stătea cu spatele la noi jos în iarbă.

— Uite-l pe fratele dumitale; du-te la el, are să-ţi arate un lucru care o să te intereseze. Ia şi portofelul ăsta cu dumneata.

Îi dădui portofelul şi plecai. După ce făcui câţiva paşi auzii în urma mea o exclamaţie de bucurie; întorsei capul şi-i văzui îmbrăţişaţi.

Pe platou mă întâmpină avocatul. Se uită posomorât la mine şi-mi zise răstit:

— Te-am văzut plecând cu doamna Werner; unde ai dus-o?

— Pentru ce mă întrebi?

— Pentru că doamna e sub protecţia mea şi nu mi-e indiferent cu cine se duce sau vine.

— Chiar când e vorba de Old Shatterhand? Ai cumva ceva împotrivă?

Nu răspunse.

— Zi „da" și te azvârl de pe platou de-a dreptul în prăpastie. Ce valoare are protecția dumitale s-a convins de mult doamna Werner. Nu ești în stare să te aperi singur, dar încă pe altul! Și acum, fiindcă suntem singuri, răspunde-mi la o întrebare: avea bătrânul Hunter și avere imobiliară?

— Ce înțelegi prin avere imobiliară? spuse el cu dispreț.

— Moșii, case, ipoteci, bonuri de stat, acțiuni, etc.

— Nu sunt obligat să-ți răspund.

— Atunci o să-ți arăt că aici, în Vestul sălbatic, există mijloace ca să-ți deschidem pliscul. Stai să-ți arăt...

Desfășurai lasoul meu din jurul mijlocului și, când vrusei să-i leg cu el brațele, începu să se zbată cu furie.

— Stai liniștit că te omor! Aici nu suntem în New Orleans, unde puteai să faci pe marele legist față de mine și Winnetou. Aici există alte legi, ale pământului, pe care o să ți le bag eu în cap.

Îl ridicai de subsuori, începui să-l zgâlțâi să-i iasă sufletul, și-l trântii cu o bufnitură la pământ. Îl legai apoi cu unul din capetele lasoului de brațe în jurul trupului, pe celălalt îl înnodai de șaua celui mai apropiat cal, încălecai și plecai la pas.

Mai întâi se putu ține după mine, dar când o luai la trap, se prăbuși la pământ târându-se.

— Oprește, oprește! răcnea el. Răspund la tot ce vrei, numai oprește-te!

Oprii calul, îl trăsei pe avocat în sus cu lasoul și-i zisei:

— Bine, dar să știi că, dacă mai refuzi să răspunzi, o iau în galop și-ți zdrobesc oasele.

— Răspund, zise el înfuriat. Să știi însă că dacă te-oi prinde vreodată la New Orleans te trag la răspundere.

— Așa să faci, master Murphy, mai ales că vei avea în curând prilejul, fiindcă am de gând să-l duc pe Melton acolo și, cum am și cu dumneata o mică răfuială, n-ai decât să mă tragi la răspundere. Cred însă că judecătorii din New Orleans se sinchisesc prea puțin de ceea ce se petrece în New Mexico sau Arizona; au ei destulă bătaie de cap în Louisiana lor. Așadar, răspunde: a lăsat Hunter și avere imobiliară?

— Da.

— Există, desigur, un inventar.

Tăcu. Strânsei nițel zăbala calului.

— Stai, stai, există! strigă el. Atât în testament cât și în celelalte acte de moștenire.

— Nu cumva vei fi vrând să spui că inventarul s-a pierdut? Știi că pentru asta te-ar putea strânge bine călăul, dar nu cu lasoul ci cu streangul de gât. Ionathan Melton a vândut desigur imobilele?

— Da.

— Fiindcă a trebuit să facă lucrurile în grabă, e de presupus că le-a dat pe mai nimic. Cine le-a cumpărat?

Tăcu iar, dar când trăsei frâul nițel mai tare strigă înspăimântat:

— Eu și încă vreo câțiva.

— Aha, așa! Și dumneata ai făcut pe samsarul?

— Da.

— Frumos din partea dumitale, sir. Asta te-ar putea duce de-a dreptul la spânzurătoare. De

aceea ți s-a făcut pe urmă frică și ai alergat să cauți pe adevărații moștenitori la San Francisco. Acum îți înțeleg rostul călătoriei. Mi se pare că o să te consider și pe dumneata nițeluș prizonier. De altminteri trebuie să te mai întreb ceva: cine a fost vânzătorul?

— Melton.

— Era în drept s-o facă?

— Nu.

— E valabilă vânzarea?

— Nu.

— Vezi ce repede și frumos ai putut să răspunzi? Așadar, tot ce s-a vândut trebuie restituit moștenitorilor, și în starea în care au fost cumpărate.

— Și cine să suporte paguba?

— Cumpărătorii, bineînțeles! S-au lăsat păcăliți de un șarlatan.

— Mă ruinez...

— Nu face nimic, o să te îmbogățești tot atât de repede cu alte afaceri necurate.

Am descălecat și i-am dezlegat lasoul. O luă la fugă și se ascunse cât mai departe de mine.

Mă apropiai acum de Ionathan Melton. Fața îi era toată umflată și învinețită de pumnii avocatului. Când mă văzu întoarse capul.

— Lupta s-a sfârșit, master Melton, îi zisei eu. Prietenii dumitale au plecat și te-au părăsit. Tot mai crezi că-mi poți scăpa? Până atunci să-ți fac o surpriză.

Poruncii fără să audă el să fie adus bătrânul Melton.

Când acesta își văzu feciorul, amuți de spaimă, pe urmă răcni:

— Deci e adevărat... Ai căzut și tu în mâinile lor! Iar banii la Vogel...

În timpul acestei scurte scene băgai de seamă că Judita schimbă priviri ascunse cu Ionathan Melton. Părea că s-au împăcat. N-avusesem vreme în timpul din urmă să-i supraveghez și nu știam ce să cred, de aceea vroiam să aflu cum stau lucrurile. Îi zisei deci încet, ca să nu m-audă nimeni:

— Yumașii dumitale au plecat odată cu mogolonii, probabil că s-au întors la cetățuie; nu vrei să te duci după ei, seniora?

Se uită la mine întrebător. Știa că nu interesul pentru ea mă făcea să vorbesc așa, dar nu înțelegea care e motivul.

— Să mă duc după ei? Mă lași deci liberă?

— S-ar putea!

— Atunci ți-ai schimbat părerea despre mine.

— N-ar însemna o slăbiciune de caracter din partea mea.

— Unui bărbat nu-i e îngăduit să-și schimbe așa de ușor părerile.

— Nici când înțelege că s-a înșelat? Ți se cere mai mult curaj să mărturisești o greșeală decât să te încăpățânezi într-o părere nedreaptă. Acum îmi dau seama că m-am înșelat în privința dumitale.

— Așa? Și cum?

— Crezându-te rea, pe când nu ești, în realitate, decât ușuratică.

— Ăsta nu e un compliment.

— Nici nu vreau să fie. Ce-ai făcut, n-ai făcut din răutate, ci din dragoste pentru Ionathan Melton. Vina, mai bine zis complicitatea dumitale, nu e deci atât de mare după cum credeam. Ai

fost destul de aspru pedepsită, de aceea nu te nenorocesc și mai mult, luându-te cu mine ca să te predau pe mâna poliției. Ești liberă, poți să te duci unde vrei.

Cuvintele mele avură un efect cu totul altul decât mă așteptam.

— Rămân! răspunse ea scurt și hotărât.

— Pentru care motiv?

— Nu mă despart de Ionathan. Unde e el sunt și eu, și unde-l duceți pe el mă duc și eu.

— O adevărată Ruth din *Biblie*, păcat că te cheamă Judita! Ieri erați gata să vă scoateți ochii, iar azi nu vrei să te desparți de el. Când ai auzit că banii s-au dus la fund îți pierise dragostea ca prin minune. Acum știi că sunt la domnul Vogel și Ionathan speră că și-i va lua înapoi. Dintr-o dată dragostea a revenit, și nu te mai poți despărți de el. Știi că pe dumneata nu te pot supraveghea cu atâta strictețe ca pe bărbați; poate că-ți va reuși la un moment dat să te apropii peste noapte de Ionathan și să-i tai legăturile. Pe urmă îi luați domnului Vogel, cine știe cum, banii — și fugiți cu ei. Așa că e timpul să te cari.

— Nu vreau să fiu liberă...

— Într-adevăr... Ar trebui să te iau cu noi și să-ți primești pedeapsa. Ar trebui să te păzim cu prea multă strășnicie, de aceea prefer să ne descotorosim de dumneata.

— Degeaba, poți să mă gonești cât poftești, nu plec.

— Master Dunker!

Acesta veni în fugă.

— Master Dunker, te încumeți s-o iei pe această lady, chiar dacă se împotrivește, pe cal cu dumneata?

— Cu plăcere, râse el. Cu cât s-o împotrivi mai tare, cu atât mai bine. O să fac din ea un ghemotoc de tutun. Să...?

— Da. Ia doi nijoraşi să te ajute. Vă veţi duce la Izvorul-în-umbră, unde s-au dus mogollonii cu yumaşii. Daţi-le podoaba în primire şi întoarceţi-vă iar aici.

— *Well!* Ordinul va fi executat prompt şi fără zăbavă.

Veni apoi căpetenia nijoraşilor la mine să-mi spună ceva. În vreme ce vorbeam cu indianul mă uitam cu coada ochiului la ceea ce făcea Judita. Se zbătea şi se smucea ca un drac, dar nu-i folosi la nimic. Dunker nu ştia multe. O legă zdravăn, o înfăşură într-o pătură, încălecă, apoi cei doi nijoraşi o suiră pe cal, o aşezară înaintea lui şi caii porniră în galop.

Căpetenia mă întrebă dacă n-ar fi bine să ne stabilim deocamdată acolo lagărul. Nu am fost de aceeaşi părere. Mă temeam să nu ne pomenim peste noapte cu mogollonii care, deşi dezarmaţi, puteau să ne tulbure liniştea. Hotărârăm deci să pornim cu toţii spre satul nijoraşilor.

După un ceas eram gata de drum. Armele şi caii fură împărţite între ei; prizonierii legaţi pe cai. Marta se urcă în trăsură iar eu pe capră. Lăsarăm un singur indian pe platou, ca s-aştepte întoarcerea lui Dunker şi a celor doi nijoraşi.

De prisos să vă descriu călătoria. Dunker ne-a ajuns din urmă şi pe-nserate ajunserăm în satul nijoraşilor, unde am fost primiţi cu strigăte de bucurie.

Se înţelege de la sine că victoria noastră trebuia sărbătorită cum se cuvine. Serbările ţinură

cinci zile încheiate, ceea ce ne-a prins bine, deoarece ne-am putut odihni puțin, mai ales că aveam de făcut un drum foarte lung.

Harabaua cu care venise Marta și avocatul nu ne mai putea folosi la nimic în starea în care ajunsese, de aceea nijorașii făcură din prăjini, piei tăbăcite și curele un fel de lectică foarte drăguță în care o urcarăm pe Marta.

În ultima zi a ședерii noastre în sat câțiva nijorași se duseră la vânătoare de antilope. Se întoarseră însă cu altfel de vânat: un mogollon și o femeie albă... seniora Judita.

La un ceas depărtare de sat, vânătorii dăduseră de șase mogolloni și o femeie. Se iscase o încăierare, din care nijorașii se aleseseră cu unul din mogolloni și cu Júdita. Ceilalți cinci reușiseră să fugă. Mie mi s-a părut curios că toți șase mogollonii aveau puști la ei. De unde?

Îl luarăm mai întâi pe mogollon la întrebări. Tăcea cu îndărătnicie și n-am putut scoate nimic de la el. O aduseră pe urmă pe Judita. Se uita cu obrăznicie la noi.

— Ce-ai căutat în apropierea satului? Ai venit să stărui iar să te iau cu noi?

— Pentru ce alta?

— Ca să-l faci pe Ionathan scăpat.

— Crezi c-am fi cutezat noi să pătrundem într-un lagăr atât de mare ca ăsta? Așa de proști nu suntem noi!

— Da, prin întunericul nopții s-ar fi putut încerca. Dar intenția ți-era alta. V-ați așezat la pândă să vedeți când plecăm, să vă luați după noi și să ne atacați. Ți-ai fi recăpătat pe urmă și

pe Ionathan, și banii, iar mogollonii s-ar fi folosit de prilej ca să se răzbune pentru înfrângerea suferită.

— Tii, da' deștept mai ești! zise ea râzând silit, semn că ghicisem adevărul.

— Nu știu dacă sunt deștept sau nu, dar nu pot spune același lucru despre dumneata. Viața pe care ai dus-o și o duci e destul de tristă și tot atât de trist îți va fi sfârșitul.

— Ce te privește viața și sfârșitul meu? strigă ea înfuriată.

— Numai atât cât ne poate fi dăunătoare nouă. Voi avea eu însă grijă să nu ne mai stai în cale. Căpetenia nijoraților, fratele și prietenul nostru, te va ține câteva săptămâni aici la el; va fi singurul rezultat al încercării dumitale nereușite de acum.

O văzui îngălbenindu-se, dar își stăpâni spaima și zise de astă dată cu glas rugător:

— Mi-ai face o mare nedreptate. Am venit numai să te rog să mă iei și pe mine cu dumneata.

— Să mă rogi? Cu șase însoțitori înarmați? Degeaba, s-o spui altuia nu mie! Vei sta aici prizonieră câteva săptămâni. Ce se va alege de dumneata nu mă privește. Hai, cară-te, să nu te mai văd în ochi!

Plecă, dar după ce făcu vreo doi pași se întoarse și mă întrebă:

— E-adevărat că Melton va fi judecat și condamnat?

— Da.

— Bine, plecați! Veți vedea voi ce vă așteaptă, măcar că nu voi fi și eu de față...

Din amenințările ei reieșea clar că vom fi atacați în drum de cei cinci mogolloni care reușiseră să scape. Trebuia deci să fim cu mare băgare de seamă și să luăm măsuri cât se poate de severe. De aceea, îndată ce se întunecă, lagărul fu încercuit de un număr de nijorași ascunși în iarbă. Rezultatul: patru din mogolloni au fost prinși chiar în noaptea aceea, unul scăpase însă fugind.

Puteam pleca fără grijă a doua zi, ceea ce am și făcut. O ceată de nijorași ne-a însoțit o vreme. Lectica Martei era trasă de cei patru cai ai trăsurii. Am ocolit dinadins împrejurimile Dealului-șerpilor și Flujo Blanco cu cetățuia lui, pe urmă am luat drumul pe care venisem.

Dacă la început Melton mai avea vreo speranță de scăpare, pe zi ce trecea părea să o piardă. Avusesem grijă să nu poată schimba un cuvânt cu tatăl său. Acesta era într-o stare ciudată. Mormăia mereu cuvinte fără șir, tresărea noaptea în somn răcnind și făcând fel de fel de năzbâtii, încât ne venea să credem că și-a pierdut mințile.

Trecurerăm micul Colorado și ajunserăm într-un amurg la locul unde bătrânul Melton îl omorâse pe frate-său. Fără să ne dăm singuri seama de ce, ne oprirăm să poposim aproape de locul unde acoperisem cadavrul cu pietre. Stârvul calului era încă acolo. Corbii îi sfâșiaseră toată carnea și nu mai rămăsese decât scheletul. Dacă ne-ar fi întrebat cineva de ce ne-am oprit tocmai acolo, n-am fi știut ce să răspundem.

Bătrânul Melton nu vru să mănânce nimic. Stătea ghemuit cu genunchii la gură și gemea. Deodată — luna tocmai răsărise — îmi zise cu glas rugător:

— Șir, te rog dezleagă-mi mâinile de la spate și leagă-mi-le în față.

— Pentru ce?

— Ca să le pot împreuna. Vreau să mă rog.

Ce lucru neașteptat! Puteam eu să nu cred? Negreșit că nu. Dădui ordin lui Dunker, care ședea lângă el, să-i îndeplinească dorința; îi dezlegă mâinile de la spate și, înainte de-a și le duce la piept, îl auzii pe bătrân întrebându-mă:

— Sir, spune-mi unde zace frate-meu?

— Chiar lângă dumneata, sub grămada de bolovani.

— Să mă îngropați lângă el.

Dunker scoase un țipăt. Îl văzurăm apucându-l pe Melton de mâini.

— Ce e, ce s-a întâmplat? întrebai eu.

— Mi-a smuls pumnalul din mână.

— Ia-i-l repede!

— Nu pot... îl ține strâns... se înjunghie... se înjunghie... e prea târziu!

Mă repezii într-acolo, îl împinsei pe Dunker la o parte și mă aplecai peste bătrân. Horcăia. Pumnalul, pe care-l ținea cu amândouă mâinile, pătrunsese până la plăsele în inimă. O clipă încă și era mort!

Eram toți atât de mișcați încât nu puteam scoate un cuvânt. Numai Ionathan privea nepăsător la lună și tăcea.

— Master Melton, îi strigai eu după câtva timp, ai auzit ce s-a întâmplat?

— Da! răspunse liniștit.

— Tatăl dumitale e mort!

— *Well*, s-a înjunghiat.

— Și nu te doare sufletul?

— De ce? E mai bine așa, decât să se legene în spânzurătoare.

— Și totuși... Ți-era doar tată...!

— Crezi că el ar fi vorbit altfel despre mine?

Știam că are dreptate și totuși îi zisei cutremurat:

— Nu, nici chiar așa...

— Ba da, sir. M-ar fi trădat și m-ar fi sacrificat întocmai ca pe oricare altul, dacă ar fi știut că folosește ceva de pe urma trădării lui. Îngropați-l lângă frate-său, pe care l-a omorât cu mâna lui.

Așa am și făcut. Ne-am îndepărtat apoi repede de acest loc blestemat, oprindu-ne cât mai departe. Cred că nici unul din noi, în afară de Murphy și Ionathan, n-a închis ochii în noaptea aceea.

A doua zi am ajuns la Albuquerque, unde am rămas până ce ni s-au odihnit caii. Pentru o mai sigură pază a lui Melton, am cerut de la poliția locală doi agenți și am tocmit o trăsură pentru Marta. Ajunși la New Orleans, Marta și Franz au fost puși imediat în posesia averii rămasă de la bătrânul Hunter. Murphy a fost silit să restituie tot ce apucase cu japca, de frică să nu fie dat în judecată. Averea, mult prea mare pentru nevoile familiei Vogel, îi îngădui acesteia să înființeze o fundație de ocrotire a copiilor și a celor vitregiți de soartă. Credincioasă în Dumnezeu, Marta își dedica viața operelor de binefacere.

Ionathan Melton a fost condamnat la închisoare pe tot restul zilelor, dar, din câte am aflat mai târziu, n-a dus-o mult, murind după câțiva ani.

SFÂRȘIT

• Nici nu s-a uscat bine cerneala primelor tomuri din trilogia *Satan și Iscariotul* și un val de scrisori trimise redacției ne îndeamnă să programăm, în perspectivă imediată, cât mai multe romane având ca protagonist pe Kara Ben Nemsi. Pentru mulți cititori, surpriza constatării că Old Shatterhand este totuna cu acest erou a fost atât de mare încât revin asupra preferințelor formulate de ei anterior, ca răspuns la chestionarul publicat de noi la sfârșitul volumului 4 din „Opere" (*Plisc-de-utiu*). Și mai mare le va fi surpriza într-una din viitoarele cărți, când vor observa că însuși lui Karl May îi plăcea să se regăsească în ambele ipostaze ale aceluiași personaj. „Știu că scrii cărți în care povestești toate întâmplările noastre" — îi va spune odată Hagi Halef Omar lui Kara Ben Nemsi (*La Turnul Babel*, cap. 4) —, ceea ce ne duce cu gândul la faimoasa replică a lui Gustave Flaubert: „Madame Bovary c'est moi".

Dorința cititorilor de a reveni, în lecturile lor, pe meleagurile orientale din creația scriitorului ne-o explicăm și prin faptul că mai multe volume anterioare — cinci din serialul „De pe tron la eșafod", plus *Comoara din Lacul de Argint* — își desfășoară acțiunea în Vestul sălbatic, *Slujitorii morții*, al șaptelea tom din serie, explorând zona est-africană, mai precis Sudanul.

Nu mai puțin adevărat este că două din cele mai prestigioase ediții de opere Karl May debutează cu scrierile care aduc pe prim-plan excepționalele aventuri ale lui Kara Ben Nemsi și Hagi Halef Omar. Avem în vedere

seriile „Karl May's Gesammelte Werke", prima realizată, între 1921 și 1926, la Radebeul bei Dresden, a doua, între 1944 și 1955, la Bamberg (ambele la „Karl May Verlag"). O singură colecție de același gen — publicată, după 1983, la „Pawlak Verlag" — restructurează sumarul inițial, așezând în fruntea corpusului de „Opere" scrierile despre Vestul sălbatic, începând cu *Winnetou*.

Din nou, îngrijitorul ediției de față își exprimă regretul de a nu fi putut adopta, la alcătuirea ei, fie structura cronologică a creației, fie o organizarea tematică adecvată, ceea ce l-ar fi obligat să țină seama, în mai mare măsură, de timpul și spațiul narativ al diverselor romane înrudite prin lumea personajelor. Greutatea întreprinderii noastre consta, de la început, în puzderia de cărți — traduceri oneste sau improvizate, prelucrări ocazionale sau adaptări rezumative din opera lui Karl May — care inundaseră standurile librăriilor precum și tarabele nesfârșitei „tranziții", determinându-ne, vrând-nevrând, să amânăm apariția diferitelor titluri, chiar și atunci când forma lor originară fusese compromisă de vechii sau mai noii editori. De aici nevoia alternării operelor mai puțin cunoscute cu reeditarea îmbunătățită a altora.

Ulterior, după epuizarea volumelor cu acțiune în Vestul sălbatic și în Orient, editurile Pallas și Eden vor institui un mare premiu pentru cititorul care va propune cea mai logică grupare de romane și povestiri, pornind de la datarea cât mai exactă a conținutului lor.

Aceeași bâlbâială bibliografică a primilor editori și traducători ne-a făcut să revenim asupra titlurilor de pe copertă, fie respectând întru totul opțiunile primilor confrați germani ce s-au ocupat de alegerea și stabilirea textelor, fie adaptându-le, având ca punct de pornire titulatura diverselor capitole. Modalitate extremă, folosită pentru evitarea unor regretabile confuzii. Așa, de pildă, apariția romanului *Caravana sfântă* (Editura Gabriela, București, 1992) — titlu inexistent ca atare în bibliografia germană de specialitate — părea să se suprapună cu *Die Sklavenkarawane (Caravana sclavilor)*, carte recuperată de noi cu denumirea de *Slujitorii morții*.

Să remarcăm, cu aceeași obiectivitate, că și noii editori germani au simțit nevoia să modifice titlul unor volume, îndeosebi când ele au circulat excesiv sub același generic, uniformizare cu repercusiuni negative în procesul de difuzare a cărții. Este cazul titlului *Satan und Ischariot* (Band 1, 2, 3), înlocuit de editorul din Bamberg cu *Die Felsenburg (Cetatea de piatră)* și *Kruger Bey*, abia al treilea tom revenind la originalul de pe coperta trilogiei. Încurajați de acest precedent, ne-am îngăduit aceeași libertate, apelând la sensul și structura capitolelor componente. Așa s-a ajuns la *Capcana*, *Omul cu 12 degete* și *Răzbunarea*, titluri menționate însă pe pagina de titlu alături de genericul *Satan și Iscariotul*.

La fel vom proceda în cazul tetralogiei „În țara leului de argint", cu atât mai mult cu cât primele două tomuri nici nu se desfășoară în spațiul sugerat de titlu (imaginea leului de argint se regăsea pe stindardul Persiei), ci și pe teritoriul dintre Tigru și Eufrat, reperele geografice sugerându-ne hotarele aproximative ale Irakului și Iranului actual. Încercând să adopte o soluție de compromis, editorul din Bamberg a redus ciclul amintit la două volume: *Im Reiche des silbernen Löwen (În țara leului de argint)* și *Das versteinerte Gebet (Rugă împietrită)*, cu toate că tomurile precedente sunt părți integrante ale aceluiași ciclu. Este vorba de volumele 1 și 2, pe care el le individualizează astfel: *Der Löwe der Blitrache (Leul răzbunării)* și *Bei den Trümmern von Babylon (La ruinele Babilonului)*. Cărți care, e drept, pot fi citite și separat.

Mai aproape de intențiile scriitorului, noi am grupat cele patru tomuri în cadrul aceluiași ciclu, particularizându-le, pentru facilitarea difuzării lor, după cum urmează: *Leul răzbunării*, *La Turnul Babel*, *Sub aripa morții* și *Prăbușirea*.

După cum se poate vedea, ne întâlnim și ne despărțim de editorul german amintit, folosind doar același câmp de investigare, titulatura capitolelor din roman, în încercarea de a diminua cât mai mult arbitrarul redacțional. Diferențele de ordin bibliografic se justifică prin dorința de a nu ni se reproșa că am folosit, la tipărirea seriei de

„Opere", o altă ediție decât cea anunțată: „Karl May's Gesammelte Werke", Radebeul bei Dresden.

Urmare acestor precizări, reanunțăm că, începând cu numerele viitoare din colecție, va apărea multașteptatul ciclu de romane „În țara leului de argint". Patru volume cu momente antologice de mister, suspans și îndrăzneală împinsă până la sacrificiu. Patru volume în care cititorul se va afla alături de Kara Ben Nemsi și Hagi Halef Omar, eroi angajați într-o continuă aventură împotriva diabolicelor „Umbre", organizație ilegală alcătuită din cele mai sinistre figuri de contrabandiști, de criminali, de corupători venali, bine deghizați, pentru care jaful și asasinatul sunt mijloace subordonate unor scopuri secrete, știute și coordonate cu abilitate doar la vârful piramidei.

Pentru achiziționarea lor lesnicioasă, venim în întâmpinarea majorității cititorilor tipărindu-le pe rând, nu bandelorate, prețul pe exemplar și timpul de lectură având o importanță deosebită.

• Întrebați adesea asupra cărților programate pentru tipar, am evitat formularea unor răspunsuri complete, nedezvăluind mai mult de 10—15 titluri aflate într-o fază foarte avansată în producție. De data aceasta, o întrebare dictată direct de lectura ultimului roman, „Care sunt cărțile în paginile cărora revine Kara Ben Nemsi", ne determină să răspundem cât mai complet. Evident, titlurile unor traduceri pot fi considerate încă provizorii.

În total, lista operelor cu subiecte și eroi din zona orientală cuprinde 25 de titluri: *Prin pustiu; Prin Kurdistanul sălbatic; De la Bagdad la Stambul; Prin prăpastiile Balcanilor; Prin țara schipetarilor; Schut — căpetenia tâlharilor; Nisipul distrugerii; Vânător de oameni; Mahdiul; În Sudan; Omul cu 12 degete* (vol. 2 din „Satan și Iscariotul"); „În țara leului argintiu" (4 vol.); *Și pe pământ pace!*; „Ardistan și Daschmistan" (2 vol.); *Corcitura; Apa vrăjită; La Mecca; Pe cărări străine; De partea cealaltă; Allah il Allah!; Old Firehand.* În 17 din aceste lucrări, alături de Kara Ben Nemsi apare și Hagi Halef Omar, iar în două chiar și Winnetou.

Desigur, am fi bucuroși să aflăm de la cititorii care au parcurs o parte din lucrările menționate ordinea de pre-

ferință a *recenzărilor* (pornind de la aprecierea că la operele originale, netraduse încă, nu au avut acces — excepție unii cunoscători de limbă germană și cei care au apelat la traduceri în alte limbi).

• În multe din scrisorile primite la redacție se reactualizează solicitarea de a facilita corespondența dintre cititorii lui Karl May. Gândurile unora dintre ei merg mai departe, propunând formarea unor cluburi aparte, ba chiar și a unei fundații. Cum o asemenea organizație există în Germania, o nouă deplasare în țara de origine a scriitorului ar avea ca obiect și stabilirea unor legături oportune pentru mai buna cunoaștere a vieții și creației sale.

Revenind la problema corespondenței, menționăm că editura a și pregătit lista celor care ne-au adresat scrisori, specificând și adresele lor. Cum n-aveam acordul tuturor de a le tipări numele *împreună cu locul exact unde li se poate scrie*, am amânat tipărirea ei, pe considerentul că nu toți cititorii sunt dispuși (sau au timpul necesar) să intre în corespondență. Bănuind că-s mai puțini, îi rugăm să ne scrie pentru a nu le comunica adresele.

Să adăugăm că de fiecare dată când a primit mesaje din partea cititorilor, editurile Pallas și Eden s-au bucurat să afle ecoul stârnit de apariția cărților publicate și, nu mai puțin, să cunoască pulsul difuzării lor, opinii privind alcătuirea planului de apariție. Mulțumind tuturor celor care ne-au scris, rămânem îndatorați viitorilor noștri corespondenți.

Editurile EDEN și PALLAS
Casa Presei Libere
București
căsuța poștală 33—99

CUPRINS

1. **La New Orleans** 5
2. **Văduva căpeteniei** 25
3. **În Llano Estacado** 50
4. **Mormântul** 76
5. **Concert în Vestul sălbatic** 112
6. **Cain** 132
7. **O gazdă trădătoare** 153
8. **În fața vizuinii** 181
9. **În castelul yumașului** 210
10. **Drumul secret** 240
11. **„Săgeată-iute"** 270
12. **John Dunker** 291
13. **La „Stânca-albă"** 310
14. **Aliați cu nijorașii** 330
15. **Spionați** 347
16. **Doborâți la pământ** 366
17. **În preajma deznodământului** 387
18. **Pe platoul canionului** 408
19. **La capătul firului** 447

Poșta redacției 471

10

karl may

OPERE

RĂZBUNAREA

Romanul, cu incredibile confruntări de personaje și surprinzătoare răsturnări de situații, cu deghizări, arestări și evadări spectaculoase, prezintă deznodământul conflictului dur dintre forțele întunecate ale fraților Melton și neînfricații cavaleri ai dreptății uzurpate,

WINNETOU și OLD SHATTERHAND.

Sub tipar

un nou ciclu de opere, îndelung așteptat,

„ÎN ȚARA LEULUI ARGINTIU“,

care aduce pe prim plan acțiunile îndrăznețe ale unor îndrăgiți eroi justițiari,

KARA BEN NEMSI și HAGI HALEF OMAR.

În total, patru romane de acțiune, excelente prin valoarea lor conflictuală, cu o lume stranie de personaje orientale și întâmplări imprevizibile, extraordinare:

LEUL RĂZBUNĂRII, LA TURNUL BABEL, SUB ARIPA MORȚII ȘI PRĂBUȘIREA.

ISBN 973-97194-1-4

Lei 5400 + 108 T.L. = 5508